

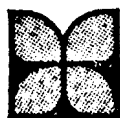

freda bright

**BİR KADIN
İKİ KADIN**

KELEBEK
YAYINLARI

FREDA BRIGHT

**BİR KADIN
İKİ KADIN**

KELEBEK YAYINLARI
İSTANBUL

«Options»

adlı orijinalinden dilimize çeviren

Oya ALPAR

kitabı hazırlayan : yıldırım bozkurt

kapak resmi : şahin karakoç

birinci baskı : temmuz 1983

copyright : freda bright / simon & schuster

kesim ajans / kelebek yayınevi

bu kitap eslek matbaasında düzenlenip

göl matbaasında basılmıştır.

CATHERINE

«Erkekler».

Catherine Oh, Tanrım diye düşünüp, sözlü saldırıya hazırlandı.

Erkekler.

Oda arkadaşının yaşantısının her sayfası bu kelimeyle açılıyordu.

Erkekler.

Sıradan bir sözcüktü, dört harfli bir sözcük bile değildi, fakat Phyllis'in dilinden bu kelime sonsuza dek düşmüyordu.

Uzaya bakan Einstein gibi hayretle — «Erkekler» diye söylenirdi. Tanrıyı bulmuş ilk Hristiyan kahramanları gibi tapınırcasına «aaaaaahhh... erkekler» diye bağıırdı. Başımıza taş yağıp, kıyametin kopacağını müjdeleyen Yunan Tanrıçaları gibi «Erkekler... hepsinin canı cehennem» diye homurdandı. Konuşma bu sözcükle başlar. Ve bu sözcükle sona ererdi. Sonu gelmez konunun yanında diğer hayati sorunlar minicik kalırdı. H - Bombası... Nietzsche... kararlılığın anlamı... Boston Red Sox takımının kötü oyunları ve son maçta yenilmeleri; ortaya atılan, tadı ağır ağır çıkarılan, fakat tam anlamıyla asla hazmedilmeyen erkekler konusunun yanında hiç kalırdı.

Yıpranmış koltukta oturan Phyllis'e — koltuğun döşemesi

çlçekli kumaş gibi pembe beyaz — bakan Catherine, belki yû-züncü kez yataktanenin nenfomanyak kızıyla aynı odaya düşmem için Tanrıya karşı ne günah işledim diye düşündü. Gerçekten çok komikti.

Aslında, Phyllis'in cinsel yaşantısına aldırmiyordu. Hayır, kızın nenfomanyaklığı sorun yaratmıyordu, çoğu geceler ve hafta sonları odada Catherine kalıyordu. Kızın saplantılarına dayanamıyordu. Erkekler, erkekler, erkekler hakkında sonu gelmez konuşmalarından sıkılıyordu.

Oda arkadaşı Phyllis Dünya Görüşünün en son bölümünü anlatırken, Catherine tam iki yıl nezaketle (nezaketle dinle terbiyesi ile yetiştirilmişti) dinledi. Phyllis'in Dünya Görüşü bölümlerinin birbirinden ayrıcalığı yoktu, bazı kez, saç renginde, cinsel performansın küçük noktalarında ufak tefek değişiklikler olurdu.

Phyllis ve Dick. Phyllis ve Andrew. Phyllis ve Bob. Phyllis ve Profesör Morton. Phyllis ve — eğer inanılacak olursa — Boston Senfoni orkestrasının tüm nefesli sazlar bölümü.

Suçluyu ele vermemek için yalnızca isimler değiştiriliyordu. Catherine, Dracula'nın Londra'yı kasıp kavurduğu gibi, Phyllis'in akıllara durgunluk verecek kadar kısa zaman içinde, Boston'un erkek nüfusunu elden geçirdiğini düşünüyordu. Önceleri Catherine şaşkınlıktan büyülendi. Arkadaşının anlattıklarını dinledi, başını salladı, uğradığı haksızlıklara şiddetli öfke duydu, acısını paylaşp onu teselli etmeye çabaladı. Fakat birinci yılın sonuna doğru Phyllis'in kataloğundaki isimlerin sayısını unuttu. Şaşkınlığı can sıkıntısına dönüştü. Catherine'nin tanıdığı kızlar arasında yalnızca Phyllis «İşi sonuna dek götüren» tek kişi değildi, ama hiç kuşkusuz bu işi en sık yapandı. Ve öylesine bir zevkle ve tek bir amaçla yapıyordu ki.

Catherine içinden aman bu gün yine başlama diye yalvarıyordu. Yeni bir yıl, yeni bir sömestr başlıyordu. Sihirli sözcüğü duymamazlığa gelip, başını çalışır gibi kitabının içine gömdü. Tanrıya şükür ilk kez Phyllis ezell konuyu açmayıp, mükemmel manikürlü tırnaklarını incelemeye daldı.

İki kız birbirlerine bu kadar zıt olabılırlardı.

Kırk yılda bir birlikte atıldıkları işlerde zıt kardeşler diye tanınıyorlardı. Catherine ince uzun, Phyllis'de kısa boylu balık etliydi.

Kendi düşüncesine göre çok uzun boyluydu, annesi ise «haşmetli» kelimesini kullanmayı yeğlerdi. Güçlü belirli yüz hatları, dağınık fakat modaya uygun kızıl sık saçlarıyla Catherine içine dönük bir kızdı. Geçen kuşakların erbabları, onu, «Yakışıklı» diye tarif ederlerdi. Fakat Debbie Reynolds ve Marilyn Monroe gibi dişilerin ideal kadın tipini canlandırdıkları yıllarda, Catherine kendisini yakışıklı göremiyordu. Bu devirde bir kızın arzu uyandırabilmesi için, ya çok şirin veya iri göğüslü veya her iki özelliğe birden sahip olması gerekti. Catherine Chapman ise bu iki özellikten de yoksundu. Muhtemelen Henry James romanlarının sayfalarında tasvir edilen soğukkanlı, zeki ve hafif trajik kahramanların tipindeydi. Veya öfke ve yüksek zekâsı ile Bronte romanlarındaki aşklara esin verebilirdi. Erkek kahramana uygun mükemmel kadın kahraman. Fakat ne yazık ki 1956 yıllarında Boston'da ne Heatcliffeler, ne de Bay Rochesterler vardı. Kendisini beceriksiz ve sakar hissettiği, kızışmış, azgın — Chuck, Don, Rock, Skeets gibi tek heceli isimli erkeklerle kırırtıyordu. Phyllis her fırsatta onu azarlardı. «Tatlım, kendine iyi bakmıyorsun. Şu iç çamaşırlarının haline bak.»

Catherine alınırdı. «İç çamaşırlarımın nesi var?». En iyi kalite pamukludan beyaz çamaşırlarının, Phyllis'inkinden, çok daha temiz olduklarına hiç kuşku yoktu. «Senin çamaşırların — İç karartıcı. Böyle sıkıcı iç çamaşırları giymemelisin. Dişilik kokan çamaşırları seçmelisin.»

Phyllis'in, çekmeceleri avuç içinde kaybolan incecik ipekli sütyenler, minicik güllerle süslü, dantel jartiyerler, parlak mavi, yeşil, siyah, bej satenden üstleri işli Fransız donları, gibi dişilik kokan iç çamaşırlarıyla doluydu.

İlk önce, Catherine bu koleksiyonun zenginliğine afalladı, Phyllis'in giysilerine harcıyacağı paranın, kendi harçlığından, daha kıt olduğunu biliyordu. Fakat birinci yılın ortasında Phyllis

bir gün, Tremont Sokağına yaptığı seferden zaferle dönmesi, bu sırrı çözümledi. Catherine'nin şaşkın bakışları altında aşırıldığı üç işli bikiniyi ve sütyeni gösterdi.

«Yani bunları çaldın mı?»

Phyllis kıkırdadı. «Ben öyle düşünmüyorum. Crawford Holidage'e geleceğim adına yatırım yapıyorum desek daha doğru. Harika bir dükkân.»

Catherine homurdandı. «Ne yatırım ya.»

Phyllis «Olaya şu açıdan bak» diye açıkladı. «Bay Zengin ile evlenince, dükkânın devamlı müşterisi olacağım. Alacağım bir mink palto karşılığında, çaldıklarımın parasını defalarca ödeyeceğim. Yani, bir bakıma şimdilik bana rüşvet veriyorlar.» Restoranlarda verilen bedava kibritleri almaktan çekinecek kadar dürüst olan Catherine, Phyllis'in dükkânlardan eşya aşırma öykülerini çok iğrenç buldu.

Bir dilim ekmeğe muhtaçların çalmasına, veya yeni yetme bir işsizin çalınmış bir araba ile kaçamak yapmasını, belki, olağan karşılayabilirdi ama Catherine, Boston'un en iyi dükkânlarından satan ve dantel parçaları yürütmeyi haksızlık sayıyordu. Phyllis'in parasını verip satın almadığı eşyaları nasıl giyebildiğine şaşırıp tiksiniyordu.

Catherine, kız yatakhanelerinde adet olan giysi değiş tokuşunda, arkadaşından bir kuruşluk bir şey almıyordu. Phyllis'in namusuyla parasını ödeyip aldığı eşyalara el değdirmekten çekiniyordu.

Phyllis'in çalma huyu, erkeklerle fingirdeşmesinden de kötüydü. Catherine, adeta öç alırcasına, Phyllis'in cinsel ilişkilerini hiç iki yüzlülük yapıp saklamadan anlatmasına gizlice hayranlık duyuyordu.

Belki de onu birazkısıkanıyordu. Catherine on dokuz yaşında ve bakireydi. Ahlâk kurallarına bağlılığından ziyade, hamile kalmak korkusundan bakireydi - o günlerde Massachusetts'de tüm doğum kontrol şekilleri yasa dışı sayıldığından hamile kalma korkusu pek yabana atılamazdı. Bekaretin meziyet olduğuna pek yürekten inanmıyordu. Fakat doğrusunu söylemek gerekir-

se - ki Catherine bunu sık sık kendi başına yapıyordu - şimdiye dek karşısına yüreğini hoplatacak kimse çıkmamıştı. Yani, şimdilik. Birkaç kez genç erkeklerle gezmeye gittiği halde, çılgınca peşinden koşan kimse de yoktu.

Bazı erkeklerin uzun boyundan çekindiklerini biliyordu, bazıları da dilinin sivriliklerinden kaçıyorlardı. Eğer, ilk vereceği yanıtta dehşete düşüp kaçacaklarsa, hiç yanına yaklaşmamalarını yeğlerdi. Catherine'nin özenle sakladığı meziyetlerinden yararlanacak herhangi kimse, yeni yetme oğlanlardan çok daha üstün birisi olmalıydı.

Bir erkek! Evet! Güçlü, yetenekli, sevecen ve olgun bir erkek. Ayaklarını yerden kesebilecek bir erkek. Sevebileceği ve uğrunda gözü kara tehlikelere atılmasına değer bir erkek. Eğer şimdilik, böyle bir erkek karşısına çıkmıyorsa ziyarı yoktu. Daha önünde dünya kadar vakti vardı.

Catherine bir gün iki çiftin birlikte çıkma teklifini kabul etmeyince Phyllis, «Sonunda evde kalacaksın» diye çıkıştı. «Yani demek istiyorum ki, Amerika'nın en fantastik avlanma sahasındasın. Say bak, - birer birer parmaklarıyla saymaya başladı - Harvard, MIT, Boston kolleji, Tufts.. ve bunların hepsi erkek okulları. Vay canına, bu listeye Boston Üniversitesini, Northeastern'i, Suffolk Hukuk fakültesini de ilave edersen, dünyanın en yoğun erkek öğrenci bölgesinde yaşadığını anlarsın. Kavanozun içinde balık yakalamak kadar kolay.»

Catherine'nin bu benzetmeye kulak astığı yoktu - çünkü balıkların çoğu sardalya balığıydı - ama karma yüksek okullardaki kızların çoğunun eğitimlerine Boston'da devam etmeyi yeğlemeleri Phyllis ile aynı amacı güttükleri içindi; erkek öğrencilerin sayısının fazla olması. Koca avcılar için cennetti, erdeme fazla kıymet vermeyen kızlar içinde sonsuz çeşitleri olan bir oyun sahasıydı.

«Amerika'nın Atina'sında» sadece öğrenmek ve çalışmak amacıyla devam eden genç kadın Catherine miydi? Bazı kez böyle hissediyordu.

Başını kitabının içine gömmüş, Phyllis tırnaklarını incelerken, böyle hissediyordu.

«Fakat bir erkek senin saf ruhunu sevdi.

Ve yüzünde beliren değişik hüznüleri sevdi.»

Tanrım, Yeats harika bir ozandı!

«Çalışmanı bir dakika kesmemde sakınca var mı? Çok önemli bir konu hakkında düşüncelerini öğrenmek istiyorum.»

Catherine kitabı kapatıp elinden bıraktı. Ona yarım saat-ten fazla ayıramam diye düşündü. «Evet.»

«Tırnaklarım hakkında», Phyllis Vogue dergisinin son sayısında belirtilen özelliklere göre kesilip, şekil verillip, boyanan mükemmel bakımlı on tırnağını öne uzattı. «Çok mu uzun dersin?»

«Kullanacağın yere bağlı.»

«Dick'le bozuştuk. Tırnaklarım yüzünden. Onu çok kötü tırmaladığımı iddia ediyor, annesinin yüzüne bakmaya cesaret edemiyormuş.»

Catherine kaşlarını kaldırdı. «Yüzüne mi bakamıyormuş?»

«Peki, yüzünü tırmalamadım. Sırtını ve kalçalarını, fakat işi gereğinden fazla büyüttü. Şiddetli kavgaya tutuştuk... Ve tartışma öylesine büyüdü ki ya tırnaklarını kesersin veya ayrılırız dedi.»

«Öyleyse...»

«Bende ayrılığı diye yanıtladım. Aslında hafta sonu programım bozuldu ama, dert değil. Ölçüye vurulunca beş derece alabilir.»

Beşinci derece mi? Phyllis'in haftalardan beri dilinden düşürmediği, tam isminin erkeği olduğunu iddia ettiği aynı Dick'ten mi söz ediyordu?

Phyllis erkeklere birden ona kadar tamamen cinsel performansla dayalı not verirdi. Catherine'e, on numara alacak erkek yoktur diye açıklamıştı, peşinde koşulan boş bir idealdir, ömür boyu ebediyen peşinde koşulan amaçtır. Erkeklerin çoğu beşinci dereceden yukarıya çıkmazlar, bu pek fena sayılmaz. Eğer şansın varsa arada sırada yedi veya sekizi ele geçlirsin. İki

tane dokuz numara tanımıştı, ama bunları elde tutmak zordu - kendi değerlerini bilen erkekler, her yatağı şereflendirmekten büyük zevk duyuyorlardı. Bir ve ikilerin sayıları inanılmıyacak kadar çoktu - Sıfırlar ise konuşulmaya değmezdi. Phyllis'in not karnesinde sıfır en ufak mekanik fonksiyondan yoksun kişiydi. «Gerçek bir yatay - ve bunların sayılarda düşünülmiyecek kadar çoktur.»

Catherine oda arkadaşının not karnesine göre, orta dereceyi geçebilen erkekler bulduğuna şaşıyordu. Phyllis'in iddiasına göre bazıları hayatının gerçek aşklarıydı, bazıları ise bir gecelik çerezlerdi. Fakat şu veya bu şekilde hepsi ayrı ayrı kusura sahiptiler. Kimisinin karısı, nişanlısı veya eş cinsel sapıklığa meyilleri vardı. Veya Dick'in durumundaki gibi anneler vardı. Bazılarının nefesleri kokar, kimisi zührevi hastalığa yakalanır, veya anatomik yapılarında bozukluk olurdu. Her sevgili, bir süre sonra gittikçe kabaran istenmeyenler listesine katılırdı.

«Biliyormusun, bence Dick'in gerçek sorunu, bilinçaltında Ödip kompleksinin yatması.»

Catherine usulca sordu. «Yiyecek mi?»

«Ödip, Ödip kompleksini biliyorsun. Anneye duyulan arzu.» Catherine güldü. «Cath, ne demek istediğimi pekala anlıyorsun. Ah, boş yere canımı sıkıyorum,» diyerek içini çekti.

«Canı çıksın.»

«Zaten çıkardın sanırım.»

Phyllis daha önce tırnaklarını incelediği gibi tarafsız şekilde uzun uzun arkadaşına baktı.

Cath, biliyor musun ukala hazır cevaplılığıyla kendine kötülük ediyorsun.»

Aynanın karşısına geçip, ressam gibi soğukkanlılıkla makyajını yapmaya başladı.

«Sana nasihat verecek ben değilim ama» - yüzüne bir avuç Ultima krem sürdü - «fakat hayatı bilmece yarışmasına katılmış gibi görmek büyük hata.

En parlak yanıtı kim verirse ödülü o kazanır... büyük, beyin

yarışında kazanan her şeyi elde ediyor. Erkekler böyle veya şöyle tip şeylere metelik vermezler.»

Catherine'nin masasının üstünde duran kitabı işaret etti. «William Butler Yeats'den Seçilmiş Dizeler. Keats ve Yeats» diye kafiye yaparak homurdandı.

Catherine usulca «Yates diye telaffuz edilir» dedi.

Phyllis öfkeyle yanıtladı. «Kız kurusu» diye telaffuz edilir. İnan bana erkekler, evlenecek kız ararlarken, Dekanın Listesine bakmazlar.»

Sinirlenen Catherine «Evet, inan bana koleje koca bulma için yazılmadım.» dedi.

«Evet, evet, biliyorum. Büyük Amerikan Romanını yazıp, dünyayı ateşe vereceksin. Catherine Chapman, Bakireler Raporunu mu yayınlayacaksın?

İş oraya gelince, elindeki diploman sana ne kazandıracak... Bankada veznedarlık mı? Veya, eğer talihin yaver giderse Time - Life'a araştırma yaparsın kaçam mı?... haftada boktan elli dolara. Öğrenim görmüş kadın arayan kim?

Erkekler aramazlar. Bu kesin. Ve eğer iş adamlarının daha başka düşündüğünü sanıyorsan, sen delisin. Bir erkeğe sor bakalım, elinde diplomalı bir kadını mı, yoksa memeleri seksen beş numara olan bir kadını mı işe alır?»

Tabii, bu çok eski moda bir tartışmaydı. Phyllis'de dangalakça aynı konuyu tartışıp duruyordu. Kolejden iyi dereceli diploma almak gerçekleşebilecek bir düştü, halbuki göğüslerini seksen beş numara büyütebilmek ise bilgi kurgu kadar hayaldti. Hiç olmazsa, kabaca bu benzetmeyi düşünen Catherine için.

En şiddetli sözcüğünü kullandı. «Saçmalıklarla dolusun.»

«Oh, öylemi» Phyllis kirpiklerine rimel sürerken durdu. «Pekala, bana on tane... hayır, beş diyelim. Bana bugün Amerika'da gerçekten nüfuz sahibi beş kadın göster. Yalnız sopranolar ve aktrisler hariç. Erkeklerin dünyasında nüfuz sahibi olabilmiş beş kadın.»

«Oh, haydi, Phyllis, sen nerelerde yaşıyorsun? Kadınların

kalçalarına yastık bağlamayı elli yıl önce bıraktılar. Şimdi oy bile verebiliyorlar... anımsıyor musun?»

«Evet, anımsıyorum. Haydi bakalım isimleri say...»

«Pekala.»

Catherine durup düşündü, birdenbire aklının ufuklarında isimler kaynaşmaya başladı; erkek imaj ve isimleri. Devlet başkanları, ilim adamları ve Hollywood yönetmenlerinin arasında bir çift naylon çoraplı bacak yoktu..

Aydınlar dünyası erkeklerin egemenliği altındaydı. Ümitsizlik içinde ilk önce birkaç kadın ismi düşündü: Mary, Joan Elizabeth, Anna...

«Pekala» diye güldü. «Eleanor'dan başlayalım...»

Phyllis sözünü kesti. «Eleanor Roosevelt'den söz etme. Eğer Franklin olmasaydı kimse onun adını duyamazdı.»

«Karşı koyuyorum.»

«Ay, Cath dürüst ol. Kocasını politikaya atılınca dek sıradan bir sosyete kadınıydı. Hayır, ben tek başlarına başarıya ulaşan kadınlardan söz ediyorum.»

«Peki, Clare Booth Luce'a ne dersin?»

«Olmadı... Henry ile evli.»

Phyllis'in koşulları sahayı daraltıyordu. Catherine aklından kabineyi ve senatoyu geçirdi.

«Ah,» diyerek parmaklarını şaklattı.

«İsmi neydi... Şu Maine'li senatör kadının ismi.»

Phyllis bilgece başını salladı. «İsmi ne. Yıllarca akıllardan silinmiyecek birisi.

«Olmadı.»

«Margaret Mead» Catherine bu kez apışıp kaldı diye düşündü.

«Peki, Mead. Bu birincisi.»

«Margaret Bourke - White» Catherine açılıp, coştı.

«Margaret kim?» Phyllis kuşkuyla baktı.

«Bourke - White, ünlü fotoğrafçı; sanırım Life dergisinde çalışıyor.»

«Adını hiç duymadığıma göre, pek ünlü birisi değil. Bu

kez sana yarım puan veriyorum. E başka kimler var?»

Başka kimler? Catherine düşünemiyordu. Başkaları da olmalıydı yüzlerce başkası - iş hayatında, politika sahasında, her yerde yüzlerce başkası olmalıydı. İsimler dilinin ucundaydı ama bulamıyordu. Phyllis sessizlikten yararlanıp, zaferle bağırdı.

«Gördün mü? üç dakikada ne isim verebildin? Margaret Mead ve fotoğrafçı kadın. Bir buçuk puan eder. Diğer bir deyimle iki milyon nüfuzlu Amerika'da - diyelim bunu bir milyon da kadın - topu topu bir buçuk kişi sayabildin. Bu küçük seçkin kişiler listesine sanırım günün birinde Catherine Chapman adını da eklersin.»

«Sistemin mükemmel olmadığını bende biliyorum. Fakat artık değişmeye başladığını anlatmaya çalışıyorum» dedi.

Phyllis homurdandı. «Evet, değişiyor ya. Kadınların şey olursa değişir. General Motors'un yönetim kuruluna bir kadın üye seçilince gel benimle konuş. Veya Times'ın yayıncısı kadın olunca. Veya Tahvil Borsasının başkanı kadın olunca... Tahvil borsasında bir tek kadın memur bile yok. Rltz'deki erkekler tuvaletine girmek çok daha kolay. Çünkü orada kadın erkek arasında rekabet yok. Ödül erkek olduğu için rekabet kadınlar arasında. Evlat bu sözüm kulağına küpe olsun. Eğer gerçekten ünlü birisi olmak istiyorsan, ünlü bir erkekle evlen.»

«Eğer bu öylesine çekici bir öneriyse sen neden izlemiyorsun?»

«Oh, tabii İzliyeceğim Catherine, İnan bana İzliyeceğim. Önüme gelenle düşüp' kalktığım için, esas gayeyi unuttuğumu sanma. Şimdilik gönlümü eğlendiriyorum. Eğlence sona erince, iyi sağlam bir erkeği ele geçireceğim» ukalaca güldü - «ve tabii önce iyice bir tecrübe ettikten sonra.»

Yeni bir ilgiyle tekrar aynaya döndü, Catherine de - İsteksizce - Yeats'in kitabını eline aldı.

Phyllis Sortilege bulutu içinde ayağa kalktı. «Şimdi dışarıya çıkıyorum, Barn'da birkaç şişe bira içmeye gidiyoruz. Gelmek ister misin?»

«Hayır teşekkür ederim.»

«Orada çok erkek var. Belki birisiyle karşılaşırın. Kendini Adlal'mı saklıyorsun? Herkes Çılınca Adlal tutkun - öyle söy-lüyorlar değil mi?»

Catherine'nin başucundaki duvarın şeref yerinde bantla tutturulmuş Başkan adayının posterini işaret etti.

Resimdeki erkeğin sıcak bir gülüşü, alaylı bakan gözlerli-nin altında torbalar vardı. Ve Kampanyanın verdiği yorgunluğun havası belliydi, ayağındaki pabucun tabanındaki delikte görölülü-yordu.

Catherine güldü. «Bundan söz etmen çok komik. Bu gece Vali ile buluşacağım.»

Stevenson, Öğrenci Desteği merkez binası taşıdığı ismi ka-dar görkemli bir yer değildi. Kendisini yüksek ideallere adayan diğer kuruluşlar gibi, kirası düşük bir semtte bir pizzacı ile iflas etmiş kuru temizleme firmasının arasına sıkışmış pireler uçuşan küçük bir dükkânı merkez binasına çevirmişlerdi. Binanın içinede dışı gibi pencerelerin pisliğinden kırık dökük sandalye-lerinden, kaçırılmaktan ümidini yitirmiş evde kalmış bakireler gibi kürsünün üstündeki seçim kampanyasının tozlu broşürle-rine de el değmemişti. Kısacası binanın içide dışı gibi dökü-lüyordu. Klüp tam bir ay önce aniden, 56 yılında Ike'dan hoşlanmayan açık fikirli politik düşünceli harika çocuklar tarafın-dan kurulmuştu.

Üyeleri, kitap kurdu kızlar ve eski püskü süveterler glyen ateşli bakışlı delikanlılardan meydana gelmişti. Çoğu Yahudiy-di ve hemen hemen hepsi - Catherine gibi - oy verecek yaşta değillerdi. Fakat bütün gece heyecanla John Foster Dulles'ı suçlayıp, H - Bombasını eleştirmeyecek kadar da genç değiller-di. Catherine tartışmalardan büyük zevk alıyor fakat toplantı geceleri ne denli tahrik edici olursa olsun, Stevenson'un Be-yaz Saray'a girişine çok az yardımı dokunacağı şüphesiz de içi-ni kemiriyordu. Gazetelerin sorumlu müdürlerine mektuplar yaz-dıkları (heyhat hiç birde yayımlanmamıştı) doğruydı. Üniversite yatakhanelerinde broşürler dağıtıyorlardı. Fakat çoğu zaman tatlı bir kaos havası içinde, konuşuyorlar, tartışıyorlar, düşler

kuruyorlardı. Ama gerçekten ne elde ediyorlardı? Catherine boş kürek salladıklarından korkuyordu.

Catherine, klübe gittiğinde toplantı başlamıştı. Kapıyı açtığı anda   cerde bir ş  ylerin döndüğünü anladı. Salonu bile başkalık vardı. Sandalyeler düzgün sıralar halinde dizilmiş, üyeler de sessizce oturuyorlardı.

Catherine, etrafına bakınıp, genellikle toplantıları düzenleyen - daha doğrusu toplantıları çığırından çıkararak Harry Rubin'i araştırdı. Fakat bu gece Harry bile sandalyeye oturmuş, sükunetle kürsüde konuşan adamı dinliyordu. Ve karşılarında ilk kez yeni yetme bir oğlan yerine bir erkek vardı.

Bu yeni bir değişiklikti.

Konuşmacı, Catherine ile g  zg  ze gelince, kabaca başıyla selam verip, aylanmadan sessizce oturmasını işaret etti. Catherine'nin gıcırdayan tahtaların üstünden sandalye çekmesini ve metal iskemleyi gıcırtyla a  p oturmasını beklerken parmaklarını sabırsızca kürsüye vuruyordu.

Sonunda salona sessizlik c  k  nce, konuşmasına devam etti. «Söylediğim gibi biz burada tartişmalar d  zenlemiyoruz. Politik bir kampanya sürdürüyoruz. Eğer buraya dedikodu yapmaya veya Cumartesi gecesi kendinize birisini ayarlamaya gellerseniz, şansınızı başka yerde denemenizi öneririm. Burada yalnız tek bir gaye için toplanmış bulunuyoruz - Adlai Stevenson'un seçilmesi için. İlk önce, ka   kişinin oy verecek yaşta olduğunu   rğenmek isterim... Lütfen ellerinizi kaldırın.» Otuz kişiden yarım d  zinesi ellerini kaldırdı.

  Pekala, çoğunuz yirmi bir yaşından k    ks  n  z, ama sakıncası yok. Sokakları dolaşıp evlerin kapılarını   alabilecek yaştasınız. şimdi gerçeklerle y  zleşelim. Birincisi,» işaret parmağını kaldırdı, «seçmenin kayıt sorunu...»

Catherine harika yakışıklı bir erkek diye düşünüyordu - James Dean gibi, yalnız daha uzun boylu ve daha erkeksi. Fakat havadaki elektriklenmeyle yakışıklılığın dışında vasıflarında yaratıyordu. Sesi, davranışları, kesin zeki yorumları, kl  b  n

şimdiye kadar geliştirdiği karakteristik kargaşalığından ışık yılı kadar uzaklardaydı. Odak noktasıydı. Evet, odak noktasıydı.

«Şimdi bu klüp üç belirli sahayı denetecek - North End, Roxbury ve Dorchester. Ve bu günden başlayarak seçim gece-sine dek, her kayıtlı Demokratın kapısını çalacağız. Deep South'dan sonra Boston'un demokratların kalesini olduğunu bildiğinizi sanıyorum. Seçmenler burada fakat seçim günü, çoğunluğu sandık başına götürebildiğimiz zaman zafere ulaşırız. Tabana kuvvet kapı kapı dolaşacağınızı sizden saklamıyorum. Maalesef seçimler böyle kazanılır. Korkarım mükemmel bir dünya değil. Önce, Kasım'ın ilk Salısına dek haftada üç gece, üç saatini bu işe adayacak kişiler ortaya çıksınlar, diğerleri salon-dan çıkabilirler.»

Hiç kimse yerinden kımıldamadı ve konuşmacı gece süresince ilk kez gülümsedi, herkesi kucaklayan çok güzel gülüşle güldü. Hepsini kutsadı. Gülümsediği zaman daha yakışıklıydı.

«Harika. Şimdi organize olalım. Kız, erkek, ekipler karışık olacak. Seçim kampanyasında bunun çok etkili olduğunu gördük, özellikle bazı zorlu bölgelerde. Kolej öğrencisi olmanıza aldırmiyorum, belki bu bizim yararımıza olabilir. Fakat hepini-zin temiz giyimli olmasını istiyorum. Erkekler, gömlek giyip kravat takacaklar» - bazıları homurdandı, fakat konuşmacı hiç aldırmadan sözlerini sürdürdü. «Kızlar eteklik veya elbise giyecekler, pantolon yasak. Düz topuklu papuçlar giymenizi öneririm. Her ekip elindeki listeye göre blok blok dolaşıp, seçmenlerle konuşacak.»

«Seçmenlerin kapısının eşiğinden adımınızı atınca ne söyleyeceğiz?» diye Harry sordu.

«Endişe etmeyin, size ikna edici sözleri öğreteceğim. Fakat önce,» diyerek herkesin ayağa kalkmasını işaret etti. «Şimdi sizi ekiplere ayırayım.»

Gezmeye gitmeye hazırlanan okul çocukları gibi düzgün sıraya girdiler. Ekipleri neye göre ayırdığı belli değildi. Boy sırasına göre mi? Irklarına göre mi? Catherine ayırt edemedi. Öğrencileri kendi isteğine göre seçiyordu.

«Sen», oradan bir kız, «Sen» buradan bir oğlan seçiyordu. Sonra ikisini yanyana koyuyor, «Evet, iyi oldu.»

Catherine, içinden beni seç, diye yalvarıyordu. Onunla birlikte çalışmak çok zevkli ve heyecanlı olmalıydı. Ve ekipler ayrıldıkça, Catherine'nin şansı da artmaya başladı, çünkü kızların sayısı erkeklerden fazlaydı. Sonunda, konuşmacı ve dört kız üye kaldı.

Catherine sessizce, beni seç, diye yalvardı.

Erkek gülererek, «Kızların sayısı erkeklerden fazla gibi» dedi. Suzan Clantz, «İşte hayatımın hikâyesi» diye İnledi. Ondan başka harkes bu sözlere güldü. «Üzülmeysin, burada herkese İş var.» Catherine'den yana döndü. «Merdiven çıkmak hoşunuza gider mi?»

«Bayılırım.» Catherine'nin gözleri ıslıl ıslıl yanıyordu.

«Pekala, öyleyse ikimiz çalışacağız.»

İsmi, Michael Matheson'du, Harward Hukuk Fakültesinin son sınıfında öğrenciydi, yarın Copley Square yeraltı tren istasyonunun önünde buluşacaklardı. «Saat tam altıda, ayağınıza rahat papuclar giyin.»

Phyllis odaya dönünce ona bu olaydan söz etmemeye karar verdi, fakat Phyllis kendisinden önce dönmüştü. İşin içinde erkekler olunca, kızın altıncı hissi şiddetle algılamaya başlıyordu.

Catherine'nin neşesinde cinsel bir şeyler bulma ümidiyle, «Turnayı gözünden vurmuş gibisin. Benim şansım yoktu. Galiba bira içmeye son verip politikaya atımam gerek. Anlat bakalım neyin nesi?»

«Toplantıya gittim» diye Catherine karşı koydu ve yüzü kızardı. «Biliyorsun orada şişe çevirme oynamıyoruz. Örneğin bu gece seçim kampanyası için ekiplere ayrıldık.»

«Ekipler» Ne olursa olsun, çiftiere ayrılmak Phyllis'in ilgisini çekmedi.

«Evet, Gregory Peck'in dublörüyle aynı ekipte çalıştığın her halinden belli.»

Catherine «Nerede bende o şans» diye yalan söyledi. «Sıradan biri.»

«Evet, evet.» Phyllis inanmadığını belli etti. «Eğer sıradan birisi olmasını istemiyorsan bir kez benim sözümü dinle. Çeneni sıkıca tut, bacaklarını aç.»

«Çok teşekkür ederim Phyllis Asgard» diye Catherine terslendi. «Annem de aynı öğüdü verirdi.»

Aslında, Emily Syre Chapman öğüt vermezdi. Soluk, kişiliksiz, şifon eşarplara ve tahtadan oyulmuş bulmaca koleksiyonuna (koleksiyon 6000 dolara sigortalıydı) meraklı bir kadındı. Tek çocuğuna verdiği terbiye «iyi» veya «kötü» ayrımı ile kısıtlıydı. Emily'nin doğduğu kent Boston «iyiydi», Massachusetts'de yaşadıkları sanayi kenti Athol «pek iyi değildi». Emily bunu içini çekerek söylerdi. Kelime hazinesinde «iyi» en çok beğendiği şeyi ifade ederdi. «İyi değil» de en şiddetli eleştirisini. Yazın beyaz eldiven giymek. Kara lahanayla pişen tavuk Seth Thomas saatleri, Ladies Home Journal isimli dergi, akrabası Vall Leverett Saltonstall hepsi iyidiler. Aynı sokakta oturan Brewster ailesi iyidi ama, en küçük oğullarının yüzündeki sivilceler iyi değildi. Evlenmek, çocuk doğurmak, on dokuzuncu yüz yıl romanlarına sadık kalmak şartıyla kitap okumakta iyiydi.

Bazı şeyler iyi değillerdi. Sofrada dirsekleri masaya dayamak, on altı yaşına basmadan dudak boyamak ve Hitler.

«İyi değilfer» altında ağıza alınmayacak kadar dehşet verici konular yatarı. Ölüm saçan köpekbaklıkları gibi derinlerde yatan bu konuları Catherine «Ağza Alınmaz Dehşetler» diye düşünürdü. Irza geçmek, İsyan etmek, Fakirlik, Sapıklık «Kötü» den öteye fena şeylerdi. Bunlar öylesine çirkin konulardı ki varlıkları asla kabul edilmemeliydi. Böylece, değer yargıları ölçөгінде, İngiliz hırkaları iyi. Dar kazaklar kötüydü. Memeler ağıza alınmayacak konulardandı.

Catherine, çocukluğunda evlerinin dışındaki dünyada neler olup bittiğini anıyamazdı. Olaylar, eylemler ve insanlar evin ön kapısı kapanınca görünmez hale dönüşürlerdi.

«İyi bir mahallede» büyük ve rahat bir evleri vardı. Onun dışında canavarlar kaynaşıyorlardı.

Ve Logan'ın Drugstore'unda dondurma tezgâhını işleten Bob Sylvester, kirpiklerine rimel sürüp, Bourjois Evening In Paris kokusunu kullanmaya başladığı haberini (gariplik on yaşındaki Catherine'i büyülemişti) annesi bomboş bakışla karşıladı. Emily «Oh?» diyerek, Gainsborough'nun «Mavi Çocuk» adlı bin parçalık bulmacasını yapmaya koyuldu.

«Anne ne komik şey değil mi?» diyerek Catherine odada erkeğin kabaca taklidini yapmaya başladı. «Tıpkı kızlar gibi yürüyor.» Emily hiç aldırmadan önündeki bulmacanın parçalarını yerleştirmeye devam etti. Catherine ısrarla, taklidet yapmayı sürdürünce, zavallı kadının sabrı tükendi ve bir tür açıklama yapmak zorunda kaldı.

Elinden geldiğince, ana kız yakınlığını takınıp, «Otur, canım» dedi. Catherine içinde tatlı bir ürperti hissetti. Gerçekler ortaya dökülecek. Denizin derinliklerinde yaşayan köpekbalıkları su yüzüne çıkacak. Cehennem kuyusu deşilecek ve sonunda masumiyet sona erecekti.

Emily büyük bir ciddiyetle, bulmaca parçalarını bıraktı, ellerini kavuşturup, cilalı masanın üstüne dayadı. «Hayatta bazı şeyler vardır...» Bir an bocaladı, Catherine ümitle bekledi. Emily felsefesine en yakın yorumu açıkladı: «Eğer yolda yürürken...» doğru kelimeleri bulmak için çabaladı, fakat analık görevi devam etmesini buyurdu... «köpek pisliğiyle karşılaşsam... Ona basmama sebep yok. Hayır» diye vurguladı. «Başımı çevirip yarından geçerim. Yanıadın mı?» Catherine anlamadı. Susadığı açıklamaların en ufak benzerliği yoktu, Bob Sylvester'in rimelli kirpikleriyle annesinin köpek pisliği arasında ilişki kurmayı-şına da şaşırdı.

Konuşmanın sona erdiği açıkca belli olana dek bekledi ve sonra odadan çıkmak için yerinden kalktı.

Annesi arkasından «Catherine şekerim» diye seslenince döndü. Belki şimdi açıklıyacaktı... Fakat Emily «Aramızda geçen bu küçük konuşmayı babana anlatma» dedi. Ve bozulma-

miş saflığıyla, bulmacanın parçalarını birbirine geçirmeye başladı.

Catherine, istese de babasına, annesi ile arasında geçen konuşmayı anlatamazdı, çünkü Spencer Chapman buz gibi soğuk bir adamdı. New York doğumlu, Princeton mezunu, adam, doğduğu kent ile Boston arasındaki iki yüz millik mesafeye uyarlıktan uzak bir çöl gibi bakardı. Daha kötüsü, etnik bir mezbelelikti. Ve Athol'da mezbeleliğin ayak takımıydı.

Yaşadığı kentten nefret ediyordu: Kabalığından, cansızlığından, bacalardan tüten dumanlardan ve insanların nefret ediyordu.

Başkanlığı yaptığı Saginaw Kâğıt ve Kâğıt hamuru firmasında çalışan işçilerden nefret ediyordu.

İşçilere köylü gözüyle bakardı. Soysuz köylüler.

Catherine'nin doğduğu günden beri, evi silip süpüren, yemekleri pişiren, beyin gömleklerini pantolonlarını ütöleyen Bayan Antonelli'de, Athol'da doğup büyüdüğü için Spencer'in gözünde «o İtalyan kadınından» başka bir şey değildi. Kadınla yüz be yüz konuşmazdı. Yemeği beğenmezse, Emily'e «İtalyan karısına söyle eti fazla kızartmış» der ve Wall Street Journal dergisini okumak üzere kütüphaneye çekilirdi.

Catherine'e göre babası «var yoktu». Kibar erkeklerle vakit geçirmeyi ailesine veya yerel topluma yeğlerdi. Asilzadelerle golf oynayabilmek için Pazar günleri Packard arabasıyla (gl-diş, dönüş yüz milden fazlaydı) Boston'a gitmeye üşenmezdi.

Belki babasının, kendisini fabrikanın işlerine fazlasıyla kaptırmış olması, annesinin bulmaca tutkusunu körüklemişti veya Emily'nin şekilsiz telaşı, babasının zamanının çoğunu iş yerinde geçirmesinin sebebiydi. Catherine bu bilmeceyi çözemezdi.

Çok uzun boylu yakışıklı bir erkekti. Kendisini «Kaya gibi sağlam Cumhuriyetçiyim» diye tanıtır. Catherine, babasını kısa kollu gömlekle gördüğünü asla anımsamıyordu. Demokrat parti yanlılarından Zencilerden, Yahudilerden ve katoliklerden

nefret ederdi. Sendikalara gelince - komünist yuvasıydı. Bu görüşünden dolayı fabrikada çalışanlar tarafından pek sevilmezdi. Pasif Emily, politika ile hiç ilgilenmediği halde (Spencer bana ne söylerse öyle oy veririm) sağ görüşüyle, kocasını kızdırmamak için sevgi ve saygı karışımı davranışla karşılardı. Emily, bu davranışı ile belki Spencer'i kandırabiliyordu, ama Catherine'i kandıramazdı.

Kocasını işten eve geç kaldığı zamanlar Emily'nin endişeli gürültüler çıkarttığı gerçektir. Beyaz şarabı, biraya yeğlemesini saygıyla karşılardı. (Centilmenler asla bira içmezlerdi). Sabahları işine giderken kocasının paltosunu tutması hariç (anne ve bobasının bundan başka bir birlerine dokunduklarını Catherine anımsamıyordu.) diğer konularda Emily kocasını hiç umursamazdı.

Dudak alışverişi de kısa soğuk bir öpücükte kalmıştı.

Emily uysal bir kadındı. Her zamanda uysal olmuştu, daha sonraları Catherine acaba huzur dolu bir evde, espirisiz ve esneklikten yoksun bir kocayla yaşamının bedelini uysallıkla mı ödüyor diye düşünürdü.

Uysallık Boston'lu Sayre ailesinin karakteristik vasıflarına aykırıydı. Lodges'lar kadar zengin, Cabot'lar kadar sıkıcı olmamakla beraber, Bay Back'li Sayre'lar kuşaklar boyu şiddetle yardım severliği ve okumuş aydınların başını çekmişlerdi.

Sayre'lar arasından ozanlar, yargıçlar, şarkı sözü yazarları ve eylemciler çıkmışlardı. Gerektiğinde zaman zaman Sayre kadınları da kaçak köleleri saklayıp, kendilerini elektrik direklerine bağlayarak isimlerini duyurmuşlardı. Fakat Emily doğduğu zaman, yük taşıyan şileplerden elde edilen servet, iyi amaçlar ve kötü yatırımlar uğruna har vurulup harman savrulmuştu. Sayre'lerin damarlarında akan baş kaldırıcı ateşli kan, Emily olayında asalete dönüşmüştü. Emily hiçbir şey değilse bile - ve belki başka bir şey de olamazdı - bir hanımefendiydi. Uysal bir hanımefendi.

Kızına karşı da uysaldı. Yıllar geçtikçe dizleri yaralı, koltuğunun altına sokak köpekleri ve daha sonraları toplumu ye-

niden düzenleme düşleriyle eve gelen kızına, karşıda çok uysaldı. Emily kızının dizindeki yaraları sarar, sokak köpeklerine yuva bulur ve Catherine'nin serveti eşit parçalara bölüştürüp, dağıtma konusundaki ateşli yalvarışlarına dalgınlıkla «Evet canım... çok iyi olur. Bayan Antonelli'ye akşam yemeğinde balık pişirmesini söyliyeyim mi?» diye yanıt verirdi.

Athol'daki o geniş evde, mesafeler uzak, yakınlaşmalar olanaksızdı.

On bir yaşında Catherine'i yatılı okula yolladılar. Spencer alışılmadık sıcaklıkla «Sen çok özel bir kızsın ve çok özel bir eğitim görmeyi hak ediyorsun. Seni burada fabrikada işçi olman için yetiştirmiyoruz,» diyerek yüzünü buruşturup, tatsızca sözlerine devam etti. «Veya bir fabrika işçisi ile evlenmen için yetiştirmiyoruz.»

Catherine kendi sınıfından böylesine «ayrılan» tek kızın kendisi olduğu düşüncesiyle çok sevindi. Birkaç ay sonra, ilk kol saati, ilk sütyenleri ve Peck and Peck'den satın alınan yeni giysileriyle Boston'un bol ağaçlıklı banliyösü Chesnut Hill'deki Bayan Ellery'nin Genç Kızlar Akademisine gitti.

Broşürde, bizler genç kızları toplum yaşantısına hazırlayan özel okul değiliz. Bizler kendimizi, genç kızları hayatta topluma yararları dokunacak, büyük işler başaracak kültürlü aydın ve dürüst kişiler olarak yetiştirmeye adanmış okuluz, yazıyordu. Okul 1867'de köleliğin kaldırılması uğruna çalışan, Boston'lu iyi bir aileden gelen Bayan Harriet Ellery tarafından kurulmuştu. Lee'nin, Appomattox'da teslim olmasından sonra düşleri yıkılan kadın, bu kez tüm enerjisini köleleri özgürlüğe kavuşturmaktan, kadınları özgürlüğe kavuşturmaya yönelmişti. Yıllar boyunca, Akademi oy hakkı elde etmeye savaşıyan kadınlar, içki yasağı taraftarları ve şaşılacak kadar çok sayıda senatör karısı üretti. Otuz aralık topraklar üstünde yarım düzine şık binadan oluşan okul ne sıkıcı ne de boğucuydu. Ve gerçekten iyi bir şöhreti vardı.

Beş yıl içinde okul Chapman'ların tüm düşlerini hemen hemen lâyıkıyla yerine getirdi. Catherine'nin Athol şivesi, yu-

muşak Boston şivesine döndü. Latinceyi şöyle böyle Fransızca'yı ana dili gibi öğrendi.

Ve tabii okul, Catherine'e, Emily'nin konuşmaktan çekindiği yaşamın tüm sırlarını öğretti. Okula başladığının ilk haftasında, ışıklar söndükten sonra, Anne Sowerby isimli burnundan sümkükler akan bir kız «Erkekler tuvalette çiş yaptıkları şeyi yadınların tuvalette çiş yaptıkları şeyin içine koyunca, bebekler doğar» diyerek Catherine'i şaşırttı. İki yıl sonra, biyoloji öğretmeni daha ilmi kelimelerle işe kurbağalardan başlayıp, insanlara dek getirdi. Catherine nasıl anlatılırsa anlatılsın, konu yine aynı diye düşündü.

Kızının liberal politik fikirler edinmesi Spencer'ın gözünden kaçan tek noktaydı. Okulda hiç bir şekilde eğitimin parçası olarak «radikalizm» propagandası yapılmıyordu ama bazı öğretmenler özgür fikirlerin tartışılmasına saygı gösteriyorlardı.

Bayan Evrers «Tarihin akışı kitaplar baskıya girdikten sonra durmadı. Bugün New York Times'dan parçalar okuyacağız» derdi.

Sonra Kore Savaşından, sadakat yeminleri yüzünden Indiana kütüphanesinin kara listeye aldığı Robin Hood kitabına dek her türlü konu tartışılırdı.

Çünkü Mc Carty yıllarında yaşıyorlardı.

Ve sık sık sınıflarda kızlar akıllarına yerleştirilen yeni fikirleri gece yatakhanelerde tartışmaya devam ederlerdi. Catherine bu yeni fikirler saldırısı karşısında soluğu kesiliyordu. Bayan Ellery'nin okuluna devam eden kızların hepsi öğrenmeye meraklıydılar, zengin ailelerden gelen kızların çoğu yeterince güvence içinde olduklarından - veya yeterince kendilerini beğenmiş olduklarının - doğdukları günden bu yana kendilerini saran örtünün üstündeki delik ve yamalardan acımasızca dışarıya bakmasını öğrendiler.

Küçük, küçük, sonra hızlı hızlı, Catherine, babasının önyargılarından ve annesinin sonsuz uysallığından koptu. Ve iş-

te burada, New England elit toplumunu saran huzur dolu havada içinde dünyanın haksızlıklarına gözünü açtı.

Bitip tükenmez çılgın bir arzuyla okula zenci bir öğrenci gelmesini düşünüyordu. Spencer Chapman'ın kızı Appalachia işsizleri için yüzünü kızartıp utanmayı öğrendi. Diğer sınıf arkadaşları gibi Boston sosyetesine takdim edilme düşüncesine sırt çevirdi. Eğer, Jan Littlemarch aniden okula gelmeseydi, Catherine'nin haksızlıklara karşı gösterdiği ilgi teoride kalacaktı. Kız Catherine'nin son sınıfta olduğu yıl devrenin ortasında (alışılmamış bir olay) geldi. Okul müdürü daha önce, kızlara «hepiniz çok anlayışlı davranmalısınız. Çok acı çekti. Sonra babaların günahı, kuşaklar boyunca kişileri rahatsız etmemeli bazı kez Kutsal Kitap bile yanılır» diyecek kadar ileri gitti.

Jan adı dillere düşen Franklin Littlemarch'ın kızıydı - gazetelerden birisi «Amerikayı Satan Adam» diye manşet atmıştı. Dış İşleri Bakanlığının Çin masası başkanı, Başkan Roosevelt'in eski danışmanı, Littlemarch bir gece içinde en ünlü - veya en acınacak - kişinin görüşüne bağlı - Washington cadı avının kurbanlarından oluverdi. Korkunç İhanetinin bedelini adalet karşısında vereceği söylentileri arasında emekliliği elinden alındı. Birdenbire işinden kovulmasından iki ay sonra karısı Delaware Nehrinde boğularak intihar etti.

Daha sonra Jan - Catherine, «Amerikan Ayaklanması sırasında tam Washington'un geçtiği noktada annem nehirde boğuldu» dedi.

Jan, Catherine kadar uzun boylu, düz koyu saçlı, deniz faciası kazazedesi gibi ürkek bakışlı bir kızdı.

Düş kurma yeteneğinden yoksun diğer sınıf arkadaşlarına göre Jan Littlemarch deliydi, diğerlerine göre ise büyük bir şöhretti.

Fakat Catherine için bir kadın kahramandı. Ve meydan okuma sahasıydı. İşte burada, tam elinin altında uzun süredir beklediği Amerikan adaletsizliğinin kurbanı vardı. Catherine'nin harçlığının yarısından fazlasını yatırdığı Rosenberg Davası Vakfından, kollarını açıp karşılamayı beklediği efsanevi zenci

sınıf arkadaşından daha gerçek biriydi. Jan Littlemarch, Catherine'nin sükun dolu rahat yaşantısında, iyi bir şey yapabilmesi için eline geçirdiği tek şanstı.

Diğer kızların yaklaşımlarını, Jan ne düşmanca, ne de dostça karşılıyor, yalnızca kısa yanıtlar veriyordu. Birlikte gzmeye gitme veya birlikte ders çalışma tekliflerine «Hayır teşekkür ederim.» Yemekhanede ikinci tabak tatlı servisine «Evet lütfen» yanıtlarıyla geçiştiriyordu. Sınıfta verdiği yanıtların genellikle hepsi doğrudu, zaman zaman çok parlak ve orijinal yanıtlar verdiği halde canlılıktan yoksundu. Jan'nın okula gelişinin heyecanı söndükten sonra, kızlar onun karşı koymalarından sıkılıp, Jan'ı kederli yalnızlığına terk ettiler. Fakat Catherine kızın peşini bırakmadı.

Damarlarında akan ataları Sayre'lerin ateşli kanından cesaret alıp, «Onu güldürmeyi başaracağım. Mezuniyet gününden önce onu güldüreceğim» diye yemin etti. Noel tatilinde Jan'ı evine davet etti. Jan bu daveti kibarca geri çevirdi. S. S. Pierce dan gizlice satın aldığı - çukulatalı gofretleri, İngiliz marmelatlarını ikram ettiği zaman bazı kez, Jan bunları kabul ediyor bazıda geri çeviriyordu. Fakat ne olursa olsun, bu yaklaşımlar sohbeti ilerletmiyordu.

Catherine, zamanla diğer kişisel itiraflara yol açacak gündel olayları tartışmayı istiyordu. Fakat Jan'ın verdiği tek kelimelik yanıtları, Catherine üstelemeyecek kadar terbiyeliydi.

İlk saldırı işaretinde, Jan gururundan ördüğü kalesine sığınveriyordu. Kız içine kapandıkça Catherine çok üzülüyor ve arkadaşasının peşini bırakmamaya inat ediyordu. Hemen hemen her gün derslerden sonra Jan akşam yemek saatine dek ortadan kayboluyordu. Catherine nereye gidiyor diye merak ediyordu. Kısa süre sonra Jan'ın dışarlarda bir yere gittiğini anladı. Çünkü kötü ve yağışlı havalarda kız kütüphaneye kapanıyordu. Fakat okul çok geniş bir alana yayılmıştı. Toprakların bir bölümü kullanılmıyordu. Tam iki hafta Catherine okulun bahçesini karış karış aradı. Tenis kortlarını, süslü havuzların bulunduğu

bahçeleri, hokey sahasını, terk edilmiş yazlık evleri dolaştı, fakat bulamadı.

Sonra, Şubat ayında bir gün öğleden sonra şansı döndü. Yatakhanelerin en sonunda, bakımsız eski meşe ağaçlarının arkasında okçuluk sahası vardı. Çok uzun süredir kullanılmıyordu. Aslında modern Ellery kuşağının genç Diana'ları enerjilerini tenis kortlarında, Ping - pong masalarında harcamayı yeğliyordlardı. Okçuluk sahasının adı broşürde bile geçmiyordu.

Halbuki, kışın çamurdan, yazın bakımsız otların kapladığı okçuluk sahasındaki eskilikten dökülen klübede bu spora gerekli her türlü alet edavat vardı. Bugün kulübenin kapısı açılmış, hedef tahtası ortaya çıkmıştı. Catherine saklandığı ağacın arkasından, Jan Littlemarch'ın yayını gerip, sırtını dikleştirip, içinde biriken vahşi kinle okları hiç şaşmadan hedefe atmasını izledi. Catherine kendi kendisine pekala, bundan sonra okçuluğa merak salacağım dedi.

Gelecek sefer atış sahasına gittiğinde Jan'ın kendisini orada bulacağı şekilde hazırlanmalıydı. Catherine'nin ömründe bir kez ok ve yay tutmamış olması sorun değildi. Belki daha da iyiydi. Cehaletin bazen çok yararı dokunabilirdi. İki gün üst üste hiç durmadan yağmur yağdı. Fakat Perşembe günü hava soğuk ve berraktı. Jan'ın sahaya gelişini duymadan hisseden Catherine tam yarım saattir ok ve yayla boğuşuyordu. Bir an aklına kötü şeyler geldi. Jan kendisini görünce acaba sahadan uzaklaşacak mıydı? Kendisini aptal yerine koyduğu için içinden küfürler ederek, yayı gerip oku attı ve hedefi vuramadı.

Uzun bir sessizlikten sonra, «Yayı ters tutuyorsun» diyen sesi duyunca Catherine telaşla dönüp gülümsedi.

«Oh.» Şaşkınlık numarası yapmak ne kolaydı. «Okçulukla ilgilendiğini bilmiyordum.»

«Az çok ilgilenirim.»

«Ben, bu konuda hiç bir şey bilmiyorum, ama öğrenmeye kararlıyım. Acaba bana biraz yardımcı olabilir misin?»

Jan uzun süre tereddüt etti, sonra klübeye girip bir ok ve yay aldı. Ve dostlukları böylece başladı.

Sonunda iki kız birbirinden ayrılmaz oldular. Birlikte çalışıp, birlikte oynuyorlardı. Birbirlerinin süveterlerini, kitaplarını alıp, gizli sırlarını anlatıyorlardı. Birkaç hafta geçtikten sonra Jan'ın isteği üzerine, odası değişti. Okul müdiresi Jan'ın Catherine ile aynı odayı paylaşmak istemesinden büyük mutluluk duydu.

Odalarında ışıklar söndükten sonra Jan yavaş yavaş içini dökmeye başladı. Ağlıyor, gülüyor, çektiği acıları anlatıp, anesinin matemini tutuyordu.

Catherine Jan'ın çektiği ızdırabını kökünden silip atamaya çağını biliyordu ama içini dökmesine, acılarını paylaşmasına ortak oluyordu. Tırnakları yenik, ince kemikli zarif eli avuçlarının arasına alıp, okşuyor, Jan'ın çektiği acıları, yaradan zehir akıtırçasına boşalmasına gayret ediyordu. Bir dokunuşla insanlar harikalar yaratabiliyordu.

Ve yalnızca Catherine kızı güldürebiliyordu. O gülüşü, hatıta Jan'ın hafif çarpık ön dişini bile yıllar sonra anımsıyordu. O gülüş, kızın uzun soluk yüzüne güzellik vermediyse bile bir insanlık verebilişti.

Catherine ilk kez kendisini birisine böylesine yakın hissediyordu. Bir gün okul müdiresi baş başa kaldıkları zaman Catherine'e «Jan'ı çok değiştirdin. Sosyal uzmanlığı meslek olarak hiç düşündün mü?» diye sordu.

Catherine sınıfının üçüncüsü olarak mezun oldu. İngiliz Altın Madalyasını, Endicott Tarih ödülünü kazandı ve çok doku-naklı bir konuşma yaptı. Haziranda okullar tatil oldu. Ve birkaç ay sonra Ellery'den mezun olan kızlar değişik kolejlere girdiler. Jan Siyaset Tarihi okumak üzere UCLA'ya yazıldı. Catherine, Boston Üniversitesini seçti. «Bunca yer varken neden Boston Üniversitesi?» diye annesi sordu. «Niçin Radcliffe veya Vassar'a gitmiyorsun? Boston Üniversitesi de fena değil canım. Fakat kızların devam ettiği okullardan birisini yeğliyeceğini sanıyordum.»

Fakat Catherine artık, dışı dünyasının kibar havasına, yatakhanelerde ellerinde kakaolu fincanlarla sabahlıklarla dolaşan kızlara boğazına dek doymuştu. Cıvı cıvı kaynayan kent üniversitesine devam edip, o kargaşalığın içine karışmaya can atıyordu. On yedi yaşında, tramvayların, polis sirenlerinin, sinemaların, pastanelerin var olduğu bir dünyada yaşamak istiyordu. Ve hepsinden önemlisi erkeklerin olduğu bir dünyada yaşamayı özlüyordu. Tabii ki Emily bu gereksinmeyi anlıyamazdı.

Ve böylece serin bir Eylül sabahı Athol garında Bayan Chapman analık görevini tamamladı. Catherine'i Boston'a - erkeklerle - götürecek tren perona girince, Emily bilgi dağarcığındaki tüm tecrübelerini kızına anlattı. Tüm bilgisini tek cümleye sığdırdı.

«Şekerim, erkeklerle çok akıllı olduğunu belli etme.»

Catherine yıllarca bu öğüdü aklından çıkarmadı ama uygulamaya da koymadı.

«Mulcahey, Daire 6 D. Bu sonuncusu.» Erkek elindeki listeyi katlayıp, Catherine'e verdi. «6 D» Catherine usançla içini çekti. «Altıncı kata mı demek?»

Dar yağlı merdivenleri tiksintıyla gözden geçirdi.

«Korkarım altıncı kat.» Michael güldü ve durumu gözden geçirdi. «Sandık başındakiler çıkışı zor mücadele vereceğimizi söylerlerken bunu kastetmiş olmalılar.»

Boston demokratlarını gelecek Salı Adlai Stevenson'u başkan seçmek için iknaya uğraştıkları son akşamıydı. Haftalardır Catherine ve Michael kapı kapı dolaşıyorlardı.

Michael seçmenlere «Adanmış Demoktarlar» adını takmıştı. Partinin sadık seçmenlerinin oy sandıkları başında bulunup bulunmamaları bir milletin kaderini tayin edecekti. Büyük bir coşku ve hevesle işe atıldığı halde, Catherine, Appalachian madencilerin güneyli Zencilerin mahallelerinde dolaştıkça Boston'un fakir ve orta halli ailelerini ayırmakta güçlük çekmeye başladı. Sanki onlar yabancı, kendisinde başka gezegenlerden gelen bir konuktu.

Catherine tek başına kalsa bu işi dünyada başaramazdı.

tanımadığı kişilerin evlerine girip konuşma düşüncesi dilini bağılıyordu. Fakat Tanrıya şükür Michael akıcı konuşmasıyla durumu kurtarıp, ev halkını büyölüyordu. Catherine'de hayranlıkla erkeği seyrediyordu. Asla değişmiyen iyi huylu, çat pat İtalyanca, İbranice, önüne gelen dili doğru yanlış aldırmadan konuşuyordu. Adanmış Demokratlarda onun gösterdiği gayretten mutluydular. Catherine ana dili gibi konuştuğu Fransızcasını döktürmek istiyordu ama Boston pota kazanında Gallik etnikler yoktu. Michael seçmenlerin aklını çelmeye uğraşırken, Catherine'de tertemiz gülümsemesiyle, evdeki köpekleri okşuyor, bebekleri kucağına alıyordu.

Bir gece önce Kuzey kesimde İtalyan ailelerini dolaşmışlardı. Bu gece Dorchester'in klasik İrlanda kalesindeydiler.

«Hiç olmazsa İngilizce konuşuyorlar» Michael 6 D'nin zillini çaldı. «Bay ve Bayan Francis X. Mulcahey.»

Kapıyı altmış yaşlarında, kısa boylu, aydede suratlı, küçük mavi gözlü bir kadın açtı. Michael hemen cebinden kimlik belgesini çıkartıp gösterdi.

Kadın «Ah, partiden misiniz?» diyerek güldü. Konuşurken dili koyu İrlanda şivesine çalıyordu. «Gelin gelin içeri girin.» Sanki geleceklerini bekliyormuş gibi, biblolarla süslü, tertipli küçük bir oturma odasına buyur etti. Belki de gerçekten geleceklerini umuyordu. Catherine konuşmaya hevesli yaşlı yalnız bir kadın diye düşünerek divana oturdu. Belki kadının yaşantısında en önemli şey partiden gelen ziyaretçilerdi. Bay Mulcahey'in varlığını kanıtlayacak iz yoktu. Michael, «Daha önce gelmemiz gerekirdi» diye söze başladı. «Fakat en iyisini en sona sakladık.» Bu değişmez açılış konuşmasıydı.

Michael konuşmaya devam derken Catherine gözlerini odanın içinde dolaştırdı. Gördüğü yüzlerce evin eşiydi. Yerde çiçekli bir halı, tığ işi sehpa örtüleri bir iki parça iyi cins porsele. Ve tabii duvarda İsa'nın çarmıha geriliş tablosu. Bu diğerlerinden daha renkli bir tabloydu. İsa'nın üstüne mor ışınlar yansiyordu. Kanlar geometrik damlalar halinde akıyordu. Cathe-

rine gözlerini aşağıdaki rafın üstüne indirdi. Burada şimdiye dek diğer evlerde görmediği bir şey vardı.

Önce bir azizin kabirine baktığını sandı, fakat daha dikkatli inceleyince, bir fotoğraf olduğunu anladı - sıksa boyunlu göz-lüklü bir adamın elle cafcacflı renklere boyanmış fotoğrafıydı. Resim, çok süslü gümüş bir çerçeve içinde, mumdan yapılmış çiçeklerin arasında duruyordu. Altında muntazam bağlanmış küçük altın tesbihli siyah ipekli bir fiyong vardı.

Catherine merhum Bay Mulcahey diye tahmin etti. Sonra dikkatini kendisini pupa yelken koyuvermiş Michael'e çevirdi.

«Belediye Meclisi için Jim Donovan'a oy vereceğinizi biliyorum.» Bayan Mulcahey onayını belirtti. «Şimdi sizden Bay Adlai Stevenson'a da bir oy vermenizi istiyorum.»

Catherine kulaklarını kabarttı. Düşünde mi yaşıyordu, yoksa Michael'in sesinde hafif bir İrlanda şivesi mi vardı?

«Ama, biliyorsunuz.» diye Bayan Mulcahey başını salladı.

«Sizin, Stevenson'unuz karısından boşanmış bir erkek Hayatımda asla boşanmış bir erkeğe oy vermem. Bu konuyu Rahiple konuşmam gerek.»

«Ahhh, Bayan Mulcahey» Evet Michael'in sesinde İrlanda şivesi vardı ve bu ağızdan çıkan her kelimede biraz daha belirginleşiyordu. «Tabii zavallı adamın boşandığı doğru - korkunç korkunç bir facia. Kurnaz bir kariyla evlenmiş, sonra karı kalkıp onu terk etmiş ve günah içinde yaşamayı yeğlemiş. Aaaaahhh, hikâyeyi bir bilerseniz Bayan Mulcahey, adamın aziz olduğuna inanırsınız.»

Pekala, Michael sen dalganı geçtin. Catherine onunla göz göze gelip artık susmasını işaret etmek istedi. Fakat Michael'in güzel gri gözleri dul bayandan başkasını görmüyordu, dalga geçmesine rağmen, Catherine onu hiç bu kadar ciddi ve samimi görmemişti.

Bıkkınlıkla içini çekti ve o iç çekişte kadının ihanetini gösteren acı vardı. Ve terk edilen Bay Stevenson'a acıma.

«Tanrıya şükür annesi öldü. Adlai'nin annesi. Yoksa İrlandalı kadın çok acı çekecekti.»

«İrlandalı mıydı?» Mavi gözler hayretle açıldı.

«İrlandalı mıydı? Bayan Muchaley Adlai'nin eski bir Seltik ismi olduğunu bilmiyor musunuz? Tabii Cumhuriyetçiler bu sırrı kimseye vermezler. Fakat Adlai'nin annesi sizin gibi İrlandalıydı. Mayo Bölgesinden gelmişti.»

«Ben Cork bölgesindenim.»

Michael sırttı. «Oradan mısınız? Çok güzel bir yerdir.» Catherine'den yana döndü. «Değil mi Kathleen?»

Kathleen. Catherine öylesine şaşırıldı ki ağzı bir karış açık baka kaldı. «Evet, şimdi Bayan Mulcahey, bizim gitmemiz gerek.» Catherine rahatlayıp ayağa kalktı.

«Adlai'ye oy vereceğinizi biliyorum. Bu arada -» Rafın üstünde duran resme doğru belli belirsiz bir baş işaretiyle «Bay Mulcahey'in oy vermesini de sağlayın.» dedi. Catherine Aman Tanrım diye düşündü. Ne budala. Bu zalimliği nasıl yapar. Fakat Bayan Mulcahey'in gülümsemesine şaşırıldı - kadının gülmesi göz kırpar gibiydi. Altın dişlerini göstererek güldü. «Sağlarım.»

«Tanrı sizi korusun.» Michael arkasını döndü. «Kapiya kadar zahmet etmeyin biz yolu buluruz.»

Merdivenlerin yarısını inene dek Michael konuşmadı. Konuşmaya başladığı zaman sesinde İrlanda şivesinden eser yoktu.

«Haydi şekerim gel güzel bir Çin yemeğini hak ettik.»

«Evet, Michael çevirdiğin numara neydi?»

Canton Palace'da bir bölmeye yerleştiler. Masanın üstünde tabaklar dolusu türlü yiyecekler vardı.

«Ne numarası?» elindeki erişmeleri hardala batırdı. Dorchester aklından silinmişti. «Karşımda yaptığın o İrlanda numarası.» Elindeki çubukları masanın üstüne bırakıp, erkeğin taklidini yaptı. «Tanrı sizi korusun. Tabii Adlai eski bir İrlanda isimdir. Danny Boy şarkısını söylemeye başlayacağını sandım. O kadıncağıza nasıl böyle davrandın.»

«Catherine ben ne yaptım ki?» Açıkça eğleniyordu. «Öyle davranmayıp, oy vermesi için ciddi sebepler mi saysaydım?»

Onu biraz dürtüklmek zorundaydım. Bir tür tanık gerekiyordu. Şimdi Roosevelt'den sonra en iyi adamı seçecek. Bunun suç neresinde?»

Catherine dümdüz sesle «Ona yalan söyledin» dedi.

«Pekala, yalan söyledim ve yanlış sebebler yüzünden oy verecek ama doğru adayı seçecek. İnan bana Catherine...»

«İsmimin Kathleen olduğunu sanıyordum.»

«Catherine, Kathleen...» diyerek güldü. «Kuzey bölgesinde sana Caterina dedim. Biliyorsun, hayat kolaj yatakhanelerindeki düşlerden çok değişik, insanlarda senin düşündüğünden çok farklı. Daha doğrusu çoğunluğu farklı Oh, üniversitedeki o saçmalıkları bilirim - benim başımdan geçti. H - Bombası, insan hakları, tüm diğer değerli amaçlar. Sokaklarda oy peşinde koşarken bunların hiçbir değeri kalmaz. İdealler lükstür. Belki sen bu lüksü karşılayabilen, şanslı kızlardan birisin. Ay sonunda kirayı denkleştirme veya Ana Vatandan bir kuzenini yanına getirme edişesini hiç tatmadığını sanıyorum. Və belki rüzgâr ters yönden esince, kocanın devlet dairesindeki memuriyetini kaybetme kaygısını hiç çekmedin.»

Hayır, bunlar onun sorunu değildi. Catherine itiraf etti.

«Öyleyse sen şanslısın. Daha büyük baskılar için endişe duyarsın. Fakat insanların çoğu böyle değildir. Örneğin benim babamı ele alalım. Maine'nin Caribou bölgesinde tarım aletleri satıyor - biliyorsun orası patates ekim bölgesidir. Onlar acaba Üçüncü Dünya Savaşı çıkacak mı veya tüm ırklar aynı sosyal gruplarla birleşecek mi endişesini duyuyorlar mı sanıyorsun? Hayır efendim, o bölgede zenci bile yok. Hayır... babam, Stevenson patates fiyatlarını destekliyecek mi onu bilmek istiyor. Orada en önemli konu bu. Her yerde aynı sorun. Örneğin senin İrlandalı Boston'un dini okullara kamu yardımı yapacağına söz veren adaya oy verirler. Yahudiler... Sionizmi destekleyeni seçerler.»

Catherine erkeğin hoş görüşü karşısında şaşırdı. «Yani başka deyimle insanlar kendileriyle ilgili konulara ilgi duyarlar. Bunu mu demek istiyorsun?»

«Evet, öyle. Aslında, bir grubu kapsayan kişiler kendilerini ilgili kişilere oy verirler... Kadınlar, Tabii, pek çoğu hariç - senin olmadığına eminim - ama pek çoğu, Tanrının belası her zaman yakışıklı ve romantik kişiliği olanlara oy verirler.

Bu bir gerçek. Eğer Lincoln bugün adaylığını koyacak olsa köpek toplayıcısı kadar şansı olmazdı.»

Fakat senin olurdu diye düşündü. Beş haftadır yakından tanıdığı bu erkeğin ne denli yakışıklı olduğunu aklından çıkarıyordu. «Benim gördüğüm kadarıyla orta yaşlı kadınlar.. onlar daha da beter. Kocaları kime oy ver derse onu seçerler. Catherine kadınların oy verme hakkını elde etmek için gösterdiklerini onca çabadan sonra böyle davranmaları çok üzücü. Bahse girerim ki oy verme hakkı adına mücadele veren o cesur kadınların hepsi mezarlarında rahatsız yatmaktadırlar. Susan B. Anthony... Annabel Sayre...»

Catherine telaşla sözünü kesti. «Annabel Sayre mezarında dönmüyor. Yani geçen Çarşamba onunla çay içerken dönmüyordu.»

Kulaklarına inanamıyordu. «Sen ne?»

«Onunla çay içerken.» Birdenbire çok eğlenmeye başladı. Şimdiye dek Michael hep yanlış düşündüğünü iddia edip kendisine doğru yolu gösterme çabası içindeydi.

Bir kez haklı olduğunu kanıtlamak harikaydı. Beacon Hill'deki kedi ve yaşlılık kokan o küçük bodrum katını anımsayıp güldü.

Michael önündeki tabağı ileriye itip, Catherine'nin yüzüne baka kaldı. «Annabel Sayre ile çay içtin. Ve bunu nasıl becerdin anlatır mısın?

«Benim büyük teyzem, dedemin kız kardeşi.»

«Öyleyse büyük babanda Winthorp Sayre.»

Kız başını salladı.

Michael edindiği bu bilgiden çok etkilendi. Sayre olduğu için mi? Hayır saçma. Hayır, efsanevi Annabel'in hâlâ yaşadığını öğrenince şok geçiriyordu. Ölümlerden ve yaşayanlardan söz açılmışken...

«Michael sana bir şey sormak istiyorum.»

«Hemen sor.» Başka şeyler düşünüyor gibiydi. Kuşkusuz, hâlâ ihtiyar Annabel'i düşünüyordu.

«Bu gece Bayan Mulcahey'in evinde... kocasının oy verme işi. Kadının dul olduğu belliydi.»

Michael arkaya yaslanıp, sanki çok esprili bir şey söylenmişcesine güldü.

Catherine şaşkınlık içinde başını salladı.

«Bu eski bir Boston adedidir. Özellikle İrlanda kesiminde. Bildiğini sanıyordum. Birisi ölünce... Örneğin senin Bay Mulcahey. Kocasını ölünce, Bayan Mulcahey'in politik nüfuzu yüzde elli kesilir. Doğru mu? Yanlış. Çünkü Seçim Kurulu'na adamın öldüğü haber verilene dek ismi seçmen kütüğünde kayıtlı kalır. Adamın cenaze törenine katılan rahip bile eğer Seçim Kurulu üyesi ise resmen bildirilmedikçe farkına varmaz. Peki onlara kim haber verecek? Bayan Mulcahey mi? Hayır efendim. Hayır, mahallenin hödüklerinden birini yanına alıp seçim günü sandık başına gider ve adamın isminin yerine imza attırır. Büyük Jim Donovan bir oy daha kazanır - ve günün birinde belki Bayan Mulcahey mıntika amirliğinden yardım ister... tabii, hâlâ sözü geçen bazı dostları olduğunu bilir. Öyle şaşkın bakma. Şöyle düşün: Bostonda öldükten sonra hâlâ ismin yaşar, hiç olmazsa seçim kütüklerinde.»

Catherine dehşete düştü. Pratiklik başka şeydi, bu tür laçkalık başkaydı. Sesi alayla titriyerek «Michael söyle bana, Harvard Hukuk Fakültesine devam edenlerin hepsi senin kadar Idealistler mi?» lğne batmış gibi yerinden sıçradı. Catherine bam teline bastığını anladı. Çünkü birdenbire erkeğin gözlerinin içindeki ışık buz gibi oldu.

«Catherine beni yanlış anlama. Senin sandığından daha idealistim. İşlerin böyle yürümesinden hoşlanmıyorum. Bu yoldan oy toplamayı onaylamıyorum. Eğer bana kalsa, sistemi değiştirilm, ama bu arada işin içindeyim.» Kendisini savunma gereğini hissetti ki sözlerine devam etti. «Sınıfımda suç hukuku üstüne ihtisas yapmak isteyen birkaç kişiden birisi olmam belki

seni ilgilendirir. Herkes benim aklımdan zorum olduğunu sanıyor. Diğerleri gibi sıralanıp, Wall Street'de iyi bir şirkette, iyi bir iş kapmak benim için dünyanın en kolay oyunu. Ve bunu yapabilirim. Biliyorsun, gelecek ilkbahara büyük hukuk firmalarının adamları hamam böcekleri gibi Harvard'ın bahçesinden adam toplamaya gelirler. Çeşitli tekliflerin arasından istediği mi seçeceğim söylentisini yaydım mı işim tamam demektir. Bundan sonra, her şey plana göre gelişir. Tüm yaşantım programlanır. Otuzunda küçük ortak, kırk veya kırk beşinde büyük ortak. Banliyöde bir ev. Yat klübünde üyelik. Ve yalnızca New York Hisse senedi Borsası sütununu okuyan tahvil sahipleri müşteriler listesi. Ve inan bana gençliğinde kuruş sayarak yaşayan birine bunlar çok çekici gelir. Fakat ben böyle davranmıyacağım, istediğim bu değil - ister inan ister inanma - ben kendimi bağladım. Neye bağladım dersen de - adalete, sosyal adalete - bu dünyada haksızlığa uğrayanları mahkeme salonlarında savunmaya bağlandım. Bu gece yaptıklarımдан hoşlanmadın. Özür dilerim. Fakat bende görmüş geçirmiş biriyim ve gerçekçiyim, işlerin böyle yürüdüğünü biliyorum. Söylediğim gibi düzeni bozuk bir dünyada yaşıyoruz ve eline geçen aleti gereği gibi kullanmalıyız.»

«Bayan Mulcahey gibi mi?» diye Catherine sordu. Biraz yumuşamıştı.

«Evet Bayan Mulcahey gibi.» Michael sakinleşip, garsonu çağırdı. «Şimdi, talih kurabiyelerinden yiyip, şansımızın gelecekte bize neler sakladığını öğrenelim mi?»

Fakat, talih kurabiyelerinin içinden geleceğe ait çıkan yazılar düş kıracak kadar sıradan sözlerdi. Michael'a hiç benzemiyorlardı.

Mishael, Eisenhower'ın seçimi kazanmasını şaşılacak kadar iyi karşıladı. «İnsan bazı kez kazanır, bazı kez ise kaybeder» dedi. Seçimlerden birkaç gün sonra Klt'i telefonla arayıp, kampanya sırasında yaptığı çalışmalarına teşekkür edip, bir süre havadan sudan konuştular. Catherine, konuşmanın daha kişisel konulara dönüşmesi için dua ediyordu, ama istediği ol-

madı. «Teşekkür etmek» için klüp üyelerinin hepsini teker teker aradığından kuşkulandı.

Telefonu kapattığı zaman, yaşantısında ilk kez ilgi duyduğu birini yitirmenin burukluğunu içinde duydu. Oh, herhalde bir sevgilisi vardı. Fevkalâde bir kız. Kentteki her kız Harward Hukuk öğrencilerinin peşinden koşuyorlardı. Bir erkek Catherine gibi kızda ne bulabilirdi? Saf, hantal, Catherine. Belki bin kez Michael'in lafını ağızına tıkamıştı. «Siz Harward öğrencileri hepiniz böyle idealist misiniz?» Sesindeki iğneliyici tonu anımsayınca, ürperdi. Hangi şeytana uyup, böylesine kötü davranmıştı? Phyllis haklıydı. Bir daha ki sefere, daha dikkatli olup, çenesini tutacaktı. Tabii eğer eline bir daha fırsat geçerse.

Birkaç gün belki tekrar kendisini arar ümidiyle yatakhedenen dışarı çıkmadı. Ama Michael aramadı. İlkbaharda, Kit erkeği aklından sildi, fakat zaman zaman onun ne kadar yakışıklı olduğunu düşünmekten kendisini alamıyordu.

Oh, ne yapalım, insan bazen kazanır, bazen de kaybederdi.

Her zamanki gibi yazı, annesiyle birlikte Cape Cod'da geçirdi. Eylül'de son sınıfa başladı. Boston'a güneşten güzelce yanmış, cebinde giysilerle daha bol para harcıyabileceği harçlık ve koleiden birincilikle mezun olacağı inancıyla geri döndü.

Hattın diğer ucundaki ses, «Beni anımsıyacak mısınız bilmiyorum» diyordu. «Michael Matheson. Geçen Ekim ayında birlikte seçim kampanyası düzenlemiştik.»

Onu anımsamak mı? İsmi duyar duymaz gözünün önünde erkeğin hayall belirdi - geçen yıl bir an dahi gözlerinin önünden gitmeyen hayali. Anımsamak. İnsan tanıdığı en yakışıklı erkeği nasıl unutabilirdi?

Catherine sesinin titrememesine çabalıyarak «Evet, tabii anımsadım» dedi.

Michael'in sesi çok hoş ve neşeli çıkıyordu, sanki aradan bir yıl değilde bir iki gün geçmiş gibi konuşuyordu. Ve gelecek Cumartesi Catherine'i akşam yemeğine davet edince, kız

sevinçten havalara uçtu. Bu kez, eline geçen fırsatı yitirmiyecekti.

Michael'in saat altıda hurda tozlu bir Dodge arabayla karpıya gelmesi çekiciliğini daha artırdı.

Kit büyük olaya - sanki çok büyük bir olaymış gibi - bin bir zahmetle hazırlandı. Çok güzel ve çekici görünmek istiyordu (daha önce bu terimleri kendisine yakıştırmazdı) hem de fazla özen göstermeden güzel görünmek istiyordu. Genç, züğürt bir avukatın olanaklarından çok daha pahalı ve muhteşem bir şeyler umuyordu. Her neyse, bir akşam yemeği davetliden başka bir şey değil diye kendi kendisini yatıştırmaya çabaladı.

Kit'in siyah giysisi, inci küpeleri, gözlerinin boyası ve bolca sürdüğü Arpege'den kuşkusuna varsa bile, aşağıya lobiye indiği zaman Michael'in yüzünde beliren beğeni ve gülümsemeyi görünce, tüm şüpheleri uçup gitti.

Michael «Çok güzelsin» dedi. Ve o anda Kit kendisini çok güzel hissediyordu. Büyük olay. Michael içinde bu gecenin büyük olay olduğunu anladı. Birlikte geçirecekleri geceyi özenle planlamıştı - ünlü bir restoranda başlayan yemek Kenmore Roof'unda dansla sona erdi. Catherine'i arabaya bindirip, yemeğe götürdüğü andan, yatakhane kapısına getirdiği dakikaya kadar, Michael çok zarif davrandı. Çok zarifti - hantal bir kolej öğrencisini değilde, arzu duyulan zeki bir kadın gibi davranıyordu. Catherine'nin düşüncelerini sorup, yanıtlarını, ilgiyle dinledi, sanki ağzından çıkan her kelimenin ayrı bir değeri varmış gibi.

«Gerçekten Tolstoy'u, Dostoievski'ye yeğliyor musun? Sanırım Savaş ve Barış'ı yeniden okumam gerek.»

Veya, «Acaba kendime bir TV alsam mı? Ne dersin?»

Veya, Kit'in büfteğine elini değdirmediğini görünce - hem yemek yiyip, hem onun söylediklerini nasıl dinliyebiliirdi? - «Büfte çok mu pişmiş? Geri yollıyayım» dedi.

«Oh, çok, iyi.» Kit kıpkırmızı kesildi, bir an pahalı yiyecek-

lere el sürmeyip onu çok ilginç bulduğunu göstererek kendisini ele vermekten utandı.

«Her neyse, et şimdi soğumuştur. Garson.» - elini kaldırır kaldırmaz garson koşarak geldi. «Küçük hanımın büfteğini mutfağa götürüp tekrar ısıtın.»

«Tabii, efendim.»

Buyurgan, kendisinden emin ve çok erkeksiydi. Ve yatakanenin merdivenlerine gelince, Catherine - prensip olarak ilk kez gezmeye çıktığı bir erkekle öpüşmeye karşıydı - yüzünü kaldırıp bekleyen erkeğe baktı.

Michael, kızın yüzünü avuçlarının içine alıp uzun süre baktı ve gülen gözlerle onu inceledi, sonra sevgiyle, hafifçe öptü. Bir kez öptü.

Catherine, erkeğin taze kokusunu içine çekip, yanaklarının üstündeki güçlü, serin parmaklarını hissedince, tam düşündüğüm gibi diye içinden geçirdi.

«Gelecek Cumartesi?» diye sordu.

«Gelecek Cumartesi.» Erkeğin dokunuşunun anısından sarhoş merdivenleri uçarak çıktı.

O geceden sonra, her hafta sonu buluşmaya başladılar, bazı hafta içinde de bir iki kez buluşuyorlardı. Artık avukat olmuştu, baro imtihanlarını verip, Boston'da gönüllü savunma avukatı olarak çalışıyordu. Catherine ona asla kendisini uzun süre neden aramadığını sormadı. İmtihana çalıştığını sanıyordu. Fakat bir kez aramaya başladıktan sonra, artık durmak bilmiyordu - ve asıl önemli olan da buydu.

Kendisinde ne bulduğunu bir türlü anıyamıyordu, ama çok şey bulduğuda kesindi. Catherine'nin boyunun uzunluğuna ve ya çok genç olduğuna aldırıyordu.

Üç yıl okul danslarında ve öğrenci toplantılarında, ateşli öğrencilerin sarkıntılıklarından korunmaya çabaladıktan sonra, bir et parçası değil de bir hanımefendi muamelesi görmek büyük zevkti.

Şefkatli ve ilgiliydi. Kendisine karşı sevgiyle davranılmasını-

dan çok duygulanıyordu, koruyuculuğu ise çok güven vericiydi.

İlk önce, veda öpücüklerini izleyen bilinen hareketlere baş vurursa ona karşı nasıl davranacağına karar verememekten üzüntü duyuyordu. Catherine diğer erkek arkadaşlarının arasındaki soğuk savaşa karşı nasıl karşı koyacağını bilemiyordu.

Eğer Michael böyle bir istekte bulunursa karşı mı koymalıydı? Kendi kendisine bu soruya ne yanıt vereceğini bilmediğini itiraf etti. Bu dakikanın gelmesini beklemekten başka bir şey yapamazdı.

Fakat o an hiç gelmedi, çünkü Michael hareketlerinde de konuşmalarında olduğu kadar beyefendiydi. Kendisini çok çekici bulduğunu biliyordu. Her bakışında bu belli oluyordu, arkadaşlarına ve meslektaşlarına tanıştırdırken iftihar ediyordu. Kendisinden uzak durmasının sebebinin deneyimsizlikten veya arzu duymadığından ileri gelmediğini biliyordu. İçinde biriken ciddi duyguları, kolejli öğrencilerin sarkıntılıklarından ayırabiliyordu.

Konuşuyorlardı.

Konuşuyorlar, konuşuyorlar ve konuşuyorlardı. Kitaplardan, filmlerden, politikadan ve eğitimden konuşuyorlardı. Fakat daha çok kendilerinden söz ediyorlardı.

Michael, Catherine'nin sıkıcı ailesine karşı gerçek bir ilgi duyuyordu: kaçık halalarına, New York'daki akrabalarına, Milton tepelerini ve Brookline'daki klüpleri dolduran Sayre soyundan gelen kuzenlerine çok ilgi duyuyordu. Halbuki Catherine onları, her zaman sıkıcı bulurdu, elinden geldiğince onlarla az görüşüp, yalnızca düğünlerde ve cenaze törenlerinde buluşmaya çabaladı. Fakat, Michael'in akrabalarına bu denli ilgi göstermesi çok hoştu.

Michael'in kendi ailesi daha kabaydı. Yaşamlarını Main'nin kuzeyindeki bereketsiz topraklardan kıt kanaat kazanmaya çabalayan bir çiftçi sülâlesinden geliyordu.

«Uzun boylu ve kötü şeyler yetiştiriliriz» dedi.

«Patatesler mi?»

«Hayır, Mathesonlar. Sıska ve acımasızdırlar.»

Çiftçilik kalıbını ilk kez babası kırmıştı, nereden bulup buluşturduysa, birkaç kuruşu bir araya getirip, tarım aletleri satan bir iş kurmuştu. Fakat kurduğu iş pek gelişmemişti, yıllarca emek verdikten sonra, hizmet sağladığı çiftçilerden bir gömlek üstün kazanıyordu. Yedi çocuk yetiştirmenin masrafı elindeki tüm kazancı silip süpürüyordu. Michael'ın annesi Pazar Okulunda öğretmenlik yapardı, bazı kezde kocasının işine yardım ederdi, tabii çocuklarda büyüdükçe aynı işte çalışmaları bekleniyordu.

Tek çocuk olan Catherine, Michael'ın kız ve erkek kardeşlerini kıskanıyordu. Michael «Kıskanma» dedi. Ve büyük bir ailenin her zaman birbirlerine çok yakın olmadıklarını anlattı. «Keşmekeşin içinde kaybolup gitmek işten bile değildir.»

Ailesinden çok az sevgiyle söz etmesinden rahatsız oluyordu, fakat bunun nedenini anlamak çok kolaydı.

Bir kez acı acı, «Ailem benim ilerlememi istemiyor» dedi.

Çocukluğundan beri, Harward'a gidip, avukat olmayı düşünüyordu. Yasayı korumayı kendisine meslek seçmişti. Fakat ailesi kendisi gibi düşünmüyorlardı. Maine Üniversitesine devam edecek olursa, kendisine ancak dört yıl yardım edebileceklerini (Tabii hafta sonları ve yaz tatillerinde çalışıp, para kazanması koşuluyla) katı dille açıklamışlar ve okuldan mezun oldukton sonra da bir kuruş yardım yapmayacaklarını bildirmişlerdi. «Onların gözünde Caribou da bir okulda öğretmenlik bulabilmem bile büyük başarı sayılıyor. Veya sertifikalı mali danışman olabilmem. Boston'a gelince...» Gözlerini yuvalarında çevirdi. «Onların düşüncesine göre günah kentinden başka bir şey değil.»

Dört yıl Maine Üniversitesine devam etti ve yirmi yaşında mezun oldu. Harward'a devam etmeyi aklına koymuştu ama bunu karşılayacak parası yoktu.

Tam bu sırada Kore harbi patlak verdi. Michael hiç vakit kaybetmeden askere yazıldı. Hava Kuvvetlerine katılıp, iki yıl sonra cebinde iki yıllık maaşıyla yüzbaşı rütbesiyle terhis oldu.

Catherine «orduda para kazanılabileceğini hiç düşünmemiştim» diye yanıtladı.

«Ah, eğer bir keşiş gibi yaşarsan para biriktirebilirsin.» Böylece askerde biriktirdiği paralar ve Yüzbaşı maaşıyla, Harward Hukuk Fakültesine girebilme düşünü gerçekleştirdi. «İşte gerisini zaten biliyorsun.»

Catherine zevkten uçuyordu ve Michael ile iftihar ediyordu. Kararlılığına, enerjisine, yeni fikirlere karşı coşkusuna, mücadele gücüne ve her olaya uyum sağlamasına bayılıyordu. Bayan Mulcahey'e karşı davranışını çoktan bağışlamıştı. «Hayatta yenilgiye» uğramışlara karşı gösterdiği şefkati seviyordu. Gerçekte Michael'ı seviyordu. İnsanlığını - bu pek güçlü bir kelime değildi - seviyordu, karşılaştığı her sosyal duruma karşı kolayca uyabilmesi ve gösterdiği sempatiyi seviyordu.

Bütün kış süresinde, Catherine ve Michael zevklerini karşılaştırdılar. Spordan (Michael ateşli bir Red Sox taraftarıydı) müzikten (operaya bayılıyordu, Catherine buna tahammül edemiyordu) filmlerden (her ikisi de mükemmel bir dünyada, Bergman'ın Yaban Çileklerinin Oskar Ödülünü kazanabileceğinde hem fikirdiler.) söz ediyorlardı. Birbirlerine hikâyeler fıkralar anlatıp, plak ve kitap değiş tokuş ediyorlardı.

Noel armağanı olarak Catherine'e elde işlenmiş, Floransa derisinden çok güzel bir defter verdi. Catherine sevinçle, altın yaldızlı sayfaları karıştırırken, bütün yıl boyunca, her cumartesi gününde, Harward danslı partilerine ilk buluşmalarının birinci yılını kutladıkları Dört Temmuz bayramına kendi ismini yazdığını gördü.

Kış ayları sona erince, ilkbaharda Sayre sülalesinin Brookline kolunun Boston kentine armağan ettikleri Boston bahçelerinde satranç ve Longwood kortlarında tenis oynadılar.

Gün geçtikçe konuşmalarını daha az kontrol ediyordu, çünkü Michael'den hiçbir şeyi gizlemek istemiyordu. Sadece Phyllis'den söz etmiyordu. Bir oda arkadaşı olduğundan başka Phyllis konusunda hiçbir şey söylememişti. Ve Michael'den da Phyllis'e söz etmiyordu. Arkadaşına güvenmediğinden değil, kendisine

güvenmediklerinden söz etmiyordu. Phyllis ile mukayese edince, Michael'ın Catherine'i boş ve cinsellikten yoksun bulmasından korkuyordu.

Paskalya tatilinde haftasonu Michael'ı Athol'a davet edince, erkeğin bu daveti kabul etmesine çok sevindi.

Michael'ın hurda Dodge ile eve doğru yol alırlarken, Catherine «Sakin babamla politika tartışmasına girme» diye uyardı. «Aşırı sağcıdır. Eisenhower'in bile komünist olduğunu düşünüyor.»

Fakat endişe etmesine hiç gerek yoktu, Michael durumu fevkalâde idare etti, Spencer'e hep «Efendim» diye hitap etti. Konukları evden ayrıldıktan sonra Spencer «aklı başında bir genç» diyebilecek kadar eğildi. Emily'e gelince sevinçten uçuyordu. «Çok iyi ve çok yakışıklı bir genç.»

Gülümsiyerek Catherine'nin dosyasını kapatan Profesör Robson «Bu duruma göre iftihar listesine geçerek mezun olacaksınız» dedi.

«Ümit ederim.» Fakat Catherine biliyordu. Fakat bunu kuşağıyla duymaktan büyük zevk alıyordu. Özellikle, edebiyatla, öğrenci danışmanlığını birleştiren Profesör Robson'un ağızından duymak çok zevkliydi.

Mayıs ayının ilk günleri olmasına rağmen, bodrum katındaki küçük oda çok sıcaktı. Profesör Robson'un kendisine zaman ayırmasında ayrıca büyük nezaketti, hele birkaç hafta sonra mezuniyet imtihanları başlamak üzereyken.

«Demek kesinlikle üniversitede kalmıyacaksınız.»

«Evet.» Catherine şiddetle başını salladı. «Sürekli öğretmenlik yapabileceğimi sanmıyorum. Pek hırslı bir iş olmamakla birlikte şansımı yazmakta deneyeceğim.»

«Hayır, gerçekten hırslı değil.» diyerek Robson güldü. «Açıkcası, aldığın eğitimi boşa harcamıyacağına sevindim. Birincilikle mezun olan kızların çoğunun diplomalarını ellerine aldıkları gün hemen evlenmelerine gerçekten çok üzülüyorum. Evliliğe karşı değilim. Ben de evliyim. En büyük oğlum senden büyük.» diyerek sert kır saçlarını eliyle sıvazladı. «Fakat iyi de-

rece ile mezun olan kızların çekirge gibi banliyölere koşmalarına çok üzülüyorum. Çok yazık. Hem paranın, hem üniversite olanaklarının ve yeteneklerin heba olup gitmesi çok yazık. Kolej eğitiminin yüksek fiatlı evlilik borsası olarak düşünülmesine dayanamıyorum. Catherine, hemen evlenecek misin?»

Catherine, yanıt yerine yüzüksüz parmaklarını gösterdi. «Hem hiç kimse bana daha evlenme teklif etmedi» diyerek güldü. «Hayır, New York'a gidip gazetecilik deneyimlerine gireceğim. Bunun çetin bir ceviz olduğunu bana söyleyeceğinizi biliyorum...»

«Oh, gerçekten çetin cevizdir.» diye yanıt verdi. «Özellikle tecrübesiz kızlar için. Fakat aşılılamıyacak engel de değildir. Eğer cırıktan gazeteci olarak çalışmak istiyorsan, ilk önce sana küçük bir kentin yerel gazetesinde işe başlamanı öneririm.»

Bir sürü olanaktan söz ettiler.

Catherine gitmek üzere ayağa kalkınca, Profesör Robson' da ayağa kalktı. Yaşlı kadın «Biliyor musun seni kıskanıyorum» dedi. «1958 yılında zeki ve genç olabilmek. Ben diplomamı elimde aldığım zaman çalışma sahaları çok kısıtlıydı. Bir kadın ya öğretmenlik veya sekreterlik yapabilir veya evlenirdi. Fakat şimdi senin gibi bir kız istediği mesleği seçebilir.» Ellerini açıp, Catherine'e dünyayı gösterdi. «Evet, senin gibi zeki kız her şeyin üstesinden gelir.»

Catherine yatakhaneye döndüğü zaman havalarda uçuyordu.

Her şeyi, senin gibi zeki kız istediği mesleği seçebilir.

Kuşkusuz, kolej yaşantısı çok güzeldi. Michael çok iyiydi. Fakat kendisi gibi zeki yetenekli kız istediğini yapabiliirdi.

Odanın kapısını açınca, Phyllis «Michael kim?» diye sordu.

Catherine «Michael kim» diye yanıt verdi.

«Michael her kimse bu gün öğlenden sonra en az yirmi kez telefon edip» - not yazdığı kâğıda baktı - «Canton Place'da

buluşacağınızı anımsatmamı istedi. Saat tam yedide sakın geç kalma. Sana çok önemli bir şey söyleyecekmiş. Ha, şaka bir yana sesi çok hoş.» «Oh, arada sırada birlikte çıktığım birisi.» Catherine yüzüne ateş bastığını hissetti. Phyllis, Scarlett O'Hara gibi yüzü kızaran Catherine'e takıldı. «Ah, sevgili çocuk, yüzün kızardı.»

Bu sözler Catherine'nin yüzünün daha da kızarmasına sebep oldu.

Bej elbisesini mi giymeliydi, işte en büyük sorun buydu. Uzun düşüncelerden ve dikkatli incelemeden sonra, Catherine dolaptan bej elbisesini çıkartıp, üstündeki fiyat etiketini ihtiyatla kopardı. Kum rengi ipekliden şömiziye bir elbiseydi ve bir sömestr giysi harçlığına mal olmuştu. Mezuniyet haftasındaki partilerde giymeyi düşünüyordu.

Bonwitt'deki satıcı kız «ne çok gösterişli, ne de fazla göze çarpıcı. Günün her saatinde giyebileceğiniz bir şey.» Ve Catherine elbiseyi bir kez deneyince ona aşık oldu. Mükemmeldi-minicik kumaş kaplı düğmeleri, eteğin rahat dökümü, ince manşetlerle toplanmış, bol kolların romantik duruşu, mükemmeldi. Bonwitt'in fazla aydınlanmış prova odasında bile giysi vücudunu zarafetle sardı. Ve çeki yazarken giysinin fiyatını fark etti. New York'ta iş ararken giyebilirim diye düşündü.

Bu gece inci küpelerini takıp, annesinin verdiği sallantılı gümüş bilezikle bu giysiyi giyecekti.

Hazırlığı yediye çeyrek kala bittti. Phyllis'in odada olmadığına seviniyordu. Catherine, kendi kendisini gerçekten çok beğendi ve Commonwealth Caddesine doğru yola çıktı. Michael beklemekten hiç hoşlanmazdı, bir taksiye atlamalıydı. Cade de aşağı yukarı bakındı.

KIT

Saat yediyi yirmi gece Canton Palace'in kapısından adımını attığı zaman içerisinin tıklım tıklım dolu olduğunu gördü. O gece Boston'da her yer tıklım tıklım doluydu, Fenway Park'da maç vardı. Bunu unutmaması gerçekten büyük aptallıktı. Takımın hayranları kenti doldurmuşlardı.

Beş misli parada verse, taksi bulmasına olanak yoktu. Catherine Çin Mahallesine dek koştu. Soluk soluğa kaldı. Kuşkusuz Michael öfkeden kuduruyordu. Zamana çok değer verirdi. Belki de sabırsızlanıp, gitmişti.

Fakat hayır, her zaman oturdukları köşede, gülerek, garsonların arasından el sallıyordu. Hayır, kızmamıştı - sevgili Michael - çok ta yakışıklıydı. Öylesine yakışıklıydı ki ona baktıça yüreği hop ediyordu.

«Geç kaldım, özür dilerim.» Koşuşturmaktan hâlâ soluk soluğaydı. «Çok aptalım, bu geceki maçı unuttum. Vay canına! Burasını hiç böylesine kalabalık görmemiştim. Sanki tüm Boston bu gece buraya dökülmüş.»

«Şimdi döküldü» Ayağa kalkıp gülerek Catherine'i karşıladı. Kız masaya yerleşti.

«Tekrar özür dilerim. Yemek ısmarladın mı?»

«Evet, ısmarladım. Aslında çok özel bir şey ısmarladım. İstakoz bacaklarıyla başlayıp, kaburga kavurması ve daha sonra senin çok sevdiğin char shue ding yeriz. Bu arada, çay içmeye ne dersin?»

Catherine fincanlara çay koyarken, çaydanlığın ılık olduğunu fark etti. Demek ki, saatlerden beri burada kendisini bekliyordu. Gerçekten çok iyi bir insandı.

«Haydi bana haberini ver. Phyllis çok önemli olduğunu söyledi. Vali adayı filan mı oldun?»

«Benim haberim bekleyebilir.» Michael'in gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu. «Önce bana bugün neler yaptığını anlat.»

Catherine anlattı. Profesör Robson'la yaptığı görüşmeyi. Kadının parlak sözlerini, gelecekte göstereceği başarılarla duyduğu inancını anlattı. New York - artık kesinlikle kararını vermişti - planlarını. Bütün kış Michaelaella birlikte defalarca konuştukları, eleştirdikleri, tartıştıkları planlarından söz etti.

Bugüne dek, plandan daha ziyade birer düştüler, ama artık kesin kararını vermişti, müphem hayalleri parlak bir gelecek vaad ediyordu. Robson'la yaptığı görüşme kendisine olan güvenini güçlendirmişti merdivenin alt basamağından başlayacak bile olsa, büyük bir coşkuyla atılıma hazırdı.

«Tabii, ona, hemen Times Gazetesinde bir iş bulacağımı ümit etmediğimi söyledim. Hiç olmazsa ilk başta. Bu arada, hangi iş olursa çalışırım.»

Herhalde coşkusu çok çarpıcıydı, çünkü Michael onun planlarını ilk kez duyarcasına kışkırtıyordu.

Birdenbire çok ciddi bir sesle, «Catherine düşüncelerinde ne kadar kararlısın?» diye sordu. Kız onun böyle bir soru sormasını beklemiyordu. Aniden midesi korkuyla kasıldı.

Şimdi, bana evlenme teklif edecek. Gerçekten evlenme teklif edecek!

«Çok ciddiylim.»

Masanın üstünden elini uzatıp, Catherine'nin kolunu tuttu, tam o sırada garson yemekleri getirdi.

Yanıt vermekten kurtulduğuna sevinerek, gülümsedi ve çaydanlığı kenara iterek tabaklara yer açtı. «Harry'e yardım edelim.»

Evet, evlenme teklif edeceğine hiç kuşkusu yoktu, fakat lütfen Tanrım bu anda etmesin diye dua etti.

Bütün kış, acaba günün birinde Michael evlenme teklif edecek mi diye merak etmişti. Belki ederdi. İhtimale dayanan bir konu üstünde fazla düşünmesine gerek yoktu. Aklına bu

düşünceler gelince, onları durdurmaya çalışıyordu. İhtimalin gerçekleşmesi çok uzaktı.

Gençliği, hantallığı - gerçek veya hayal - Michael'ın gerçek ciddi bir cinsel atılım yapmasına engel oluyordu. Catherine'e göre Michael'ın kendisini «o biçim» düşünmemesi için bunlar geçerli sebeplerdi.

Diğer kızlar düşlerinde yarattıkları şatoların birdenbire yıkıldıklarını görünce düş kırıklığına uğrayabilirlerdi. Evet, onların hepsi ahmaktı... Fakat Catherine onlara benzemiyordu. Hayır, çok acemi, çok korkak olduğu için ve her şeyden fazlada kendisini arkadaş, dost gibi gören bu adama karşı duyduğu derin hisleri açıklayamazdı. Aşkının karşılık görmemesi utancına dayanamazdı.

Evliiğe gelince... belki, ilk kez, annesi haklıydı.

«Acele etmene gerek yok canım, dünya kadar vaktin var.»

Ve şimdi, Catherine zamandan başka bir şey istemiyordu. Tabii ömrünün sonuna dek düşünecek değildi, sadece duygularını anlıyana dek zamana gereksinmesi vardı. Düşünme payı ayırmak istiyordu. Tehlikeye gözü kapalı atılamazdı. Ve bu arada, bu konuyu değiştirmesi iyi olacaktı.

Erkeğin kaburga kızartması ısmarlamamış olmasını diliyerek «Michael, şimdi sen günü nasıl geçirdiğini anlat» dedi. «Heyecanlı bir şeyler varmış?»

«Sanırım.» Yüzü neşeden pırıl pırıl yanıyordu. «Gönüllü savcılıktan istifa edip, yeni bir hukuk firmasında işe başladım.»

Catherine'nin dili tutuldu. Anlaşıldı! Kendisini gördüğü için neşelenmemişti. Kendisi için değil işi için seviniyordu. Bir an duyguları, ferahlık ve düş kırıklığı arasında bocaladı. Düş kırıklığının devam etmesine şaşırı, yiyeceklerin hepsi ağızda kötü bir tat bıraktı.

«Aslında, pek yeni bir firma değil. Eski bir kuruluş, fakat taze kanla gençleşmeye karar vermişler. Sözün kısası birlikte çalışmamızı önerdiler...»

Catherine, Michael'ın geleceği hakkında coşkulu konuşmasını yarı kulak dinliyerek, kaburga kızartması ile oynuyordu.

Sersem diye kendi kendini azarlardı. Haberin sen olduğuna iyice inanmıştın.

Erkeğin konuşmalarını duymadan yüzüne bakıyordu. Belki yüzüncü kez o güzel muntazam dudaklara baktı. Düzgün elmacık kemiklerine, şimdi heyecandan parlayan gri gözlere baktı.

Ne kadar yakışıklı ve güzeldi! Tanıdığı en yakışıklı erkekti. Herhalde ondan daha yakışıklısını da tanıyamazdı. Ve aptalca neler düşlemişti...

Michael, Boston'da istediği kızla evlenebilirdi. Kendisinden daha güzel, hoş ve zengin kızlardan biriyle. Yine belki yüzüncü kez kendisini çok sıksa ve hantal buldu. Sırtındaki Bonwitt elbisesi bile yakışmıyordu.

Birkaç dakika önce koluna dokunan eli avuçlarının içine almak için dayanılmaz bir istek duydu. O el şimdi, havada hareketler çizerek anlattıklarını vurguluyordu.

O, uzun, serin, zarif eli alıp ateş gibi yanan yanaklarına bastırmak istiyordu. Tabii, bunu yapamazdı. Ve yapmadı.

Fakat o anda erkek kendisiyle yatmak istese, belki peşine takılıp giderdi. Evet kesinlikle giderdi. Evet, onun için her türlü tehlikeyi göze alırdı. Fakat ne yazık ki böyle bir şeyi aklının ucundan geçirmediği açıkça belliydi. Kendisine bir arkadaştan başka gözle bakmıyordu. Arkadaş - ne korkunç bir kelimeydi - şakalarını ve sırlarını anlatabileceği fakat yaşantısının en derin duygularını başka biriyle paylaşacağı kesindi. Erkeğin hayatında başka bir kadın olduğuna şüphesi yoktu. Onu yanlış anlaması ne acıydı, kendisini mutlulukla karşılaşmasını yanlış anlamıştı. Hayır, evlenme teklif etmiyecekti. Ne bu gece. Ne de başka zaman.

«Böylece, yılda iki bin dolar fazla kazanmanın ve birinci sınıf mahkeme tecrübesi edinmenin iyi olacağını düşündüm. Evet, Catherine ne dersin?»

«Sanırım...» telaşla düşüncelerini toplayıp, aklının bir köşesine sakladı. Hatta gülümsemeyi bile başardı. «Sanırım çok heyecanlı. Michael senin adına çok mutluyum.»

«Ben de.» Sıratarak parmaklarını şaklatıp garsonu çağır-
dı. «Şimdi tatlı yiyelim. Bu gece özel bir şey ısmarladım.»

«Özel bir şey» cevizli, ballı muz ve yarım düzine talih ku-
rabiyesiydi.

«Michael, korkarım, boğazıma dek doydum. Harry Chow'u
İncitmeyeceğimi ümit ederim.» Ahçının tatlıyı bin bir zahmetle
hazırladığı belliydi.

«Oh, pekala.» Michael hafifçe bozuldu. «Hiç olmazsa bir
tane talih kurabiyesi ye. Haydi, ısrar ediyorum. Geleceğin se-
nin için neler sakladığını öğrenirsin.»

Her ikisi de birer kurabiye aldılar.

Catherine «Seninkinde ne yazıyor?» diye sordu.

«Oh, hayır, önce Bayanlar söyleyecek.»

Catherine elindeki bisküiyi kırdı, İçinde kurdelaya bağ-
lı küçük kâğıdı buldu ve yağ lekeli sofraya örtüsünün üstünde dü-
zeltti.

SEN MICHAEL MATHESONLA EVLENECEKSİN yazıyor-
du.

Gözlerini kırptırdı ve sonra tekrar okudu. Başını kaldırıp
erkeğin yüzüne bakınca, gözlerinin ışıltı ışıltı yandığını gördü. Fa-
kat bu kez sadece gözlerle kendisi için parlıyordu.

«Bütün kurabiyelerin İçinde aynı yazı mı var?» Sesi heyecan-
candan titriyordu.

«Evet hepsinde.»

«Oh, Michael.» Yanağından aşağıya bir damla gözyaşı sü-
zülde. «Bugüne dek yapılmış en fantastik evlenme teklifi. Sa-
dece... Sadece ne söyleyeceğimi bilemiyorum.»

«Kabul et.»

«Oh, Michael...» Birkaç dakika önce kendisine yasaklan-
mış eli uzanıp tuttu. «Evet.»

Evet evet evet evet evet.

Michael elini tutup, parmaklarını teker teker öptü. Yüzük
parmağına gelince durdu.

«Bayan Catherine Matheson. Nasıl beğendin mi?»

«Harika. Garip ama harika.» Şimdi bir kediyi severcesine elini okşuyordu. Yavaş yavaş, şefkatle okşuyordu.

«Aslında, ağız dolduran bir kelime. Cath-e-rine Math-e-son. Dil kolayca dönüyor. Bundan böyle sana Kit diyeceğim. Benim Kit'im. Sevgili kedim.»

Ve yeni isim takılan kedi zevkle mırıldandı.

Çok güzel bir düğündü.

Emily böyle söylüyordu. Boston Herald da aynı düşünce-deydi. Globe da. New York Times bile öyle yazdı. (Ertesi sa-bah Spencer güzel olması gerekirdi diye homurdandı, bana kaç mal olduğunu düşünürsen).

Kit daha sade bir düğün töreni yeğlerdi - Athol'daki Hristi-yan Kilisesinde sade bir tören ve Chapman'ların gül bahçesin-de bir davet. Fakat - ve yalnızca son kez değil - hiç kimse ken-di isteğine kulak asmadı.

Emily «Şekerim ömründe bir kez evleneceksin» diye ileri sürdü. Kit, Michael'ın düşüncesini öğrenmek isteyince, erkek kesinlikle Bayan Chapman'nın tarafını tuttu.

Catherine «Fakat Michael» diye karşı koydu. «Bir düğün töreni için o denli fazla para harcamanın anlamı yok. Düğün yemeğinin kaç patladığını bilsen, herhalde bir yıl zavallı bir aileyi doyurabilirsin.»

«Biliyorum, sevgilim ve inan bana kendim için istemiyorum. Fakat anneni düşün. Onun tek kız evladısın, kadının başka şan-sı yok. Yaşantısının en heyecanlı dakikalarını onun elinden al-maya ne hakkın var?»

Spencer her şeye karşı tamamen ilgisizdi. Kit babasının eline davetliler listesini tutuşturunca, homurdanarak «Bana sa-dece ne zaman ve nerede olacağını şöyle yeter» dedi.

Böylece... «ne zaman» Catherine'nin yirmi birinci yaş gü-nü oldu. «Nerede» ise Boston'un Trinity Kilisesinde, başpisko-posun kıydığı nikâhı Ritz - Cariton otelinde verilen resepsiyon izledi.

New Yorklu Chapmanlar tam takım halinde düğüne gel-

diler. Bostonlu Sayrelarda. «Sıksa ve kötü» Mathesonlardan küçük bir grup vardı. Michael'ın tüm uyarılarına rağmen zararsız kişilere benziyorlardı. Kit onları çok eğlenceli buldu.

Michael'in Harward'dan arkadaşları, Kit'in Boston Üniversitesinden ve Bayan Ellery'nin okulundan arkadaşları... Tabii Eylül ayında daha oraya buraya dağılmayan kişiler.

Phyllis düşünce gelememi. (Michael «yani onunla hiç tanışmıyacaktım» diye Catherine takıldı.) Mezuniyetten bir hafta önce Phyllis sınıfta kalacağını öğrenince Arizona'ya - eski oda arkadaşına gönderdiği tek karta göre - fantastik erkeklerin olduğu yere gitti.

Resepsiyonda herkes Kit'in çok güzel bir gelin olduğunda hem fikirdi. (Adeta pırıl pırıl parlıyordu) ve Michael de çok şanslı bir erkekti (hiç kuşkusu yoktu.)

Spencer bile her zamanki kurumlu halini bırakmış, Michael'in annesi ile çaça yapıyordu. Emily yüzünde alaylı gülümsemeyle bu sahneyi izlerken, Kit şaşkınlıktan dona kaldı.

Kit, kocasına Shreve, Crump ve Low'dan satın alınan bir çift muhteşem altın kol düğmesi verdi. Michael de karısına düğün armağanı gümüş bir çakmak verdi. Üstünde «benim eşsiz Kit'ime yazıyordu. O zamanlar bu armağanın çok değerli olduğunu düşünüyordu.

Ve Spencer de yeni evlilere dolgun bir çek armağan etti.

KATE

Tıklım, tıklım dolu Canton Palace'a yirmi dakika geç gitti. Beyzbol hayranları. Beş misli para vermeye razı olduğu halde neden taksi bulamadığını açıklıyordu. Çin Mahallesi'ne dek koş-

muştı. Herhalde Michael sinirlenmişti, çünkü her yere titizlikle zamanında gitmeyi isterdi. Fakat hayır - lokantanın kapısından içeri girdiği zaman onu gülümsiyerek bekler gördü. Ulu Tanrım, ne kadar yakışıklıydı. Yüreği ağzına geldi.

Geç kaldığı için özür dileyip, masaya yerleşti. Və erkek, gü-lünce, Kate tanıştığını anladı.

Özel bir şey ismarladığını söyleyince, yemeklerin gelmesini bekliylene dek, Kate fincanlara çay koyarken, çaydanlığın soğuduğunu fark etti.

Michael vereceği güzel haberden yerinde duramaz haldeydi, Kate ne olduğunu sorunca, acelesi yok diye yanıt verdi. Ve o gün kızın neler patığını sordu.

Kate, Profesör Robson'la yaptığı görüşmeyi anlattı. Ümitlerinden, düşlerinden ve gelecekteki planlarından söz etti. San-ki anlattıklarını ilk kez duyarcasına dinliyordu.

«Catherine bu kararlarında ne kadar ciddisin?» Kızın kar-nı korkudan ağrımaya başladı, şimdi evlenme teklif edeceğini sezmişti.

«Çok ciddiyim.»

«Çok mu ciddisin?» Masanın diğer ucundan uzanıp kı-zın kolunu tuttu. Ve tam o sırada garson yiyeceklerle geldi.

«Tabaklara yer açmalıyız.» Kate birdenbire elini çekip ta-baklara yer açmaya uğraşırken, bileziği Michael'in ceketinin kol düğmesine takıldı. Kolunu kurtarmaya çabaladıkça, daha beter oluyordu. Gerçekten utanç verici bir durumdu. Kolunu fırlatıp geri çekince, ceketin düğmesi koptu ve dirseği bomba gi-bi çaydanlığa çarptı. Ve çaylar döküldü... Her taraf çay içinde yüzüyordu.

«Seni sa...» Kelimeler dudaklarında donup kaldı, her ikisi de telaşla yerlerinden fırlayıp, ıslanmamaya çabaladılar.

Çay. Galonlarca çay vardı. Okyanuslar kadar çay vardı. Sofra örtüsünün üstünden sızan çaylar, iskemleleri ıslatıyor-du, kum rengi giysisi çamurlu kahverengi lekelerle kirlendi. Ba-caklarından aşağıya sızan çaylar, topuklu ayakkabılarının içi-ne sel gibi doluyordu. Küçük bir çaydanlığın içinde bu kadar

çok çay olabileceği ve böylesine sel baskını yaratacağı kimin aklına gelirdi? Herkes dönmüş onlara bakıyorlardı.

«Özür dilerim Harry». Elindeki yiyecek tabaklarını düşürmeye çabalayan zavallı Harry Chow hızlı, beceriksiz hareketlerle çayın akmasını önlemeye çalışıyordu.

«Özür dilerim». Bunu da ayağa fırlamış, yüzü öfkeden bembeyaz kesilen Michael'a söylüyordu. Bembeyaz kesilen dudaklar, şimşek gibi çakan öfke ve birdenbire söylemekten çekindiği kelimeleri Kate düşlerinde mi yaşıtıyordu? Fakat şimdi birdenbire şefkat gösterisine kalkmıştı.

«Catherine, bir yerin yandı mı?» Sesindeki üzüntü gerçekti.

«Hayır, iyiyim. Tanrıya şükür çay soğuktu.» Başını öne eğip, giysisine ve ıslanan ayakkabılarına baktı. «Tanrım, her şeyi berbat ettim.»

Ve içinden küçücük bir ses kıkırdayarak gülüyordu. Hey! ne romantik bir dakikaydı!

«İyi olduğuna emin misin?» Çok düşünceli ve ilgiliydi.

Catherine başını sallayıp, zoraki gülümsedi. «Kadınlar tuvaletine gidip temizleneyim.»

Harry'nin eline tutuşturduğu havlularla temizlenmeye çabaladı. Fakat, hiç şüphe yok - giysisi berbat olmuştu. Bonwitt'e ödediği paralar havaya savrulmuştu.

Aynanın önündeki plastik tabureye oturup çantasından ıslak bir sigara çıkarttı. Tütünün acı kokusu, tuvaletleri temizledikleri iç bayıltıcı tatlı kokuyu bastıramıyordu.

Vay canına! Freud kaza olmaz derdi. Evet, bir kez, Sigmund yanılıyordu.

Kate böyle düşündü.

İkinci kez düşününce, belki yanılmıyor diye karar verdi.

Her neyse, Catherine yaşantısının en romantik anını berbat etmişti. Olayların üstünde fazla durmama alışkanlığına sahipti, ama şimdi acaba bilinçaltının dürtüsüyle mi bu «kazayı» düzenledim diye düşünmekten kendisini alamıyordu. Belki de zaman kazanmak için yapmıştı. Çünkü erkeğin evlenme teklif et-

me ihtimaline tepkisi korkuydu. Su katılmamış saf bir korku.

Panik selini çay seli izlemişti.

Evet, şimdi kendisine evlenme teklif edeceğinden hiç kuşkusunu yoktu. Ve eğer sakarlığından tiksinseseydi hâlâ edebilirdi.

«Seni, sa...»

Seni sakar aptal. Seni sakar ahmak. Sersem. Salak.

Michael'ın hiç kontrolünü yitirdiğini görmemişti. Aman Tanrım kızınca amma korkunç oluyordu.

Kendi kendisine aklını başına topla Catherine diye çıkıştı. Kızmakta haklıydı. Zavallı adam sahneyi binbir özenle hazırlamıştı. En sevdikleri köşe. Sevdikleri restoran. Hatta özel yemekler bile ısmarlamıştı. Ve sersem, sakar Catherine'de bu Garbo Gable sahnesini Marx Kardeşler filmine çevirmişti.

Oh, olan olmuştu artık, üzölmeye değmezdi. Eğer evlenme teklif edecekse ederdi. Annesinin dediğı gibi evlenmek için dünyanın vakti vardı. Emily'nin Catherine'i evlenmeye zorlaması da garipti. Evlilik hakkında sadece «iyi» demekle yetinirdi. Spencer'de kızını zorlamıyordu. Bu kendi evlilik yaşantıları hakkında kesin bir yorumdu.

Diğer yandan, yirmi yaşta pek genç sayılmazdı. Kız arkadaşlarının çoğı nişanlanmışlardı. Bazısı da evliydi - ve hiç birinin kocası Michael kadar yakışıklı değildi.

Michael'ın «İyi bir koca» adayı olduğuna kuşku yoktu.

Beş dakika daha. Büyük Tufandan kurtulan saatine baktı. Beş dakika daha burada oturacağım.

Kadınlar tuvaleti sessizdi. Sessiz ve sakindi. Yeşil kapının ardında kopan duygusal fırtınadan sonra sığınılacak en sakin limandı.

«Şekerim iyi misin?»

İri yarı «Cadı Ana» gibi simsiyah saçlı bir zenci birdenbire doğada beliriverdi. Meme yerine işini bilir iki torpido, pullu işlemeli pembe hırkanın içinden dışarı fırlamak üzereydiler. Zavallı Canton Palace için fazla süslüydü.

«Evet, iyiyim, teşekkür ederim. Bir kaza oldu.»

«Anne, anne» - siyah tahtanın üstünde cızırdayan tırnak gibi bir ses duyuldu. Sesin kaynağı Red Sox tişörtlü dört veya beş yaşlarında tombulca bir oğlan çocuğuydu. Cadı Ananın arkasından harp gemisini uyandırır gibi ortaya çıkmıştı.

«Anne, bak. Çişini donuna yapmış.» Catherine'nin ıslak elbisesini gösterip, kahkahayla güldü.

Cadı Ana «Kapa çeneni Kenny» diye bağırdı, «şuraya girde işini bitir.» Çocuğun tişörtünün ensesinden yakalayıp en yakın tuvalete soktu.

«Allahın belâsı çocuklar» diye mırıldandı. «Sakin kapıyı kilitleme.»

Derin derin içini çekip Catherine'den yana döndü. «Tanrım, şekerim lekeler çok kötü görünüyor. Nedir... çay lekesi mi?»

Catherine başını salladı, Cadı ana da kederle başını salladı.

«Beyaz sirke dene...» Catherine'nin etekliğinin ucunu eline alıp kumaşı düşünceyle oğuşturdu. «Naa... ipek. Naa... lekeler bundan çıkmaz.»

Kadın kadına dertleşirlerken, Cadı Ana birdenbire bağırdı. «Kenny, yapıyor musun?»

Kapının arkasından savunurcasına ses duyuldu. «Yapamıyorum.»

«Yapamıyorum ne demek?»

İki kadın sessizce, çiş sesini veya dışkı sesini beklediler. Fakat sessizlik uzayıp gitti.

Catherine eşyalarını toplayıp, zorlukla ayakkabılarını giydi. Her halde bir iki numara küçülmüşlerdi.

Ve tuvalette hâlâ sessizlik sürüyordu.

«Belki çocuğu erkekler tuvaletine götürseniz daha rahat eder» diye önerdi.

«Erkekler tuvaleti mi! Beni güldürme. Ne - kocam yemeğini bırakıp çocuğunu Tanrının belâsı erkekler tuvaletine mi götüreceksin? Bunu gördüğüm gün ölürüm.»

Hırkasındaki pullara takılan iplikleri çekiştiriyordu, daha yakından incelemek üzere aynaya yaklaştı.

«Tuvalet eğitimi» diye açıkladı. «Tuvalet eğitimi. Bu çocuğu büyütürken hata yaptım.» Saçının sarkan buklesi ilgisini çekti. Parmağını ıslatıp, bukleyi düzeltti. «Altı aylıktan beri onu oturağa oturttum ve o günden beri başım belâdan kurtulamadı. Küçük çocuğum Sondra'yı ele alalım. Her şeye boş verdim, ne zaman yaparsa yapsın dedim... Ne demek istediğimi anlıyorsunuz? Yani birkaç ay daha çocuk bezi yıkamaktan ne çıkar? Bok baktır. Ne demek istediğimi anıadın mı?»

Catherine diğer ayakkabısının da zorla giydi ve kapıya doğru yürüdü, fakat Cadı Ana daha söyleyeceklerini bitirmemişti. Catherine'e dönüp baktı ve esefle başını salladı.

«İnan bana şekerim, çocuklar peş peşe doğmaya başladık-tan sonra artık kendi yaşantın kalmaz. Ne demek istediğimi anladın mı?»

Catherine «Evet» dedi. «Sanırım anlıyorum.» Kapıyı arkasından kapattı, diğer tarafta Cadı Ana'nın ızdırapla bağır-dığını duyuyordu.

«Kenny... Yapıyor musun?»

Michael yeni yayılan beyaz masa örtüsünün üstünde perdenin açılmasını bekleyen sinirli aktörler gibi parmaklarını vuyordu.

Kate yerine oturur oturmaz «Özür dilerim» dedikten sonra neden af dilediğini merak etti. Kaburga ızgaraları da soğumuş yağları donmuştu.

«Ziyan yok, önemli olan kimseye zarar gelmemesi. Taze çaya ne dersin Cath» - mahcubiyetle gülümsedi - ve bu kez «fincaniara ben koyayım.»

Kate buz gibi sesle «Ben koyarım.» dedi. «Bunu yapacak kadar yeteneğim var. Evet, neden söz ediyorduk? Oh, evet... Robson'la yaptığım konuşmadan...»

Gözünün ucuyla, Cadı Ana'nın Kenny'le masalarının önünden geçtiklerini gördü. Acaba Kenny çişini yaptı mı? diye merak etti. İstemedi, oğlanla göz göze geldi.

Kenny «Ooooooh» diye bağırdı. «Çişlnl donuna yapan kadın şurada oturuyor.» Cadı Ana, hafifçe oğlanın poposuna tokat attı. Bu davranışı kızmaktan çok durumu kurtarmak için yaptığını belli ediyordu.

Michael, Cadı Ana'nın duyabileceği sesle tersce söylendi. «Çocuğa terbiye vermesini bilmeyen kişiler çocuk doğurma- malı» dedi, sonra Catherine'den yana döndü. «Allahın belası piç. Şimdi özür dileme sırası bende, fakat bu tip insanlara çok bozuluyorum.

«Bu kadın senin parti kampanyasında çalıştığın kişilere çok benzemiyor mu?»

Michael omuzlarını silkti.

«Onlarla çalıştığım için onları sevmem gerekmez. Her neyse, Robson'la yaptığın görüşmeyi anlatıyordun.»

«Robson, evet.» Catherine düşünüyordu. «Sözün kısası New York'a gitmeye kesin kararlıyım.»

«Ne zaman?»

«Mezuniyetten hemen sonra.»

«O kadar çabuk mu?» Çok endişeli görünüyordu. «Oh, Catherine».

Eski havayı yaratmaya çabaladığını Catherine anlıyordu, fakat dökülen çay her şeyi alıp süpürmüştü. Bu kez tabakların üstünden özenle elini uzatıp, kızın elini tutmak istedi. Catherine ellerini kucağına indirdi.

«Doğrusunu istersen, bugün birçok kararlar verdim. Michael, seninle evlenmiyeceğim.»

Sanki yüzüne tokat yemişcesine sarsıldı.

«Benim yetiştiğim yerde, kadınlar evlenme teklifini geri çevirmek için önce kendilerine teklif edilmesini beklerler.»

«Öyleyse bana evlenme teklif etme de ben de seni red etmeyeyim.»

«Catherine, sevgilim, lütfen.» Yüzü gerçekten solmuştu. «Sen benim aklımdan geçenleri okuyabiliyorsun ama ben senin düşüncelerini okuyamıyorum. Evet, bu gece sana evlenme teklif edecektim, tabii eğer beni dinlersen. Evlenmekten neden

kaçtığını anlıyamıyorum. Evet, biraz sinirlisin... Çaydanlığın dökülmesi seni üzdü. Fakat bende biraz gerginim... Çılgıncasına gerginim. Daha önce hiç kimseye evlenme teklif etmedim.» Gözlerini kaçırdı ve hiç adeti olmadığı halde kekeleydi. «Bütün kış bunu düşündüm. Hukuk fakültesine devam ederken aramızda bir tür deneme süresi geçti... Birbirimize güzel şeyler söyledik. Şık şeyler! Sonra birdenbire kişi kendisini ilk kez mahkeme salonunda buluyor ve iki kelimeyi bir araya getiremiyor. İşte şimdi kendimi böyle hissediyorum. Belki duygularımı çok daha önce açmam gerekti, bunca zaman birlikte olduktan sonra... Catherine hep seninle evlenmeyi düşündüm. İkimizin geleceğimizi - bizim geleceğimizi, doğru dürüst bir iş sahibi olup senin ve benim geleceğimizi düşündüm.»

«Bu konuda tek kelime söylemedin - tek bir kelime.»

«Beni anladığını sanıyordum. Anlıyordun. Paskalya tatilinde beni evine davet edip ailenle tanıştırdınca bunun bir deneme süresi olduğunu tahmin ettim. Anne ve babanın benden hoşlanacaklarını anlamak istiyordun. Hoşlandılar değil mi? Değil mi?» diye sertçe sordu.

«Oh, tabii hoşlandılar. Seni seviyorlar. Babam senin aklın başında bir genç olduğunu düşünüyor. Ve annem... dur bakayım ne demişti? Oh, evet, çok bitirim yakışıklı olduğunu söylemişti.»

Kendi kendisine gülümsedi. Emily'nin modası geçmiş argolar kullanması çok komiğine giderdi.

«Öyleyse sen» diye Michael ısrar etti. «Benden hoşlanmıyorsun. Ama bana karşı hoşlanmamış gibi davranmadın.»

Catherine, Viktorya devrinden kalma romanlardaki bir söz diye aklından geçirdi.

«Senden hoşlanıyorum Michael. Her zaman da hoşlandım. Hayatımda tanıdığım en yakışıklı erkeksin.» Gözlerinden akan yaşları güçlkle tutuyordu. İki kez yutkundu ve kucağındaki ellerini oğuşturdu.

Niçin güzel düşleri böyle çirkin şekilde sona eriyordu? Niçin başka türlü davranamıyordu? Michael'i incitmek istemiyor-

du, birini incitmekten nefret ederdi. Fakat geleceğini onun el-
lerine bırakamazdı. «Hayır» kelimesinin boşluğundan, «Evet»
kelimesinin kayıtsız şartsız teslimiyetinden çok daha başka şey-
ler olmalıydı. Erkeğin yüzüne bakmaya cesaret edemiyordu,
gözlerini yere indirdi.

Buruk ince sesle «Eğer istersen, seninle yatabilirim» diye
fısıldadı. Evet, eğer seni mutlu kılacaksam bunu seve seve yap-
maya hazırım. Michael, seni incitmek istemiyorum, fakat sana
bundan fazla bir şey veremem.»

«Her şey için çok teşekkürler» diye bağırdı. Öfkeden titri-
yordu. «Fakat eğer birisiyle yatmak istersem, Scolly meydanına
gidip kendime bir orospu bulabilirim. Catherine, doğrusu beni
çok şaşırtıyorsun. Ben sana dürüst bir teklif yapıyorum, sen
bana pislik gibi davranıyorsun. Azgın bir erkek gibi seni min-
cıklayıp, etekliğinin altına ellerimi sokmam daha mı hoşuna gi-
decekti? Beyefendi gibi davranmamın karşılığı bu mu? Gerçek-
ten çok şaşırdım.»

Michael'in öfkesi bulaşıyordu, Catherine gitmek için ayağa
kalktı ve lekeli giysisinin elverdiği kadar kurumla vıcık vıcık
ayakkabılarından sular süzülerek yürüdü. Birdenbire, Harry
Chow kocaman geniş yüzünde tasalı ifadeyle karşısında belir-
di.

«Bayan, Bayan bekleyin tatlinızı getiriyorum. Çok çok özel
bir tatlı.» Zavallı Harry, kendisinden çok daha üzüntülüydü.
Adamın yanından geçip çıkış kapısına doğru yürüdü.

Michael garsonu kenara itip, «Tatlı kalsın, bana hesabı ge-
tir. Falımızın ne olduğunu biliyoruz,» dedi.

Roosevelt Otelinden Madison Caddesinin kuzeyine doğru
yürürken Marsden - Baker binasını görmeden geçebilirdiniz.
Yağmur fırtınasından sonra tropik bitkiler gibi yükselen cam
ve çelik karışımı kuleler arasında sıkışıp kalmış sekiz katlı mü-
tevazi bir binaydı. Bina vahşetinin arasında kaybolan küçük
gri bir koruluktı.

Modernliğin ve göze çarpıcılığın egemen olduğu reklam

dünyasında Marsden - Baker firması, sadeliğini hâlâ koruyordu. Kırk yıldan fazla süredir, şirket New York'un reklam ajansları arasında üstünlüğünü sürdürmekten övünç duyuyordu. En başarılı reklam şirketi idi.

Sadeliğin meziyet olduğuna inanan Marsden - Baker, müşterileri adına gösterişten hiç çekinmiyordu, kendisi adına ise gösterişin bayağılık olduğuna inanıyordu.

Firmanın içine adını atan bomboş bir lobiyle karşılaşırđı. Fakat asansörün yanında asılı, şık yazılı levhada isimleri alfabetik sıraya göre dizilmiş müşterilerinin arasında Amerika'nın en ünlü şirketleri vardı.

Amerikan Işık ve Güç.

Bakersfield Şirketi.

Ve liste böylece sürüp gidiyordu. Borsa simsarlarının neşelerine neşe katacak bir listeydi.

Lobi giyinmesini bilmeyen pasaklı bir kadına benziyordu ama, beşinci kat göz kamaştırıcı bir sürtüktü.

«Merhaba, ben Sharon». Asansörde karşılaştığı kız ağzındaki jiletli bir yanağından diğerine geçirdi. «Benimle gelin.» Kat tavşan yuvalarına benzeyen, küçük bölmelerle sıra sıra ayrılmıştı. Genç erkeklerin ve arada sırada kadınların bağırsarak telefonlara yanıt verişleri duyuluyordu. Birkaç kişi koyu bir karamsarlığa gömülmüş koltuklarında oturuyorlardı.

Hiç kuşkusuz, bir şeyler yaratmaya çabalıyorlardı.

Fiyakalı birisi Catherine'i ofisin ücra köşesinde cam kapısında, muntazam yazıyla LEN J. SAPERSTEIN yazan kapıya götürdü.

Görünürde en temiz ve düzgün şey kapıdaki yazıydı, çünkü bölmenin içi kaosa dönüşmüştü. Her yerde krokiler vardı - duvarlara asılmış, kimisi yerlere serilmiş, kimisi de, koltukların üstüne yığılmışlardı. Ulu Tanrım sabahın onunda odanın hali böyle olursa, paydos vaktinde kimbilir neye dönecekti? Çalışma masası ise kalemlerden, kitaplardan, notlardan, dialardan, ağızlarına dek dolu kül tablalarından, bir gün önceden içlerinde ya-

rı yarıya kahve dolu kâğıt bardaklardan savaş alanına dönmüş-tü. Fakat odanın içinde en göze batan şey Standart Oran ve Data dergisinin üstüne uzatılan bir çift bacadı. Ve herhalde bu bacalar Bay Len J. Saperstein'e aitti.

Telefonda konuşan adam, gömleğinin kolları sıvanmış, kravatı gevşemiş bir yana kaymış ve berber eli değmemiş dağınık saçlarıyla odanın dağınıklığıyla büyük uyum sağlıyordu.

Elini sallayarak Catherine'e oturmasını işaret etti - üstünde krokiler bulunmayan tek koltuğu - ve sonra hiç ara vermeden telefon konuşmasına devam etti.

Catherine, erkeğin telefon konuşmasını dinlediği etkisini vermemek için büyük gayret sarfetti. Belki ticari sırları içeren çok özel bir konuşmıyordu.

Fakat telefonda konuşan adam avaz avaza bağıırıyordu.

«Ahhhh... De Luca olmaz.» Döner koltuktaki adam arkasına yaslandı. «Geçen hafta oradaydım, alabalık felaket. Lex ile 40. cı Sokağın arasındaki Kore lokantasına ne dersin?»

Catherine, ilk büyük reklam sırrım diye düşündü. De Luca'daki alabalık felaket.

«Evet, evet... orası.» Catherine'e göz kırptı. «Pekâlâ, Max saat birde görüşürüz.»

Telefonu kapatıp, Catherine'e döndü ve uzun süre konuşmadan kızı süzdü.

«Bay Saperstein?»

«Evet... Karımdan başka hiç kimse beni öyle çağırılmaz. İsmim Len. Ve siz...?»

«Catherine Chapman?» Bir süre kendi kimliğinden şüphelenmişti. Adam ismini anımsamadı. «Personelden buraya gelmemi söylediler.»

«Oh, evet» diyerek başını salladı «Yeni reklam sözü yazarı. Geleceğinizi haber vermişlerdi. Dur bakayım, tatlım, şuralarda bir yerde olacak.»

Ayaklarını masanın üstünden indirip, mezbeleliği karıştırmaya başladı.

Catherine aahhhh, diye düşündü. Başına neler geleceğini

anlamıştı. Eski W. C. Fields filmlerinde aynı sahneyi defalarca izlemişti. Adam karışıklığın içine dalıp, iki saniye içinde, aradığı kâğıt parçasını bulup çıkartacaktı.

Fakat film dünyasındaki sahneler, gerçek yaşama uymadı, Len'nin aramaları boşa çıktı.

«Ah, bok canına!» Masanın üstünden kâğıtlar, krokiler yerlere saçılıyordu, Catherine büyük bir gayretle onları toplamaya çabaladı. Üç dört dakika sonra Catherine'nin personele verdiği yeşil formun kopyasını buldu.

«Pekala, Catherine... Seni nasıl çağırıyorlar - Kate mi?»

Adamın resmiyete önem vermediğini anladı.

«Pekala, Kate, şu formu gözden geçirelim.» Elindeki kâğıda hızla bir göz attı, sonra daha dikkatle incelemeye başladı.

«Burada» - aklından bir hesap yaptı - «yirmi bir yaşında olduğunu yazıyor. Bu gün yirmi bir yaşına bastığın doğru mu? Mazeltov» Kız kaşlarını çatınca, açıkladı. «Mazeltov... yerel lisan'a göre doğum günün kutlu olsun demektir, tebrikler, bak burada İngilizlere benze fakat Yahudiler gibi düşün derler.» Sonra elindeki formu tekrar okumaya başladı.

«Vay canına kolejin canavarlarındanmışsın. Parlak notlar falan filan. Büyük reklam dünyasına atılmayı neden istedin?»

«Doğrusunu isterseniz bundan başka iş bulamadım.»

«Ulu Tanrım» diyerek kahkahalarla güldü. «Çok açık sözlüsün. Bunu değiştirmemiz gerek.»

Hiç olmazsa adam alınmamıştı ve birlikte çok iyi anlaşacaklarını hissediyordu.

«Sanırım sana Marsden - Baker firmasından kısaca söz etmeliyim. Reklam dünyasındaki en saygın isim olduğunu anlatmalıyım - ama sanırım personelde bunu söylemişlerdir. Bu arada, özellikle öğrenmek istediğin bir şey var mı?»

«Marsden - Baker diye birisi var mı?»

«Noel Baba var mı?»

«Sanmıyorum.»

«Hepimiz öyle Kate, fakat otuz yıl önce bir Marsden var-

miş. Firmanın ismini değiştirmeyecek kadar cimriler. Ormanların içinde bir yerlerde Baker adlı birisi var. Yılda bir kez onu saklandığı delikten çıkarıp, hissedarlar toplantısına getirirler. Söylentiye göre aslında içi doldurulmuş bir ceset, fakat bunu ben kanıtlıyamam. Adamı hiç görmedim. Daha başka soracağın var mı?»

«Evet, reklamcılığın bir fare yarışı olduğunu duyardım...»

«Marsden - Baker fare yarışı mı? Bana göre değil.» Şefkatle gülümsedi. «Aslında yılan deliği.»

Tüm yakınmalarına rağmen çalıştığı yeri sevdiği belli oluyordu. Catherine burayı sevecek miyim diye düşündü. Adam, kızı çalışacağı muhasebe servisinden söz etti. Elinden geldiğince, işin o yanının pek parlak olmadığını anlattı. Fakat garip parça börçük işleri, çok para alan reklam sözcükleri yaratıcıların uğraşmadıkları garip parça börçük el tutan küçük işlerden söz etti.

«Ticari reklamlar. Kataloglar. Buna benzer rutin saçmalıklar. Fakat eğer yeteneğin varsa kısa süre sonra parlamaya başlarsın. Müşterinin parasını harcadığını unutma, üstlendiğin görevi fazla hafife alma. Haydi, şimdi gel seni ofiste çalışanlarla tanıştırayım. Sharon da sana bir yerlerden bir daktilo makinası ürutür.»

Kate'in uzun boyunu görünce, şakacı bir saygıyla eğildi.

«Hey, bebeğim, çok heybetlisin. Büyük ekonomi boyu.»

KIT

Teyzesinin Hyannis'deki evinin yatak odasının penceresinden dışarı bakınca, adeta suyun içinde oturduğunu sanıyordu.

Michael Karaiplere gitmeyi önermişti, Emily Paris diye ısrar etmişti, fakat Kit Hyannis'i seçmişti. Birçok yazını geçirdiği kumların üstünde kocasıyla birlikte uzanmak, çocukluğunu ısıtan güneşi onunla paylaşmak - Kit'e yaşamın hiç bitmeyeceği hissini veriyordu. Çocukluğu ile kadınlığı birbirinin içinde yoğrulup, karışacaktı.

«Önce valizlerimizi boşaltalım mı?» Michael bavulları kapıdan içeri soktu.

Önce, Kit içinde tatlı bir ürpertiyle Michael'in daha sonraki önerisini bekliyordu. Sonunda öpüşmekten öteye gideceklerdi. Fakat o dakika yaklaştıkça, Catherine ne yapacağını bilmezliğin korkusuyla kıvranıyordu - sanki ilk gece sahneye çıkan acemi bir aktiris gibiydi.

«Evet, önce bavullarımızı boşaltalım». Acaba Michael de kendisi gibi hafifçe gergin miydi? Fakat şüphesiz değildi - bu eski kurt, Harvard mezunu avukat, görmüş geçirmiş erkek.

Her ikisi de kendi bavullarını açmaya başladılar. Kit valizini açıp, annesinin titizlikle hazırladığı çeyizinin içinde beyaz ipek işli geceliğini çıkardı.

Kit kıkırdarak, «Sanırım bu dakikada, özür dilerim sırtıma daha rahat bir şeyler geçirmek istiyorum,» demeliyim.

Michael güldü. «Evet sanırım.»

Kit banyoya geçip geceliğini giydi. Okulda giydiği çuval gibi pijamalarla hiç ilgisi yoktu. Şimdi yüzünü yıka ve dişlerini fırçala.

İçinden bir ses, Kit burada boş yere oyalanıyorsun diye çıkıştı. Kapının diğer tarafındaki Michael'i gözlerinin önüne getirebiliyordu - aşk, sabırsızlıkla ve erkekçe arzularla bekliyordu - kendisi ise burda durmuş robot gibi dişlerini fırçalarken, neden korktuğunu anıyamıyordu. Hiç olmazsa, yatak çarşafı kana bulanacak zıfak gecelerinden birisi olmayacaktı. Uzun süre önce Bayan Eliery'nin okulunda attan düşmesi bu işi çözümlemişti. Ama yine...

«Sevgilim iyi misin?» Kocasının usulca banyonun kapısına vuruşunu duydu.

«Dişlerimi fırçalıyorum. Şimdi çıkıyorum.»

«Orada uyuyup kaldığını sandım.»

Dişlerini üçüncü ve son kez fırçaladı, sonra gönülsüzce yatak odasına geçti. Michael yatakta yatıyordu, ay ışığı altında yüzü soğuk görünüyordu. Çıplaklığını çarşafıla örtmüştü.

«Hoşuna gitti mi?» Catherine gelip yatağın kenarına oturdu.

«Gitti» diye heyecanla bağırdı.

«Yani geceliği mi?»

Kocasını ipek askılardan birinin altına elini sokup omuzundan aşağıya çekerek yanıt verdi. Karısının göğsüne dokundu ve «En güzeli de bu» dedi. Catherine birdenbire meme başının dikleştiğini hissetti. «En güzeli, geceliğinin altındaki hoşuma gidiyor. Haydi soyunda yanıma gel.»

Catherine ayağa kalktı, ipek geceliğini omuzlarından aşağıya kaydırarak. Giysi hisirtiliyle yere düştü. Kendisini hiç bu denli çirılçılak, savunmasız ve güçsüz hissetmemişti. Coşkuyla yatağa girip, hevesle parmaklarını erkeğin yanaklarına dokundurdu.

«Evet, Michael işte yanımdayım.»

Kocasını parmaklarını teker teker öptü, sonra karısının elini tutup, çenesine, boğazına, kılsız göğsüne, sert karnına dokundurup, kasıklarına götürdü. Burada tutturdu. Sanki vücudundan ayrı bir canlılık vardı.

«Tut beni» dedi.

Catherine istemeden irkildi, parmakları uyuşmuştu.

«Kit korkma. Seni ısırmaz.»

Kit titreyerek Oh, Tanrım onu incittim diye düşündü. Sonra, kendisini kocasının arzusuna kaptırmaya çabalararak, dudaklarını, erkeğin dudaklarına yapıştırdı.

Michael, karısını soluksuz bırakana dek öpücüklerine yanıt verdi. Sonra, birdenbire, soluyarak, terliyerek - asla terlemeyen Michael - üstüne çıkıp, çekingen elini vücudunun altında

ezmeye başladı.

«Hadi, çabuk!»

Keşke rahatça nefes alabilseydi. Keşke külçe gibi ağırlığın altında ezilip hareket etmesini engelleyen elini çekebilseydi. Ömrü boyunca bacaklarının arasında var olan kendi şeyi sanki birdenbire yok olmuştu. Yerini bulamıyordu. Fakat hâlâ oradaydı. Olması gerekti.

«Michael elimi çok acıtıyorsun.»

Nefes nefese «Çabuk. Tanrı aşkına çabuk» diye yalvardı. Birdenbire dizlerinin üstüne dikilip, tüm gücüyle kendisini fleri itip, kadının üzerine abandı.

Bir dakika sonra her şey bitti. Kısacık, yapışkan bir titremeden sonra. Catherine'nin canı yanmamıştı. Korkmamıştı. Bir bakıma heyecansız da sayılmazdı.

Michael yavaşça geri çekilip, kadının üstünden kalktı. «Özür dilerim, sevgilim.» Fakat niçin özür diliyordu? Erkeğin yapışkanlığından Phyllis'in söylediği gibi, «getirdiğini» anladı. «Ve zaten bütün çaba bunun için değil miydi?»

Kendisini suçlu hissederek, «Çok iyiydin Michael» dedi. «Béni çok mutlu ettin.» Ve erkek, karısını kollarının arasına alıp, şefkatle öperek ödüllendirdi ve zifaf gecesi böylece sona erdi. Catherine en çok kocamın şefkatini seviyorum diye düşündü. Beş dakika sonra erkek, karısının göğsünün üstünde derin uykuya daldı.

Yatağın içinde, denizin yumuşak dalgalarının sahile vuran sesine benzeyen horultuları dinlerken Kit düşünüyordu: Demek aşk denen şey buydu. Viktorya devri ahlâkçılarının tarif ettikleri dehşet değildi. Romanlardaki insanın aklını başından alan baş döndürücü duygusalılıkta değildi. Fakat ikisinin arasında bir şeydi.

Catherine kazık kesilmişti. Korkmuştu. Bir dahaki sefere daha iyi olacaktı. Fakat her şey olup bittikten sonra, en iyi yanı, bu yakışıklı - hiç bu kadar yakışıklı olmamıştı - duygusal er-

keğın (özür dilerim sevgillim) ömür boyu kendisine alt olmasıydı.

Evlilik Kit'in düşlerini asla kırmadı. Adeta ümitlerinin üstüne çıktı.

İngiliz edebiyatı derslerinden çok daha ilginç, yatakhanelerde koka kola içmekten çok daha eğlenceliydi. Cumartesi gecelerinin zulmü - sıkıcı erkek arkadaşlar veya daha kötüsü, erkek arkadaşı olmamak durumu kesinlikle ortadan kalkmıştı. Bundan böyle asla erkek öğrencilerin kendisini incelemelerine - zevkten çok vazife olarak yaptığı hedef olmayacaktı. Evlilik bu rahatı sağladığı için teşekkür etmeliydi.

Michael, akıllıca kendilerine bir ev satın almayı erteledi. Halbuki Spencer'in düğün armağanı olarak verdiği şeyin anlamı buydu. Nişanlandığı yaz Kit emlak satış ilanlarını incelemişti.

Ama, tabii Michael haklıydı. Her zaman haklıydı. Şimdilik iki kişiydiler, çekin parasını bankaya yatırıp, bir ev satın almaya dek, faiz toplamak daha yararlıydı. Karısına çok güzel bir ev alacağına söz verdi.

Bu arada, kirası fazla olmayan, işinden yirmi dakika uzaklıkta bir apartman katı buldu.

Kit, seçim kampanyasına katıldıkları, Michael'in Adanmış Demokratlarının güçlü kalelerinden bir mahalle olduğunu anımsadı. Tam anlamıyla gecekondu semti sayılmazdı - belki orası daha da eğlenceli olurdu - fakat şıklık ve canlılıktan yoksun, sıkıcı çalışan sınıf mahallesiydi. Tramvayların gürültüyle geçtikleri ağaçsız boş sokakların iki yanında, çirkin, yangın merdivenli soluk sarı tuğla binalar alışılmamış ölçülerde giysilerin ve çocuk eşyalarının çok ucuza satıldığı dükkânlar sıralanmıştı. Cıvarda insanı baştan çıkarıp, tahrik edici hiçbir şey yoktu.

Beacon Hill taraflarında, küçük fakat modern bir apartmanda yaşamayı düşleyen Kit evi görünce, duyduğu hayal kı-

rıklığını binbir güçlükle maskeleydi. Her neyse burada bir veya iki yıl yaşıyacaklardı. Ve Michael'ın söylediği gibi dört kat merdiveni tırmandıktan sonra, insan kendi özel dünyasının i ine giriyordu. Zaten önemli olan bu değil miydi?

Canton Palace'deki özel mavi tabak yemeği gibi büyük ve ucuzdu.

Geniş oturma odası sabah güneşi alıyordu. Yatak odası karanlık olduğu halde, dolapları çok ve kullanılışlıydı. (Kit dolapların kapaklarını açınca, kendi giysilerinin kocasının ceketlerinin yanında asılı olduğunu görünce, içinde tatlı bir ürperti hissediyordu. Adeta aşk yapar gibi.) Ve fazladan iki yatak odası daha vardı.

Tavandan yere kadar her tarafı beyaza boyadılar. Duvarlara ucuz Hint aynaları ve Rousseau'nun «Uyuyan  ingene» tablosunun baskı kopyasını astılar. Aslanla birlikte d ş kuran bir kadının garip bir tablosuydu, Kit'i huzursuz kılan bir yanı vardı.

Tabii, en büyük sorun m blelerdi. Uzun bir teredd tt n sonra, birkaç iyi parça almaya karar verdiler. New Yorker dergisinde reklamları çıkan iki Henry Millex koltuğu ve Michael'ın müşterilerinden birisinin aracılığı ile düşük fiyata yatak odası takımı aldılar.

Diğer eşyalar için bit pazarına baş vurdular. Düşlerinde yaşattıkları evleri gibi iyi eşyalarda bekliyebilirdi.

Sonra Michael'ın «iyi parti vurduk» dediği Düğün armağanları da vardı.

Waterford kristalleri, Derbyshire  ay takımları, gümüş şamdanlar, tavuk makasları, turşu  atalları.

Pratik birkaç armağanı kullanmaya karar verip, diğerlerini tekrar günü gelince kullanılmak üzere k ğıtlara sarıp sarmalayıp, kaldırdılar.

Tüm eski apartmanlar gibi, kiraladıkları dairede, zamandan boyunun  l s n  almıştı. Ve bazılarına alışmak kolay değildi.

Tavanlarda çatlaklar, vardı. Kentin pisliğini yok edecek te-

miz hava kırık camlardan içeri girmiyordu. Tuvaletlerin sifonlarından çıkan gürültüler, ölüyü bile ayağa kaldırırdı. Boşaldıktan sonra rezervuarların dolmasıda tam beş dakika sürüyordu. Fakat bunların arasında en korkuncu, mutfakta yere düşenmiş muşambaydı.

Kit ilk görüşte «Aman Tanrım, hiç bu kadar korkunç bir şey görmedim» diye bağırdı. Böyle şeylere aldırmayan Michael'in bile yüzü sarardı. İnsanın ayağının altında uzanan bir yılan deniziydi, sanki paranoyak bir beynin yarattığı karabasan düşüydü. Görünüşe göre lahana gülleri deseniye. Doğanın yaratmadığı renklerde dev lahana gülleri - mide bulandırıcı eflantular pembeler ve kanlı morlar.

Kit defalarca, Ev ve Bahçe dergisinde gördüğü güzel marleyler ile bu çirkin muşambayı değiştirmek istediğini söyledi. Fakat Michael bu işe yanaşmıyordu. Parayı boş yere sokağa fırlatmak diye düşünüyordu.

«Sevgilim, bende, senin kadar nefret ediyorum. Fakat şöyle düşün. Buraya çıkacağımız her çivi sonunda ev sahibine kalacak. Muşambayı değiştirmekle, ev sahibine yüz dolarlık armağan vermiş olacağız. Bir süre için, ona alışmaya çalış. Omrümüzün sonuna dek burada kalacak değiliz ya.»

Kit muşambaya alışmaktan çok daha ileri gitti. O çirkin şeye gülebiliyordu. Yatılı okulda, okuduğu Charlotte Gilman adlı bir yazarın öyküsünü anımsatıyordu. Öykünün adı «Sarı Duvar Kâğıdı» idi. Yatak odasında duvar kâğıdının desenleri içinden canavarların çıktığını düşleyen bir kadının sonunda sinir krizleri geçirmesini anlatan bir öyküydü. Bir korku hikâyesiydi. Kit mahallenin kütüphanesinde bu kitabı bulup Michael'in okuması için eve getirdi.

Sonunda, ikiside birbirlerine sarılıp, gülerek yerlerde yuvarlanmaya başladılar.

Bundan sonra mutfak muşambası aralarında çok özel bir espi ri haline geldi. Eski izlerde gaip ten haberler arayan kâhinler gibi, lahana güllerinin altında yatan fantastik zenginliği çözmeye uğraşıyorlardı.

Yukardan bakınca, dev güllerden birisinin kaşları çatık Spencer'e benzediğine Michael yeminler ediyordu. Gerçekten karşıdan dikkatle bakılınca Spencer'e benziyordu. Hayalci bir göz bu desenler arasında, cehennem zebanileri, ilkel çağların, soyu tükenmiş hayvanlarını ve hatta Karaip denizlerinde güneşin batışını bile görebilirdi.

Fakat ne mutfak muşambasının önemi vardı? Ne gürültülü tuvaletlerin. Veya Woolworth perdelerinin - Geçici bir süre fakirlik eğlenceliydi ve arkadaşlarının çoğu da kendilerinden daha iyi biri yaşam sürmüyorlardı.

Önemli olan başlarını sokacak bir ev bulmalarıydı. Catherine'e ait bir ev. Şimdi, artık, kendiside kişilik sahibiydi.

Kontrata imzayı attığı gün bu gerçek birdenbire aklına dank etti. «Lütfen burayı imzalayın Bayan Matheson.»

Bayan Matheson!

Ne kadar olağanüstüydü - yasal bir belgenin üstüne Catherine Matheson imzasını atıyordu. Bir an kendisini, sahtekâr zannetti. Veya imza defterine adını yazan bir aktivist.

Fakat... Gerçekten Bayan Michael Matheson'du.

Evlenme cüzdanı bunu kanıtlıyordu. Pizzacı Sam'daki adam bunu teyid ediyordu. Mektup kutularının üstündeki siyah etiketin üstündeki beyaz yazı bunu kesinlikle kanıtlıyordu.

Her neyse, yeni kişiliğine alışması birkaç ay sürdü ve belli belirsiz tatlı bir his en sonunda gerçek yaşamla yüz yüze geldiğini fısıldıyordu.

Sokaklarda, genç kadınlara rastlıyordu - geçen ilkbaharda kendisinin yaptığı gibi, derslere koşturan öğrencilere, işlerine geç kalmama telaşı içinde hızlı hızlı yürüyen sekreterlere rastlıyordu. Bunları görünce düşünürdü: Ben Bayan Michael Matheson'um. Eski Catherine Chapman. Evli bir kadın. Saygı değer, evli, olgun, bilgili bir kadını. Doğrusunu söylemek gerekirse, kendisinden yaşça küçük olan bu kadınlara karşı, hafifçe üstten bakıyordu. Sanki Trinity Kilisesinde mırıldanılan birkaç sözcük, harikalar yaratıp, cinselliğini olgunlaştırmıştı.

Bu yepyeni bir duyuydu.

Ve sınırsız bir özgürlüğü belirleyen yepyeni bir histi.

Kit içinden parmaklarını şaklatıp, «Evliliği bir tür kölelik gibî gören kızların aklı yok» diye düşünüyordu. Evlilik ne saçmalık, ne de tatsızlıktı. Aslında, sonsuz bir özgürlüktü.

Yirmi bir yıldır ilk kez kendisini tam anlamıyla özgür hissediyordu. Anne ve babanın uyguladığı disiplinden, okuldan, gece belirli saatte eve dönmelerden, imtihanlardan kurtulmuştu. Sabahları alış verişe gitmeye, öğleden sonra kısa bir şekerleme yapmaya özgürdü veya düzeni istediği şekilde değiştirebilirdi. Akşam Michael'ın yemeğini zamanında sofraya çıkarabildikten sonra gününü istediğini gibi kesip biçebilirdi.

İlk önceleri, Boston'da kalıp, mezuniyet tezini veren birkaç sınıf arkadaşıyla ilişkisini sürdürdü.

George Eliot'un eserlerindeki Metodik sembolizmi inceleme tezini seçen Helen Ince ile uzun süre beraber oldu. Bir noktaya dek çok ilginçti, fakat bir gün Helen Silas Marner'in davranışlarının derinlere inip, eleştirmeye başlayınca, Kit dayanamayıp, «Oh Helen bunun ne önemi var?» diye yanıt verdi.

İki arkadaş soğuk bir resmiyet içinde birbirlerine veda ettiler ve her ikiside içinden diğerinden üstün olduğunu düşünüyordu.

Kit eve gidene dek yol boyunca çok yakışıksız hareket ettiğini düşündü. Ama, ne gereği vardı? Yararsız sonu gelmez bir tartışmanın ne gereği vardı? Dostoevski'nin ikilik prensibi... Eliot'un Dedotikliği... Nietzsche acaba iyi mi yoksa kötü müydü? Ve topluığne başının üstünde kaç melek dans edebilir lütfen söyleyin? Bunların hepsi hepsi... çok bilgiclik taslıyan, toyluktan ibaretti.

Fakat daha sonra o gece Michael'ın kolları arasında yatar-ken ağıladı. «Kendimi çok kötü hissediyorum, sevgilim. Arkadaşıma karşı çok fena davrandım.»

Michael karısına sarılıp, yanıt verdi. «Ben çok sade ve basit düşünüyorum. O mavi çoraplı arkadaşın seni kıskanıyor.»

Kıskançlık. Herhalde Michael haklıydı. Evlendiği günden bu yana aradan iki ay geçtiği halde Kit, Michael'ın koluna girip,

gezmeye gitmekten müthiş gurur duyuyordu. İyelik duygusunun kavurucu parlaklığını bastıramıyordu. Birkaç gece önce Adanmış Demokratlar partisinde Michael kısa bir konuşma yaparken, Kit'in yanında oturan kadın, dürtükleyip, fısıldayarak «Orada konuşan yakışıklı adam kim?» diye fısıldadı. Kit gülmemek için kendisini zor tuttu.

«O benim kocam.»

Yanında oturan kadın bozuldu. «Ohhh, çok şanslısın.»

Başka kadınların kıskançlıklarına hedef olmak hoşuma gidiyordu. Diğerlerinin büyük bir gıpta duydukları ödülü hiç gayret sarfetmeden elde etmişti. Ve kocasının kendisiyle iftihar etmesinden çok keyif alıyordu.

İş yerine gitmesine veya mahkeme salonunda duruşmasını izlemesine Michael bayılıyordu. Sanki kendisini ziyarete gelen şöhretli bir yıldızı takdim edercesine sırtarak «Bu karım» diyordu. Veya müşterilerden birisi bitip tükenmeyen yakınmalarıyla telefon edip akşam yemeğinde buluşmalarını önerince, Michael «Bu gece olmaz. Yarın sabahı beklemeliyiz. Biliyorsunuz ben evli bir erkeğim» diye yanıt veriyordu.

Haftalar geçtikçe, sevişmesi sabırsızlığını yitirip, sevgi ve şefkatle doluyordu. Catherine'nin zifaf gecesinde duyduğu panik ise yavaş yavaş silinip, tarihe karışıyordu. D.H. Lawrence'ın romanlarda okuduğu göklere uçurucu his olmasa bile fena değildi. Catherine'e yeterliydi.

Arada sırada, kariyer sahibi arkadaşlarıyla olan ilişkisini kestiğine yakınıyordu, ama kendi yaşantıları sürüp gidiyor, evli kadınlarla arkadaşlık kurmaktan büyük zevk alıyordu.

Kit'in ahmak bir süs ev kadını olmaya hiç niyeti yoktu. Asla yoktu. Evlilik yemini sevgi saygı duyup bitkiye dönüşeceksiniz diye buyurmuyordu. Hem, böyle olması Michael'i de çok sıkardı.

Hayır, efendim boş zamanlarını sonuna dek değerlendirecek, ufuklarını yararlı şekilde genişletecekti. Balzac'ı Fransızca okudu, Boston galerilerinin baş ziyaretçisi oldu. Yasalar hakkında birkaç şey öğrenmesi de hiç fena değildi.

Çünkü Michael'ın dilinden yasadan başka bir şey düşmüyordu.

Kocasını genellikle saat yedide, bazı kez sevinçli ve heyecanlı, arada sırada karamsar ve sıkıntılı fakat her zaman geçirdiği günde kazandığı başarıları ve yenilgileri karısıyla paylaşmaya hazır geliyordu.

İhtisasını ceza yasası üzerine yapmıştı. Davalarından bir kaçını mahkeme kendisine vermişti, ama özel müşterilerde kazanıyordu. Suç ve cinayetlerin arttığı Boston'un bazı bölümlerinde, suçluların savunucusu Michael'ın ünü yavaş yavaş artıyordu. Müşterilerinin çoğu parasızdı - zaten şekerci dükkânlarını kimler soyardı? - fakat fakirlerin bile birer aileleri vardı. Genellikle bankada üç beş kuruşu bir araya toplamış bir abla, veya evini ikinci kez seve seve ipotek etmeye hazır bir anne bulunurdu. Akrabalarını kurtarmak için bu yoksul kişilerin binbir zahmet ve çabayla «özel avukat» tutmaları şaşılacak şeydi. «Özel avukat.» Boston'un bazı bölümlerinde bu tabir, Cadillac araba sahibi olmak kadar geçerliydi.

Michael her akşam eve dönerken davalarını ve yazılarını birlikte getirirdi. Müşterilerini Kit'e tarif ederken onları çok güzel canlandırır; çektikleri acıları, yetiştikleri çevrenin pisliğini, karılarından, uyuşturuculara dek başlarına açtıkları her türlü belâyı çok güzel anlatırdı. Kit'e göre hiç kuşkusuz Michael'ın insancıkları, George Eliot'un kahramanlarından çok daha dramatiklerdi.

Kocasının öyküleri bazen neşeli, bazen şiddete dayanan, bazen çok komik, bazende çok garipti.

Örneğin «Ev sahibi suyu kesince adam da onun köpeğini zehirlemeye karar vermiş.»

Küçük hırsızlıkların acınacak halleri: «Üç kiloluk etin patates torbasına nasıl girdiğini bilmiyor. Tabii kadın etin parasını ödemeye gönüllü ama, Süpermarket kadını dava etmeyi aklına koymuş bir kere.»

Bazı kez öyküler öylesine dehşet verici olurlardı ki Kit onları Yunan mitolojileri ile kıyaslamaktan kendisini alamazdı:

«Evet, böylece, dışarı çıkıp birkaç kadeh atmış. Bana göre birkaç kadehten fazla. Çünkü eve döndükten sonra ekmek bıçağını alıp kadını on sekiz kez bıçaklamış. Kalbini, karaciğerini, böbreklerini. Bu iş bitikten sonra hızını alamayıp, kadını çorabıyla boğmuş. Ve hiçbir şey anımsamadığını iddia ediyor.»

Michael'in müşterilerin hepsi çok fakir ve genellikle zencilerdi. Çapraşık liberal görüşlerine göre Kit onların hepsinin suçlu olduğunu düşünürdü.

Boston'un içinde mayalanıp çürüyen bu suçlar - Catherine nin ön yılını geçirdiği bu Amerika'nın Atinası, dünyanın kalbini attığını Boston - kendi tanıdığı Boston'dan çok daha değişik ve karışıktı. Michael'in gözlerinin önüne serdiği bu vahşi ve yabancı kent kendisini büyülüyordu. Senfoni Orkestrasının her Cuma verdiği konserlerden daha sık meydana gelen cinayetler, insanların birbirini soyduğu, ırzına geçtiği bu kent kendisini büyülüyordu. Bazı kez Kit sanki lağım çukurlarının dolup taşıdığını sanıyordu.

Bir gece pizza yerlerken, «Peki müşterilerinin suçlu olmaları seni rahatsız etmiyor mu?» diye sordu.

«Birincisi.» diyerek işaret parmağını kaldırdı. «Müşterilerimin hepsi masumdur. Masum.» diye tekrarladı. «Yargıç veya jüri onları mahkum edene dek masumlardır. Yani, eğer adam bana Essex ve Washington caddesinin köşesinde durmuş, sakat çocuklara nasıl yardım edeceğini düşünürken, birdenbire üzerinden geçen uçaktan atılan eroin paketlerinin acı bir talih eseri ceketinin cebine nasıl girdiğini bilmediğini anlatırsa... Onu ben kim oluyorumda yalancılıkla itham edebilirim?»

«İkincisi.» diğer parmağını kaldırdı - «müşterilerimin Küçük Lord Fauntleroy olduğunu iddia etmiyorum, ama savunulmak onların da hakkıdır. Şunu unutma ki, savunduğum kişilerin çoğu daha doğdukları günden yenilgiye uğramışlardır. Herkes onlara karşıdır. Mahkemeler, polisler, jüriler hatta okul sistemi bile. Böylece, eğer zavallı ahmağın anlattıklarına inanmadığımı belli edersem, Tanrı aşkına ona kim inanacak? Evet, zaman za-

man gereğinden fazla safdillik numarası yapıyorum. Yoksa vicdanımla baş başa kalınca yaşayamam.»

«Üçüncüsü», bir parmağını daha kaldırdı. «Üçüncüsü, daha mahkeme açılmadan suçlarını itiraf edip, bağışlanmayı istetler.»

Büyük bir titizlikle hazırladığı savunmalarının, dava açılmadan sona ermesi Michael'ın en büyük üzüntüsüydü. Ancak bir avuç dava mahkeme salonuna geliyordu. Çoğu mahkeme açılmadan uzlaşmayla sona eriyordu.

Michael, kendisi kadar genç bir savcı yardımcısıyla karşılıklı oturup, pazardaki Arap tüccarları gibi pazarlığa başlardı. Fakat üstünde pazarlık ettikleri mal, halı veya yiyecek değil, hapis cezalarıydı.

Savcı yardımcısı, «Beş yıla ne dersin?» diye sorardı. Ve Michael bunu bir iki yıla indirmeye çalışırdı. Sonra, birkaç dakikalık pazarlıktan sonra üç yıl üstünde anlaşmaya varırlardı. Üç yıl - şimdiye dek hapiste geçirilen günler - karısını bıçaklamaktan veya içki dükkânını soymaktan üç yıl hüküm giyerdi.

Böylece, katiller işledikleri cinayetler için, soyguncular saldırıları için, eroin satıcıları narkotik bulundurdıkları için, orospularda yolda aylakça oyalanmaktan ve serserilikten suçlu bulundukları için bağışlanmayı talep ederlerdi.

Michael, 5 dolardan, 2.98'e inen mallar gibi diye açıklardı.

Müşterilerin çoğuna suçlarını kabul etmeleri ısrar edilirdi.

Çok azının suçsuz olduğunu bilen Kit, «Peki ya, masumsalar?» diye sorardı.

«Evet, eğer elimde gerçekten dava konusu olduğuna inanmadığım bir durum varsa, mahkemeye çıkıncaya dek oyalanırım.»

«Belki?»

Michael belki diye açıkladı. Yargıçlar azdı, mahkemeler azdı, hapishaneler azdı, fakat suçlular boldu.

Örneğin, işlediği suçtan iki yıldan beş yıla dek hüküm gl-

yecek bir müşteri var diyelim. Yine diyelim ki, adam suçsuz, yanlış teşhis edilmiş. Bunu ben mahkemede ya kanıtlarım belki de kanıtlayamam. Dava başlıyana dek bunu bilemem. Ve farzedelimki müşteri hüküm giydi. Dava açılıncaya dek hapis-hanede beklemesi gerek. Adam belki altı ay veya daha fazla veya bir yıl hapiste kalabilir. Bu duruma, suçlu olduğunu ve bağışlanmak istediğini öne sürerse, birkaç aylık ceza ile paçasını kurtarabilir.»

«Ama bu haksızlık.»

«Kit biz yasalardan söz ediyoruz, adaletten değil.»

«Diğer bir deyimle...» Kit bunu düşündü, biraz daha düşündü ve hazmedemedi. «Diğer bir deyimle, müşterinin mahkemede işi sansa bırakmamak için işlemediği bir suç kabul edip bağışlanmayı isteyecek.»

«Evet hepsi bu.»

«Peki öyle bir durumda sen ona ne önerirsin.»

«Ahh» diye içini çekti. «Bu yanıtıması çok zor bir soru, kötü bir dünyada yaşıyoruz.»

Kit aradan bir süre geçtikten sonra kocasının kendisine kaçamak yanıt verdiğini anımsadı.

Kit hiç zorluk çekmeden, gürültücü, hırslı genç avukatlar ve onlar kadar hırslı karılarıyla uyum sağladı.

Hukuk mesleğini seçenlerin toplu halde yaşadıklarını anladı. Hafta sonları geceleri, Michael'in meslekdaşları, çağdaşları ile ucuz yemekler yiyip, samimi toplantılar yapıyorlardı.

Topluluk nerede bulunursa bulunsun, hep havadan sudan söz edilirdi. Ahlak ve adalet duyulan saygıdan söz edilmezdi (zaten bu konu İtalyan yiyecekleriyle uyum sağlamazdı) fakat ücretler ve para toplama sorunlarından yakınırılar. Yerel yarışmaların hangilerinin uysal, hangilerinin anasının gözü olduklarından söz ederler. Kimin nerede ve kaç parayla çalışacağını anlatırlar. Ve hiç durmadan kendi mesleklerinden, mesleklerinden mesleklerinden söz ederlerdi.

Kit bunlara aldırımıyordu. Aslında tüm konuşulanları sünger gibi adeta emiyordu. Çünkü erkekler eğlenceli, karılarının-

da hepsi iyi eğitim görmüş, zeki kadınlardı. Sohbetler pek öylesine heyecanlı ve coşkulu değilse bile canlı ve yapmacıktan uzaktı.

Sosyal yaşantılarını oluşturan bir düzine çiftin içinde Kit en çok Tim ve Marina Keegan'dan hoşlanıyordu. Michael'ı şirkete Tim almıştı. Aynı ofisi paylaşp, birbirleriyle davalar değiş tokuş ediyorlardı. Ve tanıdığı avukatlar arasında yalnızca Tim - Michael gibi kendisini adalet adamıştı. Adalet kelimesini, diğerleri gibi gülerek veya burun kıvrarak söylemezdi, kişisel hırslarından çok az söz eder ve asla para konusunu ağızına almazdı.

Kit bu noktayı kocasına söyleyince Michael «Konuşması gerekmez, babası Federal Yargıç. Evet, İhtiyar Keegan'ın Washington'a dek uzanan güçlü ilişkileri var. Paraya gelince, servet Marian'nın. Ve inan bana şekerim, Tim bir şeyi istemeye görsün, onu hemen elde eder.»

Kocasının hafifçe saklamaya çalıştığı kıskançlığı bile Tim'in kentlilik bilmişliği ile romantik idealistliğine karşı duyduğu hayranlığı engellemiyordu.

Tim'in Boston'lu İrlandalıların en iyi temsilcilerinden birisi olduğunda karı koca hemfikirdiler. Bazı bakımlardan onu Senatör John F. Kennedy'e benzetiyordu. Aslında, Kennedy ve Keegan aileleri birbirlerini çok eskiden tanıdıklarından aralarında bir bağ vardı. Enerjileri, konuşma biçimleri ve coşkuları, Senatör ve genç avukat arasında büyük benzerlik vardı. Fakat bu benzerlik dış görünümde sona eriyordu. Çünkü Tim, ince kemikli, zayıf orta boylu simsiyah dağınık saçlı bir erkekti.

Haftada bir kez ya Keegan'ların Brookline'daki evlerinde veya Mathesonlarda birlikte akşam yemeği yiyorlardı. Ve bir gece Keegan'lardaki yemekte Tim çocukluğunda en büyük emelinin rahiplik olduğundan söz etti. Bu arzusunu belirttiği an Kit, onu gözlerinin önünde, beyaz yuvarlak yakası, uzun siyah giysinin eteklerini savurarak, Dorchester mntıkasında dolaşıp, kemşu çocuklarla basketbol oynadığını canlandırdı.

Onı iki yaşına gelince bu düştten vaz geçmişti. «Çünkü gü-

nahların, kalıtımla kişilere geçebileceğine inanmadım. Zaten, günahların çok azı doğuştan var olur.»

Marian, «Söylediklerinin bir kelimesine bile inanmıyorsun.» diye iğneledi.

«Rahip olmak istemem konusunda mı?» diye Tim gururla dikildi.

«Hayır neden vaz geçtiğin. Vaz geçmesinin gerçek sebebi Tim'in tüm ömrünce kadınlardan uzak yaşamaya dayanamıyacağıdır. Rahip Timothy Keegan» diyerek elini kalbinin üstüne koydu. «Radcliffe bakirelerinin korkulu rüyası.»

Tim «Radcliffe'de hiç bakire yoktu» diye karşı koyunca, hep birlikte güldüler.

Bakirelerin korkulu rüyası veya her nesiye, erkeğin arkadaşlığından çok zevk alıyordu. Marian'dan da hoşlanıyordu. Kit'den dört yaş büyük olan kadın tarih konusunda tez vermişti. Ne İrlandalı ne de katolikti. Sadece Boston'luydu. Kit Bayan Ellery'nin okulundan onu hayal meyal anımsıyordu. O günlerde Marian Son Sınıf Münazara takımının yıldızıydı. Kit onun yavaş sesle konuşup, büyük keimeler kullandığını anımsadı.

Uzun boylu, donuk kahverengi saçlı acınacak kadar zayıf-ilk bakışta fevkalâde itici bir kadındı. Michael sık sık Tim'in o kadında ne bulduğunu merak eder ve «Maine de yetişen patatesler kadar tatsız» derdi. Kit kocasıyla aynı düşüncüyü paylaşmıyordu. Çünkü, baykuş gibi gözlüklerin arkasından bakan gözler önemli hiçbir olayı kaçırmıyordu. Alçak sesle konuşur hiç boş laf etmezdi. Belki çok sadeydi ama Marian kurnaz ve iyilik sever bir kadındı. Bu iki özellikte pek kolay bir arada bulunmazdı. Kit'i görür görmez sevdi ve iki kadın genellikle öğleden sonralarını birlikte geçirmeye başladılar.

Ve evliliğin ilk ayları, tatlı günler ve sosyal ilişkiler içinde böylece geçti. Evlilik ufuklarında dolaşan kara bulut tanecikleri Kit'in ev kadınlığı sorunuydu. Veya bazı kez Michael'ın belirttiği gibi ev kadınlığının ne olduğunu bilmiyordu.

Buna hiç şüphe yoktu tabii. Emily, haftada iki kez bric partileri, tahta bulmacalarıyla ilgilenirken evin tüm yönetimi

Bayan Antonelli'nin eline bırakmakla kızına kötü örnek olmuştu. Kit annesinin çamaşır listesini kontrol etmesinden ve ordövrlerin hazırlanmasına yardım etmekten başka ev işi yaptığını anımsamıyordu.

Bayan Ellery'nin okulunda da Emily'nin bıraktığı boşluklar doldurulmamıştı. Ev işleri pek önem verilecek bir konu değildi ve bu ihmalin altında Ellery'den mezun olan kızların zamanla zengin birer koca ile evlenip birçok hizmetkârlara sahip olabilecekleri gerçeği gizlice yatıyordu.

Kit bir zamanlar beyaz sos yapmayı öğrenmişti, ama bunun sonunun neye uğradığına karar veremiyordu.

Michael yemek zevkinden yoksun bir adamdı. Restoranlarda hep aynı yemeği ısmarlayıp, yemekten çok konuşmayla vaktini geçirip, tabağındakileri çabucak atıştırırdı. Fakat ne olursa olsun, birkaç ay sonra, Kit'in aşağıdaki dükkândan hazır aldığı Çin yemeklerinden, dondurulmuş pizzalardan, soğuk etlerden ve salatalardan bıktı.

Bir gece yemek yerlerken homurdandı. «Massachusetts eyaletinde, hazır satın alınan patates salatasını antik gümüş çatala yiyen başka kimse yoktur.»

Kit uysalca sordu. «Hangisine itiraz ediyorsun? Patates salatasına mı yoksa antik gümüşlere mi?»

«Aslında her ikisinede. Birincisi», masif gümüş, servis çatalını eline alıp, üstü çizilmiş mi diye inceledi. «Bu çok güzel bir parça - sanırım buna evladiyelik diyorsunuz - fakat gündelik kullanmaya yazık. Eminim ki annen gündelik aile yemeklerinde her gece sofraya gümüşleri çıkarmazdı.»

Kit emin olmadığı için sesini çıkarmadı. Emily'nin sofrasında her zaman gümüş şamdanlar bulunurdu.

Michael devam etti. «Yani, bu tür şeyleri konuklara saklamalıyız. Günün birinde kendi evimiz olduğu zaman kullanırız. Böyle şeyler konukları çok etkiler. Fakat beni etkilemene gerek yok. Yarın sabah paslanmaz çelikten ucuz takımlar al. İyileri saklıyalım.»

Kit birinci noktayı öğrenmişti. İkinci - patates salatasını -

unutmasını diliyordu ama kocası unutmadı. Evlenmeden önce. Michael'ın tertibe karşı büyük tutku duyduğunu fark etmişti, listeler yapar, tartışmaları bir iki üç diye ayarlar ve böylece hiç geri çekilmeden kırmızı karıncalar ordusu gibi ilerlerdi.

«İkincisi, Alış verişe çıkıp, doğru dürüst yemek pişiremeyecek kadar meşgul olduğunu sanmıyorum. Çok merak ediyorum.. Bütün gün evde ne yapıyorsun? Örneğin bugün ne yaptın?»

«Bugün... Pekala.» Sanki sorguya çekiliyormuş gibi kendisini huzursuz hissetti. Ama aldırmadı.

«Evet, bugün Marinay'la birlikte Güzel Sanatlar Galerisi'ne gittim, Whistler hakkında bir konferans vardı... Çok ilginçti. Sonra birlikte Brigham'a kadar yürüyüp, dondurma yedik... Özür dilerim Michael, öğleden sonra zamanın göz açıp kapayıncaya dek nasıl geçtiğini fark etmedim.» Ayağa kalkıp, erkeğin yanına geldi ve kollarını omuzlarına doladı. «Çok haklısın, tabii biraz daha fazla gayret göstereceğime söz veriyorum. Bunların hepsi... Benim için çok yeni.»

«Biliyorum sevgilim...» Karısının elini avuçlarının içine alıp sıkıktı. «Ama öğrenirsin. Ulu Tanrım, Fransızca fiil çekimini öğrendikten sonra, arada sırada, dana kızartmasını pişirmesini öğrenirsin.»

Ertesi sabah Kit kitapçı dükkânına gidip raflardaki yemek kitaplarını topladı. Yüz çeşit Hamburger. İki Kişilik Menüler. Ve Çin Yemeği kitaplarını satın aldı.

İki ay sürekli hiç bilmediği yemekleri pişirmeye çalıştı. Michael'ın hoşuna giden yemekleri kırmızı kalemle işaretleyip, tekrar pişirmeyi unutmamak istiyordu. Denemelerin bazıları iyi, bazıları fevkalâde oldu, fakat asla bir yemeği berbat etmedi.

Bir süre sonra, mutfak işinden hoşlanmaya başladı, fakat on yıl sonra North Shore'un en iyi yemek pişiren kadını olacağını söyleseniz, hiç çekinmeden sizin yüzünüze gülerdi.

Temizlik işide ayrı bir sorundu. Bu işi sevmiyordu ve sevebileceğini de sanmıyordu. Kalbinin deşenliklerinde bu işler için yetiştirilmediğini düşünüyordu.

Fransızca, Yunanca öğrenmiş, Çicero'yu Latince okuma-

miş mıydı? Bu yetenekleri kendisini tuvaletleri fırçalamaktan ala koyamaz mıydı?

Yatakları toplama, buiaşik yıkama, elektrik süpürgesiyle yerleri süpürme gibi daha az aşağılık işlerden de nefret ediyordu. Bu gündelik yorucu işleri yapmaktansa, her gün evi tavandan aşağıya boyamaya razıydı. Çamaşır yıkama. Toz alma. Bunlar kendisine hiç zevk vermeyen gereksiz işlerdi.

Fakat ne olursa olsun bunların yapılması gerekti. Michael.. Biraz titizdi. Hiç durmadan bir şeyleri düzeitir, toplar veya sıraya koyardı. Kül tablalarını büyük bir tiksintiyle boşaltırdı, çünkü kendisi sigara içmediği halde, Kit içiyordu.

Ceketini asmadan, kirli çamaşırlarını torbaya koymadan pantolonunu katlamadan, asla yatağa girmezdi.

Emily düğünden bir hafta önce kızını uyarmıştı. «Kocanın kişisel huylarına dayanmayı göze almalısın.» Bayan Chapman, geleneksel ana kız arasındaki bağa bu kadar yaklaşabilmişti.

Diğer anneler kızlarını, kocadan dayak yeme, garip seks ilişkileri ve buna benzer felaketiere karşı uyarırlarken, Emily yorumlarını kişisel huylar diye kısıtlamıştı. «Bütün erkeklerin garip huyları vardır, şekerim -hatta babanın bile. Bütün sorun bunlara alışmaktır.»

Evet, «Kişisel huylara» karşı önceden uyarılan Kit, Michael'ın garipliklerini tanımaya başladı.

Titizlik tutkusu. Kesinlikle, gücünü ve zayıflığını bundan kazanıyordu. Bu arada kendi hayatının değersizliğini anladı. Hiç durmadan sigara tablasını boşaltmanın kocasının isteklerini yerine getirmenin temelini oluşturduğunu fark etti.

Denge sağlamaya çalıştığında «kişisel huylardan» emin değildi. Belkide gariplik kendisindeydi. Ev işlerine karşı yetersizlik. Diğer milyonlarca kadının kendilerini kaptırdıkları, gündelik işleri sakarca yapması.

Kendisini formda tutma arzusu.

Kit 'bunun biraz gariplik olduğunu düşünüyordu. Balaylarının ilk sabahı Michael'ın yataktan fırlayıp, şortunu giyip, be-

den hareketlerine başlamasına şaşırmişti. Kendisini tutamayıp gülmüştü - alay ettiği için değil şaşırdığı için gülmüştü. - ve Michael karısının gülmesine kızmamıştı.

«Gül bakalım, umrumda değil. Bana katılsan iyi olur.» Sonra hafifçe soluyarak yatağa girmişti. «Elini karnımın üstüne koy» diye ısrar etmişti. Kit istenileni yapmıştı. Karnı bir atletinki kadar sert ve düzgündü. «Biliyor musun, Kore'de bulunduğum günlerde kaç kiloysam hala aynı ağırlıktayım. Diğer avukatlar ve iş adamlarına dikkatle bak. Hepsinin göbeklerinin sarktığını göreceksin. Bakalım hangisi kalp krizinden gidecek. Kalp. Evet. çok çalışan erkekleri öbür dünyaya götüren tek hastalık.» Sonra, sonra karısının telaşlanacağını düşünüp, «Boş ver, vücudumun orasının burasının sarkması senin hoşuna gitmez.»

Kit Michael'ın orasının burasının sarkacağını düşünemiyordu, çünkü vücuduyla iftihar ediyordu, öyleyse niçin beden hareketleri yapmıyacaktı? Muntazam. Güzel bir vücuttu. Uzun sıkı, küçük kalçalı, uzun bacaklı bir vücuttu. Arada sırada hâlâ güldüğü halde, sabahları yatakta yatıp, kocasının dinsel bir tören gibi hazırlandığı hareketleri izlemek hoşuna gidiyordu. Bir atletin zarafeti ve bir artistin sanatkârane davranışlarıyla hareket ediyordu. Kaslarının ritmik hareketleri, sağlıklı elastik vücutu izlemenin zevkide başkaydı.

Sonra traş faslı geliyordu.

Elektrikli traş makinaları ve jiletleri defterden silmişti. On altı yaşındayken, babası komik saplı eski moda, operatör bıçakları kadar keskin usturular vermişti. Michael hâlâ bunları kullanıyordu. Traş işi de ayrı bir dini törendi. Kalın kıllı traş fırçası, beyaz porselen sabun kabı (Michael sabun köpüğü kullanmazdı) ve traştan sonra lavanta kolonyası.

Eğer bu garip huysa, dayanılabilecek bir huydu ve Kit kısa zamanda lavanta çiçeği kakusundan hoşlanmaya başladı.

Diğerlerine gelince, kocasına tapan bir kadını zamanla kendisinden uzaklaştıracak hörlama, sümkürme, veya dişlerini karıştırma veya eklemlerini çatırdatma gibi huyları yoktu. Sık sık ağzını çalkalamasından dolayı nefesi çok güzel nane kokardı. İyi ve kötü huylarını bir araya toplayınca, iftihar edilecek çok

iyi bir koca olduğu meydana çıkıyordu ve Kit kocasıyla iftihar ediyordu.

Tek endişesi kendisiydi, çünkü Michael kendi kazancıyla geçinmelerinde ısrar ediyordu. Acaba ona yük mü oluyordu? İşten mi kaçırıyordu? Michael canını çıkartırcasına çalışırken, kendisi dalga mı geçiyordu?

Eviendikten sonra birlikte ilk kutladıkları Yeni Yıl Gecesi, «Belki tekrar okula yazılıp, doktoramı versem?» dedi.

«Ne doktorası?»

«İngilizce sanırım. Belki Romantik diller doktorası. Ne dersin sevgilim?»

Düşünerek karısının yüzüne baktı. «Boş yere vakit kaybedeceksin. Derdin ne, Marian'la mı konuşuyorsun?»

«Oh, hayır. Nerdeyse yirmi iki yaşımdayım, iş aramaya çıkısam tezgahçılık bile bulamam.»

«İngiliz dilinde doktora yapınca, tezgahçı mı olacaksın? Tabii eğer gerçekten böyle bir işi meslek edinmek istiyorsan.»

«Kendimi çok yararsız hissediyorum.»

«Benim için değilsin. Fakat eğer gerçekten çalışmak istiyorsan benim için sakıncası yok. Fakat Filene'nin bodrum katında kadınlara korse satmana da karşıyım. Eğer pratik bir şey yapmak istiyorsan, sekreterlik okuluna git. Daktilo ve steno öğren, belki biraz muhasebede öğrenirsin.»

Herhalde suratını asmış olmalıydı ki kocası sözlerine devam etti: «Dünyanın sonunun geldiğini sanma. Sanırım Katherine Gibbs'e baş vursan sınıf arkadaşlarının yarısını orada göreceksin. Düşündükçe daha akla yakın geliyor. Ya benim başıma bir şey gelirse...»

«Oh, Michael....»

«Pekala, olduğunu farzet. Hiç olmazsa güvenecek bir dalın olur.»

Bu konuyu düşüneneğine söz verdi ve bütün Ocak ayı süresince düşündü. Gerçekten olumlu düşündü. Fakat ilkbaharda kayıtlar açılınca, her şey değişti. Kurslara yazılmasının hiç gereği yoktu, çünkü Kit hamile kaldığını öğrendi.

KATE

Marsden'e yerleşmesinden iki hafta sonra, ilk iş arkadaşı-
nı buldu. Adı Barry Warden'dı ve Kate onun eş cinsel olmasın-
dan şüphe ediyordu. Fakat bugüne dek, kendisine ilgi gösteren
ilk meslekdaşıydı.

Çalışma masasında öğlen yemeğini yerken yakaladığı za-
man «İnsan yalnızca peynirli sandviçle yaşayamaz» dedi. «Ve-
ya kadınlar.» Ertesi gün Champlin'de birlikte öğle yemeğine
davet etti. Kısa süre sonra bütün hafta boyunca birlikte öğlen
yemeğine çıkmayı adet haline getirdiler. Tabii ilk günden son-
ra herkes kendi hesabını ödemeye başladı.

Barry Marsden'in Mafyası olarak tanınan İtalyanlarla do-
lu sanat bölümünde çalışmaktan büyük zevk alıyordu. Arka-
daşlıklarının ilk günlerinde, iflah edilmez bir eşcinsel oldu-
nu hiç gizlemeden açıkladı. Kate, rahatsız olduysa da, sonunda
bu gerçeği bir kenara itti ve birlikte yedikleri öğlen yemekleri-
nin keyfini çıkarmaya başladı. Aslında, bazı kez erkeğin cin-
sel eğilimlerinin arkadaşlıklarını daha kolaylaştırdığını merak
ediyordu. Çünkü onun yanında kendisini çok rahat hissedip,
gevşiyordu. Kollarını okşayan ellerden, masanın altından baca-
ğına dokunan bacaklarla savaşması gerekmiyordu. Sadece
konuşuyorlardı ve Barry bu konuda mükemmeldi.

Eğlenceli, zevkli ve insana büyük keyif verecek kadar akıl-
lıydı.

Aynı zamanda çok da yararlıydı.

Barry için, sekiz katlı Marsden Baker mikroskopla ince-
lenecek bir dünyaydı. Ofis politikasında dönen dolaplardan
adeta büyüleniyordu. Çevrilen entrikaları, mikroskobun altında

garip hayat işleri bulmuş bir ilim adamı gözüyle inceliyordu. Bazı kez, düşmanını uzaktan tanıyıp, onu kurnazca alt ederdi.

Kate'e, çekilecek ipleri gösterdi, bazı kez felâkete düşeceği yolları değiştirdi. Onun arkadaşı, sırdaşı ve yol göstericisi oldu.

Birlikte yemek yedikleri ilk gün, Kate ilk hakiki martinisini yudumlarken. «Ofis büyük bir piramittir» dedi. «Kocaman çok güzel bir piramittir.»

«Ve sanırım ben bu piramidin dibindeyim.»

Düşünceli düşünceli, yeşil zeytinini çiğnerken, «Evet, ama piramidin dibinde bulunmak pek fena değil biliyorsun. Daha kötüsü de olabilirdi - piramidin tamamen dışında kalabilirdin. Trafiği oluşturan sekreterler veya ayak işlerini gören çocuklar gibi. Tamamen dışında kalırdın. Bir hiç olan kimse hiçbir yere ulaşamaz. Bu arada» diye ilave etti. «Sakin kimseden stenoyla not almaya kalkma.»

«Almam, ama steno öğrenmeyi düşünüyordum, belki Katherine Gibbs'in kurslarına yazılırım...»

«Sakin ha, bunu aklından çıkar» diye vurguladı. «Kimsenin eline, seni daktilo bölümüne atabileceği kozu verme. Eğer bunu yapacak olursan, adın sanın unutulur gider. Ve Tanrı aşkına sakın daktilo yazan kızlarla arkadaşlık kurma, onlar senden daha fazla para kazansalar bile.»

Kate şaşkına döndü. Sharon'la arada sırada dedikodu yapmada sakınca göremiyordu.

«Geçen gün» Kate'i itham ediyordu. «Len'e kahve götürdüğünü gördüm. Bir daha yapma. Çünkü oradan oraya koşuşturup ona buna bir şeyler yapmaya çabalarırken senin de diğer kızlardan farkın kalmaz.. Bırak Sharon yapsın. Kahvesini o kız götürsün. Sen piramitin içinde olduğun yerde kal.»

«Pekala.» Kate anladı. «Piramidin dibinde kalmak, dışarda soğukta kalmaktan daha iyi olduğu anlaşıldı. Peki bu ölçü içinde senin yerin neresi? Benimle birlikte dipte misin?»

«Hayır bir basamak üstteyim. Yani ikinci katta diğer sa-

nat direktörleriyle aynı seviyede. Genellikle eğer bir adam çizgi çizebiliyorsa, okuma ve yazma yeteneğinden yoksun olduğu inancı hakimdir. Hiç olmazsa burada. Diğer katta - üçüncü basamakta - Len Saperstein ve Mark Pritchard gibi adamlar vardır. Grup başkanları, kıdemli sanat direktörleri ve çoğu da muhasebe yöneticileridir. Yılda parantez dışı yirmi otuz bin prim alırlar. Bundan sonra sahalar gerçekten daralır.»

«Dördüncü basamak?»

«Dördüncü basamak: Büyük para buradadır. Muhasebe deneticileri, yaratıcı müdür yardımcıları. O basamakta herkes müdür muavinidir. Ve onun üstünde Tanrılarla aynı zirveye çıkarsın. Yalnızca iki kişi vardır. Don Farebrother ve Gully.»

«Gully?» Farebrother'ın adını duymuştu, tabii adam firmanın başkanıydı, fakat diğer ismi ilk kez duyuyordu.

Barry başını esefle başını salladı. «Ulu Tanrım, yani iki haftadır bu firmada çalışıp da, F.P. Gulliver adını duyunca bacaklarının titremediğini mi söylüyorsun? Yarattığım ulu eserlere bakın veya gözümün önünden yok olun.»

Şimdi bu isim kendisine pek yabancı gelmiyordu. «Bay Gulliver yaratıcı direktör... değil mi? Peki, isminin baş harfleri neyi temsil ediyor?»

«Sanırım, Sittirici Herifi».

Kate erkeğin kullandığı kelimeleri duyunca, yüzünü buruşturdu. Firmada çalışan herkes küfür ediyordu. Ama kendisi etmiyecekti. Asla. Eğer üç bin yıl aynı yerde çalışacak olsa bile etmiyecekti.

Barry, kadının rahatsızlığını hissetmiş olsa bile aldırmadı. Çünkü aynı kelimeleri zevkle vurguladı.

«Sittirici Herif... herhalde günün birinde aynı acıyı sende duyacaksın. Bu arada, onunla tanışmak talihsizliğine erişip, Gully diye hitap edeceksin. Namuslu Hully Gully - ofiste ona bu ismi taktılar. «Dalgınlıkla, «Biliyorsun, «Çabuk Zengin Olun şovunu ayarlayan adam.» dedi.

Hayır. Kate şaşkınlıktan donup kaldı. Barry televizyonda meydana gelen en büyük skandaldan söz ediyordu. Çünkü «Ça-

buk Zengin Olun şovu tam dört yıl televizyon programlarının en çok tutulanıydı. İzleyicilerin sayısı milyonlara ulaşıyordu. Ulu-sun yarısı Cumartesi geceleri briç partilerine dansa, sinemaya gitmekten vaz geçip, ekranda oynanan en büyük insanlık dra-minini izliyorlardı.

Şovun işlevi çok basitti: iki katını kazan veya kaybet. Ka-sada yüz binlerce dolar birikiyordu.

Fakat iş paradan çok -eziyetti. Milyonlarca izleyicilerin önünde ızdırıp çeken dolar birikiyordu.

Aşağı Doğu Bölümündeki küçük terzi 50.000 doları alıp sıvılaşacak mıydı? Bütün yaşantısında kazandığı paranın iki mis-liydi. Yoksa, tehlikeyi göze alıp - tek kuruş kalmamacasına - Yunan mitolojisi hakkındaki sorulara yanıt verecek miydi?

Şovu sonsuz bir gerilime sürükleyen nokta, yarışmacılarla, soruların hazırlandığı konular arasındaki çelişkiydi. Idaho'lu bir çiftcinin hobisi nükleer fizikti. El Paso'da yaşayan bir büyük anne ansiklopedilere geçmemiş, boks istatistiklerini biliyordu.

Doğru olmayacak kadar iyi bir programdı.

Fakat sonra geçen kış baraj yıkıldı. New England terbiyesi ile yetişen Lowell'i ana okulu öğretmeninin suçla kıvranan vic-danı galeyana gelince, New York Times muhabirlerinden birine her şeyi itiraf etti. Haftalarca önce kendisine doğru yanıtların öğretildiğini açıkladı. Milyonlarca izleyicinin kalplerini yerinden hoplatan, her davranış, dudak ısırmalar, el oğuşturmaların hep-si haftalarca önce öğretiliyordu. İşin acı tarafı kızın yarışmaya katıldığı konu gangster filimleriydi.

Ve şimdi Barry karşısına geçmiş, ülkenin en büyük üç kâğıdını çeviren adamın sekizinci katta oturduğunu söylüyor-du.

«Pekala, eğer doğruysa - ki bunu hiç kimse kanıtlıyamadı - böylesine büyük bir işi elinde nasıl tutabilir. Hangi saygı değer

firma onu işe alır- Madison Caddesinde adama cüzzamlı gibi davranırlar.»

«Cüzzamlı mı?» Barry güldü. «Herhalde dalga geçiyorsun. Orospu Çocuğu Rin Tin Tin'den sonraki en büyük kahraman. Düşünsene Kate, Tanrının belası televizyonda böyle bir şovu düzenliyecek görüşe sahip - büyük bir deha. Bunu ben bile yadsıyamam. O klas. Oh, tabii olay yatışana dek firmadan istifa etti, fakat bu yalnızca durumu kurtarmak için tezgâhlandı. Ve olay yatışınca, Marsden hiç vakit kaybetmeden onu geri aldı.»

Kate tiksintiyle ellerini kaldırdı. «Ve Siyasetin iğrenç olduğunu söylerler. Vay canına. Birkaç yıl önce, Boston'da bir seçim kampanyasına katıldım, orada dönen işlerin çok kaypak olduğunu düşünüyordum.»

Barry kulaklarını dikti.

«Kimin için seçim kampanyasına katıldın? Stevenson mu? Sakın bu küçük bombayı ofiste dilinden düşürme. Marsden pek öyle ileri fikirli bir firma değildir. Aslında umumi bir tartışmada, bazı konulardan uzak durmak akıllılığını göstermelidir.»

«Ne gibi...?»

«Stevenson gibi... reklam ahlâkı gibi... insan hakları gibi. Anladın mı?»

Anlamıştı. Şimdi Barry söz edince, Marsden'de hiç zenci görmediğini anımsadı. «Posta odasında bile zenci çalışmaz mı?»

«Hayır ve asla göremiyeceksin.» diye Barry güvence verdi. «Biliyorsun, Gully'e göre zenciler ormanlardan çıkıp, Madison Caddesini istila etmeyi planlıyorlar. Kendisi şahsen onları kurşuna dizecek bile olsa, Marsden'in beyazların en son kalesi olduğunu düşünüyor.»

«Oh, Barry, bu kadar kötü olamaz. Bak... Firmada birçok İtalyan var... Yahudilerde oldukça fazla. Len, Jack Silverman daha başkaları. Onları böyle ayırdıklarını nasıl söylersin?»

Barry açıkladı. «Ah, Bak, onlar asma bahçelerinde çalışan işçiler. Köylüler. İnan bana iş tepedekilere gelince - başkan

yardımcıları falan filan - oyun biter. Sadece beyazlar. Sadece saf kan 'beyazlar bulunur.»

Kate bu konuyu biraz düşündü.

«Ve yalnızca erkekler mi?»

«Şimdilik sadece erkekler» diye Barry özetledi. «Fakat bu değişebilir. Bana sorarsan, bir kadının firmada yükselme şansı, Yahudilerden daha fazladır. Zencilere gelince - unut. Lincoln asla yaşamadı.»

Kate «Vay canına, sanki bir polis devletini tarif ediyorsun» diye bağırdı.

Ve Marsden Baker bir bakıma polis devletiydi.

Mutlu tutuklularına çok iyi para ödeyen, şefkatli bir polis devletiydi. Reklam dünyasının garip doğasına rağmen, Marsden Baker kendi garipliklerinden bazılarını törpülemişti.

Firmanın Başkanı Don Farebrother, tüm Amerikalılara müşterilerimizin mallarını kullanmalarını önerirken, bizler rakip firmaların arabalarını kullanıp, sigaralarını içersek ne tür bir reklam şirketi olabiliriz?» diye sorardı.

Bu felsefe üstüne atılan temellerde, Marsdencilere sürekli ofisinde içinde dolaştırılan notlarla, firmanın müşteri listesindeki mamullerden yemeleri, içmeleri, araba kullanmaları ve hatta regl olmaları istenirdi.

Marsden büro makinaları işini alınca, Kate firmanın dört elle işe sarılmasına şaşırıp kaldı. Bir gece içinde eski daktilo makinaları sanki buiaşıcı bir hastalığa tutulmuşlarcasına ortadan yok edilip tüm ofis, yeni müşterinin imal ettiği modellerle donatıldı.

Fakat en sinirine dokunan şey sigara makinasıydı.

Her kadın girişlerinde, dinlenme odalarında değişik marka bir düzine sigara bulunduran standart model makinalar yerleştirilmişti. Fakat hepsinin içinden yalnızca: Norfolks çıkardı. 40 senti atıp kolu çekince hangi düğmeye basarsanız basın, sadece Norfolk düşerdi. Norfolk Tütün şirketi, Marsden'in en kıymetli müşterilerinden biriydi.

Kate aklından makinaya «Rus Seçim Sandığı» adını taktı ve bir ara sigarayı bırakmayı dahi düşündü.

Bir ay içinde Marsden'e yerleşip alıştı ve yıllarca izliyeceği düzeni kurdu.

Kısa sürede, New York iş saatlerinin Boston maç günlerinden çok daha kötü olduğunu anladı.

Hem, yeraltı trenleride leş gibi kokuyorlardı. Kate sabahları erken kalkıp, Üst Batı Bölümündeki evinden otuz blokluks mesafeyi yürüyerek işe gelmeyi yeğliyordu. Central Park'ın içinden geçip, Beşinci Caddeye çıkıp, Bergdorf'un vitrinlerine göz atmayı seviyordu. Eğer hava yağışlı ve kötüyse veya ısı sıfırın altındaysa taksiye biniyordu.

Her iki şekilde de saat sekizde işinin başında bulunuyordu, diğerlerinden bir saat önce. Fakat bunun sakıncası yoktu. Sabah erken saatlerinin sakinliğinin tadını çıkarıyordu. Hem o saatlerde işini kolayca yürütüyordu. Çünkü 9.30 da telefonlar çalmaya, Len bağarmaya başlar ve günün keşmekeşi tam gazla yol alırdı.

İş bitiminde yine aynı yolu izliyordu.

«Evi» sıkıcı döşenmiş, tek odalı, banyolu. Hollywood mutfağı adı verilen - tek ocaklı, minicik fırınları bir evdi.

Öyle ahım şahım bir yer değildi, fakat Boston'daki yatakhanelerden daha da kötü değildi. Aslında, her iki yerinde birbirinden farkı yoktu. Soluk çiçekli örtüler, havı dökülmüş iplikleri çıkmış halılar, pencerelerin kasalarından içeriye sızan aynı ısı ve pislik. Hazır döşeli odaya Kate'in tek ilave ettiği şey, Rousseau'nun «Uyuyan Çingene» adlı tablosunun baskısıydı - hayal kuran bir kadınla aslan resmi; kendisini hafifçe huzursuz ediyordu.

Ve yatakhanedeki gibi kendisini rahatsız eden Phyllis yoktu. Yeterince, çanak çömlek ve tam dört kişilik gümüş çatal bıçak takımı vardı. Zaten Kate üç kişiden fazla kimseyi davet edemezdi.

Yirmi yaşlarında diğer kızları etkisi altına alan «yuva kurma güdüsü» Kate'de yoktu. Hemen hemen hiç kimseyi evine davet etmiyordu, gezmeye çıkacağı kişilerle daha tarafsız böl-

gelerde buluşmayı yeğliyordu - restoranlar veya otel lobileri gibi. Evde oturduğu geceler, akşam yemeği aşağıdaki dükkândan aldığı sandviç, köy peyniri veya meyva gibi yiyeceklerden oluşuyordu.

Yaşam tarzından ne övünç duyuyor ne de yakınıyordu. Bu tür yaşantıya kolayca uyum sağlıyordu. Tek lüksü taksiler ve haftada bir gelen temizlikçi kadındı (Katen kendisini lavaboları oğup, temizlerken düşünemiyordu) ve - zaman ilerledikçe - giyeceklerle karşı sonsuz bir ilgi duymaya başladı.

Kolejde geçirdiği yıllarda alıştığı giyeceklerden vazgeçmesini Barry sağladı.

«Yavrum burası azgın heriflerin bulunduğu New York.» Öylesine dışa dönüktü ki. «Neden bu sıkıcı giysileri atıp, muhteşem Amerikan bacaklarının hakkını verecek giysiler seçmior-sun?»

Parasızlıktan 'yakınınca erkek kahkahayı koyuverdi.

«Zengin olmana gerek yok» demekten Barry çok hoşlanırdı. «Sadece biraz cüretkâr ol.»

İndirimli Noel satışlarında, Kate'i kolundan tutup, Lord ve Taylor'a sürükledi ve giysilerini kendi eliyle seçeceğine dair kızıdan söz aldı. Kate'in bu konudaki bilgisizliğine karşı Pygmalion rolünü oynamaktan büyük zevk duyuyordu.

Birkaç dakika içinde askıdan bir giysi çekti.

«Oh, Barry bu çok kısa.» Ancak birkaç gram ağırlığında ipek jarse bir elbiseydi.

«Bayılacaksın.»

«Ya rengi. Saçlarıma uyar mı?» Pembe siyah desenli mor bir kumaştı.

«Bayılacaksın».

Gerçekten bayıdı. Birkaç dakika gözlerini kırptırıp, şaşkınlığını üstünden attıktan sonra, giysiyi çok sevdi. Pucci adında genç bir İtalyan desinatörünün çizgilerini taşıyordu. Kate bu ismi hiç duymamıştı, ama Barry biliyordu.

Bir kez baraj yıkıldıktan sonra, diğerleri hızla birbirini izledi. Uzun ökçeli sandaletler, çangıltılı küpeler.

Kate yeni görünümüne bakıp, «Kendimi sersem gibi hissediyorum» dedi.

Barry «Fevkalâdesin» diye yanıtladı.

Yeni giysilerini birkaç gün sonra işe giderken giydi. Kendisini Baptist törenine katılmış bir revü yıldızı gibi hissediyordu. Len bile - ezelden beri hiçbir şeyle ilgilenmezken Len bile - Kate'in yeni görünümüne beğeniyle ağzı açık kaldı.

Clark Gable'ın konuşmasını taklid ederek takıldı. «Vay canına Bayan Jones gözlüksüz ne kadar güzelsiniz.»

İlk günden beri işini çok seviyordu.

Dışardan bakınca, herşey öylesine basitti ki. Sadece kulağa hoş gelen zeki bir slogan bulmak yeterliydi. Geleceğinizi Ford ile Garanti edin! Her şeyi vaad edin fakat yalnızca Arpege verin! Maidenform sütyenimle Staten Adasına giden araba vapuruna bindiğimi düşledim! Elmaslar ebedidir!

Evet, ödemelerde diye homurdandı. Gerçekten böyle bir cümleyi yazmak ne kadar sürerdi. Neydi... Birkaç kelimelik başlık mı? Bir yazının iki paragrafı mı? İmtihan kâğıdını veya New York Times gazetesine makale yazmaya benzemiyordu. Hele kesinlikle roman yazmaya hiç benzemiyordu. Binlerce ve binlerce kelimeyle boş sayfaları doldurmaya da benzemiyordu.

Bu işi kabul ettiği zaman, en azından bir senesini vermesi gerektiğini düşünüyordu. Gazetecilik sahasında bir iş bulana dek.

Fakat içerden bakınca, herşey öylesine değişikti ki.

Yazı yazma kısmı çok eğlenceliydi. Zaten kelimeleri rahatlıkla kullanırdı. Bu günün bir bölümünü alıyordu. Fakat ne yazacağını düşünme faslı zamanının çoğunu alıp, kendisini şaşırtıyordu.

Düşünmek!.

Ortabatı araba satıcılarını başka bir marka antifiriz kullanmaya etkili halde ikna etmek. Onları rüşvetlemi kandırmalıydı? Veya akıllarına mı hitap etmeliydi? Yoksa bikinili bir kız resmiyemi kollarına girmeliydi?

Düşünmek!

Ağız kokusu gidericinin pis nefeslere olan yararını nasıl anlatmalıydı? Sağlık vaadederek mi? Aşk vaad ederek mi? Yoksa açıkca onlara koktuklarını söyleyerek mi?

Düşünmek!

Fakir kadınların tüm ülkede reklam edilen markalara sersemce avuç dolusu para harcarlarken, para içinde yüzen kız kardeşlerinin daha ucuz sabun köpüklerini yeğlediklerinin nedenlerini düşünmekle mi?

Çalıştığı iş çok doyurucuydu. Kendisiyle çıkmakta ısrar eden erkeklerin çoğundan daha doyurucuydu. Bir reklam kampanyası ile boğuşmayı, fazla ateşli bir erkekle boğuşmaya yeğliyordu.

Michael ile geçirdiği denemeden sonra başka erkeklerle derin ilişkiler kurmaya çekiniyordu.

Fazla çalışma kapasitesini, sorunları düşünerek çözümleme inadını keşfeden Len oldu. «Garip işler» diye bağırınca, Kate salınarak koridorda belirir ve başkalarının yarım bıraktığı işleri üstlenirdi. Hiç yakınmıyordu. Hızla işinde aşamalara başlayınca, meslekte eskimiş birçok gazeteciden daha fazla para kazanmaya başladı. Fakat herşeyin üstünde, işi kendisini yeterince doyuruyordu.

Bir kez işe daldı mı nerede ve kim olduğunu unutuyordu. Artık Bayan Ellery lisesinden ve Boston Üniversitesinden mezun olan Athol'lü Kate Chapman değildi. Bu kişiliğini unutup kendisini - bir an için - dış sorunları olan orta yaşlı bir dulun yerine koyabilirdi. Veya fazla para kazanmak isteyen, açlıktan nefesi koku kullanılmış araba satıcısı. Desenli marleyler seçen genç bir gelin.

Üstünde çalıştığı her mamulün iyi ve kötü yanlarını göz önünde tutarak onlara biraz aşık oluyordu. Ve işini bitirdikten sonra arkasına yaslanıp, rahatça gülebiliyordu. Fakat her iş inanarak yapıyordu. Yazdığı her kelimeye içten yürekten inanıyordu.

KIT

Okuduğun her şeye inanma.

Beş aylık hamileliğin sonunda Kit bu karara vardı.

Dr. Gordon'a yaptığı ilk ziyaret sırasında adamın eline tutuşturduğu broşürde tarif edilen bulguları ümitle bekliyordu.

Broşürün başlığında, Evet «Bir Çocuğunuz Olacak» yazıyordu - biraz utanarak düşünüyordu. Anneliğin bitip tükenmez zevklerini tarif eden birkaç banal paragraftan sonra, hamilelerin başına gelebilecek hastalıklara grafik tanımlamalarına atlıyordu. Sabahları mide bulantıları. Su birikimi. Bacak krampları. Diş çürümeleri gibi sıkıntılardan söz ediyordu.

Kit inançla saçma dedi.

Hayatında hiç bu denli sağlıklı olduğunu anımsamıyordu. Saçları Rönesans meleklerinin ışıltısıyla parlıyordu. Bitip tükenmez bir enerjiye sahipti. Dondurma veya turşu gibi aşermesi yoktu - fakat köy peynirinden usanmıştı.

Dr. Gordon ise hâlâ elindeki en güçlü silahla tehditler savurmaya devam ediyordu - tenkitle - on kilodan fazla almamasını öneriyordu. Dördüncü muayeneden sonra, bebek içinde tekmeler atmaya başlayınca, beğeniyle «mükemmel bir örnek» olduğundan söz etti. Kit, iftihar listesine geçen lise öğrencisi gibi kurumlandı. Broşürde okuduğu dehşet emareleri, kişi kendisi yaratıyordu - doğal durumu, kadınlar korkunç bir dram haline getiriyorlar diye düşündü. Kalori tabloları hariç broşürün son iki sayfasında bebeklere takılacak isim ve anlamlarını okudu.

Sabah aş ermeleri kadınların uydurduğu bir hayaldi, fakat bebeğe takılacak doğru ismi bulmak gerçektir. Michael'da ken-

disi gibi bu konuya büyük önem veriyordu. Michael önce, Spencer ismini seçti, fakat Kit buna şiddetle karşı koydu. Çünkü bu genç ve mutlu yuvaya, «var yokluğun» ağır havasını sokmak istemiyordu - babasını hâlâ bu gözle görüyordu. Sonunda Michael James Matheson III isminde karar kıldılar. Kız ismi bulmak çok daha zordu.

«Örneğin Melaine veya Amanda gibi romantik bir isim taktığımız çocuk ya çirkin bir mahluk olursa?» diye soran Kit, çocuklarının çirkin olabileceklerini düşünemiyordu. «Pencereden - «Melaine Melaine süt saatin geldi» diye bağırdıktan sonra küçük şişko çirkin bir kızın ofluya pofluya kapıya gelmesine ne dersin?»

Hayır, akli başında, gerçek bir New England havası olan bir isim bulmalıydılar. Alice, Jane veya Abigail gibi «Abby» de hiç fena değildi - fakat Lavinia veya Prudence isimlerini çocuğuna asla takamazdı.

Sonunda Kit'in büyük annesi Sarah adında karar kıldılar. Sarah Abigail Matheson. Kit daha şimdiden kızının ilkokulu bitirdikten sonra Bayan Ellery'nin okuluna yazılacağı günleri düşünüyordu.

Diğer sorun da bebek takımlarını hazırlamaktı. Michael Temmuz indirimli satışlarından yararlanıp, bazı bebek eşyalarını almayı önerince Kit mırın kırın etti. «Sakin bana batıl inançların olduğunu söyleme», fakat Kit batıl inançlara sahip olduğunu fark edince çok şaşırdı. Hiç olmazsa bebek konusunda bazı şeylerin uğursuzluğuna inanıyordu.

Mantıksız yanıtlar vermemek için mazeretler uydurdu, bebeğin kız veya erkek olduğunu görmeden hiçbir şey almamaları çok daha iyiydi. «Michael III'ü pembe gül goncalı desenler içinde büyütemem. Hem ben hastanedeyken, sen Jordan'a koşup tüm gerekli şeyleri alırsın neden acele ediyorsun?»

Özgürlüğünün son aylarının keyfini çıkarmak için acele ediyordu.

Bir gece Matheson'ların evindeki yemekte Tim «Demek kü-

çük Michael veya Sarah'ı mükemmel bir Boston'lu gibi yetiştirilmesi için yatılı okula yollamayı düşünüyorsunuz?»

Kit güldü.

«Daha zavallı dünyaya gelmediğine göre bunları düşünmek biraz erken.»

Marian karşı koydu. «Hayır, hiçte değil. Hiç erken değil, annem ben daha bir haftalıkken ismi Bayan Ellery'nin okuluna kayıt ettirmiş.»

«Ben, bu kadar önceden plan yapamam. Neredeyse bana sosyeteye takdim edilirken ne giyeceğini soracaksınız. Tabii be-beğin kız olacağını düşünürsek.»

«Tabii ki beyaz giyecek» diye Marian yanıtladı. «Şöyle omuzları hafifçe açık beyaz bir giysi. Sende orta yaşa vardığını saklamak için bej veya krem rengi elbise giyersin.»

«Oğlanlarda, papyon kravat takıp, siyah rugan dans ayakkabıları giyerler» diye Tim ilave etti. Hepsi bu söze gülüştüler - yalnız Michael gülmedi. Tim sözlerine devam etti. «Oh Tanrım, o günlerin anısından ayaklarım hâlâ sızlıyor.»

Kit «artık böyle şeyler geçmişte kaldı.» dedi. «Annem çok istedi, ama ben sosyeteye takdim edilmeye karşı çıktım. Para ve zaman ziyanından başka bir şey değil. Birazda züppelik.»

Sohbetten çok hoşlanan Tim «Her neyse artık hiç birimiz böyle sorunlarla karşılaşmıyacağız - sosyeteye takdim edilme saçmalığı filan. Bahse girerim ki bu adetler birkaç yıl sonra dinazorlar gibi fosilleşecekler. Kimin umrundaki? Sosyeteye takdim çağına gelen kızlar bile aldırıyorlar. Fakat yatılı okullar... Bu başka bir şey. Eğer elimde bir güç olsa, Lincoln'un köleliği kaldırdığı gibi bende yatılı okulları kaldırırım. Yasa zoruyla. Çocuğunu özel yatılı okula yollayacak her ana babayı yasa dışı davranışla suçlarım... Elimden gelse yarın tüm yatılı okulları yakarım.»

Kit karşı koydu. «Fakat Tim, sende yatılı okula gittin. Ve orada çok iyi bir eğitim gördüğünü yadsıyor musun?»

Tim bir an susup elindeki ekmekle oyalandı. Sonra keşkinlikle başını salladı. «Hayır. Hayır. Sana karşı koyamam. İyi

bir eğitim gördüğümü inkâr edemem. Fakat Deerfield'e devam ederken, kızlar, kızlar ve kızlardan başka bir şey düşünemiyordum. Yönetimin başına geçince, Kit, ülkedeki her çocuğun devlet okullarına gitmesini zorlayacağım. Herkes birbiriyle kaynaşmalı - kızlar, oğlanlar, zenciler, beyazlar, Protestanlar Katolikler ve Yahudiler.»

«Özellikle üniversitelerde, umudunu yitirme - günün birinde Kızlarda Harward'a girebilecekler.»

«Ve erkeklerde Vassar mı?» diye Marina sordu. «Bu senin çok hoşuna giderdi değil mi?»

Kit hemen konuuy değiştirdi, Tim'in çapkınlıkları çevrelerinde dedikodulara sebep oluyordu.

«Fakat, Tim, yatılı okulda okuyan çocuklar çok daha.. iyi oluyorlar». Bunlar Emily'nin sözleriydi, ama bir noktada gerçekti.

«Öyle mi?» diye Tim aksilendi. «Toplumun, sağlam sorumlu kişileri öyle mi?»

Her iki kadın da başlarını salladılar.

«Pekala, güzellerim bu tamamen saçma. Size sınıf arkadaşlarımdan birisinin öyküsünü anlatayım.» Tim keyifle dudaklarını yaladı. «North Shore Ewing'lerinden John Peabody Ewing'in öyküsünü.»

Kit «Peabody Ewing mi» diye neşeyle bağırdı.

«Onu tanıyorum. Küçük kız kardeşle aynı okuldaydık.»

Marian güldü. «Herkes tanıyor.»

«Oh, çok garip bir çocuğu» diye Kit açıkladı. «Gerçekten garipti.»

«Susun da size öyküyü anlatayım» diye Tim söylendi. Michael'den tarafa döndü. «Sözü edilen centilmeni bir sen tanımadığın için biraz, tarif edeyim. Peabee bir seksen boyunda, lastik ayakkabıları ayağındayken yetmiş beş kilo ağırlığında - gerçek bir sapık. Fakat o uzun damarlarda on nesildir Boston'un en asil kanı akıyor. Her neyse, birkaç yıl Deeffield'e devam

ettikten sonra, tam o biçim oldu. Ewing'lerin bile göz-yumamı-yacağı o biçim.»

Kit karşı koydu. «Öğrencilerinden birisi eş cinsel oldu diye bütün okulu suçlayıp lanetliyemezsin.»

«Bir öğrenci» diye Tim homurdandı. «Fakat Kit anlatmak istediğim başka şey. Bırak da sözümü bitireyim. Böylece... Geçen yaz Peabee ancak zenginlerin bu denli umursamaz davranabilecekleri düşüncesiyle, en buruşuk ve kırışık poplin kostümünü giymiş ve Shreve Crump Lowe'nin kapısından içeri girmiş. Michael bu dükkân Boston'un Tiffany'sidir.»

Michael homurdandı. «Shreve Crump'ın ne olduğunu biliyorum...»

«Evet... Pekala, Peabee en terbiyeli North Shore aksanıyla, satıcıya Boston'lu iyi bir kızla nişanlandığını açıklamış.. Çok acı ama gerçek ve nişanlısına pırlanta veya benzeri bir şeyler almak istediğini anlatmış. Pekala, satıcı bu sözlere inanmış. Bütün ömrü boyunca garip kişilerle karşılaştığı için bu tiplere alışmış. Ve nişan yüzüklerini ortaya sermiş. Peabee yüzüklere bakmış.» - Tim yüzünü buruşturdu - «hayır bu olmaz. Bu çok sarı, bu çok küçük. Ve laf arasında Lodge'lar kadar ünlü biriyle evleneceğini ima etmiş. Tabii, satıcı ellerini oğuşturmaya başlamış. Yani, bu satıştan elde edeceği yüklü komisyonu hesaplamaya başlamış. Gidip, kasadan kıymetli taşları çıkartmış. Gerçekten pahalı elmasları - markiz kesimleri, zümrüt kesimleri - siz kızlar böyle şeyleri benden daha iyi bilirsiniz. Ve böylece satıcı ve Peabee baş başa verip, 200.000 dolar değerinde Güney Afrika'nın en iyi taşlarının arasından seçim yapmaya çalışırken, kapı açılıp, birdenbire haydut tipli iri yarı bir adam dükkândan içeri girmiş. Kuzey Bölümünden gerçek haydut tipli bir herif. Ve elinde tabanca, unutmayın tabanca. Ve namlu Peabee'ye nişan almış. Ve otuz saniye içinde adam tepsinin içindeki taşları avuçlayıp - yallah - Peabee'yi ve satıcıyı dizlerinin bağı çözülmüş halde bırakıp tüymüş.

«Eeee?» Kit şaşırıldı. «Hepsi bu kadar mıydı?»

«Eeee...» Tim kahkahalarla gülüyordu. «Böyle şeyler herkesin başına gelebilir değil mi?»

«Tabii. Espirinin sonunu bizimle paylaşırsana.»

«Evet...» Tim gözlerinin yanlarından akan yaşları sildi. «Üç hafta sonra Shreve Crump satıcı köpek yarışına gidince kendisinden on adım uzakta kimi görmüş Peabee ve» - dramatik sessizlik - «Mafya tipli adamı.»

«Birlikte mi?» Kit kulaklarına inanamıyordu.

«Sadece birlikte değil, elele. Buna ne buyrulur. Evet, Shreve'in adamı on saniye içinde neler döndüğünü kaptırır ve polisleri çağırmasında bir on saniye sürer. Peabee yarış sahasını terk etmeden tutuklandı.»

«Fakat olamaz.» diye Kit karşı koydu. «Yani gazetelerde böyle bir habere rastlamadım.»

«Tabii görmezsin» diye Marina yanıt verdi. «O aile kedî bokunu örter gibi izlerini yok eder.»

«Peki Peabee'ye ne oldu?»

«Sanırım, yeterli bir cep harçlığı ile onu Venedik'e postalandılar. İtalyanları pek beğenirdi.»

«Oh, Tim yeter.»

Sohbet, Tim'in «kötü kara günler» adını verdiği eski sınıf arkadaşlarının tatlı dedikodusu haline dönüştü. Üçünün - Kit, Tim ve Marina'nın - belki bir düzine müşterek tanıdıkları vardı. Veya sözü geçen kişilerin kendilerini tanımıyorlarsa bile ağabeylerini, kuzenlerini, nişanlılarını veya sevgililerini tanıyorlardı. Bir isimi diğeri izliyordu. «Ona ne oldu?» cümlesini «Geçen hafta Charles Sokağında kime rastladığını tahmin edemezsin» izliyor ve bir başka isim bir başka özleyiş ortaya atılıyordu. Peabee öyküsü süresince ağzını açmayan Michael buz gibi sesle sohbeti kesti.

«Bu çok özel bir sohbet mi yoksa isteyen katılabilir mi?»

Bu sözler gökgürültüsü gibi patladı.

«Özür dilerim.» Tim hemen konuyu kesti. «Senin için çok sıkıcı olmuştur, bizlerde ne kadar düşüncesisiz.»

«Bizler» Kit hemen anladı - Michael'ında anladığını biliyor-

du - bu cümledeki «Bizler» kelimesinin anlamını. Çünkü eğer Marina, Tim ve Kit «bizler» ise, Michael'da «onlara» aittir.

Hemen yalan söyledi. «Çok saçma günlerdi. Ve Tim çok haklı. Yatılı okullar kapatılmalı. Diğer çocuklar gibi bende devlet okuluna gitmeyi isterdim ve bizim çocuklarımız kesinlikle devlet okuluna gidecekler.»

Tim'e gelince (Kit onun ilk kez şaşırdığına tanık oluyordu) birdenbire masadan kalktı. «Evet, konuştuklarımız çok saçmaydı. Haydi şimdi tabakları toplayalım. Olur mu Matheson Ana? Mutfağın içine sığamıyacak kadar şişkosun.» Ve tatsız an, tabak çanak şakırtıları ve Büyükanne Sayre'in gümüş yemek takımlarının tıngırtılıyla son buldu.

Fakat Keegan'lar gittikten sonra Michael yine aynı konuya döndü, sanki Kit onun bu konuya döneceğini biliyordu.

Ceketini askıya asarken, «Beni ne sanıyor, sorarım sana beni kim sanıyor da... Öyle büyük havalar atıyor. Shreve Crump ve Lowe Boston'un Tiffany'miş. Tanrı aşkına benim nerede yetiştigimi sanıyor... Bataklıkta mı?»

«Michael böyle düşünmediğine eminim.»

«Oh öyle mi dersin? Timothy Francis Keegan» - bu ismi adeta tükürürcesine söyledi - «New England aristokrasisinin göz bebeği. Bak sana şu kadarını söylüyeyim ki, benim ailem nesiller boyunca Maine'de yaşarlarken, onun ailesi İrlanda'da hâlâ patates yetiştiriyordu.»

Kit çok şaşırdı. Michael'ın patates çiftçilerini böylesine yereceğini hiç beklemiyordu.

«Seni anlamıyorum. Patates, patatestir. Maine de veya Mayo Bölgesinde yetişmiş ne fark eder? Eğer Tim'in ailesinde patates yetiştiriyorlarsa ortak bir yanınız var demektir. Michael bu senin kanına işlemiş, ihtiyar koca karılar gibi buralara ilk yerleşenler bizlerdik falan filan diye tutturma.»

Karısı karşı koyunca, hemen toparlandı. «Özür dilerim sevgilim» - af dilercesine kollarını açtı - «söylediklerim çok aptalcaydı. Sanırım Tim bu gece damarıma bastı.»

«Seni incitmek istemediğİne eminim...»

«Sorunda bu ya zaten» diye Michael karısının sözünü kestİ. «Yapmak istemedi... Farkında değİldİ... Niçin farkında olacak? Onun gibi insanlar için her şey kolaydır - para, mevkil, doğru arkadaşlar, iyi okullar. Otomatikman bunların içinde doğarlar, her şey garantidir. Diğer insanların «duygularını» asla düşünmezler.» Yatağın kenarına ilişip, ayak parmaklarını halının içine gömdü. «Sadece Tim ve Marina'dan söz etmiyorum. Kit senden de söz ediyorum» diye kendi kendisine konuştu.

«Benden mi» Şaşkına döndü. «Beni de mi böyle düşünüyorsun? Fakat sevgilim, sosyeteye takdim falan filan gibi modası geçmiş saçma adetleri benim savunduğum yok ki. Aman Tanrım, hayır. Bizim çocuklarımızda diğerlerinin çocukları gibi devlet okullarına gidecekler ve toplumun her kesimindeki kişilerle arkadaşlık kuracaklar. Ve herhalde hepimizden mutlu olacaklar.»

Hafif buruk, gülmsemeyle yanıt verdi. «Okuldan sonra gazete dağıtıp, garsonluk yapabilirler mi? Nasıl davranılacağını fiimlerden, terbiye ve ahlakı köşe başındaki drugstordan öğrenebilirler mi? Evet, Kit ben bunların hepsini yaptım, zor yılları aşım geldim ve açıkça ne düşündüğümü bilmek ister misin? Berbat leş gibi bir şey. Sosyeteyi yerden yere vurup, sefaletin görkemini ve zorlu çalışmanın romantize etmenin moda olduğunu biliyorum, hele doruğun tepesinden aşağıya bakınca bu işler çok daha kolaydır. Ama, sefalet romantik değildir - aşağılatıcıdır. Zorlu çalışmanın meziyetlerine gelince, bence zorlu çalışma insanları katılaştırır. Kit benim anne ve babamı düşün. Gençliklerinin tadını çıkartamadan, yaşlandılar. Tatlının tadını bilmenden acıyı öğrendiler.»

«Fakat Michael sen canını kurtardın.»

«Tabil kurtardım» diye acı acı söylendi. «Fakat bizim çocuklarımızın canlarını kurtarmaktan çok daha başka şeylere ulaşmalarını diliyorum. Eğer bir kızımız olursa, ellerinin yumuşacık pürüzsüz ve davranışlarının zarif, şarkı söyler gibi ko-

nuşmasını istiyorum. Senin gibi Kit. Ve evlendiği zaman düğün resimlerinin Sunday Times'da çıkmasını istiyorum.»

«Ya oğlumuz olursa...?»

«Ahhh» diye güldü. «Ünlü Michael Matheson III. Onu şimdi gözlerimin önünde canlandırıyorum. Beyaz tenis giysilerinin içinde sakın ve şık. Groton okuluna devam edip, iyi bir kıza aşık olacak ve Yüksek eğitimi Harward'da yapacak. Bütün avantajlara sahip olacaklar. Bizim çocuklarımız tüm avantajlara sahip olacaklar. Güzel iyi, onurlu ve güvencede olacaklar. Hayatta benim çektiklerimi çekmiyecekler, burunlarını pastanelerin vitrinlerine dayayıp, içeriye gıptayla bakmayacaklar. Hep dükkânın dışından içeri bakardım.»

«Dükkânın dışından içeri bakardım.» Michael ilk kez güvencesizliğini dile getiriyordu ve bu sözler Kit'e Tanrı tarafından verilen ilham gibi geldi. Onu her zaman çok güçlü kendisinden çok emin, sinirli taksi şoförlerinden, kibar okul arkadaşlarına dek kiminle konuşursa konuşsun, sezileriyle onları kolayca etkileyebileceği ses tonunu seçerdi. Kit'in hayran kaldığı, rahatlığı, zerafeti onun deyimiyle «Filmlerden aldığı terbiye miydi?» davranışları, gülümsemesini Main'deki kıyı bucakta kalan sinemalarda geçirdiği sayısız saatlerden mi elde etmişti?

Yatağın üstünde yatan erkeğe bakınca, karşısında bir yabancı gördü. Eşini, vücudunu yaşantısını paylaşan bir yabancı. Başka bir Michael - üzgün, zayıf, binlerce yarası sızlıyan, gerçek ve hayal bir Michael. Onu hem bu denli yakından tanıyıp - hakkında bu denli az bilmesi olağanüstüydü.

Tabii kocası haklıydı. Kit pembe bulutlar üstünde uçarken, onun geçmişinde, mücadele, hor görülme ve kuruşu kuruş üstüne koyarak ekonomi yapmaktan başka bir şey yoktu. Kalbi sızladı - binlerce Tim'in tırnağı edemeyeceği bu adama karşı içi sızladı. Artık geçmişi değiştirmek elinden gelemezdi, ama gelecekte her şeyi bu erkek için yapacaktı. Bir kadın bir erkek için başka ne yapabilirdi ki?

Bütün benliğini kaplayan analık duygusuyla, yatağın kenar-

rına oturup kocasının saçlarını okşadı. «Fakat artık dükkânın dışında değilsin, sevgilim.» diye onu teselli etti. «Kendine başka açıdan bak. İnsanların yüzde doksanı Harward Hukuk Fakültesine girebiliyorlar mı? Hatta yüzde biri gidebiliyor mu? Ya yüzde birin yarısı? Evet, matematiğim pek kuvvetli değil, ama Harward Hukuk Fakültesine çok az öğrenci girebiliyor. Girebiliyorlar da - ya mezun olanlar. Yani bu evde, elit olan birisi var-şa...» kocasının yavaş yavaş rahatladığını hissediyordu - «tabii ki sensin. Ve Tim gibi gösterişli bir okula gitmediğin için kendinden gurur duymalısın. Eğer sen kendi kendinden gurur duymuyorsan ben duyuyorum.»

İşte. Kocasına destek olabilen sevgi dolu bir kadının göstereceği anlayış bu kadar olabilirdi. Sözleri etkisini gösteriyordu. Gözlerinin önündeki yabancı gidiyor, Michael geri dönüyordu. Kelimeler ne harika şeylerdi, hafif bir pohpohlama neler yaratıyordu.

«Ailemin sana ne denli hayranlık duyduklarını bilmiyorsun - enca yıl yazları çalışarak Harward'dan mezun olmana hayranlar. Babam senin yaman bir erkek olduğunu düşünüyor.»

Kit yutkundu. Michael konusunda düşüncelerini kimseye açıklamayan Spencer adına yağcılık yapıyordu, zaten komünizm aleyhtarlığı hariç Spencer hiçbir konuda fazla yorum yapmazdı. Fakat, eğer Michael bu sözleri duymak istiyorsa, bunlara gereksinmesi varsa...

«Kit çok iyi kalplisin. Fakat sosyeteye mensup bir damadı olsun isterdi.»

«Sosyeteye mensup» diye Kit homurdandı. «Michael gerçekten böyle şeylerin anlamı yok artık. Babamın yaşında olsaydın isminin sıkıcı sosyete sayfalarında geçmesini isterdim. Michael Metheson» - görünmeyen bir sayfadan okuyordu - «Bu ay Harward Hukuk Dergisine büyük bağış yapan, veya Kim Kimdir Kitabına. Bu günlerde adının Kim Kimdir Kitabına geçmesi için hiçbir sebep yok. Şimdi gözlerimin önünde canlanıyor...» Usulcacık kocasına baktı. Kederli yabancı gitmiş ve Mic-

hael - sevgili, yakışıklı Michael, yüzünde hülyalı gülümsemeye, ağzından bal akan karısının güzel sözlerini dinliyordu.

«... Matheson» diye Kit devam etti. «Michael J. Ceza hukuku avukatı. Doğum yeri Caribou, Maine 1931. 1957 yılında Harward Hukuk Fakültesinden mezun.» Susup düşündü. Altmış yıllarının başında Adalet Bakanlığına atandı. Matheson'nun onurlu mesleğinde Amerika'nın Yüksek Mahkeme sözcülüğünün liderliğini yaptı. 1973 de... Harward Hukuk Fakültesi Fahri rektörlüğüne atandı ve şimdi aynı fakültenin... umm... Medeni Yasa profesörlüğünü yapmaktadır. Evli...»

Karısının sözünü öpücükle bitirdi. «Dünyanın en mükemmel kadınıyla evli.» Ve yavaşça Kit'i yanına çekip, tatlı ve şefkatli sevişmeye başladı. Kocasının okşayışlarına kendisini bırakan Kit, bebeğin karnında oynadığını hissediyordu.

«Zavallı bebek» diye düşündü. «Başına neler gelecek bilinmez.»

Birkaç hafta sonra Sarah Abigail Matheson Peter Bent Brigham Hastanesinde sabaha karşı dünyaya gözlerini açtı. Ve bir kez daha Dr. Gordon'un broşüründeki bilgiler yanlış çıktı. Çünkü yeni doğan bebek «kırmızı ve buruşuk» değildi. Güneş kadar aydınlık ve güzeldi. Altın gibi sapsarı saçları, çok güzel el ve ayak parmakları vardı. Kit bunları saymaktan asla bıkmıyordu. Büyük bir mucizeydi. Mükemmel, harika bir mucizeydi. Doğumhanenin boşluğunu, dikişlerinin acısını unutturan harika bir mucizeydi.

Altın bebek. Sarah altın, altın gibi bir kızdı.

KATE

Kate bazı sabahlar aynaya bakınca, aynadaki aksinin şaşkınlıkla kendisine gülümsediğini görüyordu.

Aynadaki bu çarpıcı kızın, bir yıl önce, her sabah etek bluzu sırtına takıp yatakhanelerden çıkan kızla aralarında benzerlik var mıydı? Aynadaki aksi, kesinlikle hayır yanıtını veriyordu. Biçimsiz dağınık saçları, Jean - Michael'in usta makasının şık kesimiyle şekilendirilmişti. Bir zamanlar, sadece dudaklarını boyadığı saf yüzün yerine, aynadaki akisin parlak yanaklar ve derin anlamlı gözleriyle daha zengin ve ışıltılı görünüyordu.

Aynanın açığa vurduklarını giysiler kanıtlıyorlardı. Alçak ökçeli ayakkabıların yerlerini sivri topuklar almıştı. Kolejde giydiği hırkalar ve tüvid eteklikler tekər teker Yoksullar Evine yollanmış, yerlerini, daracık bluzlar, İtalyan yün işleri ve Fransız modellerinin kopyaları giysilere bırakmışlardı.

Barry'den öğreniyordu. Vogue dergisinin sayfalarından Bonwit'in vitrinlerinden, Sak mağazasındaki defilelerden dersler alıyordu. Yolda yanından geçen kadınların - şık kadınları, baş döndüren kadınları - nasıl dikkati çektiklerini inceliyordu. Bir çanta, saç biçimi, şuraya takılan bir mücevher, buraya ilave edilen bir renk, şıklığı oluşturan küçük tuşelerdi.

Ve bir süre sonra - fark edince çok keyiflendi - diğer kadınlar kendisini incelemeye başladılar.

Ve böylece Kate Boston gardrobunu bir kenara attı. Tabii çekingenliğinin son kırıntılarını da. Ve şimdi kolejden arta kalan son izi de yok etmeye karar verdi: Bekaretini yok edecekti.

Back Bay yatakhanelerinde pek geçerli olan (Sakin onu yapma. Ve eğer yapacak olursan kimseye söz etme. Tabii yalnızca Phyllis bu kurala uymazdı) kuralı Manhattan'ın vurduğunu duymaz havasında pek eski moda ve uygunsuz sayılıyordu.

Burada, bekaret temizlik ve saflığı simgelemiyordu. Tam aksi. Vücudun ve ruhun sıkıcı bencilliğini ortaya koyuyordu. Daha da kötüsü kokteyl partiye giderken ayağına lastik botlar giyen bir ahmağın etkisini bırakıyordu.

Işın mekanik yönünde hiç sorun yaratmıyordu.

Mekke'de bir kadeh martini, Boston'da doğum kontrol aracı bulmaktan çok daha kolaydı. New York'lu doktorlar ise insan hatalarını büyük bir hoşgörüsüyle karşılıyorlardı.

Böylece olanaklar elinin altındaydı. Tabii erkeklerde. Kate her iki olanaktan gönlünce yararlanmaya karar verdi.

İsmi Neil Edward'dı. Arada sırada Marsden'e iş yapan bir fotoğrafçıydı. Otuz yaşında. Azgın. Ve bir film yıldızından daha yakışıklıydı. Ayrıca evliydi.

Katalog resimlerini kararlaştırmak üzere Kate'i içkiye davet edince, Oh, canı cehenneme diye düşündü. Evli erkekle çıkmasında ne sakınca vardı? Bir kere, ne yapacağını bilirdi. Kolejde kendisini mincıklamaya kalkan o çocukların anılarından bile öğreniyordu. Hem, evli bir erkek boş boğazlıkta yapamazdı, eğer işler ciğrından çıkacak olursa, başından savması da kolaydı.

Çalışma saati sona erince, onunla Sherry'de buluştu. Bir içki, bir içki daha ve bir içki daha içtiler. Sonra bir taksiye atlayıp, erkeğin stüdyosuna gittiler.

Kentin aşağı mahallesinde, birbirine dolanmış kablolar, spotlar, reflektörlerle donatılmış kocaman bir çatı katıydı. Kate daha önce buraya iş saatlerinin keşmekeşinde gelmişti fakat şimdi, akşamın sessizliği ürpertici ve baştan çıkarıcıydı.

Neil, divanı, köşedeki masayı aydınlatan birkaç ışık yakıp, odanın diğer kısımlarını karanlıkta bıraktı.

«Bir içki daha ister misin?» diye sordu.

Kate ışıkların altında duruyordu.

«Ben...» sesi kısıldı.

«Senin ne istediğini biliyorum» diye karanlığın içinden yanıt verdi.

«Buraya o işi yapmaya geldik.»

Kate kıpkırmızı kesildi - ve yüzündeki kırmızılığı ışıkların sıcağına vermesini diledi. Eğer bakire olduğumu açıklarsam Tanrı belamı versin diye düşündü. Bakireliği uzun zamandır sıkıntı oluyordu. Hiç olmazsa, sırrını ortaya çıkaracak kanlı çarşaf olmalıydı - yıllarca önce atın üstünden düşmesine sessizce şükür etti.

«Şimdi... Önce birinci işi ele alalım. Geceyi burada geçirebilir misin?»

«Sen geçirebilir misin?» diye yanıtladı. «Karı ne olacak?»

«Ona telefon edip, bir müşteriyle birlikte olduğumu söyleyirim. Böylece bütün gece bizim olur. Ne dersin?»

Kate başını salladı.

Telefon etmeden önce, «Yalnız bir şey var» dedi «Yarın sabah saat sekizde buradan gitmen gerek. Saat dokuzda müşterim gelecek.»

«Gerçek müşteri mi?» diye Kate sordu, erkek gülmeyince «Haydi, git karına telefon et» dedi

Neil telefonda konuşurken, Kate karanlık köşeye çekildi ve huzursuzca bluzun düğmeleriyle oynadı. Şimdi mi soyunmalıydı? Yoksa Neil mi kendisini soyacaktı? Bu gibi zamanlarda nasıl bir protokol uygulanırdı?

Kate karar verene dek, erkek telefon konuşmasını bitirdi.

«Şimdi, Kate» diyerek kadını kollarının arasına aldı. «Ne yapacağız? Ağır ve kolay mı? Ateşli ve çılgın mı? Vazife gibi mi? Ağız seksi mi?»

Kate yutkundu. Buraya sadece sevişmeye gelmişti ve kendisine çeşitli yiyecekler ikram ediliyordu.

Çantasındaki diyaframı anımsayınca, ağzı kurudu ve sanki böyle şeylere alışıkmiş gibi «Sanırım hiçbir şey yapmadan önce bazı önlemler almalıyım» dedi.

Erkek yanıt verdi. «Hayır şimdi olmaz. Jölenin tadından nefret ederim». Ve şaşkınlıktan Kate'in ağzı bir karış açık kalınca güldü.

«Pek fazla tecrüben yok değil mi?»

«Pek yok» derken üstünden büyük bir yük kalktı.

«Pekala şimdi uslu bir kız gibi benim dediklerimi yap. Güzel güzel yavaştan alacağız.»

Tecrübeli parmaklarıyla teker teker Kate'in giysilerini çıkarırken, bir yandan da kadını okşuyordu. Cırılçıplak kalınca, usulca kadını ışıkların altına çekti. Sonra kendisi soyundu.

Kadını biraz kendisinden uzaklaştırıp baktı. «Kate çok güzel vücudun var.»

«Seninde» diyerek içtenlikle yanıt verdi.

«Şimdi bakalım birbirimizin hakkını verelim.»

Karanlığa doğru yürüyüp, kocaman, alçak, insan teni kadar yumuşak süet kelebek iskemleyi aydınlatan ışık hariç diğerlerini söndürdü.

«Şimdi buraya otur.» Kate yumuşak süetin içine gömüldü. İskemle sanki kendisini kucaklıyordu. «Sakin ol. Başını arkaya yasla ve sakın ol.»

Usul usul, sevgiyle uyluklarını ayırıp, bacaklarını iskemlenin kollarına taktı. «Ve şimdi birinci dersimiz.»

Cırılçıplak, cilalı parlak yere, çömeldi ve Kate'in memelerini avuçladı. Sonra, tapınırcasına başını eğip, yüzünü Kate'in vücuduna gömdü. Kâh çekingen ve uçuşarak, kâh Havva'nın yılanı gibi sert ve kaygan - erkeğin dilinin vücudunda dolaştığını hissediyordu. Meraklı bir gezginci gibi. Tavandaki refleksörlerin ışığında birbirlerine karışmış vücudlarını görüyordu. Ateş basmış ve bir coşku panayırına dönüşmüştü.

Gözlerini kapatıp, kendisini erkeğin eline bıraktı. Yeni bulduğu karanlığın içinde, kesik kesik soluma sesleri duydu. Ve birdenbire kendisinin soluduğunu anlayınca, şaşırıp kaldı. Erkek hâlâ, çömelmiş, hareketsiz duruyordu yalnız kadının memelerinin üstündeki elleri kımıldıyor ve görünmeyen doruğa tırmanıyordu.

Onu durdurmak istedi. Sonra devam etmesini arzuladı. Son-suza kadar devam edip kendi vücudunu tanımak istiyordu. Ellerini uzatıp erkeği tutup vücudunu yaptıştırmak, istiyordu. Fakat memelerini tutan eller kımıldamasına olanak tanıımıyordu, hiç yorulmadan, durmadan vücudunun gizli her milimetre karesini solukları bir zevk çılgınlığına dönüşünceye dek hiç yorulmadan durmadan sevip okşadı.

Neil ayağa kalkıp, ağzını sildi. «Bu» dedi. «İştah açıcıydı. Şimdi esas yemeğe geçebiliriz.» Neil ışıkları söndürüp, yorgunluktan bitkin uykuya daldığı zaman saat üçü geçiyordu. Sekse doyan Kate'de yorgundu fakat uyuyamıyordu.

Hayatında hiç kimseyle aynı yatakta yatmamıştı. Bu da yeni bir tecrübeydi - bu gece daha önce keşfettiği zevkler kadar heyecanlı olmasa bile yepyeni bir tecrübeydi.

Erkek gerçekten bir seks ustası olduğunu kanıtlamıştı. Birkaç saat içinde Kate'e inanılmaz çeşitli cinsel zevkler tanıtmıştı. Ona minnet duymalıydı. Ama yine de...

Evet uzun sevişme gecesi süresince bir kez olsun kendisini asla sevgi ve şefkatle öpmemişti. Şehvetin doruğunda bir kez olsun adını söylememişti. Zevkin doruğuna çıkarken «Bebeğim, bebeğim» diye bağırmıştı. Fakat «Bebeğim» herkes veya hiç kimse olabilirdi.

O bir - başka kelime bulamıyordu - yatak arkadaşıydı. Kate bu terimden nefret ediyordu. Çok kaba ve adiydi. Fakat yine de en uygun kelimeydi. Kendisinde erkek için yatak arkadaşından başka bir şey değildi.

Hiç umursamadığı bir kimseden böylesine cinsel zevk alabilmesini olaganüstü buluyordu. Evet, pekala... Eğer böyleyse

böyle olacaktı. Ve ilk macerasını sanatının zirvesindeki bir virtüözle geçirdiği için çok şanslıydı.

Erkek kolunu karnının üstüne atmış, parmakları hafifçe kasıklarına dokunmuş uyuyordu. Uyumaya olanak tanımayan, rahatsız ve uyarıcı bir durumdu. Kate bacaklarını erkeğin parmaklarına sardı. İnanılır gibi değildi. Tekrar sevişmek istiyordu. Bu gece dört kez mi beş kez mi sevişmişti? Eğer ağızla yapılan o işi de sayarsa tam beş kez zevkin doruğuna erişmişti. Erkeğin parmağını tutup onu uyandırmaya çabaladı, fakat öylesine derin uykuya dalmıştı ki kulağının dibinde top patlasa duymıyacaktı.

Saatin zili yedi buçukta çalmaya başladığı zaman Kate hâlâ uyanıktı. Dip diri uyanık ve sevişmeye hazırды.

Neil elini kadının nemli bacaklarının arasından çekip, saatin zilini susturdu. Kate onun elini tutup eski yerine koydu, fakat erkek huysuzca elini geri çekti.

«Tanrı aşkına, şekerim saat sekize çeyrek var. Hemen kalkmalıyız. Bir fincan kahve içer misin?»

Hafifçe düş kırıklığına uğrayan Kate «sanırım» diye yanıt verdi.

«Gerekli şeyleri mutfakta bulacaksın. Haydi güzel kızım git kahveyi pişir.» Kate başını salladı.

Eğer kendisiyle sevişmeyecekse, kahve pişirmiyecekti. Hem nasıl kahve pişirileceğini de bilmiyordu.

«Burası senin stüdyon, bende konduğum. Eğer kahve istiyorsan, kendin pişir.»

Erkek incinmiş bir havayla birdenbire yatağın içinde dikildi.

«Bu genellikle kadınların işidir.»

«Öyle mi? Kendine genel bir kadın bul.»

Erkek Kate'in yüzüne bakakaldı - şaşkınlık içinde uzun uzun baktı - sonra iskemlenin üstündeki donunu aldı.

«Oh, canı cehenneme. Haydi dışarıya kahvaltı etmeye gidelim.»

Bir yıl sonra Kate, ilk yattığı erkeğin ismini bile anımsamı-

yordu. O geceden sonra yaşantısına sayısız erkek girip çıkmıştı.

İyi erkekler. A erkekler. Düşünceli erkekler. İktidarsız erkekler. Düş kurabilen erkekler.

Ve hemen hemen hepsi evli erkekler.

Hoşlanmadığı biriyle asla çıkmıyordu. Fakat yine de gerçekten sevip hoşlandığı bir erkeğe rastlamamıştı. Kendisinin de rastgele önüne gelenle düşüp kalktığını sanmıyordu. Sadece özgürdü. Bağımsızdı. Ve bağımsızlık hiçbir şeyle değışilmiyecek kadar tatlı bir duyguydu.

Belki günün birinde - belki kısa süre sonra - bu fare yarısına son verip, mesleğinden daha ilginç bir erkek bulacaktı. Emily'nin dilinden düşürmediğı gibi, evlenip yuva kurmak için daha dünya kadar vakti vardı.

Mutlu ve dopdolu bir yaşamı vardı. Tek eksikliği kız arkadaşlarının olmamasıydı. New York'ta ne Jan, ne Helen Inces ve hatta Phyllis bile yoktu. Ofis düzeninde sekreterlerle arkadaşlık kuramıyordu ve bütün sorun ve dertlerini bile ancak Barry ile tartışabiliyordu.

Günün birinde kazaen, bir zamanlar Barry ile aynı erkeğı paylaştıklarını öğrendi - atlet vücudlu, operatör gibi hassas parmaklı bir erkek modeli. Bu olaya karşılıklı gülüştüler.

Dinsel inançla izlediğı bir kuralı asla bozmuyordu; birlikte çalıştığı erkeklerle asla yatmıyordu. Çünkü, böyle bir şey yapacak olursa dedikoduların çıkacağından emindi hem de çok çirkin dedikoduların. Ve asla - kendi aklından bile - hiç kimseye kendisi için «zirveye ulaşmak için önüne gelenle yatıyor» dedirtmiyecekti.

Diğerlerine gelince, müsait stil sahibi ve havalı bir kadın İsteddiği erkeğı elde edebilirdi.

Onların stüdyolarına, yazıhanelerine ve otel odalarına gidiyordu. Yaz aylarında karıları kent dışına çıkınca evlerine gidiyordu. Fakat hiç biriyle tüm geceyi birlikte geçirip kendi evinde ise asla buluşmuyordu. İlişki kurduğu erkeklerle arasında duygusal bir mesafe koymak istiyordu.

Yaşantısına giriyorlar. Ve girdikleri gibi çabucak çıkıyorlardı. Ve yaşantısından çıkıp gittikleri zaman üzüntü duymuyordu. Phyllis tek bir konuda haklıydı. Fiziksel detayları hariç hiç birinin diğerinden farkı yoktu.

Haftanın herhangi bir gecesı yolcuların yoğun olduğu bir saatte Grand Central İstasyonuna gidip, platformu dolduran erkekleri incelersem hiç birinin diğerinden farklı olmadığını görürsünüz. Hepsinin Westport'da karıları, dişleri tedavi gören çocukları vardı ve hepsinin içinde ciddi bir ilişkiye kapılma korkusu kök salmıştı.

Bu durum Kate'inde işine geliyordu.

Asla arkana bakma düsturunu benimseğl.

Asla arkana bakma.

KIT

«Tanrım berbat bir gündü.»

Michael evrak çantasını holdeki dolaba koydu ve giysilerini değiştirmeye gitti.

Oturma odasına döndüğünde, yüzü ısıll ısıll parlayıp, gülüyordu.

«Sarah'ın poposunda pireler uçuyor. Tanrım, uyurken çok tatlı. Kucağıma alıp uyandırmak istedim.»

«Sakin haaa.»

Suç ortakları gibi karşılıklı sırtttılar.

«Aaaah» Michael oturduğu koltukta ayaklarını odanın ortasına dek uzatıp gerindi ve etrafına bakındı. Elindeki viski bardağından bir yudum alıp, huzur içinde burası benim evim, benim karım ve benim çocuğum diye düşündü.

Her ikiside günün bu saatini çok seviyorlardı.

«Michael bu gün duruşman var mıydı?»

«Hangi gün yok ki? Zorlu bir gündü.» Viskisinden bir yudum alıp, içini çekti. «Aslında iki dava vardı. Şu Orak davası bu gün geldi. Sana anlatmış mıydım?»

«Hayır, çok heyecanlı görünüyor.»

«Heyecanlı. Evet, Puerto Rico aristokrasisinden Jaime Ortiz.»

«Alay ediyorsun.»

«Evet, alay ediyorum.» Müşterileri hakkında konuşurken alaylı ses tonu Michael'ın adeti olmuştu. Açıkcası Beyaz Şövalye, birazcık bozuluyordu.

«Sanırım Ortiz olayı birkaç ay önce gazetelerde yayınlandı. Her neyse... Bu iki kardeş birkaç parça eşyalarını bir karton kutuya doldurup, Puerto Rico'nun iç kesimlerinden yola çıkmışlar. Jaime'nin iki çift çorabı, Pazar toplantılarında giyebileceği kişilik kostümü ve yanından hiç ayırmadığı orağı varmış. Ona bu sabah sordum - yani aslında sordurdum, çünkü Jaime İngilizce bilmiyor - Jaime, orağını neden Boston'a getirdin?. İş arıyordum diye yanıt verdi. Ben şekerkamışı kesicisiyim. Jaime, Boston'da pek fazla şekerkamışı yetişmez dedim.

«Fakat Senyor ben başka iş bilmem» diye yanıtladı. Haydi bakalım şimdi bu adamla tartış. Her neyse, Jaime ve kardeşi Roxbury'de köhne bir pansiyonun arka odasında çürümeye başlamışlar - şekerkamışı yok, iş yok, İngilizce bilmezler - ve bir gece Jaime sevgili orağına sarılıp, çat, çut, pat, küt ağabey-sini biçivermiş ve zavallı adamın cesedi morgun dolaplarından birisini süslüyor.»

«Yani, şekerkamışı biçemediği için, Habil'i biçmiş.»

Michael güldü. «Güzel bir espiri, unutmamalıyım.»

Kit yaptığı kelime oyununa pişman oldu. «Peki neden yaptın? Yani, öz ağabeyisini niçin öldürmüş.»

«Allah kahretsin ben nereden bilirim? Tanrını belası hayvanlar... Niçin yaptıklarını bile bilmezler. Sanırım, kafayı bulmuş. İçkiye para bulurlar». Michael dalgınlıkla elindeki viskisini

yudumladı. «Her neyse, küçük Jaime'nin bana ve Massachusetts Eyaletine minnettar olması gerek. Yani, hiç kimse tercümanlı bir davayı üstüne almazdı. Böylece suçu kabul edip bağışlanma pazarlığına giriştik, tasarlardan adam öldürme suçundan hüküm giydi. Jaime küçük oranınla birlikte ilkbahar kuşları ötmeye başlamadan hapisten çıkacak.»

«Eh, sende böylece İspanyolcanı ilerlettin.»

«Gracias, senora, gracias pornada.»

«Peki öbürkü ne... öbür dava?»

Michael omuzlarını silkti ve elindeki bardağı ışığa tuttu. Kit kalkıp, kocasının içkisini tazeledi.

«Öbürü.» Birdenbire yüzü asıldı. «Aaah, öbürkünü anlatmamı istemezsin. İnan bana savunmak istemediğim bir olay. Çok lğrenç bir şey.»

«Michael bana anlatabilirsin. Kocaman evli bir kadını ve kolay kolay şok geçirmem... şaniyorum.»

Michael bir süre düşündü.

«Akraba ile zina.» dedi. «Baba kız arasındaki cinsel ilişki.»

Kit istemeden irkildi.

«Gördün mü? Şok oldun. Bahse girerim ki böyle şeylerin yalnızca Yunan Mitolojisinde meydana geldiğini sanıyorsun. Bilirsin bu ilk üstüme aldığım akraba zina davası değil. Bu olaylar düşünemiyeceğin kadar çok.»

«Bana hiç anlatmadın.»

«Evde anlatabileceğim tür şeyler değil.»

Kit usulca sordu. «Durum nedir?»

«Durum. Sanık Boston'un Güneyindeki bir barda garson. Ayrıca işsizlik sigortası da var. İki çocuğu var - kız on üç yaşlarında oğlunda altı filan. Geceleri çalışıyor ve anladığım kadarıyla gündüzleri çocuklarına bakıyor, içkici değil. Bundan dolayı bir gece kafası dumanlı eve geldiğinde hangi yatağa girdiğinin farkına varmamış savunması yapamam.»

«Peki olup bitenler sırasında çocukların anası nerede?»

«Gitmiş. Kaçmış. Dört yıl önce, çocukları adamın başına

bırakıp kaçmış. O minicik evde adam ve iki çocuğu yaşıyor. Öğ-
lan ana, kızda rahibelerin okuluna gidiyor. Her neyse, birkaç ay
önce, keskin gözlü rahibelerden birisi, küçük Madge'in karnının
şıştığını fark etmiş.»

«Hamile mi? On üçünde hamile mi?»

«Bu çocuk on üç yaşında ama fazla gelişmiş. Onu gördüm.
Tabii rahibe şanslı erkeğin kim olduğunu sormuş, sonunda kı-
zın babacığının şanslı erkek olduğunu öğrenmiş. İşin kötü yanı,
bu olayın ne zamandan beri devam ettiğini bilmememiz. Ada-
ma sorunca yanıt vermeyip durmadan ağlıyor, kız ağzını açıp
tek kelime etmiyor. Her neyse, bu sabah yargıç cezayı verdi,
doğrusunu istersen benimde cezayı indirmek için tartışmaya gir-
mek içimden gelmedi. Duruşma başlıyana dek hapishanede ter-
lesin kerata.»

«Sonunda ne tür bir cezaya çarptırılır?»

«On üç yaşında kendi öz kızını gebe bırakan bir adamı han-
gi cezaya çarptırırsın? Eskiden olsa herhalde, hayalarını burar-
lardı. Tabii, eski günlerde. Bu gün ise hapishanelerin de eski
günlerden farkı yok. Biliyorsun senin vasat Boston'lu hapishane
kuşların - şu saygı değer esrarkeşler ve saldırganlar - seks te-
cavüzlerine karşı pek duyarlıdırlar. İçerde olacak korkunç şey-
lerden söz edip canını sıkmak istemem, ama babacık verdiği
kadar iyi alacak.»

Kit tiksintiyle titredi. Enşinsel ırza geçme tecavüzlerinin ha-
pishanelerde olağan davranışlar olduğunu biliyordu. Hatta duy-
duğuna göre Kadın Tutuk Evlerinde bile aynı olaylar meydana
geliyormuş.

«Peki kız ne olacak?»

«Yardım Sevenler Derneği kıza bakacak. Çok acı. İşin ko-
mik yanı kızın kalbi kırık. Gebe kaldığına üzülmüyor... Oh, hayır.
Babasından ayrıldığına üzülmüyor. Adama adeta tapıyor - zavallı
kız.»

Kit adamda zavallı diye düşündü.

Michael'in anlattığı olaya tarif edilmez şekilde üzüldü. Ebe-
veynin çocuğuna karşı duyduğu yasak sevgiyi - fakat cinsel iliş-

kiyi asla -anlıyabilirdi. Gariptir ki Sarah'a hamile kalana dek anneliği kendisine yakıştırmazdı. Fakat şimdi analık duygusunun en kuvvetli bağ olduğunu anlıyordu.

Sarah'ı asla terk edip gidemezdi. Asla. Evliliğini - belki yıkabilirdi. Çünkü evlilikler başarılı veya kötüdür, veya herhangi bir şekilde anlaşmaya varılabilir. Fakat analık bağları asla kopamazdı.

Bir parçacık özgürlük uğruna, o kızın annesi gibi kaçıp, çocuklarını cezalandırmak - bu Kit'e göre kızla babası arasında gelişen cinsel ilişkiden de beterdi. Ne de olsa yakın akraba arasındaki zina aşkın yoğun birikimi değil miydi?

Yüksek sesle, «Zavallı adam» dedi. «Çaresizlik içinde kıvranan yapayalnız bir ruh hastası.»

Michael «Yapayalnız» diye öfkeyle patladı. «Sen deli misin? Ondan adeta bir insandan söz eder gibi konuşuyorsun. Yumuşak kalbli olmak suç değil, ama kendi kendini kandırma. Bunlar insan değiller. Bunlar hayvan. Mikrop. Sakın bana fakir, cahil, anlaşılmamış insanlar hakkında sosyal görevlilerin ileri sürdükleri zırvalardan söz etme. O serseri ne halt ettiğini biliyordu. Tanrım, ebeveynle çocukları arasındaki cinsel ilişkiler dünyadaki en eski tabulardan biridir... Tüm medeni dürtüler buna karşı gelir. Dinle Kit, sen benim her gün karşılaştığım iğrençlikleri görmüyorsun - yol kesip adam soyanlar, ırz düşmanları, sapıklar, ruh hastaları ile her gün yüz yüze geliyorum. Sen onları görmüyorsun ve Tanrıya dua ederim ki asla görmezsin. Ve o sevgili babaya gelince, yaşantısının sonuna dek hapisten çıkmamasını dilerim. Keşke oradan hiç çıkmasa.»

Kit «Belki sen yanlış meslek seçtin» dedi. «Belki polis olmaydın veya savcı.»

«Evet belki.» İçki bardağını sehpanın üstüne koydu. İki kadeh viskiden fazla içmezdi. «Ah, bu konuyu kapatalım. İğrençtir şey. Akşam yemeğine ne var? Tavuk gibi kokuyor.»

«Tavuklu börek. Daha önce hiç pişirmemiştim.»

«Hmmmmm» tekrar neşesi yerine geldi, «haydi yemek yiyelim - sonra gününü nasıl geçirdiğini anlatırsın.»

Kit'in günü.

Anlatacak ne vardı ki? Bütün günlerini nasıl geçiriyordu? Çin menülerindeki sütun A ve sütun B diye iki kategoriye ayırıyordu.

Sütun A da hava güneşliydi. Veya hiç olmazsa ne yağmurlu ne de karlıydı. Sarah'ın biberonunu hazırlamak için sabah altıda kalkardı, tabii sonra Michael'ın ve daha sonra da kendi kahvaltısını hazırlardı. Saat sekizde Michael evden çıkıp, işe giderdi. Kit'de Sarah ve çamaşırlarla başbaşa kalırdı. Ezeli ve ebedi çamaşırlarla. Bütçeleri sadece çocuk bezi yıkamaya yetiyordu. Servisin adamıda Salı Cuma haftada iki kez gelirdi. Amonyak ve pislik kokan büyük plastik torbaları alır yerine temiz bezleri verirdi. Servis günü gelene dek temiz bezlerde eskileri kadar pis kokmaya başlardı.

Eğer hepsi bu kadarla bitse çamaşır yıkama dayanılır bir iş olabilir. Beş aylık bir bebeğin kaç çarşaf, havlu, kimono kiretebileceğine kimse inanmazdı - gerçekten inanılmazdı. Küçük bir sindirim sisteminin salgıladığı, salyanın, tükürüğün, çişin ve pisliğin oranına inanılmazdı.

Böylece öğlene doğru, Kit - bir koltuğunun altında Sarah, diğerinde çamaşır torbası sıkıştırıp altmış dört basamağı inip, kapıcının bebek arabasını koymasına izin verdiği bodruma ulaşırdı.

Sonra, kirlileri makinaya atar ve yıkanan çamaşırları katlayıp paketlemesi için fazladan yirmi beş sent verirdi. Sonra Star Supermarketine alışverişe koşardı. Ve saat on ikide eve dönüp Sarah'ın yemeğini verirdi.

Yemekten sonra eğer Sütun A günüyse, bebeği sarıp sarmalayıp, arabayı hazırlayıp - tekrar - altı blok ötedeki parka sıhhat depolamaya gitmemesi için hiçbir mazeret uyduramazdı. Çünkü Dr. Spock, Emily - Michael ve çocuk doktoru bebeklere temiz hava gerektiği konusunda hem fikirdiler. Sarah da

diğerleriyle aynı düşüncedeydi ki Kit parktaki sırasına yerleştikten beş dakika sonra uykuya daldı.

Bir avuç kuru çimenli ve popo çürüten beton sıralı bu yerin asıl adı James Docherty Memorial Parkıydı, ama «Anaların dinlenme yeri» olarak bilinirdi.

Günün her saatinde, bebeklerini ve emekleyen çocuklarını gezmeye çıkarmış diğer annelere rastlanırdı. Bu kadınlar Kit'in tanıdığı tiplerden değışiktiler. Saçlarında pembe bigudileri çiçekli naylon eşarplarla örten kadınlar, toredor elastik pantolonların içine son sığan şişman kadınlar, insanın kulaklarının zarını patlatacak kadar tiz sesli kadınlardı. Hepsinin Charlene, Darlene, Tracy, Stacy gibi aynı isimli burunları sümüklü çocukları vardı. Bütün anneler birbirlerini tanıyorlardı, minik Stacy'nin çiş saatinden tutunda, bir gece önce televizyondaki yarışma programı hakkında neşeyle konuşuyorlardı. Sohbet konuları bundan ileriye gitmiyordu.

Kit protokol hakkında karar veremiyordu. Diğer annelere kendini, kendisini tanıştırmayı mı gerekti? Tabii, parktaki en yeni anne kendisi olduğundan, terbiye, adımı emeklilerin atmasını gerektiriyordu. Onlarla arkadaşlık kurmak istiyordu. Aynı zamanda istemiyordu da. Topluluğa karşı ilgisiz ve sosyal davranmaktan suçluluk duyuyordu. Fakat onların yanına gidip kendisini tanıştırmaya da çekiniyordu.

Diğer kadınlarla sohbet etmektense, kitabını açıp - çünkü parka asla kitapsız gitmiyordu - parmakları soğuktan donmuş eldivenli elleriyle sayfaları beceriksizce çevirip okurdu. Rus sınırındaki askerler gibi sarılıp sarmalanan Sarah dünyasından habersiz, arabasının içinde mışıl mışıl uyuyordu.

«Ne okuyorsun?»

Sonunda grubun gözbebeğı sarışın ilk adımı attı. Sevinsin mi üzölsün mü ne yapacağını bilmeden Kit, karton kapaklı kitabının kapağını kadına gösterdi.

«Herry James. 'Neşeli Köşe' adlı öyküsünü okuyorum.»

«Evet, bende - okumayı severim. Kocam, hep burnunu kitabın içinden çıkarmıyorsun diye yakını. O hiç okumaz. Ya ben?»

Her şeyi okurum. Harold Robbins, Mickey Spillane... Mickey Spillane'i sever misin?»

«Hiç okumadım.» diye Kit özür diledi. Bu tür ebedi konuları tartışacak bilgiden yoksundu.

«Hayır mı? 'Kanun Benim,' 'En Hızlı silah Çeken' eserlerinin yazarı. Hiç birini okumadın mı? Öyleyse okumalısın. Gerçekten harika... Okurken insanı çok düşündürüyor.» Sonra Kit'in taş gibi karşısında durduğunu hissedince - «Evet, artık arkadaşlarımin yanına dönmeliyim. Konuştuğumuza sevindim.» dedi ve uzaklaştı.

Kit derin bir soluk alıp tekrar Henry James'i okumaya başladı. New York'un geniş caddeleri hiç bu kadar çekici olmamıştı.

Ondan sonra, Kit ve sarışın parkta rastlaştıkları zaman başlarını sallayarak birbirlerini nazikçe selamladılar. Hiç konuşmadılar. Ve Kit tek başına oturduğuna pişman değildi.

Sürekli saatine bakardı. 2.45. 3.12. Ve sonra —Tanrıya şükür - 3.30. Çünkü Dr. Spock'un ön gördüğü süreyi doldurup, görevini yerine getiriyordu. Park vaktinin minimum yasal cezasını çekmiş, şimdi sevinçle yola koyulup, yıkanmış çamaşırlarını alıp, eve gidip, akşam yemeğini hazırlayabilirdi.

Bu Sütun A. İyi günlerdi.

Sütun B biraz daya iyiydi. Çünkü Sütun B günlerinde yağmur veya kar yağar, veya hiç olmazsa yağışlı havaya alamet etmesi, Kit'i Park sıralarındaki azaptan kurtarırdı.

Sütun B günlerinde, evde kalıp, televizyon izler veya Sarah uykuya yatınca - ki genellikle yatardı - kendisinde uyurdu. Çünkü asla yeterince uyuyamıyordu. Ne kadar yorgun olursa olsun, ne kadar derin uykuya dalmış olursa olsun, Sarah uyanmadan beş dakika önce gözleri faltaşı gibi açılıyordu. Bebek gözlerini açıp, ağlamaya başlamadan önce esrarengiz bir güç vücudundaki sinirleri gerip bebeğin uyanacağını algılıyordu. Sarah ve Kit, doğumun bile kendilerini birbirlerinin ayıramıyacağı bir bağla bağlıydılar.

Bir kez bu duygularını Michael'e açınca kocası kaşlarını

çattı. Sonunda nerdeyse, dünyaya ikinci kez gelmeye inanacağını söyledi. Kit bunun üzerine kocasıyla tartışmadı. Bu duyguyu herhangi bir erkeğin anlıyamıyacağını biliyordu.

Sütun A veya Sütun B, sonunda saat beşe gelirdi, Kit bu saatte Sarah ile en keyifli dakikaları yaşırdı. Öğlen uykusundan diri ve canlı kalkan Sarah, büyük bir iştah ve neşeyle akşam yemeğini yedi. Yemekten sonra, banyo töreni başlardı, bebeğin tatlı temiz kokusu, Kit'in parmaklarının dokunduğu sıkı ipek ten ve Sarah'ın büyük zevkle suyun içinde oynaması, daha sonra kurulanıp, pudralanıp, altının bezi bağlanıp, akşam uykusuna hazırlanması gerekirdi.

Kit «Seni tatlı, güzel kız» diye mırıldandı. «Güzel kızım, kuzucuğum, sevgilim.» Ve Sarah'da sanki her kelimeyi anlıyormuş gibi dişsiz ağızla gülücükler saçarak annesini ödüllendirirdi. Odanın içinde dolaşan Kit'i gözleriyle izleyip, her yeni gürültüye kulak kabartırdı.

Michael her zaman Sarah gece uykusuna yatmadan önce eve gelmeye çalışır ve genellikle de yetişirdi. Yalnız Çarşamba geceleri, Demokratik Klübe gittiği için kızını göremezdi. Fakat o sihirli saat Michael içinde en zevkli zamandı. Kit, kocasının çocuğuna fazla düşkün olmasından hoşlandığını fark etti.

Ve günleri böylece geçiyordu.

Geceleri, tabii çok kısa ve tatlıydı. Artık hemen hemen geceleri gezmeye gitmiyorlardı. Kit, bebeği yeni yetme bir kıza bırakmaya korkuyordu ve birkaç kez gittikleri sinemada, film başladıktan on dakika sonra uyukluyuvermişti. Evde bile TV'deki on haberlerini zar zor bekliyordu.

Fırından tavuğu çıkarırken, fakat bugün başka diye aklınca geçirdi. Bugün kocasına söyleyeceği bir haberi vardı, fakat müjdeyi ne zaman vereceğini iyice düşünmeliydi.

Çünkü bugün, daha bugün, ne parka gitmiş, ne de öğlen uykusuna yatıp kestirmişti. Bunun yerine, Dr. Gordon'a gitmiş ve korktuğu kuşklarının gerçek olduğunu öğrenmişti. Doktor si-temle, «Diyafram etkisini ancak her zaman kullanılınca göste-

rir» dedi. «Bebeklerinin arasında bir yıldan az süre olacağının farkında mısın?»

Doğum kontrol aracını ilk taktığı zaman doktor kısa bir söylev vermişti. «Annelik Tanrının bir lütfudur» - sözleri hâlâ Kit'in kulağında çınlıyordu - «fakat istendiği ve yeterince ara verildiği zaman bir lütfudur. Yoksa beladır.» Eline küçük plastik kutyu tutuştururken, «Sakin bunu takmadan kocanın seni uzak-tan öpmesine bile izin verme» dedi.

Ve bu sözlerden üç ay sonra cahil çamaşırcı kadınlar gibi yine hamileydi.

Hayır, Michael'a haberi bu gece vermiyecekti. Zaten yeterince kötü bir gün geçirmişti. Hafta sonunda rahat rahat konuşacakları zamana kadar beklemeliydi. Böylece onu tatlı dille yola da getirebilirdi.

Bulaşık tabaklarını evyenin içine koyarken, «Kit bugün yorgun görünüyorsun» dedi.

«Sanırım biraz yorulдум.»

Michael ayağa kalktı. Yoksa bulaşıkları mı yıkıyacaktı? «Bulaşıkları olduğu gibi bırakıp, bir gece de erken yatsana? Bir kez yarına dek bekliyebilirler.»

Sonunda Kit tüm cesaretini toplayıp, sırrını açıklayınca, haberi şaşılacak kadar iyi karşıladı.

«Sanırım bu işi bir an önce bitirmemiz daha iyi.» Uzun süre önce iki çocuk sahibi olmaya karar vermişlerdi.

«Fakat bu evden taşınmamız gerek. Michael, iki çocukla bu merdivenleri inip çıkamam.»

«Kontrat sona erene dek bekliyebilir misin? Altı yedi ay kaldı.»

Fakat hayır, bu çok fazlaydı. Merdivenleri tırmanmak, bebek arabasını ve bebeği taşımak ve hamilelik, bu kez kendisini eskisi kadar iyi hissetmiyordu. Ve üç hafta sonra Michael eve gelince, Brookline da kendilerine bahçeli bir apartman katı bulunduğunu müjdeledi.

«Birinci kat, üç yatak odalı, arka tarafta ufak bir bahçesi de var.»

«Ya çamaşır makinası? Lütfen Michael çamaşır makinası?»

«Eğer onsuz yaşayamıyacaksan pekala.»

«Oh. Michael» diyerek kocasına sarılıp öptü. «Bana karşı çok iyi davranıyorsun.»

«Kit şimdi sende bana karşı iyi davran ve bir oğlan doğur.»

KATE

ULU Tanrım, hamileydi. Al sana doğum kontrolünün cilvesi.

İlk tepkisi buydu, ama dengesini bulunca, Kate kendinden başka kimseyi suçlayamayacağını anladı. Diyaframı takan Dr. Friedman, kesin konuşmuştu. Küçük plastik kutuyu eline verirken, «Her zaman ve her sefer kullanmanız gerek, eğer kullanmazsanız yararı dokunmaz. Sakın dikkatsizlik etmeyin, çünkü hamile kalmak için bir sefer yeterlidir.»

Ve bir sefer de hamile kalmıştı. Umulmadık «bir kez» Mike veya ismi her neyse, fıldırflş gözlerini ve İtalyan giysilerine tutkusundan başka hiçbir şeyini anımsamadığı Wall Street kovboyundan hamile kalmıştı. Adamı, günü ve hatta hamile kaldığı saniyeyi eliyle koymuşcasına biliyordu - ama o günü hiçte zevkle anımsamıyordu.

Her şey basit bir öğlen yemeğiyle başlamıştı. Hisse senetleri alıp satan bir firmanın adamıyla ortak çıkarlarını tartışırken, İkinci ve üçüncü martini arasında sohbet şeklini değiştirip, daha başka çıkarlardan söz etmeye başlamışlardı. ("Borsanın içine

hiç girdin mi Bayan Chapman?" «Bana Kate diyin... Hayır, gir-medim. Belki siz bana gösterebilirsiniz.»)

Bir saat içinde işi pişirmişlerdi. Koridorda sekreterler ko-şuştururken hiç durmadan telefonlar çalarken, borsanın kon-ferans salonunda kapalı kapılar ardında, giysilerini paralarcasına çıkartıp, birbirlerinin üstüne saldırmışlardı. Hızlı, zevksiz bir çiftleşmeydi, şehvetin tek odak noktası, tehlike hissi ve o anda birisi tarafından yakalanma tehdidiydi.

Kate on beş dakika sonra, tekrar güneşli Wall Street'e çı-kip taksi çağırırken, içinden gösterdiği cesarete hayret ediyor-du. Kaplumbağa hızıyla ilerleyen trafiği görünce, saat üçteki toplantısına geç kaimak korkusuyla endişe duymuştu. Ve o ara-da korunmadığını aklına getirmemişti. Hem bir yerlerde, eğer bu işi ayakta yaparsanız hamile kalmazsınız diye bir şeyler oku-mamış mıydınız? Yoksa bunlar kocakarı masalları mıydı?

Fakat kocakarılar yanılmışlar, ne yazık ki Dr. Friedman da haklı çıkmıştı. Şimdi doktora gidip yaptığı dikkatsizliği anlat-maya da utanıyordu.

Ahlaken kürtaja karşı değildi ama şimdi... çok uygunsuz bir zamandı, ofisteki işler gün geçtikçe baskılarını arttırıyor-lardı. Gerçek sorun ise bu işi yapacak doktoru bulmaktı.

Kate, New York'a taşındığından beri ilk kez bir kadınla ya-kın arkadaşlık kurmadığını fark ediyordu. Derdini açabilip, üzüntülerine ortak olacak Jan yoktu. Pratik öğütlerine baş vu-rcbileceği Phyllis'de yoktu. Ofiste Sharon'u köşeye kısıtıp der-dini anlatmayı düşündü - herhalde Sharon iplerin nasıl oynatı-lacağını biliyordu - fakat sekreterler bölümüne böyle bir haberi veremezdi. TV'ye ilan verse daha iyi olurdu. Gerçekleri gözö-nün önüne serince, yalnızca bir kişiye güvenilebileceğini anla-dı. Koca New York'ta bir kişiye güvenilebiliyordu.

Barry «Yani, sana kürtaç yapacak birisini mi bulmamı isti-yorsun?» diye sordu. İnce zarif kaşını hafifçe havaya kaldırdı. «Gerçekten, yavrum, bu benim sahamın çok dışında kalan bir konu. Eğer etrafta soruşturmaya başlarsam.. Tüm o biçim bar-lardaki şöhetim bir anda söner.»

Tüm dalga geçip, eğlenmesine rağmen, Barry on gün sonra sorunu çözümlendi ve Kate'i Queens'deki lastik eldivenli, işini bilir bir doktorun eline teslim etti. Hızlı, temiz acısız ve hayret verecek kadar pahalı bir ameliyattı. Tabii tarif edilmeyecek kadar da üzücüydü.

Manhattan'a doğru uzun araba yolculuğunda, Barry Kate'i teselli etti. «Ağlama, tatlım. Her şey olup bitti, bunda bir kötülük yok. Kate Chapman'ın felsefesini unutma - asla arkana bakma.»

Asla bakmıyordu, tabii bilinçli bakmıyordu. Fakat bazı zamanlar sabahları yürüyerek parktan geçerken, bebek arabasını iten genç bir anneyi görünce o gün öğleden sonra, Queens'deki antiseptik kokulu odayı ve istenmeyen hayaller gözünün önüne geliyordu. Acaba bebek oğlan mıydı? Yoksa kız mı? Güzel bir bebek miydi? Akıllı mıydı? Normal miydi? Sağlıklı mıydı? Başka çocukları olacak mıydı?

Gerçek nedenini bilmeden zamanla yürüyerek parktan geçmekten vazgeçti ve yavaş yavaş gözünün önünde beliren hayaller yok oldu.

«Bayanlar, Baylar, oyunun adı köpek maması.»

Len'nin grubunu oluşturan yarım düzine söz yazarı ve sanat direktörü toplanmışlardı. Odanın köşesinde, kocaman bağız gözlükler ardında saklanan kızı, Kate Araştırma bölümünden tanıyordu.

Kate önemli bir olay olmalı diye düşündü, çünkü ilk kez Len'nin dağınık masasının üstündeki krokiler ve kâğıtlar toplanmıştı. Tam ortada bir konserve kutusu duruyordu.

«Kennel King'i tanımaktan hepiniz mutluluk duyacaksınız.» Len konserve kutusunu eline almış, Tiffany tezgâhtarının elmasın kesimli yüzünü gösterircesine elinde çeviriyordu.

«Burada» - gözlerini kısıp okudu «köpekleri zevkten coşturduğunu yazıyor.»

Konserve kutusunu döndürüp, Yemyeşil çayırarda sevinçle koşan köpeğin resmini gösterdi.

«Kennel King. Köpek maması şampiyonu» - yazıları okudu-

«yüzde kırk sekizi at etinden, yüzde otuz altısı tahıldan ve» kaş-
larını çattı - «sabahın bu saatinde sözü edilmemesi gereken di-
ğer iğrenç maddelerden oluşuyor.»

«Kennel King, ülke çapında köpek maması pazarının yüzde
sekizinin altında. Böylece... köpekleri zevkten coşturduğu hal-
de, imalatçıları zevkten coşturamıyor. Şimdi işbirliği yaptık-
ları reklam şirketinden hiç mi hiç memnun değiller, bizi ve di-
ğer yarım düzine reklam ajansını davet edip kazançlarını yük-
seltmemizi istediler. Çok büyük bir iş olabilir. Şimdi, hepimizin
bu konserve havyar hakkında daha fazla bilgi edinmek için me-
raktan çatladığınızı biliyorum ve sözü Barbara Gleeson'a bı-
rakıyorum. Barbara?»

«Teşekkür ederim Len.» Bayan bağa gözlük yüzlerce say-
fadan oluşan fotokopileri eline aldı.

«Gördüğünüz gibi Araştırma bölümündeki bizler, köpek
maması tüketimindeki istatistik rakamları taradık.»

Karşısında cahil birinci sınıf öğrencilerine hitap eden ko-
leji öğretmeni ukalalığıyla konuşuyordu.

«İstediğiniz her şeyi bu raporlarda bulacağınıza inanıyo-
ruz. Amerika'da köpek satan dükkânlar, bölgelere ayrılarak be-
lirtilmiştir» - sayfaları karıştırdı - «Hıfzıssa Enstitüsünün kon-
serve besinler konusunda koyduğu kurallar, köpek maması üre-
ten en büyük firmalar ve piyasadaki tuttukları yer; fiyat duru-
mu, rakip reklam ajanslarının incelenmesi... ve yaptıkları iş-
ler.»

Dikkati çekmek isteyen bir okul öğretmeni gibi dosyayı
carparak kapattı.

«Aklınızdan çıkarmamanız gereken bir nokta» diye sözleri-
ne devam etti, «köpekler kedilere benzemezler alıştıkları yiye-
ceklere büyük sadakat gösterirler.»

Ağzından sözler suçlarcasına dökülüyordu.

Kate gözlerini kırıştırdı. Şimdi gözlerinin önünde canlan-
dırabiliyordu. Konserve kutunun üstündeki köpek zevkten zip-
lamıyordu - her zaman alış verişi ettikleri dükkânın içinde ko-

şuşturup ve yine dükkânın ihmalkârlığından bitmiş olan en sevdiği mamasını arıyordu.

«Peki dükkânda istediği mamayı bulamayan köpek ne yapar?» diye Kate sordu. «Kasadaki kızı ısırır mı?»

Bağa gözlük «Size şaka gibi geliyor gülebilirsiniz» diye söylenince, Kate güldü - «fakat sorunun püf noktası bu. Araştırma raporunda göreceksiniz, köpek belirli bir marka mamaya alışınca, tüm yaşamı boyunca aynı şeyi zevkle yer. Ve köpekleri tatmin etmek kolaydır.» Köpeklerin inatçı tutumunu kanıtlayan araştırmayı iç çekişiyile anlattı. «Gördünüz mü, köpekler bir kez tatmin oldular mı, onları yeni markaları denemeye zorlayamıyoruz.»

Len, Kate'e göz kırptı.

«Haklısın, Barbara» diye kızın sözünü kesti. «Bunu hiç aklımızdan çıkarmayacağız. Ancak - fakat bu noktayı fazla uzatmayalım - çok önemli bir nokta var, unutmayalım ki köpek mamlarını köpekler almıyorlar. İnsanlar alıyor. Ve bizim insanları ikna etmemiz gerek. Öylesine inandırıcı bir sebep bulmalıyız ki Swillies mi, Yummies mi hangi markayı alıyorlarsa, ondan vaz geçip» - TV takdimcisinin ses tonunu taklid ederek - «Yeni Harika Kennel King satın alsınlar.»

Barry «Peki geçrli bir sebep var mı?» diye sordu. «Kennel King'in içinde gerçekten övünebileceğimiz bir madde var mı? Belki gizli bir madde? Eski ayakkabının bulunmaz kokusu fişan yok mu?»

Len omuzlarını silkti.

«Sanırım hepiniz, elinde pırl pırl birbirinin eşi gümüş dolarlarla reklam ajansının kapısından içeri giren müşteri fıkrasını duymuşsunuzdur. Yaratıcı direktörün masasının üstüne dolarları bırakıp, «Benimki sağdaki der. Sen diğerinin daha iyi olduğunu kanıtla.» Evet, blzimki de sağda ve reklamını yaptığımız malın hepsinden iyi olduğunu gösterecek bir yol, bir yutturma-ca bulmalıyız. Zorlu bir iş, fakat elinizden gelen çabayı gösterin. Size şunu söylüyeyim» - Len'nin yüzü ciddileşti - «Kennel King, Chicago Holding'in bir bölümü, Chicago Et Paketleme

Holding'de Amerika'nın ileri gelen kırk şirketinden birisi. Çorbadan, düğmeye kadar her türlü imalatları var. Son on yıldır o kapının eşiğinden adım atmaya çabalıyorduk ve Gully bu işin iyi bir gedik olacağını düşünüyor. Kim bilir? Eğer Kennel King işini alırsak, gerçekten para getirecek büyük işlerin yolunu açarız. Belki çorba bölümünü. Belki Paketlenmiş Et Bölümünü ele geçiririz. Multi milyonluk işlerden söz ettiğimi hepiniz anladınız. Marsden, Kennel King takdiminde kesenin ağzını açmaya kararlı, şimdi hepiniz hayal güçlerinizi çalıştırın. Aşırıya kaçmaktan korkmayın. Daha sonra dizginleri çekeriz. Sadece bunun büyük bir iş olduğunu aklınızdan çıkarmayın. Ve siz baylar - veya Bayanlar» - Kate'e başını salladı - «hanginiz belleklerden silinmiyecek spotu bulursanız, evet... işte o kişi uzun zaman buofiste bir kahraman olacaktır. Böylece önünüzdeki üç hafta süresince, hepinizin köpek mamasını düşünüp, köpek mamasıyla yaşamınızı istiyorum...»

Barry «Köpek maması da yiyebilecek miyiz?» diye sordu.

«Evet.» Len masanın üstündeki konserve kutusunu yuvarladı. «Eğer yararı olacağını düşünüyorsan yiyebilirsiniz.»

Tam iki hafta, Kate köpek mamasını düşünüp, köpek mamasıyla yaşadı - yiyecek kadar ileriye gitmedi (At etinin kokusunu düşündükçe midesi bulanıyordu.) - ama kendisini tamamiyle dört ayaklı mahlukların ve iki ayaklı sahiplerinin dünyasına kaptırdı.

Barbara'yı sıkıştırıp, Araştırmadaki bu konu hakkındaki her kâğıdı gözden geçirdi. Mahalledeki kütüphanenin raflarını tarayan edip yetiştiriciler için köpek eğitiminden Konrad Lorenz'in 'KÖPEK İNSANLA KARŞILAŞIYOR' adlı eserine dek yazılı her belgeyi okudu. Ömründe ilk kez Athol'da köpeklerle yakından ilgilenmediğine pişman oldu. Köpeklerin yanına gidince aksırık tutardı.

Hayvanları deli gibi sevmediğini kimse bilmiyordu, mahkûm Jean Valjean'ı izleyen Müfettiş Javert gibi köpeklerin peşinden ayrılmıyordu.

Tanıdığı tüm köpek sahiplerini sorguya çekti, üst katındaki Bayan Pitkin ve bir blok aşağıdaki Alsasyon cinsi köpekler besleyen içki dükkânı sahibi dahil önüne gelenle bu konuyu görüştü. Sokaklarda köpeklerini dolaştıranlarla durup çene çalıyordu.

Köpeği Kosherden başka mama yemiyen Bayan Pitkin hariç, diğer konuştuğu insanlar, araştırma raporunu kanıtlayan yanıtlar verdiler.

«Mamasını değiştirmem için ne sebep var?» diye köpek sahipleri yanıtlıyorlardı. «Köpeğim sağlıklı ve mutlu.»

Bir yerlerden bu sorunun yanıtını bulmalıydı.

Çalışma, tuvalet ve yemek masası görevini yapan küçük briç masasında oturmuş, isteksizce köy peyniri ve konserve şeftalileri yiyordu.

Temmuz sıcaklığı acımasızca bastırıyordu. Açık pencereden sokakta yangın musluklarıyla oynayan çocukların çığlıkları, Rocky'nin Pizzacı dükkânında çalınan şarkılar, Coloumbus Caddesinde geçen gece trafiğinin gürültüleri duyuluyordu. Cuma gecesi, herkes eğleniyordu. Belki kırk derece sıcaklıkta, Yukarı Batı Bölümündeki möbleli odalardan çok daha kötü yerlerde vardı. Ne kadar düşünse, yanıt bulamıyordu.

Ah, sorunun canı cehenneme, diye düşündü. Yemeğini yiyip sinemaya gidecekti. Ve belki rahatlamak için bir kanişi tek-melerdi.

Tabağın içindeki iki yarım şeftali kendisine bakıyordu. Bomboş ve anlamsız bakıyorlardı. Kate de onlara baktı. Birbirinden hiç farkı olmayan iki şeftali parçası şerbetin içinde yü-züyorlardı.

Kaşığını eline alan Kate düşündü. Bu parçalardan birini önce yememi tahrik eden ne? Çünkü aralarında seçim yapabileceği yoktu.

Len'nin iki gümüş dolarlı reklamcı benzetmesini anımsadı. Ne demişti? Oh, evet. Benimki sağda, Sen diğerinin daha iyi olduğunu kanıtla.

Herhalde her reklam ajansının kullandığı yasalardan bl-

rıydı. Evet, eğer bu problemin yanıtını bulursa sorunu çözümliyecekti.

Masanın üstünde yan yana duran iki gümüş doları gözlerinin önüne getirdi. Tertemiz. Parlak. Her noktasına dek birbirinin eşi iki doları. Latinler E Pluribus unum derlerdi. Aralarından biri. Sağdakinin daha iyi olduğunu nasıl kanıtlayabilirdiniz? Kanıtlayamazsınız.

Ancak...

E Pluribus unum. Aralarından biri. Bu düşüncayı tersine çevirdi. Birden Çoğu.

Ancak sağdaki gümüş dolar değilse.

Kate ağzına attığı köy peynirini çiğnedi, şimdi aklında düşünceler birbirini kovalıyorlardı.

Farzetki, diye düşündü, sadece, sağ taraftaki gümüş dolar yerine bir avuç bozuk para durduğunu düşün. Kuruşlar çeyrekler, yirmibeşlik ve elliliklerden bir küme düşün. Gümüş doların değerinde - fakat başka paralar. İşte bunların arasından gerçekten seçilecek bir şey bulunabilirdi.

İşte bu kadar. Bu kadar basitti. Öylesine basitti ki, daha önce neden başkalarının düşünmediğine şaşıtı. Yarısını yediği peyniri ileriye itti, şeftalilere göz kırıp, sarı çizgili not defterini eline aldı.

Günlerden cumaydı - sadece Cuma. Önünde şahane bir hafta sonu vardı. Birdenbire artık gürültüden rahatsız olmaya başladı.

Bir şans eseri Len'in erken trenle kente ineceğini düşünerek Pazartesi sabahı her zamankinden erken ofise geldi. Bazı kez Len ofise diğer çalışanlardan önce gelirdi, ama bu Pazartesi gelmedi. Ne ilk trenle nede ondan sonraki, ondan sonraki ve ondan sonraki trenle geldi.

Kate her on dakikada bir, Len'in odasına başını uzatıp, gelip gelmediğini kontrol ediyordu. Saat dokuzu geçti. Onu geçti Len hâlâ ortada yoktu. Bulduğu büyük çözüm yolundan

kuşku duymaya başladı. Eğer bu denli basitse, neden kimse kendisinden önce düşünmemiştir? Yoksa yıllar önce modası geçen bir düşünce miydi? Sonunda saat onu çeyrek geçti. Ve işte Len elinde plastik kahve termosuyla asansörün kapısından çıkıyordu.

Kate, erkekten önce odasının kapısının önünde bitiverdi.

«Len seninle bir dakika görüşebilir miyim? Çok önemli.»

«Tabii.» Kate'i odasına aldı. «Ceketimi çıkarmama izin ver.»

Ceketini askıya astı. Telefon mesajlarını gözden geçirdi. Kaşlarını çatı. Kutudaki mektuplara baktı. Kaşları daha fazla çatıldı. Bir kaç krokiye paraf attı. Kahve termosunun kapağını açtı. Ve sonunda, sonunda, Len koltuğuna oturup, ayaklarını masasının üzerine uzattı ve ellerini göbeğinin üstünde kenetledi.

«Pekâla, Kate. Aklından neler geçiyor?»

«Len, sanırım...» konuşmaya başlayınca sesinin kuşkuyla titrediğini farkettil. «Sanırım köpek sorununa bir çözüm buldum.»

«Öyle mi... ne buldun? Diri diri hayvanların derilerini mi yüzeceksin?»

Kate nazikçe gülümsedi. Bu ofiste neden her şeye ukala,ca yanıt verirlerdi?

«Bak, uzun süre düşündüm...» şimdi kendisi bile konuşmasını budalaca buluyordu - «kent köpekleri ve kır köpekleri var.»

Len sonunda konuyu anladı.

«Meşele şu» diye Kate sözlerine devam etti, «bu köpeklerin yaşamları birbirlerinden tamamiyle ayrı. Örneğin tipik bir kır köpeğini ele alalım. Bütün gün açık havada kırlarda koşup oynar. Çalışan bir köpek olabilir veya kuşların peşinden koşan bir avcı köpeğide olabilir. Her ne hal ise, çok hareketli bir yaşam sürdürür ve senin kent köpeklerinden daha fazla kaloriye ihtiyacı vardır. Fazla beslenmeye gerek yok. Kalori gerekli.»

Len ayaklarını masanın üstünden indirdi - ilgl duyduğunu kanıtlayan bir işaret - ve başını sallayıp devam etmesini istedi.

«Şimdi senin kentköpeğin tamamıyla başka dava. Bütün gün bir apartman katına kapanıp kalır. Sabahları belki beş dakikalık bir yürüyüşe çıkar, belki sahibini köşedeki drugstore kadar geçirir, fazla hareket olanakları yok. Kent köpeklerinin tombul olduklarına hiç dikkat ettin mi? Bok canına, soluk soluğa kalmadan bir güvercin bile kovalayamazlar.»

Artık açılmış, kendisini kapıp koyuvermiş gidiyordu.

Kağıtlarını - notlarını, düşüncelerini, kabaca ortaya serdi ve bu arada hiç durmadan konuştu, konuştu ve konuştu. Len dinleyip başını salladı ve arada sırada mırıldandı. Ve Kate sözlerini bitirince, arkasına yaslanıp, Gözlerini tavana dikti.

Oh Tanrım, lütfen fikirlerimi beğensin. Sevgili Tanrım lütfen beğensin.

«Dur bakalım, Kate söylediklerini iyi anladın mı. Kennel King'i ikiye belki üç değişik türe ayırmaktan söz ediyordun.»

«Doğru.»

«Kate bu çok zor bir iş. Çok zor. Yeni bir mamül formüle etmenin kaç mal olduğunu biliyor musun?»

«Fakat Len,» - ana fikrin güzelliğini anlayamamış mıydı - «yeni formüller keşfedip, yeni karışımlar ilave etmene gerek yok. Bazı şeylerin yerlerini değiştireceğiz o kadar.»

Elindeki notlarına baktı.

«Mamanın yüzde kırk sekizi at etinden - bu protein..... yüzde otuz altısında tahıldan - bunlarda kaloriler... gerisi yağ ve... umm..... diğer karışımlardan oluşuyor. Kalori oranını yükselt, yüzde ellisini tahıl yap ve hareketli köpeklere gereken yüksek enerjili besin al sana GECE ZİYAFETİ, Tahılı ve yağı biraz azalt ve az kalorili kent köpekleri maması. SİSKA ve ACIMASIZ Bunlar sadece reklamlarda kullanılacak isimler, anladın mı?»

Len «Evet» diye homurdandı. «SİSKA ve ACIMASIZ hakkında hiç bir bilgim yok. Seni hiç şivava ısırdı mı? Sen başka

tür köpek yavrularından söz ediyorsun. O neydi... YAVRU GE-
LİŞTİREN mi?»

Uzanıp dilafona bastı.

«Sharon? Barry, Sid ve Mario'yu bul. Oh, evet, Araştırma-
daki Barbara soyadı neydi onu da bul. Hemen odama gelsin-
ler. Çabuk.»

Dilafonu kapatıp, Kate'e sıırıttı.

«Kate çok esaslı bir fikir. Çok esaslı. Bunu nasıl akıl et-
tin?»

E Pluribus unum.

Kate gülümsedi ve sadece «Yatılı okulda dört yıl Latince
öğrendim» dedi.

Saat üçte toplantı sona erdi. Chicago Holding yetkilileri
iki düşünceyi gerçekleştirecek yeşil ışığı yaktılar. AKŞAM ZI-
YAFE 11 tekrar vaftiz edilip, CANLI ve ZAYIF adını aldı. Köpek
yavruları maması konusunda biraz düşüneceklerdi, şimdilik o
iş bekliyebilirdi.

Chicago Holdingden Bay Withers kısa nazik bir konuşma
yapıp herkese gösterdikleri «harika gayretten» dolayı teşekkür
etti.

Sonra Len ayağa kalkıp, bu fikrin mimarı Kate Chapman'a
da ayrıca teşekkür borçlu olduklarını anımsattı.

Sevgili, tatlı, harika, bonkör Len. Onu kalkıp oracıkta öpe-
bilirdi.

Bay Withers içtenlikle elini sıkıp, «Kendinizle iftihar etme-
lisiniz» dedi.

«Birinci sınıf bir düşünce, hepsi YAVRU GELİŞTİREN bi-
le.» Başını sallayıp keyifle kıkırdadı. «Ne tatlı bir düşünce. Her-
halde köpekleri çok seviyorsunuz.»

Kate heyecanla «Oh, evet severim!» diye atıldı. Ve sevi-
yordu!. O dakikada, kıllı hergeleleri seviyordu.

Gully'nin odasından içeriye giren Kate, bu Rock Hudson
filmlerindeki veya ünlü romanların sayfalarındaki reklam şir-
ketlerine benziyor diye düşündü. Çok görkemliydi.

Oda on metre uzunluğundaydı, genişliğide en azından bir o kadar vardı. Duvarlar bembeyazdı. Yere koyu mavi bir halı kaplanmıştı. Duvarları bir baştan başa kaplayan karışık boyda dikdörtgen şeklinde cam raflar George Jensen çizimi şık spot lambalarla aydınlanıyordu.

Kate çok güzel diye düşündü. Çok sade ve güzel.

Masif cam ve krom masanın arkasında oturan büyük adamda çevresi gibi kusursuz ve parlaktı. Şu anda telefonla konuşuyordu. Çok doğaldı. Marsden de hiç kimsenin elinden telefon düşmezdi. Barry bir seferinde, ajanstaki insanların pozisyonunu telefonlarındaki düğmelerden anlamak mümkün demişti.

Kate'in telefonu iki düğmeliydi. Len üç düğmeli. Fakat Gul-llver. Durduğu yerden bir sırada beş düğme sayabiliyordu iki düğmede ise ışık yanıyordu. Bunlara ilaveten hiç düğmesiz ayrı bir telefon vardı. Şimdi elinde konuştuğu koyu mavi telefon, dış dünya ile bağlantı kurduğu özel hattı.

Oturmasını işaret etmediği için - aslında kadının varlığının dahi farkında değildi - Kate rafların durduğu duvara yürüdü. Onun hakkında duyduğu şeylerden sonra zirveye doğru yükselirken, kafaderilerini yüzdüğü kimselerin kurukafalarını anı olarak bu raflarda saklamasına hiç şaşmazdı.

Ve bir bakıma cesedler koleksiyonuydu. Bir çeşit morgdu. Çünkü raflarda, özenle dizilip, güzelce korunmuş ölü mamullerden örnekler duruyordu. Tüplerin, kutuların ve konserve kutuların içinde cesetler vardı.

Tüketim savaşının şehitleri. Rafların üstünde sıra, sıra dizilmiş, sanat müzelerindeki eserler gibi ilgi bekliyorlardı.

Tel Şampuan şişeleri. İpana diş macunu tüpleri. Fatima Sigaraları. Muradlar. Monogram Filmleri kutusunun yanında duruyorlardı. TV'nin ilk günlerinden kalma büyük ekranlı bir Televizyon seti. Kutu kutu çamaşır sabunları, şişe şişe cilalar. Chen Yu rujları ve 3 - D gözlükleri. Flair ve Liberty dergilerinin ciltlenmiş sayıları. Üst üste, sıra sıra raflara dizilmişlerdi ve Şeref Köşesinde kendine ait özel ışığıyla aydınlanmış, Esdel marka otomobil modelinin maketi duruyordu.

Kate raflara kendisini öylesine kaptırmıştı ki telefonun kapandığını duymadı. Yalnız kulağının dibinde tatlı ve güzel bir ses.

«Müzemi nasıl buldunuz?» diye sordu.

Kate'nin yanına geldi. İri yarı bir adama göre şaşırtıcı bir zarafetle yürüyordu. Alıştığı sularda yüzen bir köpekbalığı gibiydi.

«Müze ml. Aslında burası bir kabristan.» Kate'in elinde Ef-sanevi Bacaklar adlı içinde ne olduğu belirsiz esrarengiz kah-verengi bir krem kutusu vardı. «Tanrı aşkına bu nedir?»

«O, canım, sen o zamanlar daha doğmamıştın. Harp günlerinde, kadınlar naylon çorap bulamıyorlardı. Chesley Firması, Bacaklar adı verilen bu maddeyi üretti. Bu bacak boyasıdır. Böyle boyarsın - » uzun göz kalemine benzer şeyi eline aldı. «Böyle bir çizgi çekersin» - bacağının arkasına hayali bir çizgi çizdi - «işte al sana çorap. Kaçık yok, yırtık yok. Çorap almak için kuyruklara girmek yok »

Kate «Harika» dedi. Nasıl oldu da başarıya ulaşamadı?»

«Evet,... Chesley küçük bir ayrıntıyı gözden kaçırmıştı. Eğer yağmura yakalanacak olursa, krem sulu boya gibi akıyordu. Tabii gerçekte suluboyadan meydana gelmişti.» Şişeyi Kate'in elinden alıp sevgiyle rafa yerleştirdi. Sessizlik içinde bir an ikiside raflardaki anıları hayranlıkla izlediler.

Kate «Harika, fantastik» diye hayretini belirtti. «Gerçekten harika. Arada sırada size ihtiyatlı olmanız için ders veriyor mu?»

«Evet. Kendime ve müşterilerime, mesleğimizin ne kadar kısa ömürlü olduğunu anımsatıyordu. Fakat gel, canım, oturalım.»

Kate adamın masasına doğru yürürken erkek dirseğinden tutup, pencerenin yanındaki bej süet divana yöneltti.

Divana yerleşince, «Sigara?» diye sorup, kaçınılmaz Norfolk'tan ikram etti.

«Teşekkür ederim.»

«Sigaranın kanser yaptığı saçmalığına inanmadığınıza sevindim.»

Kate yorum yapmadan gülümsedi.

Kadın yanıt vermeyince, düşüncesinin onaylandığını sandı. «Çok sıkıcı bir şey» dedi.

«Kanser mi?»

«Hayır. Hükümet. Yiyecek ve İlaç Teşkilatı, sanki Amerika-lı insanları kendileri için neyin iyi, neyin kötü olduklarını ayırt edemeyecek kadar ahmak sanıyorlar. Sözlerime dikkat et, vaziyet böyle devam ederse, pek yakında, bir Norfolk sigarası yakan Federal yasalara karşı gelmiş olacak.»

Ve sözlerine uygun hareketlerle sigaraları yaktı. Tabii Kate şimdi anımsamıştı. «Bir Norfolk yak, hayatın zevkine bak» sloganının yazarı bu adamdı.

«Reklamcılığın püf noktası,» sigarasından derin bir nefes çekti, «insanlara seçim hakkını tanımasıdır. Nedenini bilerek seçmek. İşte özgür toplumun temelini oluşturan direk budur.»

Kate, Rus seçim kabinini düşünüp, dudaklarının ucuna gelen gülümsemeyi zor tuttu. Bir söylev vermeye mi hazırlanıyordu? Ticaret Odası öğle yemeği, üçüncü konuşma: Reklamcılık: Özgür Yatırım Sisteminin Kalbi.

Fakat hayır. Neşeyle ellerini birbirine vurup, aradaki res-miyyetin kalktığını belirtti ve karşı konulmaz bir çekicilikle dönüp gülümsedi. Beyaz ve düzgün çok güzel dişleri vardı. Açık renk mavi gözleri bile ıslıl ıslıl parlıyordu. Şişman erkeklerin seksi olabileceklerini hiç düşünmemişti, ama, bu adamdan ıslıl ıslıl yaldızlı bir cinsellik akıyordu.

«Evet, evet... Bayan Kate Chapman. Biliyor musunuz beşinci katta herkes sizin yeteneklerinizden söz ediyor. Bu günlerde Len'nin dilinden düşmüyorsunuz. Ve CANLI ve ZAYIF kampanyası» parmaklarının ucunu öptü - «harika. Kendi dosyamda böyle bir şeyin bulunmasından büyük gurur duyardım.»

Kate yedi kat göklerdeki bulutların üstünden teşekkürlerini mırıldandı.

«Ve şimdi Kate... Bana kendinden söz et.»

«Anlatacak fazla bir şey yok.» Ne fevkalâde bir erkekti.

Kate çok çok mutluydu. «Biliyorsunuz ilk kez bu ajansta işe başladım ve her anından büyük zevk duyuyorum. Aslında» neden söylemiyecekti? Neden şimdi atılıma geçmiyecekti? - «Aslında, biraz daha sorumluluk yüklenmeyi istiyorum. Daha fazla televizyon reklamları yapmak istiyorum. Tüketicilerin genel deneyimlerini öğrenmek istiyorum.» Kate yutkundu. «Kendi bölümüme ait bir bütçem olsun istiyorum.»

«Bunların hepsi ayarlanabilir» diye usulca yanıt verildi. «Aslında ayarlandı bile. Sizi buraya çağırmamın sebebi bu.»

Kendisine ait bir grubu olacağını söyledi - üç söz yazarı ve iki sanat direktörü. Kennel King işini yürütmeye devam edecekti. Chicago Holding Kate'i delicesine seviyordu. Buna ilaveten birkaç iş daha verilecekti - «öyle pek büyük işler değillerdi ama ilerde büyütülebilirdi» - tabii alacağı maaşta da belirli bir artış olacaktı.

Karşılıklı birbirlerine gülümsediler ve erkek biraz daha Kate'e sokuldu. Bacağının ağırlığını kendi bacağının üstünde hissediyordu.

«Chapman... Chapman...» Kaşlarını çattı. «Cross Ridge'deki klübümüzde bir Chapmanlar var. Onlarla akraba mısınız?»

Herhalde Harlan amcısından söz ediyorsunuz demek üzereyken vaz geçti. Küçük bir zil sesi - Tanrı Barry Warden'den rız olsun - kendisini yedi kat göklerdeki bulutların arasından çekip yeryüzüne indirdi.

Tabii. Beni bir yere oturtmak istiyor. Benim, «bizlerden mi» yoksa «Onlardan mı» olduğumu araştırıyor. Barry sadece kodamanlar aralarına kimseyi sokmazlar dememiş miydi? Ve birdenbire, ahlaksızca, orospu çocuğuna bu zevki vermeyi istedi. «Bizlerden» birisi bile olmak istemiyordu.

«Korkarım, Cross Ridge tenis klübünde hiç akrabam yok. Sanırım Yahudileri üyeliğe kabul etmiyorlar.»

Yüzündeki ifade hislerini ele vermemekle birlikte, Kate onun bacak kaslarının sıkıntıyla kasıldığını hissetti.

Usulca, «Sizin, Yahudi olduğunuzu anlamamıştım» dedi. «Kesinlikle Yahudiye benzemiyorsunuz.»

Birisi Kate'in ağızından konuşuyordu.

«Biliyorsunuz, hepimizin burunları kanca gibi değildir.»

«Alınma, şekerim.» Kızın dizini okşadı. Yoksa en iyi arkadaşlarının hepsinin Yahudimi olduklarını söylemeye hazırıanıyordu? «Sadece Chapman'ı Yahudi ismi olarak düşünmemiştim.»

«Eskiden Chapman değildi.» Hangi şeytana uyup böyle davranıyordu? Söylediklerine kendisi bile hayret ediyordu. «Asıl ismim Czrnowitz. Fakat Babam Ellis Adasına ayak bastığı zaman göçmenlerle ilgili görevlinin dili dönmeyince, hemen oracıkta değiştirivermişler. Babam Athol'da bir kâğıt fabrikasında çalışıyor.»

«Oh? Ne iş yapıyor?»

«Fabrikada işçi.»

Günah işlediğim için bağışla beni Spencer. Şimdi, Gully, yüzündeki gülümsemeyi tekrar düzeltmişti.

«Sizlere hayranım. Gerçekten hayranım. İki kuşak sonra Ellis Adasından, Madison Caddesine ulaşmak. Marsden'in söz yazarları bölümünde çok sayıda Yahudinin çalıştığını fark etmişsinizdir. Siz Yahudiler kelimeleri başka türlü yetenekle kullanıyorsunuz.»

Bacağındaki ağırlık hafifçe yoğunlaştı.

«Burada iyi bir meslek sahibi olamıyacağını aklından çıkar. Çok zeki bir kızsın. Ve hemde hoş bir kız olduğunu da ilave edebilirim.» Tekrar gülümseyip, bacağındaki ağırlık eteklerinin ucuna indi. «Genç yeteneklerin zirveye doğru tırmanmalarından çok hoşlandığımı bilmeni isterim. Burada hepinize yardımcıyım.» - iyice sokulup, kalçasını, kızın kalçasına dayadı. - «eğer bir sorunla karşılaşırsan, sana yardımcı olmaktan mutluluk duyarım.»

Bahse girerim duyarsın, yavrum.

«Ne yazık ki, çalışma saatlerinde çok doluyum, fakat belki bir akşamüstü birlikte içki içip konuşuruz...»

Kate öylesine hızla divandan ayağa kalktı ki duvardaki raflar sallandı. Öfkeden boğulurcasına «Bay Gulliver haftada ell

çltmış saat bu firmada çalışıyorum. Zamanımı veriyorum - ve bundan başka hiçbir şey veremem.»

Erkek ayağa kalkıp, kızın yüzüne baktı. Az önceki canlı yanakları solmuş, sesi sakın fakat buz gibiydi.

«Bayan Chapman ne demek istediğinizi anladım.» dedi
«Şimdi sanırım artık gidebilirsiniz.»

Barry'e anlatınca, «Vay Canına Ulu Tanrım» dedi. «Sen aklını kaçırmış olmalısın. Bu firmada kodamanları ezip geçmeye çabalayan birçok Yahudi tanıdım. Fakat ilk kez Yahudiliğe özenen birisiyle karşılaşıyorum.»

KIT

Michael Matheson III doğmak istemedi.

Bunu, dünyaya geldiği dakikada, Dr. Gordon'un kucağında minicik, kırıış kırıış, buruşuk pörsük ve kanlar içinde yatarken açıkça belli etti. O anda bile çevresine karşı ızdırap verecek kadar ilgisiz ve sevgiden yoksun bir hava yansıtıyordu. Ağlamadı bile. Fakat Kit ağladı.

«Aman Tanrım, maymuna benziyor!»

«Bir oğlan.» Dr. Gordon bebeği ayaklarından tutup, poposuna bir tokat attı. «Mükemmel normal bir oğlan, onu temizleyince göreceksin.»

Fakat daha sonra, doktor bebeği temizleyip camlı odadaki diğer bebeklerin yanına götürürken, Kit'e çocuğunu görmesi için uzatınca, kadın başını duvardan yana çevirip, bebeğine bakmadı.

Hamileliği çok kötü geçmişti. İki kez, bebeği düşürdüğünü sanmıştı. Ve çoğu kez de keşke düşürseydim diye düşünmüştü. Dr. Gordon'un tüm uyarı ve azarlamasına rağmen aşağı yukarı yirmi kilo almıştı, yine doktorun verdiği güvencelere rağmen son üç ayı endişe ve sancılar içinde kıvrınarak geçirmişti. Memeleri ağrıyordu. Bacakları şişmişti. En ufak bir sözden alınıp, ağlıyordu.

Ve Michael! Michael'da hiç yardımcı olmamıştı.

«Aman Tanrım, Kit neden yakınıyorsun? Gordon iyi olduğunu söylüyor. Artık merdivenlerden de inip çıkmak zorunda değilsin. Sarah'ta dünyanın en uslu bebeği - bunu sen kendin söylüyorsun. Öyleyse sorun ne?»

«Başa çıkamıyorum.»

«Tanrı aşkına neyle başa çıkamıyorsun. Bir bebeğin daha olacak. Daha otuz yaşına varmadan annem yedi çocuk sahibiydi - ve gösterişli çamaşır makinası bile yoktu - ve hiç kimsenin başını ağrıtmazdı.»

Kit kaynanasını düşündü. Cansız uzun saçlı, donuk bakışlı, ellisindeyken altmışında gösteren kadını düşündü. İnsanı hiçte teselli eden bir görünüm değildi.

«Evet, ama bu çocuğu karnında annen taşıyor. Ben doğuracağım.» diye ağıldı. «Ve Michael sana başa çıkamadığımı söylüyorum - ev işleri, yemek pişirme, diğer işlerle başa çıkamıyorum. Bir hizmetçi istiyorum.»

«Sen ne?» diye adeta çığlık attı. Sanki Kit kendisinden Kohinor elmasını istiyordu.

«Hizmetçi, ev işlerine bakacak birisi, önümüzdeki birkaç ay bana yardım edebilecek birisine ihtiyacım var. Günde birkaç saat gelmesi bile yeter. Annemin hep yanında bir adamı vardı, her zaman - ve o yalnızca benimle uğraşır.»

Michael «Annen» diye terslendi, «zengin bir erkekle evlenmiş, senin kocan zengin değil.»

«Tanrı aşkına, babam zengin değil. Fabrikanın sahibi o değil, biliyorsun sadece orada çalışıyor.»

«Zenginlik görelî bir olaydır.» diye yanıtladı. «Ve bizde fazla varlıklı değiliz. Kendinizi biraz toplayın, aklınızı başına al.»

Gordon da kendisine aynı sözleri yineliyordu. Sarah'a hamile kaldığı zaman, kaya gibi sağlam, sorunlarına yardımcı olan Gordon şimdi neden yakındığını anlamadığını iddia ediyordu. «Bunlar normal semtolar, hemde çok normal.» Sakinleştirici ve uyku ilacı reçetesi vermekten kaçınıyordu. «Biraz daha dinlen ve kilona dikkat et. Herşey düzelecek.»

Pekala. Belkide pekala değildi ama bebek hastaneden eve dönene dek biraz yoluna girmişti. Beş günlük olduğu halde, öyle altın gibi bir çocuk değildi. Ama hiç olmazsa insana benziyordu.

Bebeğin ismini Emily -doğum için Athol'dan gelmişti - tak-tı. Kit iyileşinceye dek Emily tüm iyi niyetiyle kızına yardıma geldi. Emily'nin ev işlerindeki becerileri ordöv hazırlamaktan öteye gitmiyordu (Kit annesinin Bayan Antonelli'yi yardıma göndermesini yeğlerdi.) Fakat bebeğin özel vasfını anlayan yine Emily oldu.

Hastaneden eve döndüklerinin birinci gününde, Kit'e «Bebek kime benziyor biliyor musun?» diye sordu. Kit bir an annesinin Spencer diyeceğini düşündü.

«Şeye benziyor... o filmi gördünmü bilmiyorum... Shangrula mıydı? Hayır, Kaybolan Ufuklar.»

«Ronald Colman'a mı benziyor?»

«Saçmalama canım. Şeye benziyor» - minik esmer yüzü inceledi - «ihtiyar rahibe, dokuz yüz yaşına dek yaşayan, kut-sal bilgi rahibe.»

«Anne o rahip değil, Lamaydı.»

Fakat Emily haklıydı. Bebeğin rahip gibi ağır başlı bir görünümü vardı. Bembeyaz kolalı beşiğinin içinde, hiç sesini çıkarmadan ekşi bir suratla yatıyordu.

Bir acıma dalgasıyla sarsılan Kit, bebeği sevecenlikle ilk kez kucağına alıp okşadı.

«Monk. Monk.» diye cıvıldadı. «Benim akıllı ihtiyar maymunum.»

İlk önce, Michael bu benzetmeye şiddetle karşı çıktı, fakat zamanla yatıştı. Çok uygun bir isimdi. Yadsınmıyacak kadar uygun bir isimdi. Hem, evin içinde herkes iki Michael'ı birbirine karıştıracaktı.

Ve böylece bebeğe Monk ismi verildi.

Marian, «Pekala ne düşünüyorsun?» diye sordu.

«Bizim mağlubiyetimiz Başkan Kennedy'nin kazancı. Tebrikler.»

Bebekler Ağustos sıcağının etkilemediği serin evde öğlen uykusuna yatmışlar, iki kadında, Kit'in arka bahçesinde (ev sahibi buraya bahçe adı veriyordu) oturuyorlardı.

Eliyle buzlu çay sürahisinin üstündeki sinekleri kovan Kit, «Daha önemlisi, bu konu hakkında ne düşünüyorsun?»

«Tabii, Tim çok mutlu. Kendi sahasındaki tüm kamu işlerinden o sorumlu. Babasıda bunun bulunmaz bir fırsat olduğunu düşünüyor. Fakat, ben hâlâ bir karar vermedim. Washington büyük bir yer ve genç bir avukatın keşmekeşin içinde kaybolup gideceğinden kuşkulaniyorum.»

«Michael öyle düşünmüyor. Kıskançlıktan neredeyse çatlıycak.»

Kıskançlık derken olayı yumuşatıyordu. Tim'in Kamu Hakları Komisyonu Özel Meclisine atandığı haberiyle eve geldiği zaman adeta deliye dönmüştü.

Tim'in dediği gibi eğer babanın hatırı sayılır dostları varsa sonunda şans yüzüne güler. Hatırı sayılır dostlar! diye homurdanmıştı. «Amerikan Cumhurbaşkanı... İhtiyar Keegan ona Jack diye küçük adıyla hitap ediyor. İşte, al sana hatırı sayılır dostluk. Tanrım, parti adına bütün boklu işleri yapan benim. Ben bokluk içinde yüzerken, Tim parsayı topluyor.»

«Pireyi deve yapma.»

«Pireyi deve yapan kim?» Ve o hafta hep tartışılar.

Marian bir bardak çay doldurdu.

«Evet, Michael endişe etmesin. Duyduğuma göre Cezâ

mahkemesinde kendisine çok iyi bir isim yapmış. Tim, kısa sü-
re sonra Michael'ı yargıç kürsüsünde görsem hiç şaşmam di-
yor.»

«Yargıcılık. Oh, Michael sevinçten deliye döner.» Kit hafif-
çe güldü. «Tabii, büyük cezaları kaldırmadıkları sürece. İdam-
cı Yargıç Jeffry'nin yolunda gidiyor.»

Ağzından bu sözler çıkar çıkmaz pişman oldu. Marian sa-
dece ısıklık çalmakla yetindi.

«Yani beni yanlış anlama,» diye Kit telaşla ilave etti, gös-
terdiği sadakatsizliğe kendisinde şaşırdı. «Son günlerde işinden
pek memnun değil. Her gece büyük bir öfke bulutu içinde eve
geliyor. Geçen gece eve geldi. Bir müşterisini serbest bıraktır-
mış, sanırım yol kesen haydutlardan birisini, yasanın püf nok-
talarından yararlanıp, serbest bıraktırmış. Sevineceği yerde ne
dedi biliyor musun? «Bu adalet değil» dedi. Adaletin çarpıtıl-
ması. Kendi müşterisi hakkında böyle düşünüyor. Birkaç yıl ön-
ce, hiç olmazsa düşüncelerini kendisine saklayıp, tüm müşte-
riilerine masum gözüyle bakıyordu. Şimdi, ise hepsini suçlu-
yor.»

«Biliyorsun, belki haklıdır. Oran nedir - yüzde doksan beş
mi? Fakat ben senin yerinde olsam endişe etmem. Hukuk fa-
kültesinin ideal ve coşkularını yitirmeye başladıkları zaman
hepsi böyle karamsar olur. Belki Medeni yasaya geçse daha
iyi. Bu sayede büyük servet yapar.»

«Michael'ın parayla pek ilgisi yok. Sanırım aslında politi-
kaya atılmayı istiyor.»

«Parasız mı?» Marian bardağını alayla şerefe kaldırdı.
«Ona iyi şanslar.»

«Marian az önce sorduğum soruya yanıt vermedin - Was-
hington'a taşınma konusunda neler düşünüyorsun.»

Marian şejlonga yaslandı ve gökyüzüne baktı.

«Şöyle böyle. Sadece şöyle böyle. Birçok sebepten gitmek
istemiyorum. Hava...»

«Böyle bir günden daha kötü olamaz.»

«Eski dostlardan ayrılma... um... diğer şeyler.» Artık gök-

yüzüyle ilgilenmiyordu. «Kit biliyor musun, Washington ülkedeki kadının nüfusunun erkeklerden daha yoğun olduğu bir kent? Tanrım, Tim arpa ambarına düşmüş tavuğa benzeyecek. Ofisteki Susannah ile arasındaki ilişkiyi duyduğun sanırım?...»

Evet, Kit duymuştu.

«Bir refleks hareketi - o ve kadınlar. Onlara bir türlü dokunamıyor. Söyle bana Kit» Marian gözlerini gözlerinin içine dikti. «Tim hiç sana asıldı mı?»

«Bana mı.» Kit'in şaşırması yeterince dürüst bir yanıttı. «Ulu Tanrım, hayır, Marian... bunu nereden çıkardın?»

«Öyleyse, Boston da asılmadığı tek kadın sensin.»

Kit bu açıklama karşısında sevin sin mi üzül sün mü anlıyamadı.

Marian sözlerine devam etti. «Bilirsin seni çok sever. Senin harika bir kadın olduğunu düşünüyor.»

Kit yanaklarının kızardığını hissetti, yüzünün kızarmasını yavaş sığağına yükliyemezdi.

«Hayır, asla asılmadı. Hem, bana kim asılmak ister... Her dakika hamileyim.»

«Ulu Tanrım, yine mi?»

«Hayır, hayır. Eğer hamile kalırsam Envoid haplarını imal eden firmayı dava edeceğim. Biliyorsun artık doğum kontrol hapı kullanıyorum.»

«Evet, Allahın belası Susannah da keşke hamile kalsaydı. Tanrım işte o zaman her şey arap saçına dönerdi.»

«Bak.» Kit bu çok tehlikeli konudan uzaklaşmayı kendisine vazife bildi. «Eminim ki dışarda kadınlarla oynaşan sadece Tim değil. Georgie'yi tanıyorsun... benim üst kattaki komşum... Uzun sarı saçlı kızı? İşte, onun kocasında korkunç bir çapkın. Bir kez kocasını bebek bakıcısıyla yakaladığını anlattı. Hepsinin aynı, sanırım. Bildiğim kadarıyla Michael bile...»

Bunları söylerken, gözlerinin önünde bir hayal belirdi. Michael ve başka bir kadın... Olabilir miydi? Bu birçok şeyi açıklardı.

Fakat Marian yalnızca homurdandı, sanki ihtimal çok hoşuna gitmişti.

«Evet, nasıl bilebilirim.» diye Kit devam etti. «Nereye gidiyor kiminle buluşuyor, peşinde değilim ki-» şimdi aranıyordu, açıkca aranıyordu. «Örneğin bu gece Genç Demokratlar klübünde toplantısı var, veya bana öyle söyledi. Bir kadınla ilişkiside olabilir. Onu kontrol etme olanağım yok ki.»

Arkadaşı hoşgörüsüz «Eminim Michael'ın hiç bir kadınla ilişkisi yoktur» dedi.

«Michael'ın olmaz. O çok...»

Çok neydi? Sevecen miydi? Sadık mıydı? Sadık bir koca mıydı? Kit egosunu pohpohlıyacak sıfatı bekledi. Fakat Marian, «O çok tedbirlidir. Time'e benzemez» demekle yetindi.

Bu laf içine dert oldu. Hiç beklemiyordu. Fakat Marian'nın cıkkı başka yerlerdeydi. Bir sigara yakıp, bir süre sessizce içti ve sert bir sesle tekrar konuşmaya başladı.

«Neden ona bağlı kaldığımı bilemiyorum. Değişemeyeceğini açıkca itiraf ediyor. Sanki yasa zoruyla yapıyor - eteklik giyen her şeyle yat. Ve Washington'da da aynı oyunu sürdürecekt.»

«Öyleyse neden ayrılmıyorsun? Kilise mi engelliyor?»

«İıııııhhh, ben katolik yetiştirilmedim, biliyorsun. Tim'in ailesinin hoşuna gitsin diye mezhep değiştirdim, bu beni bir dakika bile bağlamaz. Ondan ayrılmamamın sebebi, şefkatli, iyi kalpli ve eğlenceli oluşudur ve...» Sigarasını kutunun kenarına silkti. «Yatakta bir harikadır. İşte al sana bir sebep daha.»

Kit şaşkınlıktan taş kesildi. Utandı. Söyliyecek tek elime bulamıyordu, Tanrıya şükür sessizlik fazla uzamadan Monk imda-da yetişip ağlamaya başladı.

«İçeriye girip bebeğe bakmalıyım.»

Yatakta harika.

James Merdith ile TV de söyleşi yapılırken bu sözcükler aklına geliverdi. Akşam haberlerini dinlemek için kendisini zorladı. Hareketli bir gündü. Güneyde Özgürlük Yürüyüşleri yapılmış, üç araba turnikelerden geçerken birbirlerine girmişler, spor haberlerinde (Red Soxlar 3-2 mağlup olmuşlar) hava raporunda

(yarın yine kavurucu sıcakların hüküm süreceği belirtilmişti) ve haberler süresince, Marlan'ın o parlak cümlesini aklından çıkarmıyordu. Yatakta harika.

Öfkeyle televizyonu kapatıp, ekrandaki beyaz nokta kaybolana dek baktı.

Tanrım, çok sıcaktı. Televizyon seyredilmeyecek kadar sıcaktı. Memelerinin arasından küçük ter damlacıklarının aşağıya doğru yuvarlandığını hissediyordu. Kitap okuyamıyacağı kadar sıcaktı. En ince yazlık giysiler bile fazla geliyordu. Giysilerini çıkardı - sokaktan geçenler kendisini göremezlerdi - ve pencerelerin önündeki divana uzandı ve azıcık rüzgârın esmesini hevesle bekledi.

Yatakta harika.

Sırt üstü yatıp, sesizliği dinledi. Çocuklar uyuyordu, evinin içine ağır bir sessizlik çökmüştü. Tabii, Michael daha eve dönmemişti. Fingirdek bir kadınla birlikte değildi, sevgili Adanmış Demokratlarıyla toplantıdaydı. Marian'la bu gün oynadığı soru yanıt komedisine rağmen, Kit kocasının sadakatinden emindi. Belki yarın plaja giderdi. Belki biraz daha çilek alması gerekiyordu. Belki...

Çok sıcaktı. Gözleri kapanıyordu. Kendinden geçti...

Karanlıkta kendisini okşayan serin parmaklarını hissediyordu - ipek kadar yumuşak, hava kadar hafif parmaklarını. Serin parmaklar, boynunu, boğazını, memelerinin başlarını okşuyordu. Yumuşak sevgi dolu parmaklar, şimdi karnından aşağıya doğru süzülüyor, şimdi uyluklarını öpüyor, saçlarının üstünde dolaşıp, memelerini okşuyordu...

Korkuyla uyandı. Tim.

Fakat hayır, Tim değildi.. pencereden içeriye esen serin rüzgârdı. Tanrım neler düşünüyordu?

Hayır, Tim'i düşünmüyordu. Kesinlikle Tim'i düşünmüyordu. Michael'i düşünüyordu. Tabii. Divanın üstünde sokak kadını gibi çınlıçplak yatmıştı - ya Sarah uyanıp birdenbire odaya girseydi.

Evet, Michael'ı düşünmüş olmalıydı. En iyisi kalkıp, güzel soğuk bir duş alıp, yatmaktı.

Yatakta harika.

Banyonun içine bolca Roger Gallet'in Karanfil kokusundan boca etti. Uyku sersemliğini üstünden atan Kit, artık, gerçekten Michael'ı düşünmenin zamanı geldiğini kendi kendisine itiraf etti.

Michael'ın «yatakta harika» olup olmadığını bilmiyordu. O eski fıkra gibi «Karin nasıl?» «Kime göre kıyaslanınca?» - Kendisi ancak şu yanıtı verebiliirdi «Michael nasıl?» «Kiminle kıyaslanınca?»

İffetli kadınlar çetele tutmazlardı.

Başkalarıyla asla cinsel yaşantısını tartışmamış ve tartışamazdı. İnsan bazı ölçülere sadık kalmalıydı.

Fakat seks, seks, tanıdığı kadınların arasında hiç kimse bu kelimeyi ağızından düşürmüyor sohbetlerin bir numaralı konusuydu. Ve yukarı katta oturan Georgie ise bunların arasında en kötüsüydü.

Evet, Georgie'nin Freud'e, Fromm'a ve Wilhelm Reich'e mani halinde tutkundu - bak sonunda Reich seni nereye götürdü? Kaçıklar kampına. Georgie, vajinal ve klitoral orgazm konusunda ilmi tarifiere girişince, Kit taş kesiliyordu. Her şey öylesine soğuk ve romantiklikten uzaktı.

Sonra Phyllis. O sayısız sohbetleri, o hafta kaç kez yattığı veya bir gecede kaç kez «zevkin doruğuna ulaştığı» hakkında sonu gelmez tartışmaları anımsıyordu. Evet, Phyllis'in söylediklerini beşe bölüp - hayır ona bölüp - gerisini atsa bile yine gerçeğe yaklaşamazdı.

Ve şimdi de Tim'in yatakta harika olduğunu söyleyen Marian karşısına çıkmıştı. Fakat bu başkaydı. Çünkü Marian olayları abartan bir kimse değildi.

Kit'in gözlerinin önünden Michael'le paylaşmadığı değişik pozisyonlar ve değişik zevkler geçti.

Fakat Michael'ın yatakta harika olup olmadığı gerçeği hâ-

lâ belirsizdi - ve Kit olmadığından şüphe ediyordu - kesinlikle harika değildi. Yatakta hiçbir şey değildi.

Geçen son beş ay içinde tam dört kere sevişmişlerdi. Ve son seferinde hiçte - başarılı olamamıştı. Olayın üstünden iki ay geçtiği halde ve Kit'de kendisine göre ona güvence vermişti, fakat Michael hiçbir girişimde bulunmamıştı. Hiç bulunmuyordu.

İlk evlendikleri günlerde haftada en az iki kez sevişirlerdi. Ve her zaman, her zaman Cumartesi geceleri - tabii Kit regl olmadığı zamanlar. Michael kısaca «Ne dersin?» diye sorardı. Sadece «Ne dersin?» bu soru ip ucuydu ve Kit elindeki kitabı bırakır, televizyonu söndürür ve el ele yatak odasına giderlerdi. Kit kocasının fazla «deneyimli» olmadığını anlamıştı - bunu bilecek kadar modern romanlar okuyordu. Fakat, sevişmeleri, kendilerini şehvetin derinliklerine atmıyorsa bile yeterince tatminkâr ve zevkliydi.

Fakat şimdi, bu son aylarda hiç sevişmiyorlardı. Neden? Hayır, başka bir kadının varlığını düşünemiyordu. Marian haklıydı - kocası çok tedbirliydi. Öyleyse Kit suçluydu. Önceleri kocasının yeni bir hamilelikten korktuğunu sanıyordu, böylece doğum kontrol hapı kullandığını söyledi. Fakat Michael yanıt olarak sadece «çok iyi» demekle kaldı. Belki de görünümü kocasını kendisinden uzaklaştırıyordu? Doğrusu, geçen yıl çok kilo almıştı, ama bu yıl çoğunu vermişti.

Köpüklerin altında parlayan ince vücuduna baktı. Derisinde çatlaklar yoktu. Şişman sayılmazdı. Kesinlikle, Rubens'in Venüs'ü kadar şişman değildi. Çekici sayılırdı. Memeleri eskisinden biraz daha dolgundu. Fakat çoğu erkeğin hoşuna giderdi. Teni pürüzsüz, duyarlı ve memelerin başları birdenbire dikleşti. Elini vücudunun üstünden aşağıya kaydırды - hafif yuvartak karın, dar kalçalar. Ve elleri bacaklarının arasına kayınca, içinde öylesine güçlü bir arzu duyduğu soluğunu tuttu.

Tanrım, belki bu gece Michael'la sevişirlerdi.

Sevişmeliydiler. Bu gece kendisine sahip olup, kullanma-

lıydı. Öyle davranmasına sebebiyet verecekti. Yatakta harika olacaktı.

Banyonun içinden çıkıp, hızla kurulandı. Havlunun tüyleri- nin tenine dokunmasıyla içindeki arzu daha da kabardı. Evet, bu gece! Bu gece kocasını baştan çıkartacak ve bu gece bir- likte erotik bir zevk duyacaklardı. Vücudunun parfüm değmemiş bazı noktalarına Sortilege ve talk pudrası sürdü. Ne giyecekti? Evlendiği geceki ipek şifon geceliğini mi giymeliydi? Annesinin çeyizine koyduğu güzel «beybidol» mu giymeliydi? Hayır. Hiçbir şey giymeyecekti. Kocasını eve geldiği zaman kendisini yatağın üstünde çıplak bulacaktı. Mis gibi kokan çıplak arzuyla ken- disini bekleyen bir kadın bulacak - ve gün ağırana dek sevişe- ceklerdi.

Arabanın kapıda durduğunu duyduğu zaman vakit gece ya- rısını geçiyordu. Kapı usullacık açılıp, kapandı. Holde gürültü etmemeye çabalayan ayak sesleri. Kit yatağın üstünde hiç kı- pırdamadan, tuvalette çekilen sifonun musluktan akan suyun sesini dinledi. Hırsız gibi sessizce yatak odasına girip, karan- lıkta soyundu.

«Michael?»

«Kit hâlâ uyanık mısın? Vakit gece yarısını geçiyor.»

Yatağın üstüne yayılıp yattı.

Kit elini uzatıp ona dokundu. Elini karnının üstüne koy- du.

«Seni bekliyordum.»

«Beklememeliydin. Fazla bir şey olmadı. Tanrının belâsı sıkıcı toplantılardan biriydi.»

Usul usul elini aşağıya kaydırıp şortunun belini tutunca şa- şırdı. Böyle bir gecede şort giyilir miydi. Yavaşça parmaklarını elastik bantın altına geçirip, soktu.

«Oh, Tanrı aşkına Kit» diyerek hızla geri çekildi. «Bu ge- ce çok sıcak. Uyumam gerek.» Karısının elinden kurtulup, yü- zünü duvara döndü.

Bir süre sonra Kit uykuya daldı. Ve düşlerinde Tim'i gördü.

Ertesi sabah çalar saatin ilk zırlamasında Michael yataktan fırladı ve bacak kırma, hayali bisiklet pedalı çevirme hareketlerine başladı. Kit yarı aralık gözlerinin arasından kocasına baktı. Vücudu her zamanki gibi bakımlı, güzel, kasları sertti. Belki onu bininci kez izliyordu. Ve ilk kez istemiyerek ürperdi ve o vücuttan öğrendi.

Tim'in veda partisi için Patsy'nin tüm üst salonunu kiralamışlardı. Herkes oradaydı: Harward arkadaşları, ofisteki meslekdaşları, hatta Büyük Yargıç Jim Keegan bile gelmişti. Fakat bu gece hiç kimse politikadan ve yasalardan söz etmiyecekti. Sadece bol bol içilecek, gülünecek ve duygusal tebriklere kadehler kalkacaktı.

Saat onda Kit kafayı buldu, Michael bile iki kadeh viskiden fazla içti. Hiç kimse rahatsız olmadı. Salonda kahkahalar çınıyor, dumandan göz gözü görmüyordu. Kit eğleniyordu ve bu partinin belirli bir dönemi kapattığını içinde hissetmese daha da eğlenecekti. Mum ışığının ve dumanlı kafasının sisleri ardından Tim'in konuklarıyla ilgilendiğini gördü. Büyük sosyete düğününde gelinin babası gibi masa masa dolaşp konuklarıyla konuşuyordu. Gelip kendisiyle konuşmasını diledi, ama bir süre sonra geleceğini biliyordu. Herhalde en yakın dostlarını en sona saklıyordu. Yüzü içtiği şaraptan ve başarıdan kızarmış, smoking ceketinin içinde çok şık görünen sevgili Tim. Her gün görüpte, hiç düşünmediği bir kişiyi sonra birdenbire çok çekici bulmak komikti doğrusu. Garipti. Gerçekten acıptı.

Tim'i kaç yıldır tanıyordu? - üç mü? dört mü? ve hiçbir zaman onu «öyle» düşünmemişti. Gerçek bir dostu. Tim, sizi dudak boyasız, veya en pasaklı halinizde yakalasa bile umursamazdınız. Kaç kez karşılıklı kahve içip, şakalaşıp, tatlı tatlı bir birlerini iğnelemişlerdi. Fakat bu gece onu çok heyecan verici buluyordu.

Bu başarının saçtığı ışıklardan mıydı, gençlik sularından ayrılıp, büyük dünyalara taşımamasından mıydı? Yoksa şarabın

etkisinden miydi? Yoksa Marlan'nın söylediği o garip cümleden miydi?

Sebep her neyse, kimya çalışıyordu. Çok saçmaydı - İçkisinden bir yudum aldı - herhalde içkinin etkisinden böyle düşünüyordu. Bir yerde içkinin cinsel duyguları uyandırdığını okumuştı. Yoksa başka bir şey mi idi?

Gözünün ucuyla, erkeğin odanın diğer köşesinde Letty Goodman'le - flört ettiğinden kuşkulanıyordu - konuştuğunu gördü. Başı Letty'nin yanağına çok yakındı. Keşke yanıma gelip benimle flört etse diye düşündü. Belki yanına oturunca, vücudunun sıcaklığını hisseder, belki masanın altından bacaklarını birbirlerine değdirirlerdi. Tabii flörtten daha ileriye gidemezdi. Fakat... Boston'da asılmadığı tek kadın olmak istemiyordu. Erkeğin, Anne Feeney'nin yanına gittiğini gördü.

Ve hafif sarhoş, kollarını iki yana sallıyarak masaya gelince, yalnızca durumu gözden geçirdi - masanın üstünde ekmek kırıntıları, yarım lokmalar, yarı boş içki bardakları vardı ve sadece:

«Tanrım, Son Yemeğe benziyor» dedi.

Hep bir ağızdan güldüler. Ve Michael hemen pas verdi: «Tek sorun hangimiz İsa'yız.»

«Oh, bu çok kolay.» Tim çarmlıha gerilmişçesine kollarını açtı. «Asıl sorun hangimiz Juda'yız.»

Parti gece ikiden sonra, öpüşmeler, kucaklaşmalar, mektup yazıp, arama, bağıantıyı koparmama vaadleriyle dağıldı.

Tim kadını kollarının arasına alıp, «Seni özliyeceğiz, Kit» dedi.

«Ben de sizi özliyeceğim.»

Ve Tim yanağından öptü.

Ve birbirlerinden ayrıldılar. Belki böylesi daha iyi olmuştu.

İki ay sonra Michael genç yaşından beklenmiyecek yüksek mevkii ile savcılık makamına atandı. Tim Washington'dan tebrik telgrafı gönderdi.

UNUTMA. SUÇLUYU MAHKUM ETMEK KOLAYDIR. MA-SUMU MAHKUM ETMEK İSE BECERİ İSTER.

Michael avukatlar arasında bunun çok eski bir şaka olduğunu söylediği halde, Kit bu kutlama telgrafını hiçte komik bulmadı. Michael yeni görevinde bir çok davaya baktığı için çok mutluydu. Fakat karı koca arasındaki ilişkide hiç değişiklik olmadı.

Tim gittikten sonra, Kit fantaziler kurmaya başladı.

Film yıldızları, ünlüler, beyzbol oyuncularını, hatta tarihi karakterlerle ilişkiler kurduğunu düşleyip, saçma, delicesine fantaziler kuruyordu.

İlk kez, Georgie ile Cleveland Circle'da Paul Newman'ının filmini görmeye gittikleri zaman düş kuramaya başladı. Haftada bir kez «Kızlar gecesi»nde -erkekler evde oturup, çocuk bakıyorlardı.

Filmin ismi «Gençliğin Tatlı Kuşuydu,» ve Newman kötü adam tipini canlandırıyordu. Herkesin ondan nefret ettiğine Kit'in kuşkusu yoktu -yaşlanmakta olan uyuşturucu tutkunu bir arktisle yaşayan, sapına kadar güneyli profesyonel bir damızlığı canlandırıyordu.

Fakat sinemadan çıktıktan sonra Georgie dudaklarını yalayıp, Newman'ın «çok esaslı bir erkek» olduğunu söyleyince, Kit güldü. Fena değildi.

«Ay haydi Kit, itiraf et, gece eve döndüğünde yatağında Paul Newman'ın seni beklemesine ne dersin?»

«Eğer onu yatağımda bulursam, benden çok Michael şaşırır.»

Ve eve gidince, yatağında yalnız Michael'ı buldu. Hiç kımıldamadan kurşun gibi uyuyordu. Kit onu rahatsız etmemeye çalışarak yatağa girdi ve gözlerini kapadı.

Filmdeki sahne gözlerinin önünde canlanıverdi. Adi fakat hala baştan çıkartıcı, sırtında uzun ipek giysiyle Geraldine Page otel odasındaki yatağın üstüne uzanmıştı. Sonra odanın diğer köşesinden - kedi gözlü, dar kalçalı - Paul Newman gö-

ründü. Tembel bir şehvetle yatağın üstünde kendisini bekleyen aktrisin yanına geldi.

Birdenbire sahne değişti - yatağın üstünde tembel şehvetle Kit yatıyordu. Ve Paul Newman odanın diğer köşesinden üstüne doğru geliyordu... Ertesi gece aynı sahneyi tekrar oynadı. Şurasında, burasında yavaşladı. İsteddiği yerleri süsledi. Ve bu kez rejisörün kes uyarılarına kulak asmadan sahne uzayıp gitti.

Bir süre gecelerini süsleyen tek sevgilisi Paul Newman'dı. Sonra kısaca Leonard Bernstein'la ilişki kurdu, Daha sonra Belmondo, Cesar Borgia, Ted Williams. Bir süre Heatcliff, Willy Brant, Gerry Mulligan ile oyalandı. Hatta bir gece kendisini uzun uzun Dracula'nın okşamalarına bile teslim etti. Neden etmiyecekti? Dünya kendisine ait bir istiridyeydi, içinden ölü veya diri istediği erkeği seçmekte özgürdü.

Zamanla, daha zor beğenir oldu. Fantazilerini yazmaya başladı, onları daha gerçekçi hale koydu. İnandırıcılığın dar kısıpları arasına sokmaya zorladı. Yeni kurallar koydu. Adaylarını tarih sırasına göre diziyordu, kılı kırk yarararak hareket planları hazırlıyordu. Büyük bir aşkla teslim olabileceği hareket planları.

Cesar Borgia'yı bırakacaktı. Bin bir nazla teslim olduğu Heatcliff, Scarpia ve Prens Andre'yide bırakacaktı.

Fakat geriye yine de yeterince erkek kalıyordu. Peşinden koşacak, kendisine tapacak ve arzularını doyuracak, güçlü, yakışıklı, başarılı etten kemikten oluşan canlı erkekler vardı.

Tabii, bütün bu düşleri elinden geldiğince gerçeğe uydurmaya çabalıyordu - bazı kez stratejiyi planlaması bütün geceyi alıyordu. Nede olsa Kit, Paul Newmanla nerede tanışacaktı? Havaalanında mı? Açılış gecesinde mi? Fakat böyle yerlere asla gitmiyordu ki. Uçak yolculuğuna çıkmazdı. Hollywood partilerinde gidemezdi, parlak eğlence dünyasına en yakın tanıdığı kişi, aynı mahallede oturan, Boston Operası ışıklandırma mühendisi Hank Stratton'du.

Bir süre aktörle Yardım Sevenler balosunda tanıştığını

düşündü - fakat acaba Newman Boston Yardım Sevenler balosuna katılır mıydı? Hayır. Belki Demokrat Parti yararına düzenlenen herhangi bir toplantıda - erkeğin Batı Sahillerinde politika ile yakından ilgilendiğini biliyordu. Ama bu olanakta işe yaramadı. Aralarında en azından üç bin millik bir mesafe vardı. Sonra bir akşam şansı yaver gitti ve buldu. Newman - onu hala «Paul» diye düşünemiyordu - Broadway oyunlarından birinin, Boston'daki açılışına katılacaktı. Evet, bu olabilirdi. Çünkü harika ve çok akıllı bir aktördü - akıllıyı vurguluyarak düşündü - ve herhalde bir değişiklik olsun diye bir süre seyircilerle, oyuncuların bir arada bulundukları canlı bir tiyatrodan oynamak isterdi. Aktörlerin çoğu bu işi yapıyorlardı.

Ve sonunda bulmuştu. Kit tiyatroya gidiyor - tabii yalnız. Michael'ı fantazilerinin içine yerleştiremiyordu, tiyatroya yalnız gidişinin nedenlerini daha sonra düşünecekti.

Her neyse... tiyatrodan çıkıp, Stuart Sokağında yürümeye başlayınca, annesinin, mezuniyet armağanı olarak verdiği o güzelim yeşim taşı küpesinin birini düşürdüğünü fark edecekti. Küpesini aramak için yere eğilince, pırıl pırıl bronz renkli saçları bir bulut gibi yüzünü örtecek ve bir erkek sesi duyacaktı.

«Bir şey mi kaybettiniz?»

Ayağa kalkacaktı, yüzünün kızarmasında iyiydi. Karşısında sert çenesi fakat hassas dudakları, insanın içini delen masmavi gözleriyle Newman'ı bulacaktı.

Erkek hafifçe koluna dokunacak. Kit'de yeşil yün krep elbisesini giydiğine içinden dua edecekti. Ondan sonrası kolaydı.

Leonard Bernstein daha az sorun yarattı. Adam sadece Boston'da yaşamakla kalmıyor aynı zamanda Brookline'de evi vardı. Ailesinin hala orada yaşadığını sanıyordu, Boston Senfoni Orkestrasını yönetmeye geldiğinde herhalde onları ziyaret ediyordu. Bernstein, Ailesi belki Howland'dan birkaç adım uzaklıktaydı. «Lenny» ile karşılaşma şansı çok fazlaydı.

Bir süre Kingsley Amis'e tutuldu. Adamın resmini 'Şanslı Jim' adlı kitabın arka kapağında görmüştü - ve ne harika bir

eserdi. Hayallerinde yaşattığı genç parlak bir yazarın imajına tıpa tıpa uyuyordu. Adam hakkında yazılan bütün biyografileri yutarcasına okudu. Kit'den on beş yaş büyüktü, ama pek fazla bir fark sayılmazdı. Oxford'da okumuştı. İlişkileri sadece kibar İngiliz sevişmeleriyle kalmayıp, harika edebi sohbetlerle renk kazanacaktı. Sıcak, sevecen ve espriliydi, sabahları Kit'e çay pişirecekti. Erkeğin Henry James'den hoşlanmasını diledi.

Amis bir dizi konferanslar vermek üzere Boston'a gelecekti. Kit Chanel kopyası tayyörülle çok şık ve alımlı konferansı izlemeye gelecekti. Erkek parlak bir konuşmadan sonra dinliyiciler arasında soru sormak isteyen var mı diyecekti. Ve Kit çok kurnazca adamın eserleri hakkında bazı anlamlı şeyler söyleyecekti ve pek tabii ki erkekte bunları daha sonra tartışmak istiyecekti. Konferanstan sonra Kit'i arıyacak ve «Biliyor musunuz, eserlerimdeki sembolizmi anlayan ilk kişisiniz...»

Kitapta yazdığına göre Amis'in evli olmasının hiç sakıncası yoktu. Evli ve iki çocuk sahibiydi. Bernstein da evliydi. Paul Newman da evliydi ve Joanne Woodward'ın kolay rekabet edecek bir kadın olmadığından korkuyordu. Evet, ona bakılırsa, Kit'de evliydi. Kendisine bir koca aramıyordu ki.

Ve böylece fantazi üstüne fantaziler kurdu. Her yerde kendisine yeni sevgililer buldu - gazetelerde, filmlerde, televizyondaki konuşma şovlarında ve özellikle eğitim kanalındaki yayınlarda. Fantazilerine hemen hemen Tim'i - çok tehlikeli bir konuydu - ve artık cinsel hiçbir duygu beslemediği Michael'ı sokmuyordu.

Bir yıl sonra film fantaziler geldikleri gibi çekiciliklerini yitirmeye başladılar. Birer birer, şeytani sevgililer kendilerine ait yerlere çekildiler; beyaz perdeye, televizyona, gazetelere ve podyumlardaki yerlerini aldılar. Fakat Michael olduğu yerde kaldı. Cinsel yaşantıları hemen hemen sona ermişti.

Monk doğduktan sonra Michael'la bir haller oldu. Sekse karşı olan tüm ilgisini yitirdi. Kocasının özellikle saldırgan olmadığını Kit farketti, tabii kendisini asla saldırgan olmaya teşvik etmemişti.

İlk önce aşk hayatlarının sona ermesinden kendisini suçlu tuttu. İki doğumdan sonra vücudunun sarkıp bozulduğunu ve arzu uyandırmadığını düşündü. Fakat aynaya bakınca, kendisinde radikal değişiklik görmüyordu.

Sonra sorunun Monk'la ilgisi olup olmadığını düşündü. Oğlunun Michael'ın düşlerinde yaşattığı altın çocuk olmadığını biliyordu ve kocası uğradığı düş kırıklığını saklamaya çalıştığı halde, Kit, Monk'un doğumunun kocasının arzularını körleştirdiğini seziyordu. Çocuklar evliliklerinin kökleri oldukları halde, artık çocuk yapmaktan söz etmiyordu.

Veya belki Sorun Michael'ın kendisindeydi. Savaş sırasında uzun yıllar kendisini tutması, Harvard'daki ıstıraplı yaşamı belki sevgisiz bir yol çizip, cinsel arzularını da körleştirmişti.

Konuyu oturup, açıkca kocasıyla tartışmaya cesaret edemiyordu - kendisi çok çekingendi, Michael ise çok gururluydu. Onu yatakta başarısızlıkla suçlamaktan korkuyordu, çünkü iktidarsız olduğuna inanmıyordu.

Tüm gücüne, yeteneğine, kendine güvenli dış görünümüne rağmen, Michael'ın egosunun çok hassas olduğunu anlamıştı. Hiç gereksiz yere onu incitmek düşüncesinden bile nefret ediyordu.

Kit kendisine göre bir açıklama buldu. Ne de olsa seks evliliğin bir parçasıydı, fakat Michael diğer bakımlardan üstüne düşen görevleri tam anlamıyla yerine getiriyordu. Geçimlerini mükemmel sağlıyordu, iyi bir babaydı, yatak odalarının dört duvarı hariç, bir kadının her yerde göğsünü gererek iftihar edebileceği bir kocaydı.

Bu arada Kit fantazileriyle oyalanıyordu.

Alışkanlıktan hâlâ doğum kontrol hapı kullanıyordu. Günün birinde her şeyin yeniden değişeceği ümidiyle. Ve belki, kendi kendisine asla itiraf etmediği halde, fantazisi gerçekleşirde günün birinde belki Paul Newman hiç beklenmedik bir anda gerçekten Howland Terrace 52 numaranın kapısını çalardı. Ve düşleri yavaş yavaş sönmeye başladıktan sonra sadece alış-

kanlıktan doğum kontrol hapları almaya devam etti. Çünkü Kit ve vücudu hızla birbirlerine yabancılaşıyorlardı.

Fakat gerçek hayattaki olaylar baskılarını arttırdılar. Olaylar öylesine gelişti ki aklındaki diğer düşünceleri silip süpürdü.

O yaz Georgie ile birlikte sık sık plaja gittiler. Hava pek güzel olmasa bile, bir gece önceden piknik yiyecekleri, termoslara portakal suyu ve buzlu çay doldurup hazırlanıyorlardı. Ertesi saban saat dokuzda, arabaya kovaları, kürekleri plaj iskemlelerini, havluları, güneş yağlarını ve çocukların çeşitli yiyeceklerini doldurup yola çıkıyorlardı. Tanrıya şükür, sidikli bezlerden artık kurtulmuşlardı. Kit ve iki çocuğuna, Georgie ve üç çocuğunu da ilave edince, arabanın içinde bir sivrisineğe bile yer kalmıyordu.

Bazı kez, City Point, «L» Street veya Revere gibi belediye plajlarına gidiyorlardı. Bu plajlar yakın oldukları halde, Kit onlardan hoşlanmıyordu. Çok kalabalıktı, top oynayan gürültücü gençlerle doluydu, kumların üstünde şeker kâğıtları, kokakola kutuları ve kırık şişeler vardı. Monk'un orada kaybolması işten bile değildi.

Ve eğer trafik yoğun değilse, Kit arabanın burnunu kuzeye çevirip, daha sık plajlara yönelirdi. Kuzey de yat klüpleriyle ünlü Marblehead'i, büyüclük anılarıyla dolu Salem'i Portekizli balıkçıların yerleştikleri Gloucester'i geçip uzaklara giderlerdi. Bazı kez Ipswich'i geçip Ann'a kadar uzandılar.

İlk kez zenginlerin yaşadığı Rockpot'a gittikleri gün Georgie «Bizi çingene sanıp kentten kovarlar mı?» diye sordu.

Fakat çocuklar denizin içine inen büyük kayaları, martıları, yumuşak kumları, çeşitli lavanta satan küçük süslü dükkanları ve elle yapılan döğme dondurmaları bu plajı çok seviyorlardı tabii Kit'de onlardan geri kalmıyordu.

Hiç olmazsa birkaç saat Kit zengin, rahat ve dertsiz bir dünyada yaşadığını sanıyordu. Belki günün birinde buralarda yaşama şansına erişecekti.

Çocuklar kumda oynarlar. Kadınlar biraz konuşur, biraz okur, biraz kestirir, arada sırada ortada fol yok yumurta yokken çocuklara bağıırırlar ve güneşte iyi yanmaktan başka dertleri olmazdı.

Yaşam hep böyle olmalıydı - düzenli ve dertsiz.

Arada sırada sıkıcı olmakla birlikte, Georgie fena bir arkadaş değildi. Özellikle iki yıl psikoanalist muayenelerinde geçirdiği günleri anlatmaya başlayınca çekilmez oluyordu. Ona göre yaşam dürtü ve etki düzenine indirilebilirdi. Her şeyin bir sebebi vardı. Bu kez bu sebepler çok çapraşıktı, ama hepsinin bir açıklaması vardı ve bunları psikoanalizcisinin görüşüyle anlatırdı. Cümleleri, «Psikoanalizcim diyor ki...» kelimeleriyle başlıyordu.

«Psikoanalizcim sanatın bir tür arıtma olduğunu söylüyor.»

«Psikoanalizcim Harry'nin çok anal bir tip olduğunu söylüyor.»

Harry, Boston Latin lisesinde öğretmenlik yapan kocasıydı ve Kit adama analığı kocaman poposu olduğu için yakıştıyordu.

«Psikoanalizcim diyor ki...»

Psikoanalizcim ayın yeşil peynirden yapıldığını söylüyor.

Çoğu zaman, Kit kadının anlattıklarını dinlemezdi. Sadece arada sırada «Ah»lar, «Oh»lardı. Bazen de vaziyeti kurtarmak için «Sonra sen ne yanıt verdin?» diye sorardı. Fakat bir kez Georgie «Psikoanalizcim, eğer bir kadının çocukluğunda babası ile tatminkâr bir ilişkisi olmamışsa, hayatta asla, doyurucu cinsel bir ilişki kuramayacağını söylüyor» diyince Kit dikkat kesilmişti.

Mamafi, tüm afra ve tafasına rağmen, Georgie bile söylediklerinin hepsine inanmazdı. «Psikoanalizcim, işe girip çalışmamak için Geoffrey'i - en büyük oğlu - mazeret olarak kullandığını ileri sürüyor.»

Rockport'a çocuklar yanlarında oynarlarken, şejlonglara oturmuş konuşuyorlardı.

Kit «Bu çok komik» dedi. «Hep bunun aksini düşünürdüm.

Çalışan kadınlar işlerini çocuk doğurmamak için mazeret olarak kullanırlar.»

Georgie «Onlar akıllı kadınlar» diye kıkırdadı. «Eğer her şeye yeniden başlasan sen yapar mısın?»

«Ne yapar mıyım?»

«Meslek yerine Aileyi seçer misin?»

«Oh, bilmiyorum. Tartışılması gereken bir soru. Bir kez yakayı kaptırdın mı, alternatifleri düşünecek zaman bile bulamazsın.»

«Çok haklısın.»

İkiside hayatlarından memnun, arkalarına yaslanıp, güneşin altında yattılar. Biraz uzakta, Kit, Sarah'ın çığlıklarını duyuyordu. Bir şey mi olmuştu? Bir tehlike mi vardı? Damarlarında adrenalinin dolaştığını hissetti. Fakat hayır - Sarah, Georgie'nin oğullarıyla ellerinde kova kürek oynuyorlardı. Ya Monk? Monk her zaman yalnız oynardı. Kıyıda yeşil bacak kuşunun peşinden giden küçük esmer şekle baktı. Güneşli havada bile çocukta kış gibi bir soğukluk vardı.

«Georgie sana bir şey soracağım.»

«Mmmmm...»

«Çocuklarının hepsine aynı sevgiyi mi duyuyorsun?»

«Aaaah», Georgie içini çekip yaslandığı yerden kalktı. «Ne sorul. Sanırım hayır diye yanıt vereceğim.»

Kit hafifçe rahatladığını hissetti.

«Yani hepsini seviyorum» diye Georgie sözlerine devam etti, «ve onları çok seviyorum, fakat hepsine karşı başka sevgi duyuyorum. Sanırım özellikle Geoffrey'e karşı daha yumuşak davranıyorum, belki ilk çocuğum olduğu için, ama bu hissimi belli etmek istemiyorum.»

Kit yanıt vermedi. Yeşil bacak kuşu uçmuştu ve Monk hiç kımıldamadan denizin kenarında duruyordu. Sadece başını ileriye geriye çevirip kaybolan kuşu arıyordu.

«Neyin var Kit? Monk seni üzüyor mu?» Kit yanıt vermedi. «Çok konuştuğumu biliyorum. Sadece kendimden ve kendi so-

runlarımdan söz ediyorum, ama bu başkalarına karşı kayıtsız kaldığımı göstermez.»

Kit'in boğazına tıkanan yumru konuşmasını engelliyordu. «Onda bir eksiklik olduğunu düşünüyorsun değil mi?»

«Kit ben doktor değilim.» Elinde lisansı olmadan sık sık psikiatriden fetva savuran Georgie'den beklenmedik hayret verici bir itiraftı. «Esas nokta, sen onda bir eksiklik olduğunu düşünüyorsun. Belki esas sorun da bu.»

«Bazı kez,» Kit yüzünü denize çevirdi, kelimeler ağzından zorlukla çıkıyordu. «Onun normal olmadığını düşünüyorum.»

«Ne gibi?»

«Hiç konuşmuyor. Neredeyse iki yaşına basacak tek kelime söylemiyor. Sarah onun yaşındayken, manyak gibi hiç susmadan konuşurdu.»

«Kit çocukların çoğu geç konuşur. Onu Sarah ile kıyaslamak haksızlık. Baksana, Winston Churchili bile-».

«Winston Churchill'in kaç yaşında konuştuğunu biliyorum. Michael de aynı şeyi söylüyor. Derdim sadece bu olsa. Ama değil. Çok... çok yabancı. Onunla iletişim kuramıyorum. Veya o benimle kuramıyor. Sanki ben yokum. Odasına girince, asla başını kaldırıp, bakmaz, asla gülümsemez ve yaptığı işe devam eder. Hep bir şeylerle meşgul oluyor, bundan yakınmıyorum - sanki bütün dünyasını dışardan gelecek yabancılara Sakın İçeri Girmeyin levhasıyla kapatmış gibi. Bazı kez ona kudur buluyorum, bazı kez de kendime... Onu sevmem gerektiği şekilde seviyorum.»

Gözlerinden akan yaşları, plaj giysisine kuruladı. Çok feciydi. Eğer çocuklar gelipte ağladığını görürlerse çok feciydi.

«Georgie ne söyleyeceğini biliyorum. Onu bir psikoanalizciye götürmemi veya benim gitmemi önereceksin.»

«Öyle bir şey söylemiyecektim.»

«Fakat normal değil.» Şimdi biraz kendisini toplamıştı. «Bana normal olduğunu söyleyemezsin. Biliyorsun, şimdi ona seslenebilirim-» dönüp Monk'a baktı. On metre uzakta gökyü-

zünde küme küme uçuşup, denize dalan martılara bakıyordu. - «Şimdi ona seslensem bana aldırılmaz. Monk.» diye bağırdı.

Sonra daha yüksek sesle bağırdı. «MONK». Öylesine yüksek sesle bağırdı ki, kumda yatan diğer anneler başlarını kaldırıp baktılar. Sarah bile uzaktan duydu. Fakat Monk kımıldamadı. Gözlerini gökyüzünde uçuşan martılardan ayırmadı.

Kit «Gördün ya» dedi. «Çağırdığım zaman gelmiyor bile. Kımıldamıyor bile. Beni hiç dinlemiyor.»

Georgie çekinerek «belki seni duymuyor» dedi.

Kit sanki parmaklıkların arkasındaki tutukluymuş gibi bağırdı. «Oğlumun sağır olduğunu mu iddia ediyorsun?»

Tabii, Kit çok şaşkındı. Son konsültasyondan beri akli bashede değildi. Winkler'le yapılan son konsültasyondan beri.

İki hafta önce Monk'u aile doktoruna götürmüştü. Ona güvenirdi. Her zaman güvenirdi. Soğuk algınlığından, bir iki aşidan başka şeyler için baş vurmadağı halde güveni sonsuzdu.

Çok uzun ve dikkatli bir muayeneden sonra Kit'e «Olabilir» demişti. «Kesinlikle bir şey söyleyemem. Geri zekâli olabileceğı ihtimalini de aklından çıkarma. Daha önce de bu olasılık bir iki defa aklıma geldi.»

Duha önce aklına geldi mi? Ve bizi uyarmak zahmetine katlanmadın mı? Pis hergele. İki yüzlü hergele.

Tabii bu düşüncelerini doktorun yüzüne açıklamadı. Hafifçe mırıldandı. «Sakat olabileceğinden hiç söz etmediniz...»

«Bakın, Bayan Matheson...» bir ordu çocuğı rahatlatmak için «anneleriyle» şakacı biçimde konuşmak adeti idi. «O zamanlar emin değildim. Şimdi de değilim. Sadece aklıma geldi diyelim.»

«Fakat beni uyarmak aklınıza gelmedi. Bilmem gerekmez miydi?»

«Sizi gereksiz yere telaşlandırmak istemedim.» Kit'in üzüntüden kahrolduğunu görünce ilave etti. «Tabii, duymasında bir bozukluk olabilir. Sıkı bir kontrolden geçirip aksaklığın nerede olduğunu bulabiliriz.»

Boston, Kulak, Boğaz ve Burun Hastanesinden randevu

aldı. Ve giderlerken Kit'in elini okşadı. «Haydi kendini çok fazla üzme.»

Evet kendini çok fazla üzme. Ukala domuz. Bir daha bu muayenehaneye ayak basacağıma, cehennemde kavrulursun İnşallah.

Kulak, Burun, Boğaz hastanesindeki Dr. Anders insanlardan çok vakalarla ilgiliydi. Kit, Michael gibi diye düşündü. Doktor, hastayı Dr. Armstrong'a Armstrong'da Dr. Winkler'e havale etti.

«Franz Winkler, Boston'daki en iyi kulakçıdır. Büyük bir adamdır.»

Ve Kit sanki kendi evindeymişcesine, Marlborough Sokakındaki yüksek pencereli, güzel işlemeli tavanlı ve belki yüz yıl önce Bostonlu hanımefendilerin çay içip, gülüşerek flört ettikleri odada «büyük adamın» muayenehanesinde oturuyordu.

Winkler, kısa boylu, tıknaz, bir Almandı. Konuşması öylesine bozuktu ki Kit adamın söylediklerini binbir güçlükle anlıyordu.

«Eveeeeet... şimdi biraz konuşalım, evet mi? Alnındaki Siklopa benezeyen aynalı bandı, yeni işkenceler icat edecek bir Gestapo gibi geriye itti. Ve Kit'e anlattıkları gerçekten işkenceydi.

Kit, iki tür duyma bozukluğu olduğunu öğrendi. Dış kanallarda ve orta kulakta genellikle ameliyatla düzelen, geçici sağırılıklar vardı. Sonra, iç kulağın yeterince görevini yapmamasından doğan sürekli sağırılıklar vardı. İç kulağın - Tanrıya şükür - harika bir mekanizması vardı. Labirentler, odalar, pencereler, kanallar ve galerilerin içinde dış dünyadaki sesi algılayıp, beynin merkezine götüren, binlerce, binlerce mikroskobik kıldan meydana gelmişti. İnsan vücudunun en esrarengiz ve en çapraşık yapısıydı. İç kulak bozukluklarının sebebi yalnız bazı kez anlaşılırdı. Fakat asla tedavi edilemezdi.

Monk'un sağırılığının tedavi edilmesi olanaksızdı. Çünkü iç kulak sağırılığı vardı.

«Tabii bu konuşmayı öğrenemez demek değildir.»

Çeşitli yollardan konuşmayı öğretebiliriz.

«Tabii bu da eğitime bağlı.»

Winkler çeşitli sağlam öneriler yaptı. Çok hafif duyabiliyordu - tamamen sağırılık çok seyrek rastlanan bir olaydı - duyma aletinde yardımıyla, yoğun bir eğitimden sonra, bir tür konuşma yeteneği Monk'a duyma aleti takılması için randevu verdi. Ve işi iyice güvenceye almak için Monk'la Kit'in işaretle konuşma dilini öğrenmelerini önerdi. Sadece konuşmayı öğrenmeye bağlı kalmak doğru değildi.

«Ve tabii gerisi sizin becerinizle kalıyor.»

En büyük dert ise Michael'a nasıl söyleyecekti. Fakat detayları birer birer aklından geçirip, teknolojik terimleri sıraya koyunca, birdenbire Michael'ın sağır olduğunu anladı. Karısının üzüntüsüne, Monk'un yalnızlığına karşı sağırdı.

«Önce bana onun sağır olduğunu söylüyorsun. Şimdi de sağır değil diyorsun. Kararını ver. Hangisi?»

«Michael ben sağır değilim, lütfen bağırma.»

«Özür dilerim Kit.» Birdenbire burnunu sildi. Kit onun ağlamak için kendisini zor tuttuğunu anlıyordu. «Özür dilerim sevgilim. Tanrım... Birdenbire öylesine tepeden indiki. Alışabilmem için bana biraz zaman tanı.»

O gece daha sonra yine aynı konuyu tartıştılar ve ertesi gün yine. Michael biraz daha sakınlaşmıştı ama kaçınılmaz gerçeği kabul etmiyordu.

Michael her zamanki iyimserliğiyle, «Bak bunu iki yönden düşünebiliriz» dedi. «Birincisi, onun yarı sağır olduğunu, ikincisi yarı duyduğunu düşünebiliriz. Ve ben öyle düşüneceğim. Bak nasıl televizyonu izliyor. Yanıt veriyor. Açıkcası, çocuğun duyması, senin ünlü doktorunun düşündüğünden çok daha iyi.»

Monk televizyonun karşısına yapışmış, Temel Rels çizgi filmini izliyordu.

«Fakat...»

«Fakat makat yok Kit. Oğlanın tepki gösterdiğini iklimizde

gördük. Şimdi, eğer sen büyük bir çaba gösterirsen, çocuğun normal konuşacağından hiç şüphem yok. Pekala, belki biraz güç duyuyor. Eh, gözlük takan birçok çocuk var... Bu korkunç bir şey değil? Eğer onunla tane tane konuşursak eminimki» Michael diksiyon öğretmeni gibi tane tane konuşmaya başladı - «er veya geç konuşacaktır. Ama işaret dili. Kit, gerçekten beni şaşırtıyordun. Oğlunun bir çeşit sapık gibi davranmasını mı istiyorsun?»

«Michael anlamıyorsun. Elimizdeki bütün şansları denemeliyiz. «Biraz duymakta güçlük çekiyor». İkimiz aynı dalga uzunluğunda konuşmuyoruz. Bu duymakta güçlük çekmek sorunu değil. Monk, küp gibi sağlar.»

«Hep aynı şeyi tekrarlıyorsun.» diye Michael ısrar etti. «Olayın hiç iyi yönüne bakmıyorsun.»

«Bu işin iyi yönü olduğuna emin değilim.»

«Pekala, sana bir şey söyleyeceğim,» adeta öç alırcasına gözlerini kedi gibi kıstı. «Oğlana sağırılık benim ailemden geçmiş olamaz.»

Kit duyduklarına inanamıyordu. Kendi mükemmel iki kulağına inanamıyordu.

«Yani ne demek istiyorsun?»

«Kulağında duyma aleti taşıyan benim New Yorklu büyük babam değil. Çayına süt mü şeker mi istediği sorulunca, söyleneni anlamak için kulağına boru takan da deli teyzem Annabel değil.»

Kit adeta çılgılık çılgılığa bağırarak «Beni mi suçluyorsun» dedi. «Bütün bunlardan beni mi sorumlu tutuyorsun?»

Michael özenle yineledi. «Söylemek istediğim, çocuğa sağırılığın benim ailemden geçmediği.»

Suçlama! Her hata, her talihsizlik, hayattaki her trajedi suçlamayla açıklanabilirdi. Çünkü Michael, dünyanın tertemiz, düzgün ve intizamlı olduğuna inanıyordu. Herşey mükemmeldi. Öyleyse, düzensizliklerin bir sebebi vardı ve bu sebepte in-

sanlardı. İşler kazaen hatalı olmazdı, hataları yapanlar insanlardı. Başa çıkmaya uğraşmanın anlamı yoktu, yazgıyı, şansı kimse şahit tutamazdı. Hatalar ancak insanların yeteneksizliklerinden ileri gelirdi.

Böylece: eğer yemek fazla pişmişse, kabahat Kit'indi. Eğer Michael yoğun trafiğe takılmışsa Karayolları sorumlusu suçluydu. Eğer yarı deli şekerkamışı biçicisi kardeşini orakla kesmişse, suçlanacak kimse olmadığından suç katilindi. Fakat kesinlikle suçlanacak birisi vardı. Belki suçluluk duygusu yetenekli savcılar yetiştiriyordu ama, Kit zamanla bu tür erkeklerin iyi koca olmadıklarını anladı. Monk'un durumunun kendilerini birbirlerine yaklaştıracığını Michael'ın şefkat hislerini alevlendireceğini ümit ediyordu. Ama yanıldı. Ve günler geçtikçe ilk şoku atlatıp, Monk'un sağırlığını olağan karşılamaya başladıkları zaman, Kit artık birbirlerine yakınlaşmayacaklarını anladı. Çünkü Michael da kusurluydu.

Monk ilk kez duyma aletini takınca - kulağa takılan ve transistörlü radyo gibi çeşitli tellerle göğüse bağlanan karışık bir aletti - Michael deliye döndü. İlk tepkisi «Tanrının belası Merihli gibi» dedi ve sonra, «Ümit ederim sokağa çıkarken bunu takmaz. Belki sen çocuğunun herkese alay konusu olmasına aldırıyorsun ama ben aldırıyorum» dedi.

«Hergele.» Kit deli gibi bağırıp, kapıyı şiddetle çarparak odadan dışarı çıktı. Kapıyı öylesine şiddetli çarpmıştı ki camlar zangırdadı ve belki sessiz dünyasına kapanmış Monk bile gürültüyü duydu.

«Michael?»

Yapacağı konuşmayı defalarca aklından geçirmişti ve haftalardır iyi bir zaman kolluyordu. Michael keyifle akşam kahvesini içerken tam zamanı diye karar verdi, Mahkemede iyi bir gün geçirmişti, keyfi yerindeydi, kavgı etmeden konuşabileceklerini düşünüyordu. Öfkesinden ağızından kötü kelimeler dökülmiyecekti. Düştüğü karamsarlıktan iğnell sözlerle yanıt vermiyecekti. Sadece sakın, mantıklı kelimelerle konuşacaklardı.

Tabii bütün suçu yüklenmeyede hazırды. Böylece Michael her şeyi daha kolay kabul edecekti.

«Michael sana çok önemli bir şey söyleyeceğim.»

«Ne hakkında Kit?» Fincanını tabağa yerleştirdi.

«Bizim hakkımızda.»

Michael karısının yüzüne baktı. Fakat gözlerinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Sonra kollarını kavuşturup, arkasına yaslandı.

«Seni pek mutlu edemediğimi biliyorum» diye Kit söze başladı. «Belki seni düş kırıklığına bile uğrattım.»

Michael ne teyid etti, ne de yadsıdı, hiç kımıldamadan oturup bekledi. Ve birdenbire Kit'in güzel mantıklı tartışması rüzgârdaki duman gibi dağılıverdi - haftalarca uykusuz geçen gecelerde hazırladığı, yüzlerce hayali diyalog, cilaladığı kelimeler dağıldı. Gitti. Ve sadece göz yaşları kaldı.

«Michael hiç iyi değil» diye hıçkırdı. «Hiç güzel değil. Hep birbirimize saldırıyoruz... Böyle devam edemeyiz. Ben...»

Yüzünü avuçlarının arasına gömüp, kendisini üzüntüye kaptırdı ve aklındaki bütün güzel sözler uçup gitti.

Ne kadar ağladığının farkında değildi - beş dakika mı? Bin yıl mı? Ve göz yaşları dinip başını kaldırdınca, Michael'ın karşısında hiç kımıldamadan oturduğunu gördü.

Kocasını elindeki kâğıt mendili uzattı.

«Bir süre ayrı yaşamak istiyorum» dedi.

«Bir süre ayrı yaşamak». Michael ilk kez duygusal bir hareket yapıp dudaklarını ısırды. Fakat bu davranışı şaşkınlığa alamet değildi. «Pekala, Kit. Şimdi, bana bu bir süre ayrı yaşama isteğinin neler ihtiva ediyor onu söyle?»

Bu kararı vermesine sebep olan şeyleri, duygularının kendisini nereye getirdiklerini anlattı... Tartışmaları... Berbat olan aşk hayatları... Aralarında gün geçtikçe artan uzaklık. Fakat Michael bunların hiç birine ilgi göstermedi. Yüzündeki ifade haydi saçmalamayı bıraktı gerçeği konuşuyordu.

Bir bakıma işleri kolaylaştırıyordu. Belki kendisi de böyle bir ayrılık teklifini uzun süredir bekliyordu.

«Michael eğer bir süre Boston'da kendine bir kat tutarsan, birkaç ay deneriz diye düşündüm...»

«Kit burası benim evim. Hiçbir yere gitmem.»

«Veya...» artık çekingenliği bıraktı. «Eğer çocuklarla ben yakınlarda bir yere taşınırsak. Onları gelip her hafta sonu görebilirsin. Ne de olsa deneme ayrılığı.»

Birkaç dakika yanıt vermedi. Sonra: «Kit, evden ayrılmak istediğine üzüldüm. Gitmeni istemiyorum, aramızdaki sorunları çözümlenmeyeceğimizi sanmıyorum, mamafih» - Michael dikildi. «Burası özgür bir ülke. Eğer gitmeye kararlıysan, seni tutamam. Fakat hiç bir şekilde - tekrar ediyorum hiçbir şekilde - çocukları sana vermem.» Sesi öfkeden titriyordu. «Allah kahretsin Kit... Onlar benim çocuklarım. Onları asla sana bırakmam. Ne Sarah'ı Ne de Monk'u.»

Kit dondu. Dondu, sonra paniğe kapıldı. Onlar kendisinin çocuklarıydı. Çocuklar hep anneleriyle giderlerdi, bunu herkes biliyordu. Michael da biliyordu. Fakat öfkeli halinde bile kendisinden çok emindi. Sanki karısının her davranışını bekliyormuş gibi hazırlıklıydı. Oh, Tanrım... Bu adamın aklından geçenleri kim bilebilirdi.

«Beni durduramazsın» diye haykırdı. «İyi bir anneyim. Uygun bir anneyim. Çocuklarımı elimden alamazsın.»

«Kit iyi bir annesin» diyerek kadının ellerini demir gibi parmaklarının arasına alıp, sıktı. «Fakat bende çok akıllı, zorlu bir avukatım. Yeryüzündeki her mahkemede seninle kıyasıya çarpışırım. Kitapta yazılı her hileye baş vururum. Ve mücadeleye başlayınca hiç bir kural dinlemem. Çocukları benim elimden alamazsın, tabii bütün ömrünce mahkemelerde sürünmek istemiyorsam.»

«Yapamazsın» diye ağladı. «Böyle bir şey yapamazsın.» Fakat kalbinin derinliklerinde yapabileceğini biliyordu. Ve Kit ağlamaya devam ettiği sürece, kadının ellerini sıkmaktan vazgeçti, kazanan, yenilene merhamet gösteriyordu.

«Kit işler buraya asla gelmez. Aramızda anlaşırız. Söz veriyorum. Çaba göstereceğim. Belki sende biraz çaba gösterir-

sin. Fakat bu konuyu tekrar açmıyalım... Tabii eğer çocukların velayetinden vaz geçmek istersen başka. Ve Kit bunu yapmak istemiyorsun.» Şimdi sesi çok ikna edici çıkıyordu. «Tabii çocuklarında babasız büyümesini istemiyorsun. Ve böyle olması gerekir. Korkarım. Ya hep ya hiç. Böyle yaşamaya alış.»

Ve böyle yaşamaya alıştı.

KATE

La Scala tenorlar, Le Mans otomobil yarışçıları için neyse, Westminster Köpek Klübünde köpek yetiştiricileri için büyük bir olaydı. Ve o gece bahçeyi dolduran binlerce, - köpek yetiştiricileri, hayranlar, spor yazarları, meraklılar (yüz iki cins hayvanları hesaba katmıyoruz) - kişinin arasında Kate ve Barry Warden de vardı.

Kate erkeği yakasından sürükliyerek kendisiyle birlikte gelmeye zorlayınca, «Bu iş mi yoksa zevk gezisi mi?» diye sordu.

«Benim için işten başka ne olabilir. Haydi gel benimle belki eğleniriz. Korgilere uygunsuz teklifler yaparken beni izlersin.»

Çünkü Kraliçenin korgileri vardı. Hiç olmazsa, Chicago Holding'den Doug Withers öyle demişti.

«Kraliçenin korgileri var.»

«Çok güzel.» diye Kate yanıt vermişti. «Pireleri olacağına korgileri olsun.»

«Şekerim beni anlamadın. Kraliçenin korgileri evinde Buckingham Sarayında, dahası babasının da korgileri vardı. Ana Kraliçenin de korgileri var. Asil bir köpek türüdür.»

Aaaah! Kate adamın sözü nereye getirmek istediğini hemen anladı. Korgiler! Kraliçe! Kennel King!

«Anladım» diye başını salladı. İçtenlik dolu, baş sallamamıştı. «Korgilerle bir şeyler yapmamızı istiyorsunuz. Belki bir televizyon reklamı?»

Gözlerinin önünde canladırabiliyordu. Buckingham Sarayının bahçesinde koşuşan bir korgi, belki muhafızlardan birinin bacağına işeyen bir korgi. Harikaydı.

Doug sözlerine devam etti. «Benim tek istediğim, o Tanrının belası İrlanda seterini paketin üstünden kaldırıp - bu gün artık hiç kimse seter beslemiyor - bir korgi resmi koymak. Ve, evet, korgilerle bir televizyon reklamı hazırlayın. Tabii, Kraliçeye imza attıramayız...» Bunları tek başına düşündüm, öyle mi Dougge?... «Fakat her şeyin en iyisini istiyorum. Şampiyonlar. Belki bu cinsin en iyi yetişenlerinden birisiyle anlaşabiliriz, sen işini bilirsin, ilişkileri kurmaya başla.»

«İlişkiler... Kraliçeyle mi? Kraliyet ailesiyle mi?»

«İşte şimdi kafan çalışmaya başladı Kate.»

Benim mi? Kendimi bir köşeye sıkıştırdım.

«Yani şunun gibi bir şey mi... Kennel King ile köpeğinize Kralara layık ziyafet çekin.» - akli makina gibi çalışıyordu.

«Kennel King ile köpeğinize Krallara layık ziyafet çekin» Şarap tadıcısı gibi kelimeleri ağızda çevirdi. «Kate, hoşuma gitti. Evet, harika bir fikir. Ne dersin?»

Sen bok herifin tekisin, seninle çalıştığım için bende deliyim.

«Şahane bir fikir, Doug. Cidden şahane. Ekibimi toplayıp hemen çalışmaya başlayacağım.»

Böylece - Kate ve Barry - Garden'a Amerika Köpek Güzel seçimini izlemeye gelmişler, korgilerin sahneye çıkmasını bekliyorlardı. Kate bu türü pek yakından tanıımıyordu ve sonunda köpekler sahneye çıkınca, düş kırıklığına uğradı. Asilikle ilgileri yoktu. Kısa, tıknaz vücutları ve kirli sarı tüyleri vardı. Kate, İngiltere Kraliçesinin, köpek zevkide şapkaları kadar korkunç diye düşündü. Ve birinci seçilen en iyi cinsinde diğerlerinden hiç farkı yoktu. İsmi Bel Gwynnyd'di ve yetiştiricisi - Kate

programı inceledi - Connecticut, Weston'dan Bayan Paula Aaronson'un göz bebeğiydi.

Kadını kuliste kolayca buldular. Ufak tefek, solgun, kuş gibi, silik bir güzelliğe sahip bir kadındı. Fakat kazanmanın zaferiyle adeta ışıltılı parlıyordu.

Kate kendisini takdim edip, Bayan Aaronson'un zaferini tebrik etti.

Bel Gwynnyd'in kulaklarının altını okşayan kadın «Oh, bunda benim hiç katkım yok. Bel'in kendi başarısı. Ne güzel değil mi?» İp ucunu yakalayan Kate harika hayvanı en azından üç dakika methederken, Barry arkada durmuş bıyık altından gülüyordu.

«... ve tabii çok güzel olduğu için biz belki - » Kate «belki» kelimesinin üstüne bastı, çok hevesli görünmek istemiyordu - «reklamını yapacağımız mamül için resimlerini çekeriz.»

Kazandığı zaferin sevinciyle hâlâ havalarda uçan Bayan Aaronson ne evet ne de hayır dedi. Tabii Kate'e kadına henüz aceleleri olmadığını söyledi. Belki gelecek hafta uygun bir zamanda tekrar bu konuyu görüşürlerdi? Kate işler yatışınca telefon edebilir miydi?

Bayan Aaronson «Evet, tabii. Durun size kartımı vereyim.» dedi.

Kadının yanından uzaklaştıktan sonra Kate «Barry neden yüzün asık? İşler yolunda gitti sanıyordum.»

Barry mırıldandı. «Sende pek neşeli değilsin Kate. Sanki o sittirici köpek Gucci ayakkabılarına işemiş gibi yüzün asık.»

AARONSON: ALTIN MEŞE KORGİ KLUBELERİ. Lütfen arabanızı dikkatli kullanın. «Lütfen» kelimesi Kate'in hoşuna gitti. Daha evi görmeden, köpeklerin sesini duyuyordu - her yeni geleni, boğuk havlamalar, inlemeler karşılıyor diye düşündü.

Sonra ev meydana çıktı.

Bu güne dek gördüğü evlerin en güzeliydi. Sanki Ev ve Bahçe dergisinin orta sayfasındaki resimlerden biriydi. Öyle çok büyük görkemli bir şey değildi, ama Nesiller boyunca, New Englandlı asil tabaka tarafından sevilip bakılmış bir havası

vardı. Beyaz koloniyel sütunlu, siyah panjurlu ev, dev gibi iki meşe ağacının altına sığınmıştı. Hiç şüphesiz Altın meşeler adını bu ağaçlardan almıştı. Uzun araba yolunun sonunda eski püskü bir jip ve köpekleri taşımak için içi bölmeli pırıl pırıl yeni Ford steysin vagon duruyordu. Araba yolunun solunda, bir dizi minicik köpek klübeleri dizilmişti.

Kate taksinin parasını ödeyip, arabaların yanından geçip, çekingen bir gülüşle kendisini karşılayan Bayan Aaronson'un yanına gitti.

«Yolda kolay geldiniz mi?» Sıradan bir soruydu ama Kate arkasında gizli gerginliğin farkındaydı. Kadın saatlerdir kapıda mı bekliyordu? Gelişini mi gözlüyordu? Belkide altıncı hissi çok kuvvetli bir medyumdu.

Sanki şaşkınlığına yanıt verircesine, Bayan Aaronson «Geldiğinizi köpeklerin havlamasından anladım. Birkaç düzine korkuyla birlikte yaşadıktan sonra, kapı ziline gerek yok. Fakat içeri buyrun... buyrun.»

Kate'i yüksek tavanlı, para kokan büyük bir salona aldı - hemde ne para. Vitrinin içindeki Bristol porselen koleksiyonundan, parlak madenden Adams sitili şömineye dek, odanın içindeki her eşya ince bir zevkin ve büyük paranın karışımıydı.

«Çok güzel bir ev.» Birdenbire istemeden ağzından bu sözler dökülünce, Kate sesinde cınlayan hasete şaşırdı.

Bayan Aaronson'un yüzü mutlulukla kızardı. «Evet, öyle!» Kolayca mutlu olabilen kadındı, bir yabancıнын evini güzel bulmasından memnun kalmıştı. «Burayı satın adığımız zaman görmeliydiniz... Tamamen - nasıl derler? - bir viraneydi.» Duyduğu heyecandan konuşmasındaki aksan daha belirginleşti. Kate dalgalılıkla merak etti. Neydi? Alman mı? Yoksa Polonyalı mı?

«On yıl önce satın alıp, tamamen yeniden inşa ettik. Yerler... Öylesine berbat ki, üstüne basınca, ayağınız içine göçerdi. Tavanları, stüdyoyu ve kulübeleri yeniden inşa ettik. Aaah... Sizi sıkıyorum. Buraya iş için geldiniz bende yeni yetmeler gibi çene çalışıyorum.»

«Sakıncası yok, Bayan Aaronson.»

«Bana Polly deyin. Sizin isminiz ne...?»

«Kate.»

«Kate... Kathe... Benim ablamın ismiydi» - bir an gözleri uzaklara dalıp gitti - «çok sevdiğim bir isimdir. Fakat önce, klübeleri görmek istersiniz herhalde, paltonuzu çıkarmayın.»

Klübelerde çok görkemliydi; arka kapıları, köpeklerin koşup oynayabilmeleri için yüzlerce dönümlük boş araziye açılıyordu. Yiyeceklerin ve gerekli aletlerin hazırlandığı ayrı bir klübe vardı. Acil durumları haber verecek ışıklandırma sistemi bile kurulmuştu.

Kate gerekli her türlü sevecen gürültüleri çıkarıp, ödül kazanan şampiyonu okşadı. Hayvanı diğer köpeklerden ayırmasına olanak yoktu, ama hiç susmadan konuşan Bayan Aaronson'a akıllıca yanıtlar verdiğini sanıyordu.

Daha sonra mutfakta kahve içerlerken, Kate kolayca anlaşmaya varmalarına şaşırdı. Evet, ödenecek para yeterliydi. Hayır, Polly reklamlarda gözükmek istemiyordu - kameralardan sinirlendiğini söyledi. Evet, deneme yazıları olumluydu.

Hem fikirleri, reklam alanı ve süresi içine yerleştirecek, sanat direktörleri televizyon ekibi ve bir ordu teknik elemanla geçirilecek tarihler tespit edildi.

«Evet, şimdi öğle yemeğine kalıyorsunuz değil mi?»

Kate, gerekli ilk anlaşmalara varıldıktan hemen sonra ofise dönmek istiyordu, fakat kısa süre içinde gelişen dostluk karşısında hemen kalkıp gitmesi çok ayıptı. Ve Polly öylesine, herkesi memnun etmeye hevesli bir kişiydi ki, birdenbire, «hayır» demek büyük gaddarlıktı.

«Çok mutlu olurum Polly, teşekkür ederim.»

«Harika.» Harika... Evet herhalde Almandı.

«Siz birkaç dakika salonda rahatınıza bakarsanız. Ben sofrayı hazırlarım.»

«Size yardım edebilir miyim?»

«Hayır, hayır... Bahçeyi seyredip, keyifle içkinizi yudumlayın. On dakika» on parmağını kaldırdı. «Olur mu?»

Eşyalarla dolu bir odaydı - yüzlerce eşya - ve her biri özenle seçilip, sevgiyle yerleştirilmişti. Şöminenin üstündeki duvarda abstre bir resim asılıydı. Odanın doğasına aykırı kaçan, garip bir resimdi - öfkeli, hırslı abstre kırmızılar ve maviler, odanın içindeki diğer zarif eşyalara karşı adeta meydan okuyorlardı. Tablonun köşesinde siyah büyük yazılarla AARONSON imzası görölüyordu.

Polly'nin mi? diye düşündü. Yoksa Bay Aaronson'da var mıydı? Her neyse, tablo Kate'in hoşuna gitmedi ve duvara arkasını dönüp, karla örtülü sakin bahçeyi seyre koyuldu. Bir kaya bahçecisi ve daha düzenli diğer bahçe, ilkbaharın kendilerine tekrar can vermelerini bekliyorlardı. Köpeklerin hiç sesleri çıkmıyordu. Sanki dünyanın akışı bir an durmuş, yaprakları dökülmüş ağaçları huzur sarmıştı.

Dakikalar geçti...

«Herşey güzel, yalnız insanlar kötüdür.» Hiç beklenmedik bir anda derin, çok derinlerden gelen erkek sesi Kate'i yerinden sıçrattı.

Kapının eşiğinde, kocaman bir Rus ayısı gibi iri yarı bir erkek dikiliyordu. Ve bembeyaz dişlerini göstererek gülüyordu. Daracık soluk blucininin bacak kasları sanki kumaşı yırtıp, patlatacak gibiydi, yakası açık gömlekli dev gibi bir adamdı. Sırtındaki giysi ancak yıllarca sonra moda olacaktı.

«Özür dilerim. Sizi korkutmak istemedim. Ben Wolf Aaronson'um.»

Kollarını öne açmış, cüretkâr adımlarla Kate'e doğru ilerledi. Çılgın bir an, Kate erkeğin kendisini kucaklayacağını sandı... Fakat hayır. Elini uzatıp, kadının elini düşünülmiyecek yumuşaklıkla sıktı. İri elleri sert ve boya lekeleriyle doluydu. Parmaklarının üstünde minicik siyah kıllar vardı.

«Ben Marsden Baker'dan Kate Chapman» diyebilirdi.

Bir an kadının ellerini avuçlarının arasında tuttu, sonra bıraktı ve geriye çekilip içine sindirilmesine Kate'a baktı.

«Cins bir attan söz eder gibi söylüyorsunuz. Sanki Ardleys harasından, veya Güneşli çiftlikten Güzel hava gibi...»

Kate gerginlikle güldü.

«Sizin kim olduğunuzu biliyorum» diye devam etti. «Polly bana her şeyi anlattı. Ve sizi sofraya davet etme emrini aldım.»

Yakından bakılınca, görüldüğü kadar uzun boylu değildi. Belki bir yetmiş beş filandı. Siyah saçlarına kırlar düşmüştü. Çıkık elmacık kemikleri ve keskin kaşları yüzüne Asyalı havası veriyordu. Hayır, Kate'in düşündüğü kadar iri değildi. Görünümündeki irilik cüssesinden ziyade vücudundan taşan güçten ileri geliyordu. Erkeksi görünümü ve hayvani gücü sanki odayı egemenliği altına almıştı.

Alışılmadık bir uysallıkla Kate adamın peşine takılıp, yemek odasına girdi.

Kaldığına çok seviniyordu, çünkü öğle yemeği, evin döşenmesi gibi şahane bir olaydı. Bol ve resmiyetten uzak bir olaydı. Büyük cıtır, cıtır Fransız ekmekleri. Krem gibi Brie peyniri, Macar salamı. Evde yapılmış pate ve üstünden dumanları tüten, soslu makarna.

Polly, «Öyle ahım şahım yemekler yok, İnşallah aç kalmazsınız» diye özür diledi.

«Aç kalmak mı! Dünyada gördüğüm en güzel yemekler aç kurt gibi yiyeceğim.»

«Lütfen keyfinize bakın.» Wolf makarnayı kaşıklayıp, Kate'in tabağına doldurdu. «Kadınların iştahlı yemek yemesine bayılırım.»

Kate, tabağına saldırdı, ama Polly tabağındaki yemekle oynuyordu. Bazı kez Kate'e bazı kez de Wolf'a kaçamak bakışlar atıp, tabaklarında yeterince yemek var mı, kadehlerindeki şarap bitti mi diye bakıyordu.

Kate, acaba onu sinirlendiriyor muyum? diye merak etti. Yoksa kocasından mı çekiniyordu? Evin içinde garip bir havanın estiğini farkediyordu.

Mamafi havadan sudan sohbet tatlı geçiyordu. Tanrıya

şükür köpeklerden söz etmiyorlardı. Kate sabahleyin köpekler konusunda boğazına dek doymuştu. Kitaplardan, tiyatrolardan, restoranlardan ve Kennedy yönetiminden söz ettiler.

Oturma odası gibi yemek masasında Wolf etkisinin altına almıştı. Garip fikirleri vardı -herkonuda, kimsenin düşünmeye cüret edemeyeceği garip fikirler. Hele Kate'in metelik vermiyeceği fikirler. Belki başkasının böyle konuştuğunu duysa, sinirlenirdi, fakat erkeğin stiline ve sesinin güzelliğine hayran kaldı. Bir sese aşık olabilir miydi? Derin, yumuşak rahatlatıcı ve hafif İngiliz aksanı çalan bir sestti. Ve mırıl mırıldı. Sanki kaymak tabağının içine düşen bir kedi gibi mırıldanıyordu.

New Yorklu aydınları, mısır tarlasındaki fırtına gibi kasıp, kavuran Durrell'in ALEXANDRIA QUARTET'inden söz ettiler. Wolf, «Eşcinselin doyuma ulaşmaya çabalaması,» dedi «Ne yazdıkları hakkında ne de kadınlar hakkında en ufacık bilgisi yok.»

Kate erkeğin umursamaz havasına bozuldu. Kitaplara tapıyordu. Özellikle JUSTINE.

Sonra, Kate'in göz alıcı şıklığına hayran kaldığı Jackie Kennedy'den söz ettiler.

Wolf ülkenin bir numaralı hanımını bir sinek gibi eziverdi. «Amerika'nın en sıkıcı kadını. Hele o korkunç limon kabuğu gibi şapkaları yok mu? Bizim temizlikçi kadın ondan zevkli.»

Birinci şoktan sonra, Kate erkeği çok eğlenceli bulmaya başladı. Pekala, madem ki en büyük zevki herşeye karşı çıkmaktı, Kate de ona bu fırsatı tanıyacaktı.

Sözü evirip, çevirip modern sanata getirdi ve Campbell hazır çorbalarının üstündeki resimleri, çizen birdenbire eski ünlü eserleri gölgede bırakıp, yeni zenginlerin avuç dolusu para verdikleri sanatçı Andy Warhol'un adını ortaya attı. Pop art. Evet, duvardaki öfke taşan tabloyu gördükten sonra Andy Warhol'un ismini ortaya atmak azgın bir boğaya kırmızı bayrak sallamak gibi bir şeydi. Duvardaki tablonun Polly'e değilse Wolf'a ait olduğunu anlamıştı.

Arkasına yaslanıp büyük bir zevkle beklemeye başladı.

«Andy? Andy korkunç bir dehadır. Picasso'dan sonra yirminci yüzyılda en sağlıklı ve en önemli etkidir.»

«Alay ediyorsunuz.» Karşı koyan Kate oldu.

«Yani benimle aynı fikirde değil misiniz?»

«Hayır. Sanat hakkında pek fazla fikrim yok ama.»

«Fakat neden hoşlandığınızı biliyorsunuz.» Bilinmiyen garip bir sebepten dolayı kadını savunmaya zorluyordu.

«Böyle söylemek istemedim» diye Kate karşı koydu. «Söylemek istediğim, sanat hakkında pek bilgim yok, fakat beni üç kâğıda getirdiklerini anlıyorum. Brillo kutuları. Campbell çorbaları. Yani güzel giysiler içinde Yunan İlahelerinin, yeldeğirmenlerinin ve grup vaktinin resimlerinin yapılması gerektiğini söylemiyorum. Tabii Warhol istediğini çizmekte özgür, fakat bu tip saçmalıklara, kadınların avuç dolusu para dökmelerine sebep oluyor.»

«Niçin saçmalık diyorsunuz? Siz reklam işindesiniz. Meca zi anlamda, Campbell Çorbaları ve Brillo kutuları sizin ekmeğiniz. Sanat direktörleriniz çalışma masalarına kapanıp, bir sabun paketini Boticelli tablosu kadar güzel yapmaya çalışmıyorlar mı? Veya Kennel King köpek mamalarında kullanacakları en ufak renkler üstünde saatlerce tartışmıyorlar mı?»

«Fakat bunu sanatla kıyaslayamazsınız! Biz mal satmaya uğraşıyoruz.»

«Andy Warhol'da mal satmaya çalışıyor. Sizin hazır çorba kutularına servet saçan zengin kadınlarınız, pop art koleksiyonculuğu yapmasalar servetlerini nereye harcıyacaktı? Üniversitelere bağışta mı bulunacaklardı? Yoksa açlıktan kırılan Endonezyalıları paket paket yiyecek mi göndereceklerdi? Zor gönderirlerdi. Paralarını vizon astarlı yağmurluklara, desenleri elle çizilmiş tuvalet kâğıtlarına, veya sapları masif altın golf sopalarına harcarlardı.»

Uzun süredir ağzını açmayan, Polly'nin varlığını Kate unutmuştu. «Oh, Wolf!»

«Siz kocama aldırmayın. İnsanları şaşırtmaya bayılır. Şim-

di Wolf bizimle dalga geçtiğini itiraf et. Söylediklerinin tek kelimesine bile inanmıyorsun.»

«Karım beni iyi tanır. Korkarım, güzel kadınlara takılmadan duramıyorum. Hayır, söylediklerimin tek kelimesine bile inanmıyorum.» Gülümseyince, sanki odanın içine güneş doğmuş gibi oldu. «Sadece yarısına inanıyorum.»

Sanki barış teklif edercesine, Beaujolais şişesine uzanıp, Kate'in kadehine şarap koymak istedi.

Elini kadehinin ağzına kapatan Kate, «Hayır, teşekkür ederim» dedi. «Keşke burada kalıp tatlı sohbetle devam edebilseydim. Çok... Çok kıskırtıcı, fakat ofise dönmem gerek. Nerede kaldığımı merak ediyorlardır. Bana bir taksi çağırırsanız, kente inen trene yetişirim.»

«3.05'ten önce tren yok. Taksilerde buraya gelmez. Haydi şarabı bitirelim, sizi istasyona ben bırakırım. Daha çok vaktimiz var.»

«Pekala, teşekkür ederim.»

Jipe binerlerken, yağmur yağıyordu, Kate daracık süet etekliği ile ayağını kaldırıp, yüksek basamağa binbir güçlkle tırmanıp, ön koltuğa oturunca, köy yaşamına hiç uymayan bir giysi giydiğini fark etti. Wolf bir çırpıda jipe atlayıp, kulakları sağır edici bir gürültüyle harekete geçti.

Araba kullanmasında, konuşmasına benziyordu. Hızlı. Ters. Ve yerdeki çukurlara aldırmandan tehlikeyi göze almış ilerliyordu. Kate istemeden ayaklarını döşemeye sıkıca yapıştırdı ve gözlerini erkeğin direksiyonu tutan ellerinden ayırmadı.

«Biliyormusun, ben çok iyi bir şoförüm.» Elini uzatıp, Kate'in dizini okşadı. Kadın keşke ellerini direksiyondan ayırmasa diye düşündü. «Bugüne dek hiç kaza geçirmedim. Bozuk yollarda yolculuğa alışık olmadığınız belli. Fakat neredeyse ana yola çıkacağız.»

«Sanırım, ben kent yaşantısına alıştım.»

Gözünün ucuyla Kate'e baktı. «Fakat New Yorklu değilsiniz. Hiç New Yorklu gibi konuşmuyorsunuz.»

«New Yorklular nasıl konuşurlar?»

«Cırlak ve yüksek sesle, sanki tüm yaşamlarını yeraltı trenlerinin gürültüsünü bastırmak için harcıyorlar. Sizin sesiniz çok güzel. Çok seksi.»

«Teşekkür ederim... sanırım. Hayır, New Yorklu değilim. Massachusetts'in küçük bir kentindenim. Ama Boston'da büyüdüm. Sizde New Yorklu değilsiniz. Aksanınızı çıkartmaya çalışıyordum. Adeta İngiliz gibi, ama pekde değil.»

«Güney Afrikalıyım. Cape Town'da doğdum.»

«Çok heyecanlı.»

«Gerçekten pek heyecanlı sayılmaz. Hayvanları, bitkileri ve Masal Dağlarını bir yana koyarsan, Güney Afrika dünyanın en sıkıcı yeridir. Ondokuzuncu yüzyılın burjuva düşüncesinin bir anıtıdır.»

«Sanırım geri dönmeyi düşünmüyorsunuz.»

«Asla! Hem zaten böyle çılgıncasına bir düşünceye kapılsam da dönemem. Yıllarca önce pasaportumu elimden aldılar. Onların düşüncelerine göre toplum için büyük tehlikeydim. Kötülük saçan ateşli bir komünist!»

«Öyle miydiniz?»

«Hayır!» Güldü, fakat gülüşündeki burukluğu gizliyemedi. «Benim sözüme komünist eylemlerim, medeni bir ülkede, öğrenci idealistliğinden ileri geçmez. Ve Güney Afrika ise medeni bir ülke değildir.» Öfkeyle homurdandı. «Hayır, asla geri dönmem. Orası bir hapishane. Düşüncelerin hapishanesi ve bende hapishaneleri hiç sevmem.»

İstasyona vardıklarında, park alanında kimseler yoktu. Ne bir yolcu, ne de bir gazete satıcısı. Wolf jipi platforma paralel yanaşırdı.

«Biletiniz var mı?»

Kate başını sallayıp, kapının tokmağını tuttu.

«Durun gitmeyin. Dışarıso soğuk. Tren gelinceye dek jiplin içinde bekleriz.»

«Sizi yolunuzdan ala koymadığıma emin misiniz?»

Usulcacık, «Çok eminim» dedi.

Kollarıyla direksiyonu sardı ve sonra başını kolunun üstüne yaslayıp, dönüp, Kate'e baktı. Gözünü hiç kırpmadan, uzun uzun baktı. Sanki yüzünün resmini çezecekmiş gibi dikkatle inceliyordu. Belleğine yerleştiriyordu. Yeşilimsi gözlerinde, sarı benekler vardı, tıpkı kurt gibi. Ve Kate bu gözlerin içinde aç kurt gibi bir arzuyu hissetti. Evet tıpkı ismine uygun bir erkekti. Kendisine dokunacağını sanıyordu, dokunmasını istiyordu. Kendiside erkeğe dokunmak istiyor fakat dokunmaya çekiniyordu. Ve böylece oturdular - birbirlerine dokunmadan, gülümsemeden, sonsuzluk kadar uzun süren birkaç dakika içinde garip sessizlik içinde oturdular.

Yarışmaya giren çocuklar gibi oturup birbirlerine baktılar. Zamanın durduğu bir dünyada, hayal yarışmasına giren düş çocukları gibi oturdular. Sanki arzudan ve cama vuran yağmur damlalarından başka bir şeyin olmadığı garip bir evrenin içindeydiler.

Homurtularla gara giren tren, düşlerini parçaladı ve zaman denilen eski düşman ortaya çıktı. Wolf gülmsedi ve kafesteki kuşu salıveren, efendi gibi uzanıp, kapıyı açtı.

«Tanıştığımıza çok mutluyum, Bayan... Kate... Chapman.»

Ve konuşmaya başlayınca, az önce gördükleri düşün parçaları sesinde titriyordu.

Her çarşamba günü ajansta panik havası eserdi, bir gün öncesinin planları ertesi günün kararlarıyla çatışır - hiç durmadan telefonlar çalar toplantıların sonu gelmez, kahveler dökülür, verilecek kararlar gecikir ve haftanın ortasında bir isterî havası eserdi. Ve bu Çarşamba da diğerlerinden daha berbat-
tı.

Saat on birde Kate hiç bir işin düzenli yürümiyeceğine karar verdi. Mektup bölümündeki bir ahmak, Times'e verilecek ilanıda Times'a göndermişti. Anne'nin Pastası adlı reklam resimlerini renklendiren kişi elmaları yeşil bir kusmuğa benzetmişti. Ve Sharon -güvenilir, sadık, sevimli kahvesini getiren, kaybolan krokileri bulan, en korkunç telefonları atlatan - Sha-

ron aylık sancılardan evde yatıyordu. Tanrı aşkına aylık sancılar, Tanrı bilir ya bundan sonra kendisine hadım bir sekreter bulacaktı.

İki saat içinde belki telefon dört yüzüncü kere çaldı ve Kate homurdanmaya son verdi.

«Kate Chapman konuşuyor.»

«Nasılsın?»

İşte bu kadar.

Ne bir tanıtma, ne bir özür, bir merhaba bile yoktu - sadece mika camiara vuran yağmur damlaları gibi içtenlik dolu bir nasılsın.

Tabii sesi hemen tanıdı. Tabii, yılanın, tarla faresini tanıdığı gibi. Simeon Stylite'in sütunlarında Tanrının sesini tanıdığı gibi. Bu ses, Çarşamba gününün keşmekeşine yakışmıyordu. Ve Kate, hiç sesini çıkarmadan erkeğin konuşmasını dinledi.

«Ben Wolf Aaronson. Geçen hafta Weston'da tanıştık. Anımsadınız mı?»

«Evet, tabii. Weston'da işler nasıl?»

Nerdeyse «Polly nasıl?» diye soracaktı fakat birdenbire vaz geçti.

«Bildiğim kadarıyla iyi, fakat şu anda Weston'da değilim. New York'tayım... Ve sizi öğlen yemeğine götürmek istiyorum.»

«Öğlen yemeği.» Masasının üstünde duran yapılacak işlere baktı.

«Gelemem...»

«Geleceksiniz.»

«Çok kısa bir yemek olacak.»

«Uzun, saat yarımda sizi lobi'de beklerim.» Ve Kate'in karşı koymasına meydan vermeden telefonu kapattı.

Allah kahretsin, kahretsin, kahretsin diye düşündü. Neden akşam yemeğine davet etmiyordu? Ve birdenbire, sevindi - aptalcasına, sersemcesine sevindi. Akşam yemeğine dek bekliyecek sabrı yoktu.

Tanrıya şükür, saçlarımı Pazartesi yaptırdım, Tanrıya şükür, yeşil Anne Klein elbisemi giydim. Kulaklarındaki küpelere baktı. Çoraplarını inceledi, masasının gözünden acil durumlarda kullandığı portföyünü çıkarttı. 12:25'de «acele» notların hepsini yanıtlayıp, resepsiyondaki kıza müşterisi ile yemeğe çıktığını belki geç kalacağını haber verdi.

Kate asansörden inince, erkeğin beklediğini gördü. Sırtında gri tvid bir giysi vardı. Bir an düş kırıklığına uğrayan Kate'in içi cız etti. Soluk blucinli hali daha hoştu. Kate'ye doğru yürüyen erkek adeta gözleriyle kadını içiyordu. Ve sonra Kate onun her halinden hoşlandığına karar verdi.

«Gelebildiğine çok sevindim.» Gülümseyip, kadının kolunu koltuğunun altına sıkıştırdı.

«Hayır demeye fırsat vermedin ki.»

«Vermek niyetinde değildim. Saçlarını kesmişsin. Evet, hoşuma gitti.» Kapıya doğru ilerleyip, sokağa çıktılar. Yangın musluğu ve sarı otobüs çizgisinin arasında park ettiği jip Kate'in anımsadığından daha koyu kırmızıydı.

«Manhattan'da yemeğe çıkmak için jipe gerek var mı?» Kentin ortasında küçük bir lokantada yemek yiyeceklerini düşünüyordu.

«Ah, öğle yemeğini Manhattan'da yemiyoruz. City Island'a gidiyoruz.»

«Brox'un oralarda bir yer değil mi? Oh, fakat gidemem» diye karşı koydu. «Oraya varınca, soluk almadan geri dönmemiz gerekecek.»

«Oh, fakat gideceğiz,» diyerek Kate'in emniyet kemerini bağladı. «Sond'un en iyi iki istakozunu ve buz gibi sek martiniler ısmarladım.»

Adamın, kendini beğenmişliğine güldü. «Biliyorsun buna insan kaçırmak'denir.»

«Öyleyse arkana yaslan ve keyfine bak.»

«Irza geçerlerken de öyle söylerler.»

Wolf güldü, fakat konuyu değiştirdi.

«Telefona verdiğın yanıtı senı kötü bir gününde yakaladığımı anladım.»

«Ne yazık ki evet.» Manhattan'ın yukarı mahallelerinden geçip, Bronx'a doğru ilerlerken, Kate arkasına yaslanmış, keyifle, sabahın dokuzundan beri başından geçen felaketleri anlatıyordu.

«Mmmmm...»

Yola bakmaktansa kendisine baktığının farkındaydı, fakat «mmmm» pek uyduruk bir yanıtı.

«Anlattıklarımın bir kelimesini bile dinlemiyordun değil mi?»

Neşeyle «Tek kelimesini dinlemedim» dedi. «Ağzına bakıyordum. Dudakların çok güzel - tatlı ve aynı zamanda Boticelli Venüsü gibi cinsel.»

Trafik ışığında durup, arkalarındaki araba ışığın değiştiiğini klakson alarak belli edene dek Boticelli dudakları öptü.

«Pekala, o sersem, fotoğrafçılar ve müşteriler canını ıkaramadıkları zaman ne yaparsın?»

«Ne mi yaparım?» diye sersemce tekrarladı.

«Evet, iše gitmediğin zamanlar ne yaparsın. Hobilerin nelerdir, nasıl vakit geçirirsin... Boş zamanlarında ne yaparsın?»

Ne mi yaparım? Evli erkeklerle yatarım.

Fakat böyle bir yanıt veremezdi ve Kate doğru dürüst bir yanıt veremedi. Ne yapardı?

«Evet, kitap okurum, sinemaya g derim yemek yerim, uyurum, herkes ne yapıyorsa bende aynı şeyleri yaparım.»

«New York'ta yaşıyan güzel bir kız için pek ilginç bir yaşıantı değil.»

Evet değildi. Kate'in kendi kulağına bile pek sıkıcı geliyordu. Tanrım beni can sıkıcı bir bakire sanacak. Sakın bana dokunmayın diyen küçük bir Bostonlu.

«Boş vakitlerimde ben... Eğlenmeye bakarım.» Sesinde açıkça ima vardı.

«Tabii» diye sırtıttı. «Eğlendiğinden hiç Ő phem yok.»

Danny'nin Balık Evi, gösterişten uzak Şık insanların devam ettiği bir lokantaydı. Ve eğer Kate buranın adını hiç duy-

mamışsa, başkaları duymuşlardı; salondaki müşterilerin görünümüne bakılırsa, çoğu balığa çıkmış meraklılar ve şık giyimli birkaç Westchesterli sıksa kocakarı başlarını tabaklarındaki istakozlara gömmüşler keyifle yemek yiyorlardı. Wolf, kadını denizi gören dip masalardan birisine götürdü. Sade formika bir masanın üstünde Long Island Sound'un balıkçılık haritası desenli kâğıt örtüler ve bir çift sek martini vardı.

Kate, martini kadehini şakadan şerefe kaldırıp, «Bizim geleceğimizi biliyorlar» dedi.

«Zeytin mi yoksa limon kabuğundan mı hoşlandığını bilmiyordum. Tahminime göre limon sever dedim - meyvadan çok sekten hoşlanan bir tipsin.»

Birinci kadehi öylesine hızlı yuvarladı ki beyinde şimşekler çaktı. İkinci kadeh içkilerle birlikte iki tane kocaman istakoz geldi. Yanında büyük çanaklar içinde tereyağlar, insanı günaha sokacak, kızarmış patatesler, porsiyonlar öylesine büyük fakat öylesine lezzetliydi ki geri çevirmeye gönlü razı gelmiyordu. Obur gibi hiç utanmadan yiyeceklere gömüldüler, fakat Kate daha sonra çok zevkli ve değişik bir ziyafetin başlangıcı olduğunu seziyordu.

Garson masanın üstündeki kırık kabuk yığını topladıktan sonra Wolf «Ve şimdi... bana kendinden söz et» dedi.

«Gerçekten öyle anlatılacak fazla bir şey yok.» Geçmişini düşünüp, fazla derinlere inmeden, evinden, okulundan, Spencer'in kusurlarını, Emily'nin saçmalıklarını ajanstaki işini anlattı. Anlattıkları öyle olağanüstü olmadığı halde, Wolf dikkatle dinledi, arada sırada sorular sordu, aldığı yanıtları ilerde kullanmak üzere belleğine yerleştirdi.

Kate, «şimdi sıra sende» dedi.

«Beni zamanla tanırsın.»

«Sanki büyük karanlık, sırlar gizliyormuş gibisin.»

«Hayır... Hayır karanlık sırlar yok. Connecticut köylerinde yaşayanlar karanlık sırlar saklamaya pek fırsat bulamazlar.»

Babasının, erkekler okulunda öğretmenlik yaptığı Cape Town'daki çocukluğundan kısaca söz etti. Delikanlılık çağında

İki çılgın tutkusu vardı. Birincisi orduya yazılıp, Avrupa sahnelerinde savaşmak. «Dünyada her şeyden çok Nazi'leri öldürmek istiyordum. O yıllarda, Yahudi delikanlısı olmanın ne demek olduğunu bilemezsin. Ortada neler döndüğünü bildiğin halde, yaşın küçük diye askere almadılar.»

Diğer tutkusu ise resim yapmaktı.

«Sonunda, her iki tutkumu da yerine getirdim.»

On yedi yaşında, ailesinin karşı koymasına aldırmadan Rödezya'ya gidip, İngiliz kuvvetlerine yazılmıştı ve Üçüncü Reich'in son gaddarlıkları dünyayı titretirken, Avrupa'ya ayak basabilmişti. «Askerlik tutkuma harpte son verdim.»

«Savaştan sonra New York'a gelip öğrenci yurdunda resim çalışmaya karar verdim. Belki, evde bazı resimlerimi gördün.»

«Oh, modern sanat söz konusu olunca hiç fikir yürütemem. Akıllıca bir şeyler söylemeye beni zorluyarak utandırma. Hiç ticari işler yapar mısın? Resimlemeler veya portreler gibi?»

Hayır anlamında başını salladı.

«Çizebilir misin?» Kelimeler ağzından fırladıktan sonra kendisini çok sersem hissetti.

«Tabii, çizebilirim. Sanat okulunda ilk bunu öğretiyorlar. Krokiler, anatomi, canlı modeller... eğer istersen senin resmini çizerim. Kımıldamadan otur.»

Elini cebine sokup, keçe uçlu bir kalem çıkardı: sonra kahve fincanlarını geriye itip, yandaki masadan kâğıt örtüyü alıp, düz tarafını çevirdi.

«Oh, hiç gerek yok» diye Kate güldü. «Çok güzel çizebileceğini biliyorum.»

«Gerek yok, ama istiyorum.»

Kate çaresizlik içinde kımıldamadan otururken, bir kâğıda, bir kadının yüzüne bakarak hızla çiziyordu. Katen kendisini yeni yetme gibi hissediyordu.

Dört beş dakika sonra umursamadan «Al» diyerek kâğıdı kadının önüne itti.

Kate baktı, sonra gözlerini kırıştırdı, tekrar baktı.

Tıpkı oturduğu gibi çizmişti - öne doğru eğilmiş dirsekieri

masaya dayalı. Yüzü kendi yüzüydü, ama kendi tanıdığından daha güzel, daha inceydi. Vücudunun şekli bir şey hariç aynıydı. Kúpeleri hariç - annesinin mezuniyet günü armağan ettiği o güzelim yeşim taşı kúpeleri - çıplak çizmişti.

Kate önündeki resme baktı. Memelerini küçük dik ve erotik hatlarla belirtmiş - köprücük kemiğinin altındaki bölgelere, kaburga kemiklerinin kıvrımına ve beline doğru incelen gövdesine baktı. Resim göbeğinin üstünde masanın sert kesiminin çizgisinde bitiyordu.

Usulca, «Tamamen benziyor mu dersin?»

Uygun bir yanıt verebilmek için bir yudum kahve içti.

Sonunda «Evet görüldüğü kadarıyla evet» dedi.

Erkeğin patiattığı kakhahadan garsonların koşarak geleceklerinden korktu.

«Görüldüğü kadarıyla! Oh, sevgili kızım.»

Kâğıdı geri çekip, keçe uçlu kalemı çizmeye hazırladı.

«Tamamlamam gerek.»

«Oh, Hayır!» Kate çaresizlik içinde kıkırdıyordu. «Bizi buradan kövacaklar.»

Birkaç hızlı hareketten sonra, resmi bitirip, kâğıdı tekrar Kate'den yana itti. Masanın çizgisinin altına, küçük bir kuyruk halinde kıvrılan pullar çizmişti. Resmin bir yanında, dalgaları andıran çizgilere ağız bir karış açık hayranlıkla baktı. Boticelli Venüsü değil artık bir deniz kızıydı.

Kate gözlerine yaşlar dolana dek güldü.

«Belimden aşağıya beni böyle mi düşünüyorsun?»

«Böyle olmadığını kanıtlıyacağını ümit ediyorum.»

Kate'in gülmesi son bulunca, Wolf kadının elini tutup, dudaklarına götürdü ve parmaklarını teker teker öptü.

Sular kabarıyordu, şimdi akıntılar, kendisini çekip uzaklara sürüklüyordu.

«Kate». Kadın titremeye başladı. «Sevgili Kate pencerenin önünde seni ilk gördüğüm andan beri çılgıncasına istiyorum. Nerdeyse hemen oracıkta seni kucaklayıp, yukarıya yatak oda-

sına taşıyacaktım. Öylesine canlı ve parlak bir görünümün vardı ki. Karanlık bir odaya güneş doğmuş gibiydi.

«Bütün hafta boyunca, film yıldızlarının hayalini kuran öğrenciler gibi seni düşündüm. Cebimde, kahvaltı masasının üstünde, stüdyomda sen vardın. Orada belki yüz kere senin resmini çizdim. Oh, Kate neler çizdim! Hayalini gözlerimin önünden uzaklaştırıp, beni rahat bırakmanı diliyordum, ama sen gitmemekte inat ettin. Aklımın garip köşelerinden çıkıp, karşıma dikiliyordun. Yalnızca sesini duyabilmek için belki yüz kez telefona sarıldım. Ve her seferinde, «Beni neden istesin?» diye düşündüm. Bu güzel bağımsız kız beni neden istesin? Evli bir erkeği neden istesin? Sonra, «Kendi yaşantımı istediğim gibi karıştırabilirim, ama onun yaşantısını neden karıştırayım diye düşündüm. Bütün düşündüklerim çok mantıklıydı, fakat bunlar gerçeği değiştiremedi. O zamanda, şimdi de seni çok istiyorum.»

Wolf sustu, Kate yanıt vermedi. Kadının avucunu çevirip, geleceğin neler getireceğini okumaya çalıştı.

«İstasyonun önünde jipin içinde oturuşunu anımsıyorum. Ve yüzünde bir şeyler okudum. Kate doğru okumuş muyum?»

Başını salladı. Hafif fakat belirgin bir baş sallamaydı.

«Öyleyse söyle. Beni istediğini söyle.»

«Seni istiyorum.»

«Yüzüme bak. Şimdi tekrar et, «Wolf seni istiyorum» de.

«Seni istiyorum, Wolf. Çok, çok istiyorum.»

Kate'in elini bıraktı, ama gözlerini gözlerinin içinden çekmeden, garsondan hesabı istedi.

«Git ofise telefon et.»

«Onlara ne söyleyeceğim.»

«Onlara» yüzü mutluluktan ısıllı ısıllı yanarak güldü. «Birdenbire hastalandığını ve doğru eve gidip yatacağını söyle. Ve hiç kimsenin rahatsız etmemesini tembih et.»

Manhattan'a dek hiç konuşmadan yol aldılar. Zevkli bekleyiş içinde, yolculuğu pek anımsamıyordu. Wolf adresi bile sor

madı. Nerede yaşadığını öğrenmişti. Benliklerinden sıyrılmış adeta düş dünyasında yaşıyorlardı. Jipi evin önünde park edip, uçarcasına kapıdan içeri girdiler, asansöre bindiler ve hiç konuşmadan daireden içeriye girdiler. Kapı arkalarından kapanır kapanmaz, birbirlerinin üstüne aç kurtlar gibi saldırıp, giysilerini çıkarmaya başladılar, pancurların altından sızan güneş ışınları altında cırılçiplak kaldılar.

Erkeğin karşısında durmuş - şimdi ışık ve gölgeydi - erkeğin vücudunu okşayışına kendisini bıraktı kocaman, iri güçlü eller memelerini avuçlayıp, uyluklarını okşuyordu. Etlerini adeta eriten eller kendisini bıraktı.

Yatak odası yüzlerce mil uzaktaydı - çok uzaktaydı! çok uzaktaydı - erkeğin kendisine yerdeki halının üstünde sahip olmasını istiyordu. Oynaşmak istemiyordu. Şefkatli minik öpücüklerle gerek yoktu. Hiçbir şey istemiyordu sadece kendisine sahip olmasını istiyordu.

«Şimdi» diye bağırdı. «Sen! şimdi istiyorum.» Yanıt olarak tek hareketle sarıldı. Dudak dudağa yerdeki halının üstüne yuvarlandılar. Karınları uylukları birbirlerine değiyor, kalçaları erkeğin kocaman avuçları arasında kayboluyordu, ta ki yek vücud olana dek erkeğe sokuldukça sokuldu.

Sonra, - kızıışmış azametli bir hayvan gibi güçlü ritmik hareketlerle kadının üstünde gidip gelmeye başladı. Kah kadının üstünde kah altında fakat hep içinin derinliklerinde yerde yuvarlanıyorlardı. Kate artık neyin kime ait olduğunu fark edemiyordu. Saçları birbirlerine karışmış, kalpleri gümbür gümbür çarpıyor, göz yaşları ter damlalarına karışıyordu.

Göz yaşları. Çünkü Kate ağlıyordu. Zevkten ağlıyordu. Bedenini zevke kaptırmış, orgazm üstüne orgazma ulaşıyordu.

«Kate» sesi gümbür gümbür odayı doldurdu. «Kate!... Aşkım!... Kate!» Ve büyük bir titremeye tamamen kadına sahip oldu.

Birkaç dakika birbirlerine sarılı, soluyarak yerde yattılar. Ve Kate yedi kat göklerdeki bulutların üstünden yere inince,

soğuk ve katı bir cismin başını acıttığını fark etti. Gözlerini açtı. Yerde yuvarlanarak, yemek masasının yanına dek gelmişlerdi ve başı, masanın bacağına dayanıyordu. Masanın üstündeki şeker kutusundan yere dökülen şekerler, ter ve spermlere karışmıştı.

Kate gülümseyip içini çekti. Kutunun masanın üstünden düşüğünü bile duymamıştı. Kendi çığlıklarından ve Wolf'un ismini haykırmasından başka hiçbir şey duymamıştı.

Wolf'ta bakıp gülümsedi. Ve kadının berelenen dudaklarından öptü.

«Kate sevgilim, ne vahşiyiz.»

Kate başını erkeğin göğsündeki kılların içine gömdü. Dudaklarına şeker tadı geldi.

Bir süre sonra, bütün ömrünce hiç yerden kalkmak istemediği halde, «sonsuz dek burada yatamayız» dedi.

Wolf bir süre sonra yanıt verdi. «Tabii yatamayız.» Sonra Kate'i kollarının arasına alıp ayağa kalktı. «Haydi şimdi yatağa yatıp, doğru dürüst sevişelim.»

Kate uyandığı zaman hava kararmıştı. Wolf'un mutfakta gezindiğini duydu. Bir dakika sonra erkek başını yatak odasının kapısından içeriye uzattı.

«Sevgilim kahve ister misin? Sakın yataktan kalkma. Ben getiririm.» Ve az sonra tepsinin içinde iki fincanla gelip, birisini Kate'e uzattı ve yatağın kenarına oturdu.

«Buraya yeni mi taşındın?»

Erkeğin sorusuna şaşırdı. «Bu eve mi demek istiyorsun.»

«Mmmmmmm.»

«Hayır, buraya... Dur bakayım, geçen Temmuzda taşındım.»

«Gerçek mi! Hiç eşya ve halı yok.» Ve söylediklerini vurgulamak istercesine elindeki tepsiyi çıplak parkenin üstüne bıraktı. «Baş ucunda komidin bile yok.»

«Evet, biliyorum.» Aslında bu ana dek Kate eşyayı hiç dü-

şünmemiştii. Kafasını sokup uyuyabileceğı bir yerdii. «Öylesine meşgulüm ki, eşya almaya vakit bulamıyorum.»

Tabii Wolf haklıydı. Evin içi bir baraka kadar boştu. Bir yatak, birkaç iskemle, şifonyer, TV seti (işii için gerekiydi) ve elden düşme bir masadan ibaretti. Ve masanın üstü hep kâğıt yığınlarıyla doluydu, ancak, şeker kutusu ve kahve fincanı sığacak kadar boş yer vardı. Kate için yaşadığı yer, işten eve dönünce başını soktuğı, giysilerini sakladığı ve Marsden'deki ofisinin bir parçasıydı. Fakat şimdi yaşadığı yeri erkeğın gözleriyle görünce, çıplaklığı içini kararttı.

Conneticut'daki evi düşündü. Hayır ev değildi - küçük zenginliklere sahip, binlerce müzayededen sevgiyle toplanmış eşyalarla dolu bir yuvaydı. Kate'in evini kim bilir ne kadar sıkıcı ve zevksiz bulmuştu. Açıklama yapmak gereğini hissetti.

«Bak, eve kimseyi davet etmem.»

«Kimseden, kasıt, sevgililerin mi?»

Kate başını salladı.

«Demek bu kutsal tapınağı ayağını basan ilk erkek benim?»

«Sensin. Hoşuna gitti mi?»

«Tarif edemiyeceğim kadar hoşuma gitti. Fakat şunu ilave edeyim ki beni şaşırttında.»

Yatakta Kate'in yanına uzandı.

«Kate, çok esrarengiz bir mahluksun. Seni ne kadar tanıyorum... hakkında ne kadar öğreneceğim.»

Kadın, erkeğın dudaklarını sevgiyle okşuyordu. «Biliyor musun, Wolf yattığım erkeklerin arasında bana bunları ilk söyleyen sensin.»

«Ne söyledim?»

«Beni çok az tanıdığını. Halbuki erkekler bir kadınla bir kez yattıktan sonra, onun içini dışını iyice tanıdıklarını sanırlar. Öğrenecek daha ne vardır? Sanki sevişmek merakı, büyü altına alır.»

«Ah, Kate sevişmek her şeyin sonu demek değildir. Sadece başıdır. Ve belki sen hep yanlış erkeklerle karşılaşmışsın.

Fakat sana söz veriyorum, seni çok yakından tanıyacağım - Bu ilişki sona ermeden ikimizde birbirimizi çok yakından tanıyacağız. Evet, seni yakından tanıyacağım - ne olduğunu ne düşündüğünü ve ne yaptığını öğreneceğim. Seni iyi bir öğretmenin oğluna yaraşır biçimde öğreneceğim. Şimdi gözlerini kapa ve hiç yanıt verme.»

Kahve fincanlarını yere bıraktı, ışığı söndürdü.

«İşe önce vücudunu tanımakla başlayacağım.»

Kadına dokunmaya başladı - okşamıyordu, oynamıyordu - sadece dokunuyordu, kör bir adamın heykeli ellemesi gibi dokunuyordu. Parmaklarının ucuyla, bazı kez avuçlarıyla, kadının vücudunun her noktasına dokundu. Kulaklarının arkasındaki minik kemikleri eliedi, parmaklarını göz kapaklarının üstünde dolaştırdı, dişlerine, ağzının içine, dilinin kenarına dokundu. çenesinin şeklini çizdi, parmaklarını koynundan kaydırıp, köprücük kemiklerinde dolaştırdı, memelerinin yuvarlaklığını elleyip, yavaş yavaş gövdesinden aşağıya kayıp, karnını, kalça kemiklerini kasıklarının yumuşaklığını uyluklarını, baldırlarını, dizlerini hatta ayak tabanlarına bile dokundu - sonra yine kadının vücudunun en duyarlı noktalarına tekrar tekrar dokunarak, adeta onu ezberledi.

Sonra Kate'i kendi üstüne çekti «Şimdi sen beni tanı» dedi.

Yıllarca sonra, Kate'in parmak uçları erkeğin vücudundaki her kılı, dudaklarının tadını ve dokusunu unutamadı. Bu anılar, hiç umulmadık yerlerde, beklenmedik zamanlarda, kafasının içine doluyordu. Anılardan da ötedeydi. Adeta damgalarını vurmuş mühürlerdi.

Wolf, ikinci ziyaretinde, bir şişe Piper Heidseck ve Kate'in avucunun içi büyüklüğünde porselen bir kutu getirdi. Kutunun kapağında parlak renkli bir bülbül heykeli vardı. Kuşun renkleri, porselenin duru beyazlığında daha da belirgindi. Çok, çok ince camdan yapılmıştı ve erkeğin gururla kutuyu eline uzatmasını-

dan, Kate bunun aynı zamanda çok da pahalı bir parça olduğunu sezdi.

«Gel ışıktaki bak.» Wolf pencerenin yanına gitti. «Chelsea porselenin en iyi parçalarından biri.» Kutuyu kaldırıp solan gün ışığına tutup, Kate'in pürüzsüz saydamlığa hayran kalmasını bekledi. Beyaz zeminin üstünde mavinin garip zenginliği ve bül-bülün boğazındaki şarap kırmızı iyice belirginlendi.

Wolf kutuya baktıkça neşeleniyordu. «Evet, Chelsea porselenin çok güzel bir örneği.»

«İçinde ne saklanıyormuş?»

«Ben kutusu... On sekizinci yüzyıl ben kutusu. O günlerde hanımlar, sempati duydukları politik akımları yanaklarına yapıştırdıklarını, şekilli benlerle belli ederlermiş. Ve benleri bu kutuların içinde sakladıklarını.»

Ellery'deki İngilizce derslerinde Addison'un Spectator makalelerinden bir sayfa hayal meyal gözlerinin önünde belirdi.

«Troylar yıldız, Whigs'lerde hilâl... Öyle bir şeydi değil mi?»

Kadının bilgisi hoşuna gitti. «Evet öyle bir şey. Kate kutunun içinde ne saklıyacaksın?»

Kadın minik kutuyu inceledi, bir an kaşlarını çatdı, sonra bağırdı. «Buldum! Eski Stevenson rozetimi, tabii eğer bulabilirsem. Kutu tam ona göre.»

«Mükemmel» diyerek güldü. «Fevkalade uygun. Whig yanlısı büyük hanımların çok hoşlarına gidecek.»

Kutuyu Kate'in elinden alıp, gözlerini odanın içinde dolaştırdı.

«Şimdi sorun bunu nereye yerleştireceğiz (ceğiz eki Kate'in dikkatinden kaçmadı.) Bu evde düz satıh kıtlığı var. Televizyon setinin üstüne ne dersin? Çok eğlenceli gerçek bir tarih hatası yaratacak.»

Kutuyu televizyon setinin tavşan kulaklı anteninin arasına koydu ve bir adım geri çekilip güldü. «Evet, mükemmel! On sekizinci yüzyıl Chelsea'sı ve yirminci yüzyıl RCA'sı. Acaba arkeologlar görse buna ne derler? Sevgilim, git kadehleri getir biraz şampanya içelim.»

Chelsea porselen kutu yeni şeyler vermeye yol açtı, ertesi hafta, Waterford kristalinden altı şampanya kadehi getirdi. (Ucuz kaba cam bardaklar Piper Heidseck'in keyfini kaçırıyordu) Daha sonraki hafta o sabah İkinci Caddedeki antikacıda rastladığı Hollanda işi Pennsylvania dikiş masası izledi.

Masa, biblo gibi süs eşyası değildi ve yatak odasına yerleştirirken, Kate erkeğin ne yapmak istediğini birdenbire anlayıp, şaşkına döndü. Kendi çevresini yaratıyordu. Kök değilse bile, filizlerini salıyordu, güzel şeylere bakacağı ve kendisini rahat hissedeceği yuvasından uzak bir yuva kuruyordu.

Kate yeni eşyalar hakkında iki türlü düşünüyordu. Onları seviyordu ve Wolf büyük titizlikle, eşyaların ince noktalarını gizli kalmış güzelliklerini anlatıyordu. Bu küçük söylevlerine «Eşya dersi» adını takmıştı. Ve öylesine eğlenceli anlatıyordu. Wolf'un armağanlarını tarif edilmeyecek kadar çok seviyordu. Fakat aynı zamanda, her birinden her bir eşya kendisine, yuva kurmadığını, kök salamadığını, hiçbir şeye bağlanmadığını adeta yüzüne vurup, lanetlediklerini sanıyordu. Birazda endişeleniyordu. Wolf'un elinin açıklığı Kate'ye karşı kullandığı bir alet olmasından, evine, yaşamına ve hatta hayat görüşüne sahip çıkmasından korkuyordu.

Kate bir kez onun kendisini beğenmiş hergele olduğunu söyleyince bunu iltifat olarak kabul etmişti. Bir bakıma Kate'de bu anlamda söylemişti. Zekâsının kıvraklığını, çoğu hayal dahl olsa cüretkâr fikirlerini seviyordu. Ve en önemlisi her konuyu açıkça karşılıklı konuşabiliyorlardı. Evliliği hariç herşeyi.

Yalnızca bu konuda hiçbir bilgi vermemekte direniyordu. Ne bir ipucu, ne bir mazeret ne bir açıklamada bulunuyordu. Ve zaman zaman, Weston'dan gittikçe sık uzaklaşmasını nasıl açıkladığını merak ediyordu. Fakat bu konuda hiç onu sıkıştırmıyordu. Wolf'un evindeki yaşantısını da herşeyi, hatta kendisini bile yönettiği cüretkâr güvenle idare ettiğinden emindi.

Ve böylece, ilişkilerinin ikinci ayında, Kate ofisine gidince, Polly Aaronson'dan kendisini aramasını isteyen bir mesaj bulunca çok şaşırıldı.

Polly öğrenmiş miydi? Evet, herhalde öğrenmişti. Fakat öğrense Kate'i ofisten arar mıydı? Telefon edip Kate'in kendisini aramasını ister miydi? Hayır, olamazdı. Herhalde başka bir şey için aramıştı. Tanrının belâsı köpeklerle ilgili bir şey için aramış olmalıydı.

Tabii. Köpekler. TV reklamı için film çekimine başlamaları gerekti. Evet, herhalde bunun için arıyordu. Eğer sebep buysa, Kate'in kadını telefonla aramasından başka çare yoktu. İlk kez, vicdanı hafifçe sızladı. Evli sevgilileri arasında yalnızca Wolf'un karısını tanıdığını düşününce, huzuru kaçtı. İhanet çok ağır bir kelimeydi, çünkü Polly ile yakın arkadaş değillerdi.

Yine de... Wolf'un telefona yanıt verip, kendisini taciz ettiğini yuvasında kendisine rahat vermediğini düşünmesi ihtimaline karşı, kadını Sharon'un aramasına karar verdi.

Birkaç dakika sonra Polly'nin neşeli sesi, hattın diğer ucundan duyuldu.

«Pazartesi günü köpeklerin film çekimi başlayacağını biliyor musunuz?» Kıkırdama. «Tabil çok heyecanlıyız. Sizde burada olacak mısınız?.. Film ekibine yardımcı olacak mısınız diye merak ediyorum.»

«Hayır, Polly, ben gelmiyeceğim. Çekim başlayınca... Yani kameramanlar işe başlayınca benim görevim sona erer.»

Boktan bir yalandı. Kate sık sık film setine gider, fotoğrafçılara emirler yağdırır, küstah yapımcılarla boğuşurdu. Fakat ilk kez bu çekimde uzak durmaya haftalarca önce karar vermişti.

«Evet, acaba...» Polly'nin sesi açıkça titliyordu - «bu kez bir ayrıcalık yapamaz mısınız? Eğer yaparsanız çok mutlu olurum.»

«Fakat, Polly biliyorsun, en iyi kameramanları tuttuk» Tanrının belâsı kimi angaje etmişlerdi? «Köpeklerin çok güzel resimlerini çekeceklerinden eminim.»

«Söylemek istediğim. Şey...»

«Evet?»

«Anladığım kadarıyla, kameramanlar, yardımcıları, yapımcı-

cılar, sanat direktörleri olacak... Mmmm ve aralarında tek kadın ben. Kate, gelirsen, gerçekten kendimi çok rahat hissedeceğim. Yanı, sen beni, köpekleri, kameramanları tanıyorsun ve güvenebileceğim birisisin...» Güvenmek! Oh, Polly, bana güvenme!... «ve sen...»

Kate, Polly'nin düşüncelerini tamamladı. «Kargaşalığa sebep vermem mi?»

«Kargaşalık.» Kadının kahkahasından rahatlama seziliyordu. «Evet, aynen bunu söylemek istiyordum. Lütfen gel. Çok mutlu olurum.»

Kate ne diyebilirdi? Uysallıkla başını eğdi.

«Seni rahatlatacaksa gelirim, Polly. Sabah kameraman ekibiyle gelirim.»

Altın Meşelere giden yol aynen hatırladığı gibiydi. Wolf ile önünde durdukları DUR levhası, bozuk yollar, köpeklerin havlaması ve ev - sonra ilk gelişindeki gibi kapının önünde umutla bekleyen Polly, sırtındaki Peru pançosunun içinde olduğundan da ufak ve kırılacak gibi duruyordu.

Kate, fırsat bulup, Wolf'a haber vermemiştii, fakat herhalde haberi vardı ki ortalarda görünmüyordu.

Polly'nin kendilerini içtenlikle karşılaşmasından, Kate, kadının yaşantısında oynadığı gizli rolden habersiz olduğunu anladı.

Ve böylece, Kate, Kate olduğu için - işte işti - halıların altını süpüren hizmetçi gibi kişisel duygularını hemen bir yana bıraktı. Birkaç dakika içinde - tepeden tırnağa profesyonel kesildi - bütün gün sürecektir zorlu bir çekime atıldı. Gün boyunca, Polly ile çekim ekibinin arasında çıkan anlaşmazlıkları, çözümlmek için, kâh arabuluculuk kâh tercümanlık yapıp düşündü. Tabii çekimin en güç yanı kuşkusuz, Bel Gwynnyd'in yarattığı sorunlardı. Kate karar veremiyordu ama, herhalde Westminster Köpek müsabakasında birinciliği kazanan hayvanın başını döndürmüştü, aynı şımarık bir film yıldızı gibi davranıyordu.

Bel kuşları kovaladı, atılan topları geri getirdi, rejisörün kaskılarını kokladı - akla gelebilecek Tanrının belası her şeyi yaptı, yalnız senaryo gereği, Kennel King mama tabağının yanına uğramadı.

Tam altı saattir çekim yaptıkları halde, esas noktaya varamışlardı.

«Bak, Polly, güneş batmak üzere. Tabağın içindeki mamayı yemesi gerekmiyor, yalnızca ona yaklaşıp koklasa yeter. Köpeğin hoşlandığı bir şey var mı?... Köpek şekeri veya onları heyecanlandıran herhangi bir şey? Belki sevdiği bir şeyi tasın içine koyup, mamanın altına saklayınca, onu harekete geçirebiliriz. Onun aklını başından alacak özel bir şey var mı?»

Polly birkaç dakika tırnaklarını kemirdi, sonra çocuk gibi ellerini çırpı.

«Biliyorum! Wolf'un eski bir terliği var, kocamı tanıyorsunuz?» Evet, Kate tanıyordu. «Bel o terliğe bayılır, evin kapısından içeri girer girmez, doğruca Wolf'un dolabına koşup terliği dışarı çıkarır. Gerçekten kendisinden geçer. Kedi nanesi yiyen kedi gibi.»

«Terliği getirebilir misin?»

«Tabii, fakat tasın içine sığmaz. Kocaman» - güldü - «ayakları biraz fazla büyüktür.» Kate bu söze yanıt vermedi, sadece, «Belki tasın altına gömeriz. Küçük bir delik açar...»

Polly başını salladı. «Kokusunu alamaz.»

«Terlik ne renk?»

«Kahverengi.»

Kahverengi. Kennel King gibi kahverengi.

«Pekala, eğer... um, terliği kesip parçalarını köpek mamasının içine karışırsak olur mu?»

«Kesmek mi?» Polly çok şaşırdı.

«Lütfen, Polly, böylece sorunun çözümleneceğini biliyorum. Ve sadece eski bir terlik. Bak...» Vaziyetin komikliğine için için eğleniyordu. «Kocanın ayak numarasını söyle. Ajans ona Sak mağazasından yepyeni bir çift terlik yollıyacaktır. En iyi deriden. Anlaştık mı?»

Polly terliğı ve bahçe makasını almaya gldince, Kate hırladıkları hileyl ekibe anlattı.

«Anladın mı Sam? Şimdi bu arada hayvanı biraz dolaştır-
da burun delikleri açılsın. Ona büyük bir sürpriz yapmak istiyoruz.»

Sorun çözümlendi. Tereyağdan kıl çekercesine kolayca işi bittirdiler. Bel'in burun delikleri temizlenip açıldı, sonra tasmasından salıverilince, mama tasına öylesine coşkuyla atıldı ki içindekiler havaya saçıldı. Zıplayan köpek, havaya uçan tas ve içinden yerlere dökülen mama ve terlik parçalarını gören Bel'in bir an şaşkın şaşkın bakması - harika bir pozdu.

Polly sevgili, sevgili Bel'ine koştu. Kucağına alıp, başının üstüne kaldırdı. «Akıllı, Bel, seni küçük akıllı Bel» - ve hayvanı başının üstünde tutarken, üstündeki panço yere kaydı. Hizla batan güneşin altında Kate, Polly'nin dirseğindeki düğmeyi gördü. Dünya haberlerini veren filmlerde bu düğmelerden çok görmüştü. Toplama kamplarının döğme ile vurulan numaralarını.

«Sana Polly'den söz edeyim.»

Weston'daki çekimden sonraki Çarşamba günü Kate'in oturma odasında içkilerini yudumluyorlardı.

Kadın martini kadehini bıraktı, elleriyle kulaklarını tıkadı ve «Duymak istemiyorum» dedi.

Hem dinlemeye can atıyor, hemde atmıyordu. Vicdanını rahatsız edecek, keder, felaket, gaddarlık dolu öyküler dinlemek istemiyordu. Aşklarını lekeleyip, suçluluk duygularını körükliyecek, tarihin karanlık kana bulanmış öykülerini dinlemek istemiyordu. Bunları gerçekten dinlemek istemiyordu. Fakat, Wolf'un evliliğı konusundaki düşüncelerini bilmek istiyordu.

Üç aydır, sürekli erkeğın geçmişinin, kendi geleceğini nasıl etkileyeceğini düşünüyordu. Haftanın bir veya iki gecesini New York'ta geçirdiğine böre bu ne biçim evlilik diye kendi kendisine soruyordu? Kendisiyle birlikte kaldığı geceler vaziyeti kur-

tarmak için Drake'de bir oda tuttuğunu biliyordu. Gece geç vakit ve sabahleyin ilk iş Polly'nin arayıp aramadığını anlamak için otele telefon ediyordu.

Paula Elfriede von Brucke, yüzyıllardır, Almanya'nın en gözde Yahudi ailelerinden birinin hayatta kalmayı başarabilen tek üyesiydi.

İspanya'daki engizisyoncu Prusya'ya sığınan Chaim Baruch'un adı (ikinci kuşakta Almanlaştırılmıştı) Brucke olmuştu. Aile efsanesine göre, Baruch'lar doktor, bilim adamı gibi Granada Sarayının ileri gelenlerindendiler. Yüzyıldan fazla bir süre Alman eyaletlerinde oradan oraya isimsiz başı boş savrulan ailenin içinden, çıkan, Gustav Brucke adlı kişi Büyük Frederick'in haritacısı olarak hizmet vermişti. 1823'de Gustav'ın torunu (ve Paula'nın büyük, büyükbabası) iklimi daha yumuşak olan Hamburg'a yerleşip Hanseatic açık liman adı verilen sessiz bir köşede Brucke Yayımcılık Şirketi adında bir yayınevi kurmuştu. Firma özellikle eğitim kitapları, haritalar, ilmi ve teknik konularda büyük bir ilerleme göstermişti. Yüzyılın ortalarına doğru Avrupa'da tek isim olarak ün salmıştı. Üniversite öğrencileri arasında, aile ismi bilimsel anlaşmazlıklara son veriyordu. Eğer Brucke'in bastığı filanca veya filanca kitapta öyle yazıyorsa tartışmak faydasızdı. Firmanın sembolü - sanat ve bilim dünyasının karşılıklı kıyılarını birbirlerine bağlayan köprü - ondokuzuncu yüzyıl felsefe ve bilim dalında, Almanların en gerçek alameti farikası haline geldi. Paula'nın büyük büyükbabası, Bismarck'ın kişisel dostuydu ve Fransız Prusya harbinde haritacılık ve teknik yayınlarda gösterdikleri çaba ve gayrete karşılık, ilk kez Kayser Wilhelm tarafından «von» unvanı verilerek Brucke'lar ödüllendirildiler.

İşte Paula, kocaman malikanede doğdu ve yüksek kültürlü bir ailenin içinde çocukluğunu geçirdi. Kent dışındaki büyük evin içini kahkaha sesleriyle dolduran küçük erkek kardeşleri ve çok güzel ablasının gündüzleri beyaz rugan papuclar, çay saatinde ise giysilerini değiştirip, siyah rugan papuclar giydik-

lerini ve İskoçyalı dadılarının çok lezzetli kekler pişirmesi İlk Çocukluk anıları.

1939'da Brucke Yayımcılık Şirketi Dr. Goebbels'in emriyle kamulaştırılıp, Propaganda Bakanlığının emrine verilmiş. Meşe ağaçlı, büyük kuleli konakta 1940 yılında izine çıkan subayların eğlence merkezi olarak ordu tarafından el kondu, 1941'de.

Kate «Lütfen» diye yalvardı. «Bana anlatma. Dinlemek istemiyorum.» Fakat Wolf devam etti.

Paula en son babasıyla erkek kardeşlerini istasyonda marşandize bindirilirken gördü. Annesini ise «Kadınlar bölümünde» mücevher kuyruğunda beklerken gördü. Ufak tefek, uysal gözlüklü kadın yirmi yıldır parmağından çıkarmadığı altın nişan yüzüğüne ümitsizce asılmış çıkarmaya çalışırken, Paula ve Ablası Kathe de denizde boğulan çocuklar gibi birbirlerine sarılmış bekliyorlardı.

«Siz» diye nöbetçi bağırdı. «Siz ikiniz. Benimle gelin.» Ve kızları sıradan çıkarıp, ite kaka, donuk renkli binaların arasından geçirip, diğerlerinden daha büyükçe alçak barakaların önüne getirdi.

«İçeriye» diye bağıırıp, demir karyolalı, tek iskemleli küçük bir odaya sokup, kapıyı kilitleyip uzaklaştı.

Saatler sonra koridorda ayak sesleri ve konuşmalar duyuldu.

«Yüzbaşı Gruber bu gün çok az topladık, çoğu şişko ev kadınları ve ninelerdi, sadece içerdeki şu ikisi - kardeşler sanırım - sabahki Hamburg postasından çıktılar.»

Kapı açılınca, içeriye Paula'nın o güne dek gördüğü en şişman insan girdi. Yüksek sert yakalı üniformasının üstüne sanki çanağın içinde yoğrulmuş hamur gibi etler çenesinden kut kat etler sarkıyordu, ablak ve uzun yüzünde boncuk gibi minicik gözler, üstünde kocaman siyah bir ben bulunan ıslak etli dudakları vardı.

Nöbetçi «Yüzbaşı Gruber içeriye girince ayağa kalkın» diye adeta havladı. «Ayağa kalkın! Dik durun.» Ayağa kalkıp, korkudan taş kesildiler. Yüzbaşı ellerini arkasında kavuşturup,

pazardan at alır gibi kızların etrafında dolaşıp, onları dikkatle inceledi ve gelip Kathe'nin önünde durdu.

Dudağının üstündeki beni dalgınlıkla mıncıklıyarak, «evet, evet» dedi. «Çok iyi, siz ikiniz... Çok güzelsiniz. Şimdi sevgili kızlar söyleyin bakalım, politik misiniz yoksa Yahudi misiniz?»

İlk söze atılan Paula «Biz Hamburg'lu von Brucker'lerdeniz» dedi. «Babam Felix von Brücke, -» fakat Kathe kız kardeşinin sözlerini kesip, kısaca «Yahudiyiz» diye yanıtladı.

«Yahudi, iyi. Politikleri sevmem, her saniye yeni bir bela açarlar. Yahudiler uysaldır değil mi ha?» Gülerken gerdandaki etler sallanıyordu. «Kendinizi çok şanslı sayabilirsiniz kızlar ve güzel olduğunuz kadar da iyi huylusanız» - diye kıkırdayarak Kathe'nin çenesini okşayıp, parmağının ucuyla memesini tuttu - «burada kalmak hoşunuza gidecek. Yiyecekler iyi. Arkadaşlar iyi. Reich'e iyi hizmet ediyoruz.»

Kathe «Lütfen» dedi. «Size yalvarırım. Kız kardeşim daha on dört yaşında.»

«On dört yaşında!» Gerdandaki etler yine titredi. «Öğrenmek için asla genç sayılmaz. Belki şekerim, senden görerek öğrenir.»

Pantolonunun önünü açtı. «Evet, cici kızlar daha önce hiç sünnetsiz görmediğinize yemin ederim.»

Fakat Paula daha önce asla böyle bir şey görmediği için, adamın bacakları arasında sallanan, şeye büyülenmişcesine baka kaldı. Hizmetkarlar bölümünde arada sırada hizmetçilerin yediği domuz etinden yapılmış sosislere benziyordu. Ve bazı kez ihtiyar Gretchen bir iki lokma yemesine izin verirdi.

Gruber elini Kathe'nin başının üstüne koydu, kapının yanında eli belindeki tabancasının üstünde duran nöbetçiye göz kırpıp, kızı dizlerinin üstüne çökertti.

«Al» dedi. «Tadı Yahudi ekmeğinden değişik.»

Ve korkudan taş kesilen Paula dehşet içinde bakarken, Kathe o garip şeyi ısırdı.

«Yahudi, orospu!» Gruber acı içinde bağırıp, kızı kapıya

doğru tekmeledi, bir saniye sonra nöbetçinin belindeki tabancayı eline aldı ve Kathe'nin beyni dağılıp, yerlere saçıldı.

«Orospu!» diye Gruber bağırdı. «İğrenç Yahudi Orospusu!» Cinsel organını acıyla oğuşturarak, korkudan taş kesilen Paula'ya döndü. «Sen!» diye avaz avaza bağırdı. «Diz çök, Yahudi! Diz çök, diz çök, diz çök.»

Ve Paula önünde diz çöktü.

Ve o odada belki bin kez diz çöktü. Subayların önünde, nöbetçilerin önünde, ayrıcalıklı tutukluların önünde, sapıkların önünde diz çöktü. Dışardaki kamplarda yanan fırınların, bacalarından insan eti dumanları yükselirken diz çöktü. Altı milyon ölürken diz çöktü. Ve 1945 yazında New Jersey, Englewood'dan bir çavuş onu o odada, köpek gibi dört ayak üstünde dolaşırken buldu.

Üzüntüden kahrolan, Kate'in konuşacak dermanı kalmadı, yerinden kalkıp, mutfağa gitti ve başını tezgâhın serin taşlarına dayadı. Neden bu korkunç öyküyü anlatmıştı? Korktuğundan da daha kötüydü. Niçin anlatmıştı? Kendisini kötü hissetsin diye mi? Ayrılık sahnesine hazırlamak için mi? Geçmişini deşelemekle ne kazanmıştı? Ve, Polly hayatta kalmayı başarabilmişti.

Kendisine bir bardak su doldurup, içeriye erkeğin yanına gitti.

«Onunla evlendiğin zaman bütün bunları biliyor muydun?»

«Biliyordum... yeterince. O korkmuş haline göre ne kadar güzel, incecik nazik ve dokunaklı olduğunu tahmin edemezsin. Çektiği eziyetleri düşünmeye bile dayanamıyordum - ne ben ne de savaşa katılan diğer erkekler dayanabilirdi. Tabii, bunları hissettim, olanları silip atamazdım, fakat onu koruyabilirdim, yitirdiklerinin karşılığını küçük de olsa verebilirdim. Hem» diyerek sözlerine ilave etti. «Onu seviyordum.»

Böylece evlenmişlerdi. Kadının psikanalizcisi çok şaşırmış ama evliliği onaylamıştı. Ve Fraulein Paula von Brucke, Bayan Polly Aaronson adını almıştı. İlk önceleri umutsuzca çocuk istemişlerdi. Fakat bir dış gebeliği, sinirli bir gebelik izlemiş ve

sonunda sinir krizleri geçirmeye başlamıştı. Ve bundan sonra onun için seks duygusal olanaksızlık haline gelmişti.

«Ve çocukların yerine köpeklerimiz var.»

«Artık birlikte yatmıyor musunuz?»

«Hayır, yıllardır yatmıyoruz. Hem evliyiz, hem evli değiliz.»

«Böyle nasıl yaşıyorsunuz? Anlamıyorum.»

«Bak, Polly anlıyor. Canım istediği zaman New York'a gelmeye özgürüm. Haftada bir veya iki gece burada kalabiliyorum.»

Kafasında bir ışık yanıp söndü.

«Öyleyse. Çarşamba gecesi kızlarının ilki ben değilim.»

«Kate böyle söyleme... Sana hiç yakışmıyor. Gerçekten sevdiğim ilk kadınsın. Kate, seni seviyorum, seni çılgın gibi seviyorum - buna inanmalısın. Zavallı sevgilim, keşke başka türlü olabilse. Keşke birlikte yaşayabilsek, her gece her sabah birlikte olabilsek, çocuklarımız olsa...» Kate ağlamaya başladı. «... ve hep birbirimizin olsak. Fakat Polly'e bu kötülüğü yapmam. Ve Kate... eğer onu bırakacak olursam perişan olur. Dünyada sahip olduğu her şeyi yitirmiş - ailesini, dostlarını, onurunu şerefini. Kalbinden yüreğinden onu bırakmamı istemezsin. Eğer bırakırsam bana karşı saygın kalmaz.»

«Fakat biz ne olacağız Wolf? Ne ümit edebiliriz? Çarşamba gecelerinden fazla bir şey ümit edemeyiz mi?»

«Ağlama Kate... lütfen ağlama.» Ve kadını kollarının arasına alıp, saçlarını okşarken, onun kadar üzgündü. «Lütfen ağlama sevgilim. Bir şeyler ayarlamaya çalışacağım. Belki bu yaz.. bu yaz Avrupa'ya gideriz. İster misin? Temmuz'da, babamla, İtalya'da buluşacağım, fakat onu gördükten sonra, Roma'da, Paris'te istediğin yerde buluşup, birlikte olabiliriz.»

Kate ağlıyarak başını salladı, sonra biraz daha ağladı.

«Öyleyse anlaştık? İyi. Haydi benim sevdiğim neşeli yüzünü takında dışarıya yemeğe gidelim.»

Taptaze makyajıyla banyodan çıktığı zaman yalnızca yüzü

neşeli değil, kendisini tamamen toplayıp, duygularını kontrol altına almıştı.

«Wolf son bir soru daha. Sonra bu konuyu kapatacağız.»

«Evet, sevgilim?»

«Şirkete ne oldu?... Brucke Yayınevine?»

Arkasını dönüp dolaptan Kate'in paltosunu aldı, fakat kadının onun yüzünü sakladığını sezinledi.

«Tabii Polly'e kaldı.»

«Polly'mi kaldı? Nasıl?»

«Harp mağdurlarına malları geri verildi. Tabii Polly de o aileden kalan tek kişiydi.»

«Öyleyse Yayınevi hâlâ yaşıyor?»

«Oh, evet. Daha büyük ve eskisinden daha iyi. Almanya'da faaliyette, tabii Polly'nin işle ilgilendiği yok.» Kadının paltosunu tutup giydirdi.

«Arıladım. Sadece paraları alıyor.»

«Dediğin gibi sadece paraları alıyor.» Hızla Kate'i döndürüp yüzüne baktı. «Senin düşündüğün gibi değil. Paranın bu işle hiç ilgisi yok.» Ve bakışlarındaki soğukluk ve uzaklık Kate'e konunun kapandığını bildirdi.

Haftalar boyunca, erkeğin o gün anlattıklarını düşündü - evliliği hakkında söylediklerini ve boşamak istemeyişini düşündü. Wolf, Polly için her an kırılacak kadar zayıf bir kadın demişti. Fakat zayıf mıydı? Başına gelenlerden sonra Polly'nin hayatta kalmayı başarması - Brucke'ların içinden bir tek o hayatta kalabilmişti. Zayıf bir kız dört yıl toplama kampının genelevinde yaşayıp, hayatta kalabilir miydi? Hayır, Polly güçlüydü, güçlü veya sapıktı ve Kate onun sapık olabileceğine ihtimal vermiyordu.

Kate, para işinden de işgilleniyordu. Polly'nin servetinin bu işle ilgisi olmadığını Wolf'un içtenlikle söylediğine inanıyordu. Wolf buna inandığı için kendiside inanıyordu.

Fakat güzel şeylere karşı duyduğu tutkuyu da kulak ardı

edemezdi - yaşıdığı lüks hayat, sürekli güzeli aramak, eşyalarına karşı duyduğu sevgi ve gururu görmemezlikten gelemezdi.

Ve kendisi - kendisi de onun eşyalarından biriydi.

KIT

Daha sonra herkes birbirine haberi nerede duyduğunu diye soracaktı?

Georgie, Senfoni Orkestrasının, Cuma öğleden sonra verdiği konseri dinlerken, birdenbire programda yazılı eser yarıda kesildi - şaşkın bir telaştan sonra - Bethoven'in EROICA'sından «Cenaze Marşını» çalmaya başladı. Michael, mahkeme salonunda, özellikle güç bir davayla becelleşirken, yargıç davayı yarıda kesti. Kit ise ütü yapıyordu.

Mutlak perdelerini ütülüyor ve hiçbir şey düşünmüyordu. Ütü yapmanın en iyi tarafı - hiçbir şey düşünmemektir. Ütü yaparken, bir yandan da yarı kulak radyoda Frank Sinatra'nın söylediği şarkıları dinliyordu. Şarkı yarıda kesildi, fakat spikerin söylediklerine kulak vermedi. Başkan hakkında bir şeyler söylüyordu. Herhalde, pek önemli bir haber değildi ki diskjokey tekrar plağı çalmaya başladı. O Kasım günü öğleden sonra ütü yapıyor ve yarı kulak radyo dinliyordu. Öyle delicesine Sinatra hayranı sayılmazdı, fakat arada sırada bu istasyonda güzel caz müziği çalıyorlardı. Aaaah, şimdi oldu - Dave Brubeck çalmaya başladı. Yumuşak, hareketli müziğe sanki mavi beyaz damalı perdeler tempo tutuyorlardı. Hayatta en nefret ettiği iş, gözleri bozan, kareli veya çizgili şeyleri ütülerdi. Sonra müzik yine durdu.

Hayır, olamazdı. Doğru olamazdı. Yeni bir filmin reklam numarası veya alelade bir şakaydı. Bu pop müziği çalan istasyonlarda verilen haberlere inanılmazdı. Ufak bir ücret karşılığında, işe yaramayan malların reklamını bile yapıyorlardı.

Fakat, yine de... radyonun dalgasını değiştirip, esas istasyona ayarladı. Eğer gerçekten böyle bir şey olmuşsa, ana istasyondan duyduğu zaman inanacaktı. Fakat radyonun düğmesini çevirip, istasyonu ararken, diğer yayınlarda müzik çalmıyordu. Sadece sesler vardı, telaşlı, şaşkın, kekeleyen sesler. Bazıları Lyndon Johnson'unda vurulduğu haberini veriyordu. Bazıları, iki Gizli Güvenlik Ajansı ve Dallaslı polisin vurulduğunu iddia ediyorlardı. Kimisi Teksas valisinin öldüğünü belirtiyordu. Kimisi olayı Klu Klux Klan'ın, kimisi ise silahlı bir grup Kübalı teröristin, kimisi ise aklını yitirmiş CIA ajanının üstlendiğini söylüyorlardı. Çeşitli haber kargaşasının arasında Başkan John F. Kennedy'nin vurularak Texas'ın Dallas kentinde Parkland Memorial Hastanesinde öldüğünü açıklıyordu.

Sarah anaokulundaydı. Monk uyuyordu? Kit ütü yapıyordu. Ve Kennedy vurularak öldürülmüştü.

Kit inanamıyordu. Gerçek olamazdı. Mavi beyaz kareli perdeler gerçetti, mutfak masasının üstündeki yarım fincan kahve gerçetti. Fakat bu haber gerçek olamazdı. Ve telefon çalmaya başladı, - çaldı, çaldı, çaldı ve çaldı - Kit gerçek zil sesinin gördüğü düşü parçalayıp, yok edeceğini, bu korkunç karabasanın ortadan kaldırılacağını ve çevresinden kayıp gitmekte olan gerçek dünyayı geri getireceğine inanıyordu.

«Catherine?»

Hıçkırarak ağlayan annesinin sesini zor tanıdı. Demek doğrudu, fakat ömründe Kennedy'ler hakkında tek iyi söz etmemiş, Emily'nin İrlandalı dular gibi ağıt yakmasında çok garipti.

Kit'de ağlıyarak «Evet, anne, haberi duydum» dedi.

«Sen ne?» Emily cıyak cıyak bağırdı.

«Haberi duydum dedim. Çok feci... Feci. Şimdi radyodan duydum.»

«Radyoda mı? Catherine neden radyoda ilan etsinler.»

Emily'nin cıyaklayan sesinde, öfke ve acı seziliyordu. «Neden söz ettiğini anlıyamıyorum!»

«Kennedy.»

«Kennedy kim?» Kit bir an annesinin aklını yitirdiğini sandı. «Catherine, sana söylemek istediğim bir şey var...» - artık göz yaşlarını zaptedemiyordu - «babanın bu sabah fabrikada öldüğünü haber vermek için arıyorum.»

İşte bu gerçektir. Su götürmez bir gerçektir.

KATE

Haberi duyduğun zaman neredeydin?

Kate, Jean Michael'in dükkânının arka odasında kurutma aletinin altında, bir ay önceki Vogue dergisinin sayfalarını çeviriyordu. Ve Puerto Ricalı saç yıkayan kızın karşısında durmuş, ellerini sallıyarak bir şeyler söylediğini dalgınlıkla izliyordu... Ne söylüyordu? Kurutucunun gürültüsünden söylenenleri duyamıyordu.

Kate, parmağını iri bugudilerin arasına soktu. Daha ıslaktı. «Hayır, kurumamış» Kıza gülümseyip, elindeki dergiye bakmaya başladı.

Kız karşısından çekilmiyordu. Kate, kurutucunun altından başını çıkarıp, «Daha kurumadı, saçlarım - » diyinceye dek yüzü acıdan buruşmuş bir halde ağzını oynatıp durdu.

«Başkanı vurdular.»

Yanlış mı duyuyordu. Kate kurutucunun düğmesine basıp söndürdü. «Özür dilerim Carmen, pek iyi anlamadım.» Fakat Carmen - yabancı dilde söyleyecek kelime bulamıyordu - sadece başını sallamakla yetindi.

Dışardaki salonda radyo saçmalıyordu. Öylesine çılgın, öylesine akıl almaz bir şeydi - saç boyalarının yakıcı kokuları, makasların durduğu aşına tepsiler, spreylere kutuları, pembe pamuklar ve radyodan yükselen, çirkin saçmalıklar.

Tabii doğru değildi. Gerçek değildi. Bir tür radyo numarasıydı, Kate'in sözünü duyduğu, Orson Welles'in radyoda «Merihliler dünyaya indi» şakası gibi bir şeydi. Haberin hemen arkasından reklamlar başlıyabilirdi. Fakat sipiker haberi vermeye devam ediyordu.

Hayır, hayır gerçek olamazdı. Takma tırnakların, saç boyalarının, makyaj malzemelerinin tapınağı düş dünyasında hiçbir şey gerçek olamazdı. Ancak haberi gerçek yerde duyarsa gerçek olabilirdi. Marsden Baker gibi gerçek yerde. Paltosunu kap-tığı gibi sendeliyerek kendini sokağa attı.

Marsden'in lobisinde in cin top oynuyordu - bu iyiye alamet değildi. Fakat asansörde «Seni Yakından Tanımak» adlı şarkı çalıyordu. Bu iyiye alametti. Eğer öyle feci olay meydana gelse asansörün hoparlöründen şarkı nameleri dökülmezdi.. Yedinci katın düğmesine bastı. Büyük konferans odasına çıkı-yordu. Hazırladıkları reklamları izledikleri renkli TV seti vardı. Eğer feci olay gerçekse, TV haberi vermemezlik etmezdi.

Hepsi salonda toplanmışlardı: kıdemli başkan yardımcısından tutunda, posta odasındaki çocuklar, sekreterlere, radyo ve televizyon reklamları hazırlayanlara kadar herkes TV'nin etrafında toplanmışlardı. Belki de demokrasi ilk ve son kez Marsden Baker'ı egemenliği altına alıyordu.

Hiç kimse konuşmuyordu. Hiç kimse ağlamıyordu. Kan dondurucu inanılmaz haberdı. Saat üçü biraz geçte telefon ısrarla çalmaya başladı, sonunda Sharon yanıt verdi. Kate'e dönüp, «Seni arıyorlar. Annen. Herhalde çok heyecanlanmış.»

Kate Athol'a giderken yarı yolda, saçlarındaki bigudileri hâlâ çıkarmadığını fark etti.

SPENCER

22 Kasım 1963 sabahı öğleye doğru, Spencer Chapman elindeki diktafonu bıraktı, bir bardak su almak üzere ayağa kalktı ve kroner yetmezliğinden düşüp öldü.

Cenazesi ertesi hafta Pazartesi günü kaldırıldı. Bu sıkıcı olayı, daha da sıkıcı bir tören izledi. Ailenin çok yakınları hariç cenazeye gelenlerin akılları Athol'dan çok uzaklardaydı. Daha görkemli, daha ciddi bir töreni düşünüyorlardı - siyah tüylerle süslü atların hafif çingirak sesleriyle, top arabasında çektikleri tabutu düşünüyorlardı. Ve Spencer'in tabutu mezara indirilirken kızı, kaderin babasına oynadığı acı oyunu düşünüyordu - koyu Cumhuriyetçi, fanatik bir Roosevelt düşmanı olan bu adam - evet, Spencer Schuyler Champan, edebi istirahatine giderken kader kendisine acı bir oyun oynayıp son anın keyfinden mahrum etmişti. Üzüntü, saygı ve ölümüne gösterilecek diğer nazik alakayı mezarının başında başka bir Demokrat Başkanın elinden alması çok acıydı.

KATE

New York'a dönünce Wolf «Annenin durumu nasıl?» diye sordu. Kate düşündü.

«Komik.»

«Komik ha?»

«Hayır, garip bir komiklik. Bana sanki rahatlamış gibi geldi.»

KIT

Michael cenaze töreninden birkaç hafta sonra, «Annen bu olayı çok metin karşıladı doğrusu» dedi.

Kate «Gerçekten öyle değil mi?» diye onayladı. Emily hiç kuşkusuz dul kalmanın ilk fırtınasını çok az göz yaş ve üzüntüyle atlattı. Michael'a göre bu davranış, Boston'da katı bir disiplinle yetişmenin etkisiydi, fakat Kit kocası kadar emin değildi. Emily'nin yaşantısının en fırtınalı devrini büyük bir sükunet ve beceriyle geçirmesi, Kit'e göre bazı istek duygularını belli ediyordu. Çevresine adeta ilgisiz kalıyordu.

Tabii, annesinin göğsünü yumruklayıp, saçlarını yolmasını beklemediği gibi, kırmızı giysiler içinde dansa gitmesini de beklemiyordu. Zaten, Emily bunların ikisininide yapmadı. Üzüntü ve ilgisizlik arasında bocaladı.

Kit, «Sanki belirli bir sürenin geçmesini bekler gibi» diye düşündü.

Spencer Chapman torunlarına vakıf bırakmıştı. Bazı tutucu örgütlere küçük bağışlarda bulunmuştu. «O İtalyan karısı» Bayan Antonelli'yi de vasiyetnamesinde bir yer ayırıp, küçük bir miras bırakmıştı. Tracy Sağır Çocuklar Enstitüsüne 10.000 dolar bağışta bulunmasına, Kit çok hayret etti ve acaba babamı sağlığında yanlış mı değerlendirdim diye düşündü. Kit'e Sag, Pau ve Pulp hisse senetleri dahil çeşitli tahvil ve senetler bırakmıştı. Mirasının gerisi, ev ve içindeki eşyaları «Sevgili karım-Emily Sayre Chapman'a bırakıyorum» diye yazmıştı.

Michael «Annen o kocaman ahır gibi evde tek başına ne yapacak?» diye sordu.

«Arkadaşları ve bulmacaları ve Bayan Antonelli var.» diye Kit kuşkuyla yanıtladı.

«Pek tatlı bir hayat değil.» Sonra Kit'i allak bullak eden bir öneride bulundu. «Tabii, istediği zaman gelip bizimle birlikte yaşayabilir. Kapımız annene her zaman açık.»

Fakat Kit bu öneriyi annesine söyleyince, Emily dalgınlıkla dinledi. «Michael ve sen çok nazıksınız» diyerek fazla bir şey söylemedi.

Altı ay sonra Spencer'den dul kalan Emily eşyaları müzayedeye çıkardı, Athol'daki evi sattı, bulmacalarını Boston'daki Çocuklar Müzesi'ne armağan etti ve Palm Beach'de bir kat satın aldı.

Kit'e «New England kışlarından oldum olası nefret ederim» dedi.

Kit ve Michael kalan mirası ne yapacaklarını uzun uzun düşündüler. «Tabii, para senin, hem bu sırada ona pek ihtiyacımız yok.» Michael'ın borsadaki bir arkadaşı tahvilleri gözden geçirdi ve ufak tefek değişiklikler önerdi. Spencer parasıyla kurnazca yatırımlara girmişti. Şimdiki borsa değeriyle 95.000 dolara varan yatırım zamanla iki katına çıkacaktı.

«Şimdilik yapacağınız en iyi şey bunları bir tarafa kaldırıp unutmak.» Borsadaki adama haber verip faizleri yeni yatırımlara yatırdı, Shawmut Bankasında bir kasa kiralayıp tahvilleri ve hisse senetlerini oraya kilitleyip unuttu.

Monk'la uğraşıyordu. Nasıl uğraştığını Tanrı biliyordu.

Hemen hemen her gün çocuğu Boston'a konuşma derslerine götürüyordu. Çok pahalıya mal oluyordu - tahvillerin bazılarını satmak zorunda kaldı - ama kendisi ve Michael özel derslerin umumi kliniklerden daha faydalı olduğuna inanıyorlardı. Evde, saatlerce konuşma derslerinde öğrendiklerini çocuğa tekrarlıyordu. Monk'un elini boğazına dayayıp, kelimeleri tekrar tekrar yineliyordu. Sonuçlar pek ümit verici değildi, Çocuk

sesleri yavaş yavaş duyuyor - homurtular ve bozuk sesli harflerle çıkarıyordu.

Duyuma aleti deneyimi de başarısızlıkla sona erdi - aletin görünümünden sadece Michael nefret etmiyordu. İlk günden beri Monk'da alete karşı savaş açmıştı, kulağındaki kulaklığı çıkarıyor, tellerini koparıyordu, evin içinde bulunmayacak yerlere saklıyordu. Altı aylık üzücü mücadeleden sonra, Kit aleti paket edip ortadan kaldırdı. Belki biraz daha büyüüp olgunlaşınca kullanırdı.

Çocukla sürekli konuşuyordu ve Michael evde olmadığı zamanlar İşaretle anlaşıyorlardı. Dr. Winkler Monk'un İşaret dilini öğrenmesinde ısrar ediyordu. Tabii, Michael ve Kit'inde bu işaretleri öğrenmeleri gerekti. Kit öğrenmek istiyor, Michael de karşı çıkıyordu. Kocasını bir kez daha esneksizliğini göstermişti. Monk'a İşaret dilini öğretmek, çocuğun konuşmayı öğrenme ihtimalinden uzaklaştırmaktı. Fakat daha kötüsü, çocuğu sağırların dünyasına İtelemektir.

Michael ve Kit altı ay çekiştiler fakat Michael'ın inadı kırılmıyordu ve sonunda Kit boyun eğmek zorunda kaldı.

Monk'un dış dünyayı ne kadar duyacağı, zamanla ilişki kuracağını söylemek çok zordu. Bazı kez, alçak tonlu seslere, bazı günde yüksek tonlu seslere karşılık veriyordu.

Günü gününe uymuyordu. Emniyet sorunu her zaman vardı. Kaynayan çaydanlığın fokurtusunu, azgın bir köpeğin hırlamasını, trafik gürültüsünü duyabilir miydi? Bunu kim söyleyebilirdi? Kit çocuğun açık havada özgürce oynayamayacağı fikrine kendisini alıştırmıştı. Kesinlikle tek başına oynayamazdı.

Belki kız kardeşi daha sabırlı ve birlikte oynamaya hevesli olsaydı - fakat Sarah kardeşine düşkün değildi ondan uzaktı, ikisinin arasında fazla derin bağ yoktu. Sarah, çocuğa, usanc veren evcil bir hayvana gösterilecek toleransı gösteriyordu. Monk ise ablasını hiç umursamıyordu.

Zamanla, Michael'da kendisini gelişmelerden uzak tutmaya başladı. Dört Matheson hep birlikte gezmeye çıktıklarında,

Michael ve Sarah önde gülüşüp, şakalaşarak ilerlerken, Kit ve sessiz Monk'da geriden onları izliyorlardı.

Bazı kez Kit, Sarah'ı «yitirdiğini» sanıyordu. Michael'ın kızı elinden aldığını düşünüyordu. Sarah'ın bebekliğindeki ana kız yakınlığını kuşkusuz yitiriyorlardı. Küçük kızın, annesinin kendisine çok az vakit ayırmasından üzülmekten Kit sürekli endişe ediyordu ama elinden başka bir şeyde gelmiyordu.

Eğer Monk söylediklerini hiç anlamasa Kit ümitsizliğe düşecekti. Basit, ağır ağır, yüksek sesle sık sık işaretlerle söylemek istediklerini anlatıyordu. Fakat oğlanın ne kadar duyup neler anladığını kesinlikle bilemiyordu.

En üzücüsude, çeşitli şeyleri işaret veya sözle Monk'a anlatabiliyor fakat söylediği şeylerin arasındaki gizli sebepleri açıklayamıyordu. Böylece, Kit ütüyü gösterip «Oynama» diyor, fakat «Ütüyle oynama sıcaktır yanarsın» diyemiyordu. Çocuğun eğlence veya dinlenme zamanınıda ayırt edemiyordu. Kit, «Kurabiyeni akşam yemeğinden sonra ye» demek istediği halde «Yeme» veya «Hayır» «Hayır» demekle yetinmek zorunda kalıyordu.

Ne gariptir ki Monk birçok bakımlardan «Kolay bir çocuktur.» Sonu gelmez sorularıyla, yukarı kattaki oğlanlarla bitmek tükenmez boğuşmalarıyla, dizierindeki yaralarla, kaybolan bebekleri aramakla durmak oturmak bilmeyen Sarah'dan çok daha kolay bir çocuktur.

Sessiz ve çoğu zaman hiçbir şey istemeyen bir çocuktur. Monk, kendi iç dünyasında yaşıyordu - kendi kişisel dünyasında, zevkleriyle kaderleriyle baş başaydı. Ve Kit'in bu duvarı yıkıp içeri girmesine olanak yoktu.

Hareket eden her şeyi seviyordu. Yaz günleri bahçede oturup, sonsuz bir sabırla böceklerin gezindikleri yolları izler, ağaçlarda oynayan sincaplara bakar ve gökyüzünde kuşları arardı.

«Belki ona evcil bir hayvan alsak» diye Michael önerdi. «Her erkek çocuğun küçük bir köpeği olmalı diye düşünüyoruz.»

Fakat Kit köpeklerden hoşlanmazdı,, konserve kutularındaki köpek mamaları, midesini bulandırırđı. Bunun yerine, Monk'a zümrüt yeşili, simsiyah gözlü çok güzel bir papağan aldı.

Elinde kafesle eve geldiği gün, özenle kelimeleri teker teker yineledi. «Bu Tweetie» «Tweetie... Tweetie. Monk'un kuşu. Sadece Monk'un kuşu. Annesi Monk'a kuşunu besleyip bakmasında yardımcı olacak, ama kuş Monk'un. Tweetie, Tweetie.»

Monk «Ta-ta-ta-ta» diye bağırdı. Kendisine ait yeni oyuncasına duyduğu zevkten adeta konuşuyordu.

Böylece, Tweetie, Howland Terrace'ın oturma odasının baş köşesinde yaşamaya başladı. Neşeyle, halının üstüne kuş yemlerini saçıyor. Bütün gün şirret sesiyle ötüyordu.

Kuşu satan adam, sabırla ona birkaç kelime öğretebileceğini söylemişti. Fakat Monk'a konuşmayı öğretmeye uğraşan Kit, kuşa konuşma öğretmeye hiç niyeti yoktu. Hem Tweetie öylesine yüksek sesle bağıırıyordu ki, Kit bazen, Monk'un bile onu duyduğuna inanıyordu.

Çocuk ve kuş pek güzel anlaşıyorlardı. Yağmurlu günlerde, Monk, Tweetie'nin kafesinin önünde saatlerce büyülenmişcesine dururdu. Havalar kötü gidince, Kit oturma odasının kapılarını kapatıp, kafesin kapısını açıp, kuşun odanın içinde uçmasına izin verirdi. Orayı, burayı pisleyip, kirletiyordu ama Kit Michael eve gelmeden önce odayı temizlerdi. Fakat kuşun oda-da uçması, Monk'un en büyük eğlencesiydi. Belki de yaşantısının en büyük eğlencesiydi. Ve Monk - sabırlı Monk - kuşu kandırıp parmağına oturtup, kafesine sokardı.

«Ta-ta-Ta-ta-ta» deyince, kuşa öterek ona yanıt veriyordu.

Michael, «Kit, bu işi çok iyi akıl ettin» diyerek karısını tebrik etti. «Çok iyi düşündün.»

Bir gece Michael neşeyle «Bil bakalım, kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp, Boston'a kim dönüyor?

«Kim?»

«Aşk Cocuğu Tim Keegan. Kovulmuş. Bu sabah telefon edip, kiralık iyi bir daire aradığını söyledi. Anladığıma göre yeni Başkan, Kennedy yandaşlarını gözünün önünden defediyor. Tabii gözüne işlenenleri. Tim de bunların arasında.

«Fakat işinde başarı ile ilerlediğini duydum...»

«Tatlım, politika böyledir. Yeni gelen adam taze kan arıyor diye suçlayamazsın. Bak şuraya yazıyorum, altı ay sonra Washington'da tek bir Harvard aksanlı Bostonlu kalmıyacak Bostonlular boylarının ölçülerini aldılar... Bundan böyle Texaslıların borusu ötecek. Tabii, Tim başka bir hikâye anlatıyor. Ona göre, kendi yüksek ahlak anlayışına ters düştükleri için istifa edecekmiş, Hanoi'nin bombalanması falan filan bir sürü saçmalık. Bana sorarsan, paçasını kurtarmaya çabalıyor. Kovulduğu besbelli.»

«Michael zevkten uçuyorsun.»

«Zevkten uçan kim? Tim'i gerçekten severim. Gerçekten.»

Kit, aklından ikinci «gerçekten» nin birincisini götürdüğünü düşündü.

«Peki şimdi ne iş yapacak ...Eski işine mi dönecek?»

«Adam öyle diyor. Washington'a gidince onun yerini alan Zenci çocuğu anımsıyor musun...Garry Winters? Tim ile ortak bir yazıhane açacaklar beyazlardan ve belki Zenci haklarını savunan örgütlerden iş alacaklarını sanıyorlar. Tim çok optimist.»

«Yani hâlâ adalet uğruna çarpışıyor.»

«Öyle görünüyor.»

Kit masayı toplamaya başladı. «Eğer günün birinde mahkemede Tim ile karşılaşacak olursan ne komik değil mi. Sen savcı makamında, o da savunmada birbirinize karşı gelmeniz komik değil mi?»

«Bunda gariplik yok. Böyle şeyler her zaman olur ama kimse bunu kişisel sorun haline getirmez. Hele ben kesinlikle alıdım. Ne de olsa, avukatların çoğu en iyi arkadaşlarım.»

Kit'in akli mahkeme salonlarından uzaktaydı. «Yinede geri dönmesine sevindim.» Biraz düşündükten sonra ilave etti. «Tabii Marian'ın döneceğine de seviniyorum.»

Marian elinden hiç düşmiyen kahve fincanı ile koltuğa yerleştikten sonra, «Aynı eski günlerdeki gibi. Aynı mutfak masası, aynı neskafe ve aynı Kit.»

«Birkaç kilo fazla.»

«Aynı eski Kit.»

İki kadın birbirlerine sevgiyle gülümsediler.

«Bunca zaman sonra Boston'u nasıl buldun?»

«Harika. Fakat herkesle ilişkimi yitirmişim. Üç yıllık dedikoduları anlatman için yalnızca akşama kadar vaktimiz var.»

Tıpkı eski günlerdeki gibi, müşterek arkadaşlarından, emlak fiyatlarından, yeni sütyensiz mayolardan, Berkeley üniversitesindeki gösteri yürüyüşlerinden, Vietnam Savaşının (Marian, Tim'in Washington'dan istifa etmesinin gerçek sebebinin savaş olduğunu söyledi) hızla ilerlemesinden ve sonunda en büyüleyici konuya - o hiç bitip, tükenmeyen, merak ve üzüntülerinin kaynağı kocalarından söz etmeye başladılar.

Marian, «Johnson Yönetiminin bana büyük iyiliği dokundu. Orada kalsaydık altı aya kalmaz boşanırdık. Tabii tüm suçu Tim'e yüklemek haksızlık olur. Washington'daki kadınlar doymak bilmeyen azgınlar, kelimenin tam anlamıyla, insan yiyiciler. İçkiler su gibi akıyor... tabii orada hiç bir erkek evine karısına sadık kalamaz. Tim kesinlikle kalamaz. Orada şekerli dükkanına düşmüş bir çocuk gibiydi. Değişik lezzet garantisiyle, her birinin ucundan ısırp, tadına bakıp bir kenara atıyordu. Yalnız hazımsızlık çeken bendim. Tim bundan böyle istediğini yapmakta özgür. Yalnız bu duruma ne kadar göz yumabileceğimi bilemiyorum. Biliyor musun, doktora yapmaya karar verdim.»

«Politik Bilimler üstüne mi?»

«Evet. Okula kaydoldum. Şimdi tezimi yazacak bir konu bulmam gerekiyor.»

«'Amerikan Siyasi Hayatında, Kokteyl Partilerin Rolü' konusuna ne dersin. Nasılsa gerekli araştırmaları yaptın.»

Marian neşeyle güldü. «Çok hoşuma gitti. Fakat kimse bu tezi tutmaz. Aslında, Doğu Avrupada Stalin sonrası politika üstüne araştırmalar yapıyorum. Buna ne dersin?»

«Hangisi hoşuna giderse.»

«Bu hoşuma gidiyor. Rusça öğrenmeye başladım bile.»

«Hey, hey.» Kit etkilenmişti. «Hayatı kendine zindan ediyorsun ha?»

«Tim bana yaşamı zehir etti diyelim ve benim bazı seçenekler yapma zamanım geldi.»

«Seçenekler?»

«Seçenekler, alternatifler, ne dersen de. Bana göre çok uzun zamandır Tim'in gölgesi altında yaşadım. Değil yirmi yıl, bu evliliğin yirmi dakika dayanacağına güvenemiyorum. Dayanır veya dayanmaz, fakat bundan böyle ilk kez ön planda kendimi düşüneceğim. Sadece bana ait olan bir işim olsun istiyorum. Kim bilir? Belki günün birinde gereksinme duyarım. Belki Dış İşlerine girerim, belki öğretmenlik yaparım... eline doktoranı almadan Boston'da şoförlük bile yapılamıyacağını anladım. Fakat ne olursa olsun kendime alt bir işim olacak.»

Kit, «Seni dinleyince, kendimi sınıfta kalmış gibi hissettim.» dedi. «Fakat bu günlerde aynen senin gibi düşünüyorum. Bir partiye gidince, birisi siz ne iş yaparsınız diye sorunca, yalnızca 'ev hanımıyım' diye yanıt veriyorum... tabii yalnızca'yı vurguluyarak.»

«Kit özür dilemen gerekmez. Çocuklarda bir seçenektir. Bilmiyorum... belki Tim'le benim çocuklarımız olsaydı, evliliğimiz daha başka türlü yürürdü. Birbirimize daha yakın olacağımızdan hiç kuşku yok.»

Fakat Kit, kederli bir bez bebek gibi sadece başını sallamakla yetindi. «O bir efsane. Çocuklar insanları birbirlerine yaklaştırmıyor. Her neyse, bu evde yaklaştırmıyorlar.»

Marian hızla başını kaldırdı. «Monk?» Ve Kit başını sallayınca - «Özür dilerim. Eğer istersen hiç konuşmıyalım...»

Kit «Hayır, hayır» diyerek arkadaşının sözünü kesti. «Eğer bu konuyu sana açmazsam başka hiç kimseyle konuşamam. Fakat, biliyorsun sorun yalnızca Monk değil... Michael. Bir bakıma, onu anlıyorum. Michael'ın büyük ümitleri vardı. Monk'un doğduğu günden beri - hayır, doğumdan önce - Michael mü-kemmel bir erkek çocuk düşünüyordu. İlk önce Gronton'da okuyacak, Sonra Harvard'a girecek. Harvard kürek takımında yer alması Michael'ın en büyük idealiydi. Tam bir altın çocuk. Gerçeklerle yüzleşmek sanırım Michael'ın kalbini kırdı. Böylece gerçekleri görmemezlikten gelip, Monk'u olduğu gibi kabul etmeye yanaşmıyor.»

«Sen kabul edebiliyor musun?»

Kit içini çekti. «Ben alıştım bu gerçekle yaşayabiliyorum ama Michael yaşayamıyor. Monk'un işaret dili öğrenmesine kesinlikle karşı çıkıyor ve şimdi normal bir çocukmuş gibi Brookline'daki ana okuluna gitmesinde diretiyor. Dün gece korkunç bir kavga ettik... görsen inanmazdın! Birbirimizin kafasına tabak fırlatmadığımız kaldı. Newton'da sağırılar için özel bir okul var. Eylül ayında Monk'u okula almaya razı oldular, parayı kendi cebimden ödeyeceğim bu sorun değil. Doktor, kulak mü-tehassısı... herkes bu okulu tavsiye ediyor. Evet, dün gece konuyu Michael'a açınca, adeta çılgına döndü. Monk'un tamamen normal olduğunu söyleyip bütün suçu benim üstüme yıktı. Monk'u zorla anormal yapıyormuşum. Aynen böyle söyledi - anormal.» Ve elindeki kağıt peçeteyi yüzüne kapatıp, sessizce ağlamaya başladı.

Marian ayağa kalktı. «Biraz daha kahve pişireyim, daha kuvvetli bir şey ister misin?» Kit başını salladı, kahve pişene kadar, kendisini biraz topariadı ve içini döktüğü için rahatladı. Dertleşmek her zaman zoruna giderdi. Sevdiklerine karşı ihanet ettiğini sanıyordu. Her neyse, Marian'a içini döktüğüne seviniyordu, kalbinin üstünden büyük bir yük kalkmıştı, hiç olmazsa omuzuna yüklenen ağırlıklara dayanabilirdi.

Usuç, «Marian sana soruyorum, kendi oğluna bir adam nasıl sapık diyebilir?»

«Aşırı mükemmellik isteyen bir adam.»

«Böyle mi tarif ediliyor?»

«Evet öyle. Bu tip insanlara böyle denir. Biliyor musun, anlattıklarına hiç şaşırmadım. Kuzenim Madge, her zaman Michael için -ve eminim ki bir yerde okumuştur, çünkü Madge'in hayatında orijinal bir fikir kendisine ait olamaz - Tanrı, Tanrının peşinden gidiyor derdi.»

«Kuzenin Madge mi?» Kit şaşırdı.

«Evet, Madge Thayer. Eski ismi... şimdi Madge Harsayni. Onunla tanıştın. Yıllarca önce, St. Charles üçümüz bir öğle yemeği yemiştik. Uzun kahverengi saçlı, Wellesley'den mezun. Hafif fısırdarak konuşan bir kız.»

Kit. sade fakat hoş, tavşan dişli, çok terbiyeli fısırdarak konuşan bir kızı hayal meyal anımsıyordu.

«Michael ile tanıştıklarını bilmiyordum.»

«Oh, evet, eskiden birlikte çıkarlardı. Tabii, yıllarca önce. Aslında, biz Michael'ı onun sayesinde tanıdık.»

«Ben hep Tim'le hukuk fakültesinden tanıştıklarını sanırdım.»

«Hayır... kuzenim Madge aracılığı ile tanıştılar. İlk evlendiğimiz yıl Michael'ı bizim eve getirdi.»

«Ne zamandı?»

«Dur bakayım... ben tezimi tamamlıyordum... evet, 56'nın sonları 57'nin başlarında. Tabii seninle tanışmadan çok önce.»

Kit hızla hesap etti. 56 sonları - Stevenson seçim kampanyası - Michael'ın tamamen ortadan kaybolduğu zamandı.

«Büyük bir aşk mıydı?» Ve Marian yüzüne bakınca Kit telaşla ekledi. «Kıskançlıktan sormuyorum. Yalnızca merak ettim.»

«Eh, biz büyük bir aşk sanıyorduk. Adeta nişanlı gibiydiler veya aile öyle sanıyordu ve sonra -»

«Sonra kız fısırdarak konuşuyor diye Michael su mu koy-verdi?»

Marlan, «Hayır,» dedi. «Anımsadığım kadarıyla Madge işi bozdu.»

«Neden?»

«Neden mi? Magde'nin sözlerini harfi harfine anımsamanın çok komik. «Korkarım bir sabah uyanınca, benim de sadece bir fani olduğumu keşfedecek, herkes gibi benimde tuvalete gitme ihtiyacımı duyduğumu öğrenecek» dedi. Hem zaten, bir kaç yıl sonra bir Macar göçmeniyle evlenip, Batıya taşındı. Fısırdarak konuşmasına aldırmiyordu. Kendi aksanına bakılırsa, fısırdarak konuştuğunun farkında bile değildi. Fakat kızın ailesi öfkeden deliye döndü.» Marian anılarına kıkırdarak güldü. «Tam eski Boston'lu tutuculardandılar. Sabah kahvaltısında, morina balığı, Wigglesworth porselenleriyle ikinci çayları ve aşağı tabakadan uzak durma falan filan. Gerçek birer fosildiler.»

Kit, düşünceyle, «Evet» dedi. «Michael'ın bunlar çok hoşuna giderdi.»

Akşam eve gelince, Madge Thayer'ı sordu ve kocasının parlamasını bekledi, fakat o sadece, «Şeker kızdan mı söz ediyorsun?» diyerek güldü. «İyi bir ailedendi ama, dünyanın en sıkıcı kızıydı.»

Marian'a İçini dökemediği bir şey vardı -ve asla bu konuda söz edemezdi - Michael'ın artık cinsel gücü kalmadığını hiç hiç kimseye söyleyemezdi.

Sonunda açıkça, «Artık niye sevişmiyoruz?» diye sordu. «Arada başkası mı var? Başka bir kadınla ilişki mi kurdun?» Bütün cesaretini toplayıp, «Yoksa sorun ben miyim? Beni artık... çekici bulmuyor musun?» diye sordu.

Yatağın kenarına oturan Michael, sadece başını salladı. Omuzları üzüntüden çöktü.

Usluca, «Hayır Kit» dedi. «İnan bana, sebep sen değilsin.» Eklemleri beyazlaşınca kadar yumruklarını sıktı. «Suç ben-de. Yapamıyorum. Yapamıyorum.»

Başını çevirdi, vücudu üzüntü ve utançtan titriyordu ve o anda, Kit'in içi burkuldu.

Hırsızların, suçluların gözünde dev gibi güçlü olan bu adama - yakışıklı, gururlu - iktidarsız olduğunu söylemek kimbilir neye mal oluyordu?

Tek başına ne büyük yük taşıyordu!

Kit yanağını kocasının yanağına dayayıp, ona sarıldı. Kadının ellerinin altındaki göğüs kederle iç geçirdi.

«Belki ufak fiziki bir arızadır» diye teselli etti. «Belki bir doktora gitsen...»

«Doktora gittim. Birşeyin yok diyor.»

«Öyleyse, belki» düşüncesini açıklamaktan korkuyordu. «Belki bir psikiyatriste baş vursan.»

«Herşeyin yanıtı bu değil mi?» Yaşlı gözlerle karısına baktı. «Divana uzanıp, Büyük Babaya derdini anlatınca iş bitiyor. Kit beni iyi tanırsın. Bunu yapamam. Yaşantımı yabancıların gözlerinin önüne seremem. Kendim için bile yapamam... senin için bile yapamam. Oh, Kit.» - ve bir kez olsun karısını içtenlikle öptü - «sevgilim bana biraz zaman tanı. Zaman tanı ve yanımdan ayrılma.»

«Ayrılmam» diye mırıldanıp, kocasına sarıldı. Kendisinden beklenen şefkatli, sadakati nasıl red edebilirdi.

Böylece konu - şimdilik - kapandı. Fakat Kit'in kişisel düşüncelerinde kapanmadı.

Onu bu hale neyin getirdiğini bildiğini düşündü. Monk'un doğumuyla başlayıp, sağırlığıyla birleşmişti. Michael'in büyük ümitlerle beklediği oğlunun yansıttığı, başarısızlık, zayıflık, anormallik, bir bakıma erkeği derinden yaralamıştı. Ve erkekliğini öldürmüştü.

KATE

Wolf'un evlilik anlayışında, Polly'nin serveti büyük bir rol oynamıyorsa da, ufacık bir ilişki de vardı. Kate'in bundan hiç kuşkusu yoktu. Ve bir süre erkeğin getirdiği pahalı armağanlardan nefret etti. Armağanları erkeğin, karısının kanının parasıyla alındığını düşünüyordu. Fakat zamanla, Wolf'un bunları Kate'e armağan etmekten ziyade kendisi için satın aldığını fark etti. Kate'in evini dolduran her eşya parçasını, bulup buluşturup, uzun süre satın alıp, almamak arasında flört etmekten büyük zevk duyuyordu. Yapay, ikinci sınıf eşyalardan nefret ediyordu. Köpeklere pek fazla düşkün olmamakla birlikte, korgilerin şampiyon olması hoşuna gidiyordu. Kate, karşık fındık fıstık aldığı zaman, içinde şam fıstıklarını Wolf yerd. Tanıdığı en bencil erkekti. Kate'in evini kendi evi ve Kate'i de kendi malı sanıyordu.

Mantığı bu düşünceye karşı çıkarken, duyguları kendisini sonsuz teslimiyete itiyordu. Hayatında ilk kez, Kate, birisine ait olmaktan hoşlanıyordu - hayır seviyordu - hatta bazı kez sahip olunmaktan hoşlanıyordu.

Bir gece yemekte Wolf ile Barry'i birbirlerine tanıştırdı, yemek kent soyluluğunun terbiyesi içinde geçtiyse de, Kate iki erkeğin birbirlerinden ölesiye nefret ettiklerini hatta her ikisi de değişik yönlerden kendisini kıskandıklarını anladı.

O gece yatakta, Wolf, Kate'e arkadaşının «gizli bir heteroseksüel» olduğundan kuşkulandığını söyledi. Kate o zamanlar bu yoruma gülmüştü, fakat daha sonra acaba içinde bir parça gerçek var mı diye düşündü.

Barry ise pek üstü kapalı konuşmamıştı. «Kate çok şaşır-dım» diye kadına takıldı. «Böyle klasik kazak erkek tipinden hoşlanacağını hiç düşünmemiştim.»

Evet, Wolf'un «kazak tip» olduğunu sanıyordu. Kararlar ver-mekten hoşlanırdı ve sanki bu kararları, Kate'in fikrini öğren-dikten sonra veriyormuşçasına numara yapardı. Nereye gideceklerini, ne yiyeceklerini Kate'in ne giymesi gerektiğine hep Wolf karar veriyordu. Barbar mücevherler takmasını istiyordu-kocaman Meksika gümüşleri, sallantılı Moğol küpeleri, kedi gözü ve mercan taşlarından yapılma harika, Cezayir kolyeleri - fakat bu mücevherler sabahları ofise giderken takılamıyacak kadar gösterişliydi, bu parçaları yalnız Wolf için takıyordu. Bir akşam siyah yünden etrafından Arap paraları sarkan bir yaş-mak getirdi. Yemenli bir gelinin çehiziymiş. Kate yaşmağı göz-lerinin altında tutup «Harem kızları gibi» dedi.

Wolf güldü ve yaşmağı eşarp gibi Kate'in boynuna doladı, fakat kadının söylediklerine karşı çıkmadı. Kate'e bu sözleri sitem etmek için söylememişti. Birisinin üstüne titremesinden hoşlanıyordu. Her gün işinde sürekli çatışmalardan, her dakika anında verilecek kararların sorumluluğunu taşıdıktan sonra, kendisini başkasının ellerine bırakıp, boyun eğmekten hoşlanı-yordu. Wolf buyruklar savuruyordu. Ve Kate'de itaat ediyordu, günün birinde gösterdiği itaatın ödüllendirileceğini düşünüyor-du. Sadece sevgi gösterisi armağanlarla değil, kazanacağı ödül aşkın kendisi olacaktı.

Ne kadar saçma olursa olsun, Wolf kadının yaşantısının her noktasıyla ilgileniyordu. Kate'in duygularına anlayış gös-teriyor, sık sık işindeki problemleri çözümlemesine yardımcı ola-bilecek pratik fikirler öne sürüyordu. Barry gibi, onunda ofis politikasının derinliklerini görebilme yeteneği vardı. Kate, ha-rika bir iş adamı olurdu diye düşündü.

Aşırı derecede Kate'in üstüne titriyordu. Hasta olduğu ve-ya fazla çalışmaktan yorgun düştüğü zamanlar baştan başa şefkat kesilip, mevsiminde yetişmeyen türlü değişik meyveler

bulup getiriyordu. Kate'in yaşantısının en ufaklık noktası gözünden kaçmıyordu.

Bir hafta Kate'in kent dışından gelen müşterilerle reklam ajansında, boş verilmeyecek bir nokta) yiyip içip, eğlendikten sonra, bir gece, Wolf elini kadının karnının üstüne koyup, «Kate... tombullaşıyorsun» dedi. Yalnızca birkaç gram almıştı. Bu sözlerden sonra bir hafta süresince perhize girdi.

Kadını tamamiyle kendisine ait olduğu için çok seviyor ve malik olmanın gururuyla koltukları kabarıyordu.

Sadece yatakta birbirlerine eşitler. Deneyci, meraklı, sürekli kadına yeni zevkler, daha fazla zevkler verecek yollar arıyordu. (Altında yastıkla daha çok mu hoşuna gidiyor? Parmakımın burada durmasından zevk alıyormusun... evet mi, hayır mı?) Ve aynı şeyleri kadının kendisine yapmasını istiyordu.

Büyük bir zevkle aşk yaptıkları bir gece «Oh, Tanrım seni nasıl seviyorum» diye Kate bağırınca, «Seni orgazma erdirtince beni sevdiğini söylüyorsun» diye yanıt verdi. «Eğer beni gerçekten sevsen, kapıdan girdiğim an veya sabahları traş olurken veya yemekten sonra dişlerimi karıştırırken. Veya buna benzer sıkıcı ve romantik olmayan bir sırada da sevdiğini söyleyebilirsin.»

Haklıydı. Onu sevdiğini söylemeye çekiniyordu. Ona baskı yaptığını sanmasından veya ona karşı ne kadar güçsüz olduğunu görmesinden korkup sevdiğini söyleyemiyordu ama çılgıncasına bir aşkla sevdiğini Tanrı biliyordu.

«Oh, Wolf» Elini adamın kıllı geniş göğsünün üstünde dolaştırdı. «Seni her zaman seviyorum ve dikkat ettiğim kadarıyla yemekten sonra dişlerini karıştırmıyorsun. Sadece aşk yaptıktan sonra seni daha fazla seviyorum.»

«Sanırım, aşkı mekanik cinsellikle karıştırıyorsun.»

«Aramızdaki ilişki mekanik olamaz.»

«Emin misin? Hiç 'Gözlerini kapa İngiltere'yi düşün' deyişini duydun mu?»

«Hayır» diye kıkırdadı.

«Pekala, Viktorya devrinde annelerin, zıf gecesi kızlarına

verdiği öğüttür. Şimdi sen benim dediklerimi yap. Gözlerini kap
pa İngiltereyi düşün.»

Gözlerini kapatıp, İngiltereyi düşünmeye çabaladı ama me-
mesinin başına değen Wolf'un dudaklarından, oynayan parma-
ğından başka bir şeyi düşünemiyordu. Kadını anında orgazma
eriştirecek bir teknik bulmuştu. Bir dakika sonra Kate'in vücu-
du, sarsılarak, boşalarak yanıt verdi.

«Kate, bundan hoşlandın mı?»

Kate çaresizlik içinde soluk soluğa «evet» dedi.

«Ve gözlerini kapatıp, İngiltere'yi düşündün mü?» ıslak par-
mağını çekip, dudaklarına yapıştırdı.

«Seni orgazma parmaklarım ulaştırdı. Her hangi birinin
parmakları da olabilirdi. Kendi parmağın bile olabilirdi. Kate
aslında, bir insan parmağınada gerek yok. Şu mektupla ısmar-
lanan, evde kalmış kızları rahatlatan, aletlerle de aynı zevki
alacağına hiç şüphem yok.»

Kate yatağın içinde fırlayıp, oturdu. «Ne gaddarsın! Böyle
bir şeyi nasıl söyleyebilirsin!» diye bağırdı. «Keyfimi neden bo-
zuyorsun!»

«Keyfini bozmuyorum, sevgilim. Kızma. Sadece, mekanik-
likle sevginin arasındaki farkı göstermeye çalışıyorum. Cinsel
alışkanlıkları normal iki insan akıllarını kullanırlarsa, yatakta
birbirlerine sonsuz zevk verebilirler. Fakat bu sevgi veya aşk
değildir. Ve sevdiğini söylediğin zaman, gerçekten beni sev-
diğini bilmeliyim, sadece erkeklik organımı veya parmağımı de-
ğilde, beni sevmelisin.»

«Oh, Wolf.» erkeğin açtığı tartışma sinirlerini allak bullak
etti. «Eğer sadece senin söylediğin gibi olsaydı, benim için çok
kolay olurdu. Seni kapının önüne kor, senin söylediğin gibi ken-
dime bir «alet» alırdım. Sabah senin telefonunu bekliyerek göz-
lerimi açmazdım. Seninle beş dakika daha fazla kalabilmek
için bütün özgürlüğümü, verip, hırsız gibi zamanımdan çalışı-
yorum. Tanrım seni yaşamdan daha fazla seviyorum.»

Kadını kolları arasına alıp, şefkatle okşadı. Duymak istedi-
ği şeyleri duymuştu.

Fakat, Kate tamamen ona sadık kalamıyordu. Hafta sonları uzun ve yalnızdı ve bazen erkeğin hafta sonlarını Polly ile geçirmesine hırslandığından, kendisine bir gecelik aşıklar buluyordu. Bu ilişkilerin şu veya bu şekilde kendisi için hiç anlamı yoktu ve bir süre sonra bu tür ilişkilerden tamamen vazgeçti. Çünkü Wolf haklıydı. Sadece mekanik bir olay kendisi için yeterli değildi.

Ve böylece, onsuz yaşamın nasıl olabileceğini anımsamadan bu ilişki yıllarca sürüp gitti.

MONK

BRRRRRR.

Zümrüt kanatlar pervane gibi hızla dönüyorlardı. BRRRRR

Zavallı Tweetie kafeste tutukluymuştu. Güneş pırıl pırıl, gökyüzü masmaviydi. Uçsuz bucaksız dünyada, zavallı Tweetie kafesinde kapalıydı.

Ne yazık ki annesi kafesin kapısını açıp, Tweetie'yi özgür bırakamıyordu, fakat anne uyuyordu.

BRRRR.

Haydi, Tweetie, uslu dur. Eğer ben anne olsaydım seni kafesinden salıp güzelce göklerde uçmanı sağlardım. Fakat ben anne değilim. Anne uyuyor.

BRRRRRRRR.

Tweetie, kızma. Lütfen kızma.

BRRRRRRRR.

Fakat Tweetie öfkeliydi. Tweetie bu gün uçamadığı için Monk'a kızıyordu. Dün de uçamamıştı. Kafesin içinde hırlayıp, kanatlarını büzüyordu. Tweetie somurtuyordu.

Tweetie, lütfen beni bırak uçayım diyordu. Kafesin içinde çok kederliyim, kederli ve yalnızım. Ben bir kuşum, bütün kuşlar uçarlar. Zavallı Tweetle'den başka hepsi uçuyorlar. Beni kafesimden salarsan, seninle oynarım.

Zavallı Tweetie. Bu kez Monk seni kafesinden salacak. Fakat kimseye söylemeyeceğine söz ver. Seni çağırınca gelip kafesine gireceksin. Annem uyanmadan önce, Tweetie uslu uslu kafesine girecek. Eğer söz verirsen, seni kafesinden çıkarırım.

Tweetie söz verdi. Monk divanın üstüne çıktı. Yastıklar yumuşacıktı, açık bej yastıkların üstünde Monk'un kirli ayak izleri kalıyordu. Fakat Monk aldırmiyordu. Durduğu yerden, dev gibi kafese yetişebiliyordu. Tweetie'nin gümüş rengi kafesine yetişebiliyordu.

İşte! Tweetle kafesin kapısında tltiriyor. Ülkesini gözden geçiriyor. Ve şahane bir hareketle uçup özgürlüğüne kavuşuyordu.

İşte..şimdi Tweetle lambanın üstünde, babanın koltuğunun arkasına saklanıyor. Şimdi annenin kitabının üstüne tünüyor.

Yaramaz Tweetie annenin kitabını pisliyor. Yaramaz, yaramaz Tweetie. Kafese girmenin zamanı geldi.

Monk parmağını uzatıp, Tweetie'nin gelmesini bekliyor. Fakat Tweetie gelmiyor. Uçup Monk'un parmağından uzaklaşıyor. Pencerenin önündeki sardunya saksısının yanına tünüyor.

BRRRRRRR.

Gel, Tweetie. Lütfen gel.

Tweetie gel beni yakala diyor. Monk'la dalga geçiyor.

Monk pencerenin önüne gidiyor.

Tweetie, gel yakına gel diyor. Monk yaklaşıyor ve kuşu tutuyor. Parmaklarının altında titreyen, yumuşak, sıcak canlı tüyleri hissediyor.

Şimdi seni kafesine kapatıyorum Tweetle.

Yavaş yavaş odanın içinde yürüyor.

BRRRRRRR. Tweetle uçup kaçıyor

Monk kuşu arıyor. Divanın altına, bakıyor. Gözleriyle tavanı

araştırıyor. Fakat Tweetle gitmiş. GİTİMİŞ. Yaramaz, yaramaz Tweetie pencereden uçup gitmiş. Monk'tan kaçmış. Yaramaz Tweetie! Eğer Monk onu çağırırsa gelir mi?

«Ta - ta - ta - ta - ta,»

Monk pencereden başını uzatıp «Ta - ta - ta - ta - ta» diye bağıyor. Ve işte Tweetie pencerenin pervazının dışındaki çiçekliğin kenarında tutuyor. Yeşil tüyleri, çiçeklerin yeşil yapraklarından daha parlak ve canlı.

Tweetie, Monk'u görünce, gülüyor. Yetişkinler kuşların gülmediğini sanırlar. Fakat Monk kuşların güldüğünü biliyor. Monk ve Tweetie, birçok kez gizli gizli birbirlerine gülmüşlerdi. Ve şimdi Tweetle, Monk'a gülümsüyordu. Gülümsüyerek:

Gel Monk, seni bekliyorum diyordu. Benimle birlikte uçmanı bekliyorum. Ucsuz, bucaksız sessiz göklerde birlikte uçarız. Orada komik hareketler yapan çirkin ağızlı insanlar yok. Kulaklıklar, gürültüler, korkunç aletlerde yok. Artık beyaz gömlekli adamlar kafamın içine soğuk gümüş rengi oyuncaklarını sokup, senin sırlarını araştıramıyacaklar. Sende benim gibi bir kuş olacaksın ve ucsuz bucaksız sessizlikte uçacaksın. Gel benimle Monk. Bekliyorum.

Monk, annesini uyandırmamak için usulca kapıyı açıp, kaldırımına çıkıyor. Annesi yanında olmadan tek başına kaldırımında durmak garip. Hemde çok garip.

Fakat Monk yalnız değil, çünkü Tweetie bekliyor. Söz verdiği gibi çiçeklerin kenarında Tweetie kendisini bekliyor.

Tweetie Monk'a gülümsüyor. Geldiğine sevindim. Hazır mısın?

Monk hazır.

Tweetle başını çevirip eve bakıyor. Eve, kafesine, hapsihanesine veda ediyor. Hoşçakal. Ve sonra...

Tweetle göklere yükseliyor. Hızlı, hızlı yükseklere yükseklere yolun karşı tarafına uçuyor. Fakat göklere doğru yükseldikçe arkasına bakıp, gülümsüyor, Monk'a sesleniyor, el sallıyor onu çağırıyor. Beni izle Monk. Beni izle...

Monk hızla gelen arabanın gürültüsünü, öfkeyle basılan frenlerin çıkardığı gıcırtıyı duymadı. Belki kendi attığı çığlığı da hi duymadı. Fakat Kit duydu. Ve yalın ayak, perişan bir halde kendisini sokağa attığında her şey bitmişti.

Monk sonunda uçup gitmişti.

KIT

Tüm dünyası ufaldı. Küçük kırık bir vücut kaldı. Her şey keder bulutlarının arkasında saklanıyordu.

Sirenleri, polis arabalarını, uluyan ambulansları, anımsıyordu. Komşularının şefkatle kendisini olay yerinden uzaklaştırmalarını, Michael'ın öfkeyle yumruklarını gökyüzüne sallamasını da anımsamıyordu.

Her gün yeni bir karabasandı, her gece belki yarın sabah uyanınca gördüğü kötü düş sona erecek ümidiyle yatıyordu.

Yarın yarın değildi. Dün değil evvel gündü, geçen hafta bu gün, geçen ay bu saatte. Keşke saati geri çevirebilse, geleceğin akışını değiştirebilseydi.

Yine o salı gününe dönerdi. Sabahleyin Sarah'ı okula gönderir, Monk'a öğle yemeğini verirdi. O günkü öğle yemeğini en oyrıntılı noktasına kadar anımsıyordu. Çörotlu çiftlik ekmeğinin arasına fıstık yağlı sandviç yapmıştı. Monk çörotlu çiftlik ekmeğini çok severdi. Bir bardak süt ve bir kâse vişne. Ağzını, yüzünü vişne lekeleriyle boyardı.

Öğle yemeğinden sonra Kit, «Haydi Monk gel... yürüyüşe çıkalım,» der. Veya alış verişe giderlerdi Veya evde oturup TV

izlerlerdi. Türlü şeyler... Türlü şeyler yaparlardı, ama «Monk annen öğlen uykusuna yatacak. Gürültü etmeden oyna» demek adetli değildi.

O günkü öğle zamanı sürekli düşlerine giriyordu.

Fakat Kit her sabah uyanınca, yarınlara peşinden sürükleyerek getirdiği gerçeklerle karşılaşyordu. Ve böylece göz yaşları ve valium sayesinde yaşıyordu.

Cenaze töreninin ertesi günü Kit küçük bir kürek alıp, arka bahçeye çıktı.

Bahçe parmaklığına yaslanmış komşusu, «Oh, çiçek mi dikeyorsunuz Bayan Matheson?» diye seslendi. «Çok iyi bir fikir. Harika bir tedavi şekli.»

Fakat Kit bomboş ölgün gözlerle bakıp, yanıt vermedi. Sadece, kürekle, kuru katı toprağı kazmaya çabaladı ve kazdı, kazdı, çukur derinleşince, kuş kafesini içine koyup mezar elleriyle örttü.

Sonra taze kazılmış toprağın üstüne yatıp ağladı.

Keşke içindeki suçluluk duygusunu da bu kadar kolayca gömebilseydi.

KATE

«Dışardaki ahmaklarla bu işi daha iyi yapardık sanıyorum.» Gully başını çevirip kâpının sıkıca kapalı olduğuna baktı. «Para getirmez, hiç tartışmıyalım.»

Düşünceli halde TV reklam taslaklarını aldı ve düzgün bir sıra halinde konferans masasının üstüne yerleştirdi.

«Kate, işe yaramaz. Ben bunları almam.»

«Yani satmam demek istiyorsun.»

«Demek İstedİğim,» kelimeleri özenle seçiyordu, «bu reklamlar bu konferans odasından dışarıya çıkmıyacak. Hiçbir şekilde ajansın dışında kimseye gösterilmiyecek. Nokta. Nida nokta. Bilmem anlatabildim mi?»

«Mükemmel.» Kate adamın karşı koyacağını bildiğinden hazırlıklı gelmişti. «Gully şimdi de ben ne demek istediğimi açıklayayım. Zaman değişti. Herbert Hoover artık Beyaz Saray'da değil. Sevgili SATURDAY EVENING POST dergisi öldü. Ve bu günlerde insanlar duman deyince, sigara içmekten söz etmiyorlar. Etrafına bak. Bu günün Bayan Amerikalı Ev Kadınına bak. Beyaz yakalı giysiler giyip, geri zekâlı Doris Day'e benzemeye çalışmıyorlar. Ülkenin en ücra kasabasında bile, her kadın tişört ve blucin giyip, belki günde yarım gün çalıştığı bir işin sahibi.»

Adam kuşkuyla, «Belki» dedi. «fakat bu saçmalıkları gösterebiliriz anlamına gelmez» - Kate'in yüzünü buruşturduğunu gördü - «özür dilerim... siyah. Ana kelime bu değil mi? Saykodellik mini giysili afro saçlı kızı orada göstermek. Hele elindeki sosisli sandöviçi yiyişi... Tanrım, çok iğrenç.»

«Gully, biliyorsun, zencilerde yemek yiyor. Yiyor, içiyor, giysiler satın alıyor, biz beyazlar gibi para harcıyorlar. Ve özellikle piyasada bütün malların satın alınmasında pazarın yüzde on sekizini satın aldıkları hesaplanmış.»

«Güzel, o kelimeyi çıkarıp eboni kelimesini ilave edelim. Fakat televizyondaki reklam saatlerimizin odak noktasına bunu sokmayın. Birçok insanı kendimize düşman etmekten başka yarar sağlayamayız.»

«Saçma». Konferans odasındaki hava kızışıyordu. Gully ile ilk kez çekişmiyorlardı. «Baştan başa saçmalık. İnsanlar bembeyaz saçmalığına artık inanmıyorlar. Vasat bir ev kadını bile inanmıyor.»

«Peki, sen vasat ev kadını hakkında ne bok bilirsin?» diye Gully kükredi ve kaba bir hareketle masanın üstündeki kroki-leri yere fırlattı. «Son kez bir süpermarketten ne zaman içeri girdin? Tanrım, sanki parmağın kirli çamaşırların nabzını kon-

trol ediyormuş gibi konuşman beni hasta ediyor. Ne zaman bir yumurta kaynattın, veya kocanın gömleklerini ütüledin veya çocuğunun altını temizledin? Hangi hakla sen Orta Amerikalı Ev kadını hakkında söz sahibi olabilirsin?» Nefretle adeta tükürürcesine «Massachusetts, Attelboro'dan Bayan Catherine Chapman.»

«Massachusetts, Athol.»

«Massachusetts, Popomun dellği, sanki umrumdaydı. Sen işçi sınıfının tutumu hakkında ne bilirsin?»

«Çünkü bende bir işçi ailesinden geliyorum. Unuttun mu?»

«Sen, Yahudisin, doğru mu?»

«Evet... doğru.»

«Tabii ben ne kadar Mohicanların sonuysam sende o kadar Yahudisin.» Gülümsedi ve kedinin fareyle oynaması gibi keyifle gerindi. «Babanın Ellis Adası limanına ayak bastığı hikâyesine inanacağımı mı sandın? Yoksa el arabasıyla Aşağı Doğu Bölümünde miydi?»

Kate'in şaşkınlıktan bir an sesi soluğu kesildi.

Sonunda «Ne zamandır gerçeği biliyordun?» diye sordu.

«Burada işe başladığın ilk gün. Biliyorsun, Harlan amcanla golf oynuyorum.»

Adamın bu yanıtı Kate'i yerinden zıplattı. O soluk gri gözlerden hiçbir şeyin kaçmıyacağını bilmesi gerekirdi.

«Eğer kim olduğumu biliyorsan, neden o saçma oyuna son vermedin?»

«Yükselmek için aile bağlarından, yararlanıp, yararlanmıyacağını anlamaya çalıştım. Yararlanmadın, bu davranışına saygı duyuyorum. Fakat neden Yahudi numarası yaptığını anlamadım. Neden?»

«Ben kendimde bilmiyorum. Sanırım tamamen sapıklıktan.»

«Pekala, ne burada, ne orada.» Aşansın sulh çubuğu Norfolk sigarasından ikram etti. Ve iki eski dostun rahat havasıyla sigaralarını yaktılar.

«Bu kampanyanın amacı nedir.» Tahrip bombası gibi yerde yatan krokileri işaret etti. «Bunları kimseye göstermiyeceğim.

Chicago Corp'daki adamlar hiç yolu yok bunları beğenmezler - hiç yolu yok. Eğer böyle bir kampanya ile işe başlarsak kendimizi aptal yerine koyarız. Heriflerde gidip başka reklam ajansı aramaya başlarlar.»

«Fakat Gully, ben içtenlikle inanıyorum ki-»

«Senin neye inandığın umrumda değil Kate. Sen zeki bir kızsın. Yıllardır Marsden'de çalışmalarında değerini kanıtladın. Değerli - fakat paha biçilmezde değilsin. Sistemi yıkacağını sanma. Çünkü burada sistem benim. Yanıtım son kez yine hayır.»

Ve böylece ayağa kalkıp gitmeye hazırlandı. «Grubuna söyle hemen vakit kaybetmeden toplanıp, yeni fikirler üretsinler.»

Ayaklarının altındaki krokileri mahsustan çiğniyerek ağır ağır kapıya doğru yürüdü. Kate adamın ayakları altında çiğnenen kartonların ezilişlerini duyuyordu.

Sevgili fikirlerinin kırılan vücutlarına bakıp, pekala, zararı yok diye düşündü. Benim...

«Don, daha önce senden hiçbir şey istemedim.»

«Paradan başka.»

Kate telaşla, sinirli gülüşle kıkırdadı. «Don, bu kez para istemiyorum. Destek istiyorum. Muhteşem Frank'ler için hazırladığımız reklam kampanyasını biliyorsun ve - »

«Eğer bu iş Gully ile senin arandaysa, biliyorsun Kate ben yaratıcı konularla uğraşmam. O Gully'nin sahasıdır. Ben, sadece para adamıyım. Rakamları, şuraya buraya oynatır ve günün sonunda parayı geri kazanmaya bakarım.»

Sittirici korkak. Ona boşuna iyi gün dostu dememişler.

«Kate, sorununu Gully ile çözümlemelisin. Eninde sonunda yaratıcı direktörü o.»

«Yaratıcı direktörü!» diye Kate homurdandı. «Ne yaratıcı, ne de direktör. O... Büyük bir üç kâğıtçı. Harika bir satıcı. Müşteri ilişkilerinin başında veya muhasebe yöneticisi olmalıydı. Fakat asla, asla bu ajansta ona yaratıcı direktörlüğü verilmeliydi!»

«Peki kime verilmeliydi Kate?»

Usulca, «Bana» dedi.

Don, bakımlı parmaklarını birleştirip, onlara sevgiyle baktı.
«Kate kaç yaşındasın?»

«Yirmi - gelecek ay otuzuma basıyorum. Ve bu ajansda ben-
den daha genç kişiler büyük sorumluluklar yüklenmişlerdir.»

«Gerçekten 120.000 dolar değerindekl bir bütçeyi idare ede-
bileceğini düşünüyor musun?»

«Evet, düşünüyorum.»

«Pekala, Kate mümkün olduğu kadar nazik şekilde sana
anlatayım» gülümsemesi Amerikan dışçiliğinin en güzel abi-
desydi - «Bu işin yüz milyonu Gully'nin arka cebindedir. Bu
ajans için, senin tuvaletlerini bile görmediğin yerlerde çalışır -
Cross Ridge de, New York Atietik Klübünün oyun sahalarında,
Princeton Mezunlar Derneğinde. Bell Ana'dan daha fazla insan
tanır, kendisinin tanımadıklarını da karısı tanır. Böylece, eğer
Gully yaratıcı direktörü, postacı veya her ne olmak isterse...
veya bu binanın tepesinde King Kong rolü oynamak isterse
oynar. Şimdi Gully'e gidip onun kararlarına boyun eğdiğini söy-
lemeni istiyorum. Onunla mücadele ettiğin için sana daha az
saygı duyacağını sanmıyorum. Birkaç tatlı kelime yılanı deliğin-
den çıkarır.»

«Yıllardır çıkardığım en iyi işi berbat ettiği için ondan özür
dilememi mi istiyorsun? Arkadaşlarıma - bütün gün birlikte ça-
lıştığım kişilere - gidip, 'özür dilerim arkadaşlar, düzüldük' mü
dememi istiyorsun? Bunu yapamam.»

«Kate, seni kaybetmek istemeyiz ve bunu içtenlikle söylü-
yorum. İyi düşün.»

Odasında oturmuş düşünürken, etrafa sessizlik çöktüğünü
farkettil. Ürkütücü bir sessizlik. Daktiloların takırtıları, sekreter-
lerin konuşmaları, birdenbire aslanların dolaştığı vahşi orman-
lara çöken sessizlik gibi. Belki Marsden tarihinde ilk kez, ulu
Gully beşinci kata inmiş, Kate'in odasının kapısında öfkeden
bembeyaz kesilmiş duruyordu.

«Sittirici orospu.»

Kate bir an şaşkınlıktan dona kalıp, ayağa fırladı.

«Kahpe» diye yineledi, dudakları güçlükle kımıldıyordu. «Beni ezip geçeceğini sandın değil mi? Sen ne boksun ki beni çiğneyip geçeceksin. Sinsi orospu. Burada işin bitti... Bunu biliyorsun değil mi?»

Birdenbire Kate'in öfkesi taşıtı.

«Beni kovmak zahmetine katlanma Bay Sittirici Gulliver. Çünkü bu anda istifa ettim. Hatta tazminatımı bile ödemiyeceksin.» Evrak çantasını öfkeyle masanın üstüne attı. «Ne o Gully, seni korkuttum mu? Bahse girerim ki korkuttum. Çünkü senin modan geçti bebeğim. Gerçekten geçti.»

«Defol, kahpe. Hemen defol.» Çığlıkları üç blok öteden kolayca duyulabilirdi. «Ancak benim cesedimi çiğniyerek bu ajan-sın kapısından içeri girebilirsin. Cesedimi çiğniyerek.»

«Nefesini boşuna harcama Gully» diyerek kişisel eşyalarını evrak çantasına doldurmaya başladı. «Müşterilerinin popolarını yalamaya sakla.»

O gece telefonda olanları Wolf'a anlatırken, erkek endişe etmemesini kısa zamanda yeni bir iş bulacağını söyledi. Sekiz gün sonra, Madıson Caddesinin karşı sokağındaki Brooking - McLeod reklam firmasında söz yazarı başkanı olarak anlaşma imzaladı. Reklam dünyası dergisinde hakkında yarım sütun uzunluğunda güzel bir yazı çıktı. Ve yeni ofisinin yirmi sekizinci katındaki odasından, Marsden - Baker'e tepeden bakıyordu.

KIT

«Ya içine kapanacaksın veya dışa döneceksin.»

Monk'un ölümünü izleyen hafta boyunca, bütün arkadaşları ve ailesi kendisini türlü şekillerde teselli etmeye çalışmışlardı, fakat Marian'ın bu sözleri küçücük bir etki bırakmıştı.

Tabii, insanlar ne güzel şeyler söylüyorlardı - kendisini yaralamak veya teselli etmek için türlü şeyler söylüyorlardı. «Her neyse, kendini suçlama.» Bu sözleri annesinden, komşularından, Dr. Winkler'den hatta Michael'dan bile duymuştu. Tanrı'ya şükür hiç olmazsa bu kez Michael olaydan Kit'i sorumlu tutmuyordu. Bütün suçu «manyak şoföre» yüklüyordu. Ve eline ilk geçecek suçlu şoförü mahkemede «çarmıha gereceğinden» söz ediyordu.

Fakat, kelimeler afyon değildi ve daha sonra uzun süre olayların akışını, tekrar, tekrar gözlerinin önünde canlandırıp, düşündü. Biriken hatalarını düşündü. Keşke, işitme aletini taksaydı. Keşke kuşu almasaydı. Keşke pencereyi açık bırakmasaydı. Keşke o gün öğle uykusuna yatmasaydı. Keşke, keşke, keşke, keşke, keşke...

Kara kara düşünüyordu - aylarca kendisini bundan kurtaramadı - duyduğu üzüntüden ve kederden, suçluluk duygusundan kurtulamıyordu. İçine kök salan korkunç duygulardan kendi düşüncelerini tanımaya cesaret edemiyordu. Fakat Michael'ın duygularını hiç konuşmadan ve yanılmadan farkettiler. Kocasını rahatsızlamıştı.

«Ya içine kapanacaksın veya dışa döneceksin.»
Kit dışa döndü.

Haddon Landing, kentin ucundaki siyah beyaz yazılı levhada 1791 yılında kurulduğunu gösteriyordu. Aslında, köy, tam isminin adamı olan Increase Haddon adında birisi tarafından yüz yıl önce, kurulmuştu. 1653 adam karısını ve on üç çocuğunu sofu Boston'u Tanrıya inanmamakla suçlayıp, buraya taşınmıştı.

Kalabalık Haddon ailesine rağmen, köy yavaş, yavaş gelişip, tarih kitaplarında yer almamıştı. Doğrusunu söylemek gerekirse, Landing, pek yakınındaki Salem'deki cadı avından etkilenmedi. Ne de Landing'in toprakları İhtilal Savaşlarında dökülen kanlarla yıkandı. 1900'lere kadar Haddon Landing kendi ha-

İndekl yaşantısını sürdürüp gitti. Massachusetts'in Kuzey Sahillerinde görkemli yeşil sahalarıyla tanınıyordu.

Dükkânları da çok güzeldi. O büyüklükteki bir köy için fazla güzeldi.

Güzel, tüvid ve kaşmirler satan minik mağazalar. Mevsiminde taze otlar bulunan, yiyecek dükkânları vardı. Eğer gerçekten umutsuz bir durumda iseniz, Alış Veriş Merkezi beş mil uzaktaydı, Boston'a yarım saatlik mesafedeydi.

Fakat Landing'de her istediğinizi bulabilirsiniz. Erkekler hariç her şeyi. Belki hafta sonlarında köyü diğer binlerce benzerinden ayırt etmek olanaksızdı ama hafta içinde, kadınların yönettiği bir manastırdı.

Erkekler trenle işlerine gidiyorlardı. Bu arada kadınlar, yemek pişirip, kahve içip, temizlik yapıp, çocuklarını yetiştiriyorlar ve hippilerden, yippilerden, LSD yolculuklarından habersiz mutlu bir yaşam sürüyorlardı. Eğer Haddon Landings'e yolu düşen bir yabancı, çiçek çocuklarının nerede olduklarını sorsa, Bayanlar Bahçe Klübünü göstermeleri işten bile değildi.

Fakat hafta sonları çok değişikti. Hafta sonları köyde oturanlar arasında düzenlenen akşam yemeği partileri en büyük eğlence kaynağıydı. İlk önceleri, Matheson'lar yeni taşındıkları köyün topluluğuna karışmaktan endişe duydular. Fakat endişe etmelerine gerek yoktu. Çünkü Haddons Landing'de yerleşenler toplu halde yaşamayı seviyorlardı. Eve taşınmalarından birkaç hafta sonra hemen Landing's 'grubuna' katıldılar. Michael'in Boston'un en çetin en genç savcısı olması, Kit'in ailesinin adının şöhreti belki bu yolun açılmasına sebep oldu. Toplulukta aranan ve sevilen bir çift haline geliverdiler.

Neden sevilmiyeceklerdi? Çok göze batan bir aileydiler. Michael'in en az haftada birkaç kez Boston gazetelerinde resmi çıkıyordu. Ve Massachusetts Eyaletinde suç oranının da düşük olmasından ayrıca büyük gurur duyuluyordu. Kit'e gelince, hoş, züppeliğe kaçmayan asaleti - ve yavaş yavaş da - harika bir ev sahibesi olmayı öğreniyordu.

Evleri, verilecek davetlere çok uygundu. Köydeki diğer ya-

pılar gibi beyaz boyalı, siyah panjurlu orta büyüklükte, yerleri parke bir evdi. Oturma odasında odun yanan bir şöminesi vardı. Yemek odası konukların dediği gibi çok görkemliydi. Dört yatak odası, iki banyosu ve modern harika bir mutfacı vardı. Evin kendilerinden önceki sahibi, evin genişliğinde bir limonluk ilave etmişti, cam duvarlar kış güneşinin son ışınlarını yakalayacak şekilde inşa edilmişti. Mimari kurallara uyanlar belki ellerini dehşetle oğuştururlardı, ama Kit burasını dünyada hiçbir yere değişmezdi. Burası kendi odasıydı.

Altı ay içinde Mathesonlar, Ana Caddedeki çınar ağaçları gibi topluluğa sıkıca kök saldılar. Michael Gönüllü İtfaiye Bölüğüne girdi (burası haftada bir kez içki içmek için buluşulan bir klüptü. Çünkü Haddon Landings'de yangınlar da zenciler kadar azdı) Yedi yaşındaki Sarah bile çocuklar klübüne yazıldı. Dinny Ogden'in dans derslerinde belki yirmi tane iyi arkadaş edindi.

Kit pek klüp kadını değildi. Michael'ın ısrarı üzerine birkaç kez Tarihi Kadınlar Derneğine mecburi ziyaret yaptıktan sonra bu işten vaz geçti.

Mamafi, Sarah'ın sınıf arkadaşlarının anneleriyle dostluk kurdu. Ve bu kadınlardan biri - çilli yüzlü Valeri isminde bir İngiliz kadını - Çarşamba Klübünden söz etti.

«Aslında doğru dürüst bir klüp değil. Kadınlar haftada bir kez toplanıp, kahve içip... emlak fiyatları ve yerel baskılar hariç her konuda konuşuyoruz.»

Kit keyifle güldü, çünkü fiatları her sosyal topluluğun sohbetin baş konusuydu.

«Gelecek Çarşamba gel ve bir dene. Resmi bir şey yok. Ne üyelik ne belirli bir tarih sadece konuşma, sohbet ve kahve.»

Kit ertesi Çarşamba toplantıya gidince kendisi gibi bir avukatla evli, akşam yemeği partilerinden tanıdığı ev sahibesi Jean Pendleton hariç hiç tanımadığı bir düzine yabancı kadınla karşılaştı. Kit topluluktaki kadınların, köyün homojen yapısına uymayanlar olduğunu anladı. Jean bir yıl Barış Gönüllüleri der-

noğlnde çalışmış Kennedy'nin telefonlarına ilk yanıt verenlerden biriydi. Fısıltı kadar minicik Amy, yaşantısının on yılını New York'un gecekondu mahallelerinde, toplum görevlisi olarak çalışmıştı. Valerie, Kit'in Henry James'a duyduğu hayranlığı paylaşıyordu. İrene bir süre Boston'da tiyatro çalışmaları yapmıştı. Hepsi canlı ve uyanık kadınlardı.

Çoğu genç, hepsi evli - kimisi mutlu, kimisi mutsuzdu. Kit evlilik yaşantısı hakkında hiç söz etmediği için kadınlar onu mutlu evlilerden sanıyorlardı. Kent Cumhuriyetçilerin sağlam kalelerinden biri olduğu halde, kadınların çoğu Demokrattı. Kit'in alışa geldiği ve gizlice «dedikodu seansları» adını taktığı kadınlar grubuna benzemiyordu.

Hayır. Çarşamba Kadınlar Klübünde dünya olayları geniş çapta eleştiriliyor. McLuhanizm. Zenci tedhiş hareketleri. Tüketiciler Yasası. Yeni Sol ve zaman geçtikçe Vietnam Savaşından söz edilmeye başlandı.

Hemen hemen bütün konular tartışıldıktan sonra laf dönüp dolaşıp, Vietnam Savaşına dayanıyordu. Savaş, Savaş, Savaş. Bu konudan kaçmaya olanak yoktu. Her sorunu aşıp geçiyordu. Zenci hakları, öğrenci ayaklanmaları, kentler için para, konuşma özgürlüğü Amerika'nın ahlak sorunu gibi konuları aşıp geçiyordu. Güney Doğu Asya'da süregelen çatışmalar hakkında kadınlar bazı kez aynı fikri paylaşmıyorlardı ama ülke politikasını birlikte lanetliyorlardı.

Bu toplantılar, Kit'i tahrik edip düşünmeye zorluyordu. Kolejde okuduğu yıllardan bu yana, evinin dışında, dünyada olup bitenleri fazla düşünmemişti. Yıllardır bu denli özgür olmamıştı, okumaya bu denli fazla vakit ayırmamıştı, gerçeklerle bu denli yüz yüze gelmemişti. Yeni Cumhuriyet, Rapor, Kale Duvarı, Köyün Sesi gibi yayınları alıp okuyordu. Valerie'nin İngiltere'den Yeni Devlet Adamı dergisi gelince herkesten önce Kit okuyordu.

Kit okudukça savaş konusunda daha fazla dehşete düşüyordu. Ve daha çok çaresizlikten dehşete düşüyordu. Kötülüğün daniskası güzüyle baktığı olaya karşı çaresizlikten dehşete dü-

şüyordu. Yatılı okulda Bayan Evers'In ahlaki haksızlıklar bu değişiklikleri etkiliyor demesine benzemiyordu. Kit bu savaşa bir sebep bulamıyordu.

Evet, Çarşamba Klübündeki kadınlarla bu konuyu ateşli şekilde tartışıyor, gaddarlığa karşı olduğunu savunuyordu. Fakat dertlerini kadınlardan başka kimseye dinletemiyordu.

Kadınların düşüncelerinin ne önemi vardı? Veya kadınların yaptıklarının ne önemi vardı? Dünyanın akışını nasıl değiştirebilirlerdi?.

Kit ve arkadaşları Barış İsteyen Anneler Yürüyüşüne katılmak için Boston'a gitmeleri ve gösterdikleri gayretler kocalarını kızdırmadı (Kit buna çok sevindi) fakat yaramaz çocuklar gibi iyi niyetli yazarlara hedef oldular.

Hayır, bu dünyada kadınların fikirlerine saygı duyulmuyordu. Erkeklerin düşünceleri önemliydi. Bütün arzusuna, özenle topladığı gerçeklere rağmen Kit hayatında kendisine yakın tek erkeğe Michael'a düşüncelerini dinletemedi.

«İnşallah yine başlamazsın» diye inlerdi. Ve bir kez «Deli teyzen Annabel gibi can sıkıcı olmaya başladın» dedi.

Halbuki, Kit yıllarca önce Michael'a kadınların oy verme hakkı için canla başla çarpışan ünlü kadına akraba olduğunu söylediği gün Michael'ın ne denli etkilendiğini anımsıyordu. Michael kadına «efsane» demiş ondan büyük bir hayranlıkla söz etmişti.

Altmış yıl önce bir kadının kendisini lamba direğine zincirlemesi büyük bir olaydı ama şimdi «delilik» diye isimlendiriliyordu. 1967 yılında Vietnam Savaşına karşı çıkmak gibi.

Ve böylece, küçük, küçük Güneydoğu Asya'daki savaş aile kavgalarını tutuşturan bir kıvılcım oldu.

Hank Savage «Bana göre onları vurmalı» dedi.

Haddons Landings akşam yemeği partilerinde - özellikle Pendletonların verdiği bu resmi yemekte - konuklar tatsız konuları çok seyrek açarlardı. Fakat o gün başından beri görülmemiş bir gündü. Daha o sabah yüzlerce öğrenci Hükümet Merke-

zının önündeki park yerinde askerlik yoklama kâğıtlarını yaktılar. Sonra işler iyice çığırından çıktı ellerinde pankartlarla Boston sokaklarında bağırışıp çağırışarak yürümeye, çöp kovalarını yorlora dökmeye başladılar. O gece yemekteki iki erkek, Stato Sokağı civarında çalıştıklarından olaylara yakından tanık olmuşlardı.

«Onları köpek gibi vurmali. Bana göre gerektiğinde ülkesine hizmet etmeyen bir erkek ya korkak veya haindir. Sen ne dersin avukat bey?» Savcıya yasa otoritesinin sesi Michael'a döndü.

«Evet.» Michael arkasına yaslanıp, mahkeme salonundaki en bıçkın tavrını takındı - Kit daha şimdiden yargıç rolünü oynuyor diye düşündü - «Sanırım çocuklara karşı biraz sert davranıyorsun. İçten gelen tepkilere hoş görüyle bakmalısın. Hiç olmazsa aralarından bazıları samimidir. Ben savaşın ahlaka aykırı olduğunu içtenlikle - yalnız dikkat edin hepsini değil, bazılarını - savunanlardan yanayım. Ve duygularını bu dramatik yolla anlatmaya çabalıyorlar.»

«Öyleyse sen hükümet savcısı, onlara askerlik yoklama kâğıtlarını yakmalarını mı öneriyorsun?» Jim Pendleton şaşkına döndü.

«Öyle demedim.» Şimdi tatlılıkla iknaya çalışıyordu. «Sadece eğer askerlik yoklama kâğıtlarını yakmak istiyorlarsa, bırakın yaksınlar dedim. Ancak...» Dramatik edayla sustu ve konyağından bir yudum aldı.

Hank homurdandı. «Ancak ne?»

«Ancak askerlikten kaçmanın cezasını ödemeye hazırlarsa. Sadece, vicdani ve dini inançlarına aykırı olduğu için askerlik hizmetinden kaçtığını kanıtlayanları bu cezadan muaf tutuyorum. Zaten onlar gerçekten bu gösterilere katılmazlar. Fakat diğerleri, eğer böylesine asil düşünceleri ve yüksek ahlak prensiplerine sahiplerse, hepsinde seve seve girerler. Tabii biz savcılara da çok iş düşer.» - mahcubiyetle güldü - «böyle olmalı, Hiç olmazsa çocuklar samimiyetlerini kanıtlamaya çabaladılar.»

«Duydun mu, duydun mu?» diye masadan umumi mırıltılar yükseldi. Hank ve Kit hariç, herkes Michael'ın düşüncelerine katılıyorlardı.

Mırıltılar dinince, Kit usulca, «Ben aynı fikirde değilim» dedi.

«Ne?» Michael kaşlarını çattı, belki yanlış duydum diye düşündü.

Şimdi tane tane yüksek sesle konuşuyordu. «Aynı fikirde olmadığımı söyledim. Çocukların bir gün bile hapse tıklılmalarına karşıyım. Savaş cezaya değmez.»

«Ne yoksa onlara madalya mı vereceksin?» Bunu soran Savage'dı.

«Peki ya senin oğlun olsaydı?» diye Alice Wilson söze karışır karışmaz dehşet içinde soluğunu tuttu, çünkü çok nazik bir konuyu ortaya atmıştı. Herkes Monk'un başına gelenleri biliyordu.

Kit yaralandıysa bile, bunu hiç belli etmedi.

«Eğer benim oğlum olsaydı» diye sözlerine devam etti. «bana gelip, 'Anne ben bu savaşa inanmıyorum askere gitmek istemiyorum' deseydi - eğer oğlum gelip bana böyle bir şey söyleseydi, ona para verirdim - gerektiği kadar - ve ülkeden dışarıya kaçmasına yardım ederdim. Son kuruşuna kadar verecek olsam hatta onu elimle kendim kaçırarak bile olsam yapardım.»

Michael telaşla araya girdi. «Kit öyle demek istemiyor.»

Kit'in sesi bir oktav daha yükseldi. «Ne demek istemiyorum.»

Nasıl cüret edebilirdi! Kendisini nasıl susturabilir veya diğerlerinin önünde sözünü kesebilirdi? Ne cüretle kendisinin yapmak istediklerine veya düşüncelerine yön verebilirdi?

«Söylediklerime kesinlikle inanıyorum. Bütün gücümle oğlumun ülkeden kaçmasına yardımcı olurum. Yasalara, masalara kulak asmam.»

Arabulucu Alice, «Fakat tabii onun inançlarına cesaret vermezsin, değil mi?»

«Cesaret mi? Bu cesaret değil - aptallıktır. Hapiste çürümesine mi razı olayım? Niçin? Parmaklıkların ardında Tanrı bilir kaç yıl kalacak - ve orada neler olduğunu iyi bilirim - yaşayıp, öğreneceği ve bir şeyler yapacağı sırada neden hapse girsin.» Terlemeye başladı. Şarabı çok mu kaçırmıştı? Yoksa hava mı çok sıcaktı? Çok mu hırslanmıştı? Fakat, ne Hank'ın öfkesi, ne Nancy'nin ceviz kabuklarından yaptığı desenler, ne Michael'ın soğuk öfkeli bakışları söylediklerinden kendisini caydıramazdı. Hank'ten yana döndü.

«Bu yaşamak isteyen hayall çocuğu... Niçin korkaklık veya hainlikle suçluyorsun. Dr. Spock der ki -»

«Spock kendi Tanrının belası işine baksın.» Diye Hank patladı. «O analara çocuk bezlerinin ne zaman değiştirileceğini öğretsin.»

«Fakat bu onun işi anlamıyor musun? Çocuklarımızı yetiştiriyoruz, çişli bezlerini değiştiriyoruz, çocuk felcl aşılarını yaptırıyoruz, eğer okuldan on dakika geç kalsalar endişe ediyoruz. Dişlerini düzeltiyoruz, kulaklarının arkalarını yıkıyoruz, bol bol C Vitamini veriyoruz. Niçin? Vietnam'a parçalanmaya yollamak için veya sapıklarla, esrarkeşlerle hapishane hücrelerini paylaşsınlar diye mi büyütüyoruz onları?»

«Haydi Kit...»

«Haydi Kit filan yok.» diye öfkeyle bağırırdı. «1939'da Almanya'dan kaçma şansına sahip olan bir Yahudiye korkak veya hain diyebilir misin? Veya sen adamın 'cesaretli inançları' uğruna Almanya'dan kaçmayıp, Auschwitz kampında gaz odalarında ölmesine mi inanıyorsun!»

Salonu kaplayan sessizlik mahcubiyetten doğan bir sessizlikti. Hiç kimse ağzını açıp ne Kit'i destekledi ne de düşüncelerine karşı çıktı.

Kit usulca sordu. «İçinizde bu çocukların kendi yaşamlarını istedikleri şekilde sürdürmeye hak kazandıklarını benden başka savunan kimse yok mu? Onlara hapishaneden daha iyi yerleri layık gören yok mu? Michael? Jean?»

Evet, Jean düşüncelerini onaylardı. Jean'nin onaylaması,

gerekirdi. Çarşamba Klübünde kaç kez duygularını dile getir-mişti. Daha geçen hafta diyordu ki...

Jean'e baktı - sözünü esirgemeyen, gözünü daldan budak-tan sakınmayan, bazı konuşmalarıyla Kit'i bile hayrete düşü-ren Jean Pendleton'a baktı. Jean'nin karşısında hiç ağzını aç-madan put gibi oturmasına şaşırdı. Niçin? Jim Pendleton ya-nında olduğu için mi konuşamıyordu?

Ondan mı?

Herhalde.

«Sana ne düşündüğünü sordum Jean?»

Jean, «bu konuyu değiştirmeyi düşünüyorum» dedi ve su-yun içindeki balık gibi daha emin sahillere yüzdü: «Beş yaşın-dan küçükler için yeni oyun bahçesi açılacağından kimsenin haberi var mıydı?» Ve birdenbire herkes bir ağızdan konuş-maya başladılar. Demek böyleydi. Kit'in bütün gayret ve coş-kusuna rağmen, sadece Hank'ı üzebilmiş, köcasını kızdırmış ve neşeli geçen bir akşam yemeğinin keyfini bozmuştu. Bütün ge-ce hiç konuşmadan oturdu.

Arabaya bindikleri anda, Michael'ın kamçı gibi şaklayan öfkesini hissetti. Hiç konuşmadan eve geldiler, Michael çocuk bakıcısının parasını ödedi ve yukarı kata çıktı.

Gözüne uyku girmiyecek, kitap okuyamıyacak ve doğru dü-rüst düşünemiyecek kadar sarsılan Kit, mutfakta ayağındaki papuçları çıkartıp, kahve pişirdi. Ve mutfak masasında önünde bir fincan kahve ile otururken akşamki olayları tekrar gözden geçirmeye başladı.

Kendisini sersem durumuna mı düşürmüştü? Herhalde. Öy-le bile olsa ne sakıncası olabilirdi? Hayatta sersem durumuna düşmekten çok daha kötü şeyler vardı. Yalan söylemek kö-tüydü. İki yüzlülük kötüydü. Toplumun parçası diye vahşetin tarafını tutmak hepsinden kötüydü.

Kit üzülmüyordu. Düşündüklerini açıkça söylediği için üzü-lmüyordu, duygularının kimseyi sarmadığına üzülmüyordu, man-tığı hedefe varamamıştı. Sadece mahcup düşmeyle başarabil-mişti. Yüzüne vurulmıyacak kadar kaba çirkin bir davranışta

bulunmuş gibi herkes kendisine soğuk fakat nazik muamele etmişlerdi. Sanki yemek masasında burnunu karıştırırken yakalanmış, veya geyirmiş, veya yellenmişti. Huzursuz kımıldanışları, kendisinden kaçırılan gözleri, anımsayınca, neredeyse gülecekti, herhalde Haddon Landings de kendisinden başka böylelsine büyük pot kıran olmamıştı.

Neredeyse iki yıldır bu kentte yaşadığı halde, kadınların sadece ortada dolaşıp, kabak püresi tarifinden başka konularda fikir üretmemeleri gerektiğini öğrenememişti. Hiç olmazsa erkeklerin yanında fikir yürütmemeyi öğrenememişti.

Ve Michael, sanki geri zekâlı bir çocuğu korurcasına Michael telaşla Kit öyle söylemek istemedi diye atılması. Sanki kocası olması kendi adına konuşmasını gerektiriyormuş gibi. Ne iğrençti. Ayağa kalkıp, kendisine bir fincan kahve daha doldurdu.

«Bari ayaktayken bana da bir fincan doldur.» Terliklerini pijamalarını giyip, sessizce aşağıya inmişti. Ve bir anda Kit onun yarım saattir yukarda ne yaptığını anladı. Davasını hazırlıyordu, saldırılarını düzenliyordu - savcı, mahkeme salonuna hazırlanmadan asla girmediğini söyliyerek övünürdü.

Birkaç dakika camın üstünde çok sevimsiz bir böcek görmüş ilim adamı gibi dikkatle Kit'e baktı ve «Şimdi» dedi.

«O belagatli sözlerinle bize o tatlı dersi verirken o küçücük aklından - tabii eğer varsa - geçenleri bilmek istiyorum.»

Kit yanıt vermedi, mutfak saatinin tıkırtıları duyuluyordu.

«Dedim ki» diye yineledi, «aklından geçenleri bilmek...»

«Michael iğnelemeyi ve süslü cümleleri bırak, duruşma salonunda değilsin.»

«Öh, anladım» diye alaycı bir ciddiyetle başını salladı. «Şimdi duruşma salonunda değiliz. Hanımefendi, sandık üstünde nutuk çekmenin ihtişamını, tanık kürsüsünün züğürtlüğüne tercih ediyor.»

«Michael dilinin altındaki baklayı çıkar. Eğer söylemek niyetinde değilsen, ben yatmaya gidiyorum.»

Birdenbire, Kit'in soluğunu kesen, kötü maksatla, yerde

duran ayakkabısına öyle şiddetle bir tekme attı ki, papuç fırının üstünden uçup, gürültüyle evyenin yanına düştü. Zavallı lama sandaletin bantları kopmuş, kırık bacak gibi sallanıyordu.

«Evet iyi bildin, söyleyeceğim çok şey var. Bu evin dört duvarı arasında veya budala kadın arkadaşlarının yanında kendini ahmak yerine düşürmene aldırmiyorum - istediğini yapabilirsin. Fakat herkesin içinde beni aptal yerine düşürmene tahammül edemem!»

«Düşüncelerimi açıklamak seni nasıl aptal yerine düşürür anlamıyorum.»

«Anlamıyor musun?» Yeterince sakinleşmiş ve alaycı tonunu takınmıştı, fakat Kit onun hırsından boynundaki damarlarının attığını görüyordu. Jüriyle konuşurcasına buz dolabına dönüp, «Hanımefendi anlamıyormuş» dedi. «Hanımefendi, keyifli bir akşam yemeği yemekten başka istekleri olmayan, terbiyeli nazik, masum onca kişiyi sıkıntıya sokup, mahcup ettiğini anlamıyor. Hanımefendi, bir yasa görevlisiyle evli olduğu halde, orta yaşlı bir hippie gibi aklına geleni ulu orta söyleyemeyeceğini anlamıyor.»

«Düşüncelerimi açıklamak benim hakkım.»

«Aha, hanımefendi düşüncelerini açıklamamanın hakkı olduğunu iddia ediyor. Burası özgür bir ülkedir değil mi? Ve sevgili Anayasamızın ilk maddesinde Kongrenin yasa...»

Kit ayağa kalkıp gitmeye yeltendi.

«Otur aşağıya!» Masaya öylesine bir yumruk indirdi ki fincanlardaki kahveler döküldü. «Otur ve kımıldama.»

Evlilik yaşantılarında ilk kez Kit fiziksel bir korku duydu. Kocasının acımasız, kaba ve kinci idi. Bunu uzun zamandır biliyordu, ama onu ilk kez böylesine öfkeden kudurmuş halde görüyordu, bu güne dek asla şiddet kullanacağını hissetmemişti. Yerine oturdu ve ellerinin titremesini göstermemek için sandalyenin kenarlarına yapıştı.

«Bak, sana söyleyeyim Kit» gözlerini kedi gibi kısmıştı - «düşüncelerini açıklamaya hakkın yok. Dergilerde okuduğun o küçük makalelerden her şeyi bildiğini sanıyorsun. Schrafft'a

Marian'la çay içerken, Cumhuriyeti devirecek desiseler kura-
bilirsiniz. Caddelerde gezintiye ıkmana, Barış İsteyen Anneler
yürüyüşü diyebilirsin. Ama hiçbir bok bilmiyorsun. Hiç. Dünya-
da olup bitenler hakkında en küçük bilgin yok. Hele savaş hak-
kında hiç yok. Hayatında bir gün olsun çalışmadın, doğduğun
günden beri istediğin her şey bir tabak içinde önüne sunuldu.
Hiç orduya yazılıp askerlik yaptın mı? Hayatında bir kez eline
tüfek aldın mı? Eğer savaşın ne olduğunu öğrenmek istiyorsan
bunu bir askere sor. Klüpdeki kadınlara sorma. Bu birincisi.
İkincisine gelince, herkesin ortasında bana karşı ıkmana ta-
hammül edemem. Diğer insanların gözünde beni ne hale dü-
şürdüğünü biliyor musun? Yoksa umrunda değil mi? Benim um-
rumda... Önünde parlak politik bir geleceği olan ünlü bir avu-
kat... daha karısının çenesini bile kapatmaktan aciz demezler
mi? Senden sadakat bekliyorum. Hem de yüzde yüz sadakat
değil, yüzde yüz eli sadakat bekliyorum. Başka bir şey değil
ama bunu bekliyorum. Ve Tanrı bilir bu da benim hakkım.
Üçüncüsü» - masanın üstüne eğilip yüzünü karısının yüzüne
yaklaştırdı - «Eğer oğlun olsaydı ne yapardın sorusuna verdiği
yanıtı sadece ben değil herkes çok tatsız buldu. Evet, Kit bir
oğlum vardı anımsıyorsun değil mi? Hem de ne oğlan. Ve be-
ceriksizliğinden onu ne hale soktun!»

Kit fiziksel bir darbeden korktuysa da artık korkmuyordu.
Çünkü Michael en zayıf noktasının köküne gaddarca vurmuş-
tu.

Onu asla bağışlamıyacaktı.

O geceden sonra, huzursuz bir barış içindeki iki düşman
gibi, ellerinden geldiğince kendi yollarına gittiler. Formalitelere
saygılı davranıyorlardı, yabancıların yanında birbirlerine karşı
yapay bir yumuşaklık takınıyorlardı. Sosyal toplantılarda kadın-
ların neden kocalarından uzakta oturmayı yeğlediklerini şimdi
anıyordu. Çünkü kocasıyla konuşabileceği ortak bir konu yok-
tu. Yeni kavgalara sebep olacak hiçbir konuyu açmıyordu.

Evde, özellikle Sarah'ın yanında ellerinden geldiğince ha-

vadan sudan konuşmaya gayret edip - her işi de ümit ediyordu-kızlarının, aralarındaki soğukluğun karanlık derinliklerine düşmemesine çabalıyorlardı.

Michael, zamanının çoğunu Boston'un yüksek politik çevrelerinde geçiriyordu ve bu çalışmalarının semeresini Chicago'da '68 Demokratlar Kongresine' delege seçilerek topladı. Kit'e gelince, sağ görüden ziyade ümitsizlikten kocasına ters düşecek konularda ağzını açmıyordu. Artık hiç hoşlanmadığı halde, toplum yaşantısından uzaklaşmamak için Çarşamba Klübündeki toplantılara devam ediyordu. Athol'de annesinin kabul günü toplantılarından hiç farkı yoktu. Briç klübüne yazıldı, sınıf annesi oldu ve tekrar tenis oynamaya başladı.

Arada sırada, Michael ile başbaşa kaldıkları zaman yeni bir düzen uygulamaya başladılar. Eğer erkek kitap okuyorsa, Kit televizyon seyrediyordu. Eğer Michael televizyon seyrediyorsa, Kit, limonlukta oturup, kitap okuyor veya dikiş dikiyordu. Yatmaya asla birlikte çıkmıyorlardı. Michael esnemeye başlayınca, Kit onunla birlikte yukarıya çıkmamak için bir mazeret ya kitap okuyor veya televizyonda film seyrediyordu - uydu-ruyordu. Ve eğer Michael geç yatmak isterse, Kit, 'bu gece erken yatmak istiyorum' diyordu. Aralarında sessiz bir anlaşma imzalamışlardı. Birbirlerine ancak toplum içindeyken dokunuyorlardı. Artık tartışmıyorlardı bile. Böylece geçinip gidiyorlardı.

Kit bir süre çocuğun topla oynaması gibi kocasını terketmek düşüncesiyle oynadı. Nereye düşeceğini bilmeden düşüncelerini oraya buraya fırlatıp durdu. Gitmek. Kalmak. Gitmek. Kalmak. İnsiyatifin kendi elinde olduğunu biliyordu, çünkü Michael'ın yaşantısından memnun olmasa bile evliliğini yıkmıyacağı açıkça belliydi. Ne kadar isterse istesin, Kit erkeğin kendisini asla terk etmeyeceğinden emindi. Başkalarının gözünde kurduğu kendi imajını evliliğini yıkmakla bozamazdı. Sık sık, belirttiği gibi, boşanma, birçok parlak politik kariyeri kirletmişti. Stevenson, Rockefeller gibi büyük maddi olanaklara sahip kimse-ler bile ailevi skandallar yüzünden parlak politik yaşamları so-

na ermişti. Ve bu örnekleri Michael asla aklından çıkarmıyordu. Hayır, Michael asla kendisini terk etmezdi. Evlilik yaşamlarının hiçbir anlamı kalmasa bile politik hırsları yüzünden bunu asla bozmadı.

Evet böylece top Kit'in sahasındaydı. Ve seçim hakkında, yalnızca kendisine aitti. Fakat bunlar neydi - Marian'ın ünlü noçımleri nelerdi? Michael haklıydı. Hayatında bir gün olsun çalışmamıştı. Becerisi yoktu, iş deneyiminden yoksundu, hazır parasını yemekten başka desteğe sahip değildi.

Boşanmak için geçerli bir sebebi de yoktu. Michael kendisine ne kötü davranmış ne de ihanet etmişti. Yasanın güzelce belirttiği gibi, 'kocalık haklarından' kendisini yoksun bıraktığı doğrudu ama iki çocuk sahibi olması bu iddayı da çürütürdü. En yakın arkadaşına itiraf edemediği yatak odası sırlarını, mahkemede yargıça nasıl anlatabilirdi? Eğer bir yerlerde kolalarını açmış kendisini bekleyen başka bir erkek olsaydı... Michael'dan daha sevecen, müşfik, şefkatli başka bir erkek. Fakat öyle bir erkekte yoktu. Zaten bundan böyle, beli kalınlaşmış, gözlüklü otuz bir yaşındaki bir kadına kim dönüp bakardı.

Sonra, Sarah vardı. Michael'ın hataları ne olursa olsun - Kit'e göre milyonlarca hatası vardı - Sarah'a karşı tutumundan asla yakınmazdı. Kızına tapıyordu. Sarah'da babasına tapıyordu.

Pekala, top kendi sahasındaydı ve kendi sahasında kalması da kaçınılmazdı.

«Foşest.»

Sarah'ın sesi duyuldu. «Foşest değil, fosets.»

Kit mutfağın kapısından başını içeriye uzatıp baktı.

Sarah ve Cannon Sokağında oturan küçük Chuckie mutfağın canına okumuşlardı. Masanın üstüne, kalu, bacağı kopuk bebekler, kırık dökük oyuncaklar, tek gözü kopmuş ayı, zararsız çatal bıçak ve tencereler serilmişti.

«Çocuklar ne yapıyorsunuz?»

«Anne doktorculuk oynuyoruz. Bak!» Bez bebeği kaldırıp

gösterdi. «Buna kalp ameliyatı yapıyoruz, tam SENİ SEVİYORUM yazdığı yerden keseceğiz. Bunlar sargı bezleri» - bir top tuvalet kâğıdını gösterdi - «ve bunlar» - eski spagetti maşasını gösterdi - «fosets.»

«Sevgilim, fosets denmez. Forseps. Doktor kim?»

«Oh, Chuckie. O doktor bende hemşireyim.»

Chuckie erkek kurumuyla sırtıttı.

Bir saat sonra, Chuckie, çekip gidince, mezbeleliği toplamak kadınlara kaldı. Kit, Sarah'a «Gelecek sefer doktorculuk oynarken, sen doktor, Chuckie'de hemşire olsun, olur mu?»

Önerinin saçmalığına Sarah yüzünü buruşturdu. Besbelli, annesi yine gülünç oluyordu. Fakat Kit konuyu deşelemeye kararlıydı.

«Neden olmasın? Biliyorsun, birçok kadın doktor var.» Sarah kuşkuyla yüzüne bakmaya devam edince, Kit, çocuğun hiç kadın doktor tanımadığını anladı. Fakat ne yazık ki kendisi de tanımiyordu. Athol'daki Boston'daki aile doktorları ve Monk'u tedavi eden uzmanların hepsi erkekti. Bu konuşma kendisine hiç yabancı gelmiyordu. Yine de...

«Biliyorsun, Marian Teyze doktor olacak. Tıp doktoru değil, Fİlosofi doktoru. O da bir tür doktorluktur. Büyüyünce sende olabilirsin veya baban gibi avukat olursun, veya bilimci, veya uçak pilotu veya astronot. Buna ne dersin? Uçak pilotu veya astronot olmak istemez misin?»

«Hiç kadın astronot görmedim.»

«Birkaç tane var, inan bana ...Rusya'da var. Çerçekten sevgilim.» Tuvalet kâğıdını sarmaya başladı. «Büyüyünce neler olabileceğini düşün. Televizyon spikeri veya büyük hayvan avcısı veya yeni gezegenler keşfeden gökbilimci olursun ismin gazetelere geçer... Veya Amerika Birleşik Devletleri Başkanı olursun. Bak bu çok ilginç ve heyecanlı değil mi? Benim için çok heyecanlı. Şunu hiç aklından çıkarma - ve çok ciddi söylüyorum - bu dünyada kadın aklına koyduğu her şeyi olabilir.»

Sarah gülümsedi ve bebeklerini kutuya doldurdu. Bir sır biliyordu.

«Öyleyse sen neden anne oldun?»

Ooch. Kit zıncı diye oturdu. «Pekala,» dedi, «anne olmak nuç değil. Benim hoşuma gidiyor, özellikle senin gibi iyi bir kızın sahip olmak çok güzel. Demek istediğim dünyada başka şeylerde vardır. Bak, gelecek sefere Chuckie buraya gelince, doktorculuk oynarken, sen doktor ol, Chuckie'de hemşiren olsun olur mu?»

Sarah büyük bir ciddiyetle, «Oh, hayır, yapamam» dedi.

«Neden?»

«Chuckie'nin hoşuna gitmez.» Elindeki son bebeği kutunun içine tıktırdı. «Sonra benimle hiç oynamaz.»

Chuckie'nin hoşuna gitmez. Ulu Tanrım, on yaşında bile yoktu ve oyunun kurallarını daha şimdiden öğrenmişti.

KATE

Barry, Wolf'u ima ederek takılırdı. «Akıllı bir kızsın ama bazı kez çok aptalsın.» Fakat bu kez mesaj, «Aptal bir karısın ama, iyi numara çevirmişsin. Tebrikler.»

Tebrikler sıraya dizilmişti. Altı ay önce, Brooking'den istifa edip, daha küçük bir ajansa geçmişti. O günün dilinde «bal» diye anılan ajansa Brooking'in burnunun dibinden yürütülen 2.000.000 dolarlık Telco anlaşmasını da beraberinde getirmişti. Brooking kıyametleri koparıyordu, tabii - korkunç bir cinayet diye bağılıyor ve Kate'l iş ahlakına aykırı davranmakla suçluyordu. Hatta ağızdan ağıza dava açacakları bile söyleniyordu. Canları cehenneme istediklerini yapabilirlerdi. Kate onların dava açamayacaklarını biliyordu.

«Kate bir şey öğrenmek istiyorum. Her şeyi Brooking'den ayrılmadan önce mi ayarladın?»

«Evet, çantada keklikti. Aslında, geçen Kasım ayında Telco'ya kişisel bir takdim yaptım.»

«Tek başına mı?»

«Evet tek başına.»

«Vay canına ne takdimmiş.»

«Oh, öyle, Barry, öyle.» Kendilerini dinleyen var mı diye etrafına bakındı, sonra sesini alçaltıp, sözlerine devam etti. «İşin püf noktası, birkaç damla Arpege kokusu hariç cırıl çıplak pastanın içinden fırladım. Tabii, mecazi anlamda konuşuyorum.»

«Yani, Telco'da birkaç kişiyle düşüp kalktın mı?»

«Evet, ama gerektiği kadar - evet, yattım. Centilmenin adı, Emile K. Busher, pazarlama bölümünün, yönetici muavini. Küçük bir adam» - elini kaldırıp, bir cücenin boyunu tarif etti - «diş fırçası bıyıklı serçe parmağı yüzüklü ve uzun boylu kadınlara dayanamayan minicik bir adam.»

«Kate beni şaşırtıyorsun. İşle zevki karıştırmadığını sanırdım.»

«Kendim de şaşırdım» diye itiraf etti. «Fakat bunu tamamen iş uğruna da yaptım diyebiliriz. Neyin ahlaki, neyin değil... düşününce çok komik... bir sınır çizemiyorsun. Bak bana ne kadar para teklif ederlerse etsinler, asla sigara reklamlarında çalışmam. Bu benim için ahlaksızlık. Fotoğrafçılardan asla rüşvet almam. Bok canına! Temsilcilerden gelen Noel armağanlarını bile geri yolluyorum. Fakat yeni bir işi koparabilmek için, orospuluk yapıyorum.»

«Oh, Kate ben buna orospuluk demem. Ha bir vücut fazla ha bir vücut eksik ne farkedebilir. Hiç birimiz namus kumkuması değiliz.»

«Pekala, biraz yatıp kalktım, herkes aynı şeyi yapmıyor mu? Fakat bunu asla kâr için yapmadım. Hayatımda asla yapmadım - her neyse, geçen Kasım ayında o herifle San Juana gidene dek - bir müşteriyle veya ofisteki kodamanların hiç biriyle yatmadım. İstesem 'bile yatmadım. Asla! Yani, yıllarca önce, Gully ile fingirdesem, Marsden'deki yerimi sağlama bağlar-

dım. Ama yapmadım. Aslında, anımsadığım kadarıyla, ona etmediğim hakaret de kalmadı. Fakat buna rağmen, Emile K. Husher ile Puerto Rico'ya oynamaya gittim. Ve ne oldu biliyor musun?»

Avluda çalan müziğin boğuk nameleri, panjurların arasından sızıp, loş otel odasını doldururken, tanrıların asalarındaki yılanlar gibi birbirlerine sarılı terli vücutlarının hayali bir an gözlerinin önünde beliriverdi.

«Ne oldu biliyor musun?» diye yineledi. «Başımdan geçen en fantastik seks macerasıydı. Şarkının sözleri gibi, Küçük David minicikti, ama Oh, Tanrım! Komik... çünkü San Juna'a gidene dek uçakta, güneş yanığını Wolf'a nasıl açıklayacağım diye düşünüp durdum. Boşuna zahmet etmişim. Orada kaldığımız dört gün süresince, otel odasından adımımızı dışarıya atmadık.»

«Sevgilin farkında mı?»

«Wolf mu?» diye yüzünü buruşturdu. «Söylemesi zor. Aslına bakarsan bilmesi gerek. Çok duyarlıdır... tepeden tırnağa anten... hem o hafta sonu hariç çok namuslu davrandım. Her neyse, Wolf hiç soru sormaz. Sanırım soru soracak durumda olmadığını anlıyor. Hem hafta sonları Connecticut'ta neler yaptığını nereden bileyim? Belki çalılıkların dibine oynayacak birisini saklıyordur.»

«Fakat gerçekten böyle düşünmüyorsun.»

«Sanırım hayır.» içini çekti. «Ne düşüneceğimi bilemiyorum. Sonra, karısıda var. Wolf'un dediğine göre kardeş gibi yaşıyorlarmış. Bu sözlerin ne kadarına inanacağımı da bilmiyorum. Benim ona ne hesap vermeye borcum var, onun bana ne hesap vermeye borcu var gerçekten bilemiyorum. Eskisi gibi önüme gelenle düşüp kalkmaya başlasam farkına varır. Medyum gibi. Wolf mesajı alana dek sanırım sadakati denemeliyim. Faziletin ödülü büyüktür falan filan derler, kim bilir? Belki günün birinde sağlam bir teklifle karşıma çıkar.

Ve Barry lütfen, Emile K. işinden kimseye söz etme, şımdı bütün öyküyü aşağı yukarı biliyorsun.»

Barry parmağını dudaklarına dayayıp, sus işareti yaptı.

Aslında, Kit, Puerto Rico'da geçirdiği hafta sonundan sonra olanların hepsini Barry'e anlatmadı. Puerto Rico'dan döndükten birkaç ay sonra, Telco kontratı imzalanınca, yeni ajans Kit'e 20.000 dolarlık çek vererek takdirlerini belirtmişti. Söz gelişi işi bulana komisyon ücreti dediler. Kitaplarda yazmasa bile bu usuldendi ve eğer Busher'le hafta sonu geçirmemiş olsa, Kate'in bu parayı cebine indirmesi işten bile değildi.

İşi bulana ödenen ücret başka şey, pahalı orospuluk başka şeydi. Yaptığı basit matematik hesabına göre El Convento da geçirdiği her gece için 5.000 dolar almıştı, herhalde dünyanın en pahalı orospularına da bu kadar ücret ödüyorlardı.

Kendisini, parayı ve durumu düşündükçe daha da huzursuz oluyordu. Mücevher kutusunun içindeki küpelerin altına koyduğu çeki tam iki hafta bozdu ramadı. Sebebinı açıklama dan parayı geri de veremiyordu. Yeni ajansa işi yatay durumda kaptığı, sırrını açıklamak niyetinde değildi. Alélade para gibi götürüp, bankaya da yatıramıyordu.

Bayan Ellery'nin okulunda kazandığı büyük prensiplerden, geceyarıları Jan Little march ile kakao içerlerken paylaştıkları yüksek ideallerden, Adlai Stevenson seçim kampanyasına coşkuyla katılmasından bu yana çok yol katetmişti. Uzun bir yol katetmişti. Fakat yol pekte uzun sayılmazdı.

4 Nisan 1968 de Tennessee'nin Memphis kentindeki bir motelin balkonunda Martin Luther King suikasta kurban gitti. 5 Nisan günü Kate, Cahse Manhattan Bankasının Madison Caddesi şubesinin kapısından içeriye girdi ve 5.000 dolarlık dört banka çeki aldı. Birincisini, Güney Hristiyanlık Önderliği Konferansı na, ikincisini KORE, Üçüncüsünü Amerikan Özgür İnsan Hakları Derneğine ve dördüncüsünü de - kişisel düşkünlük - Eugene McCarthy Başkanlık Kampanyasına postaladı.

On beş dakika sonra bankadan çıkarken kendisini kuş gibi hafif hissediyordu.

KIT

4, Temmuz, 1968 yılına dek 26.000 Amerikalı Vietnam harbinde can verdi. Aynı gün, Polis Komiseri James Edward Nolan («arkadaşlarının neşeli Jim» adını verdikleri) Mass General Hastanesinin Acil Servis Koğuşunda yatıyordu. İki hafta önce, Boston Five Cents Saving Bankasının önündeki silahlı çatışmada midesinden iki kurşun yarası almıştı. Bir bakıma, Komiser James Nolan da Vietnam harbinin kurbanlarından biriydi.

Chicago'da yapılacak, Demokrat Parti Ulusal Kongresinden üç gün önce - epey yaygara koparacağı sanılıyordu - Michael İşinden eve erken döndü.

Kit «Bu ne sürpriz» dedi. Mutfakta Salat Nişioaz'ın yeşil fasulyelerini ayıklıyordu. Boğucu sıcak Ağustos gecelerine uygun hafif bir yemektir. «Sarah kamptan daha eve dönmedi. Ne var... sonunda hapse tıkacak suçlu kalmadı mı?»

«Ofisteki havalandırma aygıtı bozuldu» Michael bir avuç zeytin alıp, mutfak iskemlesini çekip oturdu.

Fasulyeleri soyan karısının işini bitirmesini beklerken, ağzındakilerle çiğneyip, dalgınlıkla «Zeytinler iyi» dedi.

Dur bakalım. Fasulyeler, zeytinler, ton balığı, yeşil salata.. aaah, evet, evyenin yanındaki tencerenin içinde soğuyan patatesleri unutmamalıyım.

«Bir zamanlar Jan Littlemarch ile aynı okula gittiğini söylememiş miydin?»

Kit elindeki tencereyi şaşkınlıkla düşürdü, hemen hemen unuttuğu ismi duyunca şaşırırverdi.

«Evet, söyledim.» Dönüp kocasının yüzüne baktı. «Neden soruyorsun?»

«Babası Frank Littlemarch'dı değil mi? Dış İşleri Bakanlığı'nda mı çalışıyordu?

Şaşkına dönen, Kit sadece başını sallamakla yetindi.

«Anlaşıldı.» Michael gizli eğlence kaynağı bulmuş gibiydi. «Atasözü vardır. Armut dibine düşer.» Ve Kit ayakta ağzı bir karış açık hayretle bakarken sözlerini sürdürdü. «Şekerim bana, kızı ne derece tanıdığını söyler misin?»

«Niçin soruyorsun?» Sonunda ağzını açıp laf edebildi. «Jan'a ne oldu? Öldü mü... öldürüldü mü... ne...?»

«Hayır, hayır. Seni temin ederim bir şey yok. Arkadaşın sapa sağlam ve sıhhatli. Bak... neden ayakta duruyorsun? Otur sana.» Kit korkudan titriyordu. «Seni üzmem istemedim. Üzme mi aklımdan geçirmiyordum.»

Alışılmamış nezaketle iskemleyi çekti ve şaşkınlıktan uyuşan Kit, lök diye oturdu.

«Bana anlat - »

«Anlatacağım. Fakat önce sen söyle. Bayan Ellery'nin okulunda ikiniz iyi arkadaş mıydınız?

«Çok» diyerek yutkundü. «Çok iyi arkadaşlık.»

«Ama bizim düğünümüze gelmedi değil mi? Eğer davet etseydik anımsardım.»

«Hayır, düğünden çok önce birbirimizin izini yitirdik. Sanırım Berkeley'e gitti. Şimdi, bana neler olduğunu anlatır mısınız?»

«Geçen Haziran, Boston Five Cents Bankası soygununu anımsıyor musun? Bir polis vurulmuştu?»

«Cinayet haberlerini pek izlemem biliyorsun. Bunun Jan'la ne ilgisi var?»

«Çok basit, arkadaşın geçen hafta Back Bay apartmanında soygun çetesinin diğer üç üyesiyle birlikte ele geçirildi.»

Kit hayretler içinde başını salladı. «Oh, Tanrım, yanlış insan tutuklamışsınız. Jan Littlemarch banka soygunları yapmaz.»

«Oh, öyle mi? Bak, basit bir banka soygunu değil. Bir terörist çetesinin üyesi - sanırım Spartancas adlı bir çeteye mensup. Bir silah mağazasına yapılan baskınla ilgileri var. Ho Chi

Minh için para topluyorlarmış. Herneyse, birisi gammazlamış ve dün gece polisler oraya gidince başlı başına bir cephanelik bulmuşlar - tüfekler, molotof kokteylleri saatli bombalar. Hiç kimsenin ölmemesi büyük bir şans.»

«İnanamıyorum.»

«Belki sen inanmıyorsun, ama jüri inanacak. Jan suçüstü yakalandı.»

Kit duyduğu çirkin haberi içine sindirmek için başını elleri arasına gömdü. Michael zeytinleri yemeye devam etti. Aşağı yukarı on beş yıldır Jan'ı görmüyordu ve o günden beri de onu hiç düşünmemişti. Kendisini geçmiş zamanları anımsamaya zorladı. Okçuluk sahasında sırtı dimdik, hedefe nişan alan, içi kin ve vahşi bir öfke dolu ince uzun boylu kızı anımsamaya çalıştı. O günleri hayal meyal hatırlıyordu ama sezileri Michael'ın doğru söylediğini fısıldıyordu. Sadece iyi bir nişancı olan Jan'ın polisi öldürmemesine hayret ediyordu.

Boğuk sesle, «Fakat polis ölmedi» dedi. «Ve sanırım bankada parasını geri alır. Belki de olay örtbas edilip gider.»

«Kit, gerçekten bazen beni çok şaşırtıyorsun. Söylediklerinde ciddi olamazsın. Ben mecburi askerliğe çağrıldıktan sonra, ellerindeki kâğıtları yakıp, «Ah ne güzel yangın» diye bağışan zararsız yeni yetmelerden söz etmiyorum. Eğer polis ölecek olursa, arkadaşın cinayet suçuyla yargılanacak. Önceden tasarlama. Yasalara göre birisini öldürmek en ağır cürümdür. Biliyorsun, adam midesinden vuruldu. Arkadaşın talihine şükretsin ki Boston en iyi tıp merkezlerinden biri. Yoksa adam ölecekti - hani, şu senin arkalarından ağıladığın Vietnam'da ölen askerler gibi can vereceklerdi. Bu büyük bir dava olacak, Kit - özellikle gazeteler kızın babasını parmaklarına doladıkları zaman.»

«Armut dibine düşer demekle... bunu mu kastediyorsun?»

«Herkes aynı şeyi söyleyecek.»

«Fakat Frank Little march masumdu!» diye Kit bağırdı. «O cadı avının bir kurbanıydı.»

Michael «Oh, tabii» diye homurdandı. «Zavallı masum ku-

zucuk... Rosenberg'ler gibi veya Alger Hiss gibi masumdu. Haydi aklını başına topla Kit.»

«Bahse girerim ki bir zamanlar böyle düşünmüyordun.»

Terslenerek yanıt verdi. «O zamanlar Kore'de ülkem adına çarpışıyordum.»

«Fakat böyle düşünmüyordun. On yıl önce olsa, Jan'ı savunurdum...» Birdenbire akli başına dank etti. «Michael onu seni mi yargılayacaksın? Öyle değil mi? Bu davaya seni mi verdiler?»

Michael'ın ilk kez mahcubiyetle önüne baktığını görüyordu. Ağzını açıp yanıt vermedi.

«Davayı sana verdiler değil mi? Hayır, bana yanıt vermek zorunda değilsin.»

«Özür dilerim Kit.» Aralarındaki sessiz anlaşılmayı bozup, kadının elini tuttu. «Gerçekten çok üzgünüm. Arkadaşını bu kadar sevdiğini bilmiyordum.»

«Oh, Michael.» Göz yaşları yanaklarından aşağıya akıyordu. «Bu işten sıyrılman için bir yol yok mu? Karının, arkadaşı olduğunu ve seni çelişkiye düşüreceğini söyleyemez misin? Mahkemede onun karşısına çıkmaya dayanamam.»

Michael başını salladı.

«Bildiğim kadarıyla, çelişki diye bir şey yok. Biliyorsun, kadını asla görmedim. Ama yarın gidip göreceğim. Düşünümüne gelmediğini söylüyorsun. Onu yolda görsem tanımam. Peki çelişki bunun neresinde? Hem» kadının elini bırakıp, düşünceyle pencereden dışarı baktı - «bu davayı elimden kaçırmak istemiyorum. Altı yıldır karşıma böyle bir dava çıkmasını bekliyordum. Konu çok önemli. Babasının adı geçmese bile terörizm önemli bir konu. Eğer şansım yaver giderse, bütün ülke bu davayla ilgilenecek ve eski dostluk uğruna, karşıma çıkan büyük fırsatı geri tepmemi istemeye hakkın yok. Seni üzdiğüm için çok özür dilerim Kit, fakat anlamam gerek - önce bana sadakat ve bağımlılık göstermelisin, arkadaşına değil. Bu davayı, jüri'nin önüne dek çıkarmaya kararlıyım. Öyle bağış-

lanma pazarlığı falan filan yok, sonuna dek gideceğim. Ve şansım varsa, bu dava beni şöhrete ulaştıracak.»

«Aiger Hiss davasında Nixon'nun ün kazanması gibi.»

«Böyle olursa çok talihliyim.»

Kit dehşete düştü. «Ciddi olamazsın!»

Kadının inadına hayretle başını salladı. «Oh, Kit, Kit, Kit, bütün yaşantın boyunca avukatlarla birlikte oldun. Bunca zamandır bir iki şey öğrenmen gerekti. Pekala, Nixon'a bayılıyorsun. Fakat eğer Hiss davası olmasaydı bu gün Başkanlığa adaylığını koyamazdı. Bu dava onu şöhrete ulaştırdı. Bütün ülke onun ismini duydu. Ve sorarım sana Nixon'nun yaptığı kötülük neydi? İyi bir avukatın yapacağı şeyi yaptı. Hukuk fakültesinde bize öğrettikleri gibi elinden geldiğince davasını savunmaya çalıştı.»

«Hiss'i çarmıha gerdi.»

«Çarmıha gerdi! Biraz fazla melodramatik olmuyor muyuz? Sadece İsa çarmıha gerildi.»

«Jan'nın savunma avukatı var mı?»

«Kaygılanma Kit, tabii savunma avukatı olacak. Eğer kızın parası yoksa bile mahkeme ona avukat tayin eder. Belkide etmişlerdir bile.»

Para. Michael diğer davalılar gibi konuşmaya başlamıştı. Jan'nın parası olmadığına Kit'in hiç kuşkusu yoktu. Altı yedi yıl önce Globe'da çıkan yazıyı anımsadı. Frank Littlemarch'in öldüğünü belirten küçük ilanı. Yıllarca süren ümitsiz davalardan, sonra Washington'un aşağı mahallelerinin birindeki pansiyonda ölü bulunmuştu. Adam hiç kuşkusuz tüm servetini avukatlara yedirmişti. Bütün davaların tek kazançlı kişileri avukatlardı.

«Amerikan İnsan Hakları Birliği...»

«Kit boşuna hayal kurma. Bahse girerim ki, Amerikan İnsan Hakları Birliği, Littlemarch'in yanına bile gelmez. Şunu aklına koy ki, biz insan haklarından, konuşma özgürlüğünden ve diğer saçmalıklardan söz etmiyoruz. Büyük cümlelerden söz ediyoruz -silahlı soygun, adam öldürme gibi.»

«Onu görebilir miyim? Onu hapishanede ziyaret edebilir miyim?»

«Ahmaklaşma» diye Michael öfkeyle terslendi. «Niçin onu ziyaret etmek istiyorsun?»

«Çünkü o benim arkadaşım... Çünkü başı dertte. Bunlar yeterli sebepler değil mi?»

«Benim bildiğim kadarıyla değil.» Neşeyle yerinden kalktı. «Dinle. Birkaç dakika sonra Sarah eve gelecek. Seni salatanın içine göz yaşlarını akıtırken görmesin. Niçin yüzünü yıkayıp, biraz makyaj yapmıyorsun? Belki yemekten sonra havalandırma aygıtlı bir sinemaya gideriz.» Mutfaktan dışarı çıkarırken «Tanrım, eğer burası böyle sıcak olursa, Chicago fırın gibi yanıyordur. Kısa kolu gömleklerimi ütüledin mi?» dedi.

Ertesi gece Jan'ı 70.000 dolara kefaletle serbest bırakılacağını haber verdi. Evet, çok yüksek bir rakamdı. Böyle olması da gerekiyordu. Eğer bu tip davalarda, kefalet düşük olursa, suçlu yer altına inip ortadan yok olurdu. Hayır, hiç kimse çıkıp bu parayı ödemezdi. Hayır kimse ondan yana çıkmıyacaktı. Herkes işadımıydı, kimse yumuşak davranmazdı.

«Evet, artık bu konuyu kapatalım» diye kararını bildirdi. «Zaten aklım fikrim kongrede. Sıkı güvenlik önlemleri alındı, eylemler olacağından hiç şüpheleri yok. Evet, hanımefendi bu hafta ülkedeki tüm, yippieler Chicago'ya koşacaklar, aralarında sadece sizin aziz dostunuz bulunmıyacak.»

Fakat o gece daha sonra, Kit kocasının Chicago'ya götürüleceği valizi hazırlarken, Michael gelip yatağın kenarına oturdu.

«Senin söylediğin şeyi düşündüm. Jan'ı ziyaret etmek istememli.»

«Evet?»

«Evet, belki de pek fena bir fikir değil. Eğer istersen bir görüşme ayarlayabilirim.»

Kit valiz toplamaya son verip gizliyemediği kuşkuyla koca-

nının yüzüne baktı. Kendisinden bir şey isteyecekti. Kuşkusuz bir şeyler isteyecekti, yoksa Michael durup dururken, verdiği katarlardan vaz geçmezdi. Fakat erkeğin bakışları bir çocuğun-
kı kadar saf ve yumuşaktı.

«Neden birdenbire kalbin yumuşadı? Daha dün gece bu zı-
yaretin ahmaklık olduğunu iddia ediyordun.»

«Dün gece söylediklerim, bu gün beni çok rahatsız etti.»
Ellyle yatağın üstüne vurup, gelip yanına oturmasını işaret et-
ti. Bu bir davetti. «Şekerim valizi toplamayı biraz bırak, akıllı
İkl erişkin gibi karşılıklı oturup konuşalım.»

Kit, usançla, kocasının gösterdiği yerden uzağa oturdu.

«Kit bana canavar gözüyle baktığını sanıyorum...» Kadın
dudaklarını büzdü. «İşte gördün mü, yine, acıklı davranış. Fa-
kat sana ne kötülük yaptım? Seni dövdüm mü, eve sarhoş mu
geldim, başka kadınlarla mı düşüp kalktım? Söyle bana... ne
yaptım?»

«Michael bana çok kötü sözler söyledin... çok kötü.»

«Sen de bana söyledin. Sanırım on yıllık evli bir çift tartış-
manın verdiği öfkeyle birbirlerine çok çirkin şeyler söylerler.
Dün geceki gibi mi-»

«Dün geceyi düşünmüyordum» diye kocasının lafını kes-
ti.

Fakat Michael açıkça dün geceyi düşünüyordu ve hiç bo-
zuntuya vermeden kendi düşüncelerinin yolunu izledi. «Dün ge-
ce, belki her ne pahasına olursa olsun arkadaşının canına oku-
yacak mışım gibi davranmış olabilirim. Michael Matheson ada-
letiyle haksızlığı silindir gibi ezip geçti. Hayır, hayır sakın yad-
sıma» - Kit yadsıyacak davranışta bulunmamıştı bile - «Senin
neler hissettiğini biliyorum, bütüngün bu duygu içimi kemirip,
durdu. Fakat bu sabah mahkemede senin Jan'ı görünce... evet,
doğrusunu söylemek gerekirse, tehlikeli kişiden ziyade acına-
cak hali vardı. Kendi kendime bu kız, toplum düşmanı değil, za-
vallı ne yapacağını bilmeyen biri diye düşündüm. Meyus ve ter-
kedilmiş haldeydi. Avukat olarak mahkeme - Jack Rosen'i ata-
mış, gerçekten sersemin biridir. Her neyse, kız hiçbir şey söy-

lemeden oturmuş olaylardan uzak duruyordu. Biliyorsun annesi ve babası her ikisinde ölmüş.» ,

«Biliyorum.»

«Pekala, Kit, düşündükçe, düşündüm ve kız gerçekten birisiyle konuşma ihtiyacı duyuyor dedim. Belki gidip onu ziyaret etsen, her ikinizde kendinizi biraz daha iyi hissedersiniz. Ona bir fırsat tanırsak belki içini biraz olsun döküp, sorunlarının bazılarının ağırlığından kurtulur.»

İşte Michael baklayı ağzından çıkarmış, gösterdiği yumuşaklığın karşılığını istiyordu.

Kit buz gibi sesle yanıt verdi. «Anladım. Onu benim sorguya çekmemi istiyorsun. Belki uslu, bir çocuk gibi eski arkadaşının hatırını kırmayıp, içini döker.»

Michael bozulduysa bile renk vermedi.

«Doğrusu, Kit böyle şeyler aklımın ucundan geçmedi. Önce seni ve aramızdaki ilişkiyi düşünüyordum. İnan bana, onu çarmıha germek istemiyorum. Hele aramıza soğukluk sokulacağına hissedince hiç düşünmedim.»

Kadını usulca, yatağın üstüne çekip, yeni ütülenmiş gömleklerle katlanmış çorapların arasına yaptırıp, şefkatle yüzünü okşamaya başladı.

«Biliyorum, bu fare yarışında bazı kez kendimi bir numaralı fare sanıyorum, ama ne yaparsam bütün çabam senin için. Senin ve Sarah için.» Sözleri alınının üstünde dolaşan güzel elleri kadar rahatlatıcıydı. «Arkamda kötü titreşimler bırakarak Chicago'ya gitmek istemiyorum. Bu günün gençliği böyle diyor değil mi? Kötü titreşimler? Ve arkadaşın Jan için çok üzüldüğünü biliyorum. Git onu gör. Onunla konuş. Herhalde seni gördüğüne çok sevinecektir. Zavallı çocuğun gerçekten dosta ihtiyacı var.»

Zavallı çocuk. Evlilik yaşantıları boyunca, Michael'ın davallılar için zavallı çocuk kelimelerini kullandığını asla duymamıştı. Evet, onlara çöplük, ismini verirdi. Çöplük. Mikrop. Hayvan gibi isimler takardı. Kit onun kullandığı kelimeleri ve düşüncelerini biliyordu. En ağır cümleleri kullanan, sık sık en va-

hım cezaları vermekle övünen - adeta kasılan - mahkum ettiği suçluların oranıyla kurumlanan Michael'ın yirmi dört saat içinde fikir değiştireceğine kimse inanmazdı.

Kit «Pekala» dedi. «Gidip onu görürüm.»

«İyi!» Zahmetsizce kazandığı zaferden çok mutluydu. «Sana güvenebileceğimi biliyordum. Charles Sokağındaki hapishane de, adliyenin hemen karşısında. Yarın havaalanından Bayan Docherty'e telefon edip, ziyareti ayarlamasını söylerim. Sizi özel bir kabine yerleştirir. Herhangi bir gün senin için iyi mi?»

«Gelecek hafta içinde her gün olabilir, gerçekten pek önemli değil» Kit güldü. «Ne de olsa Jan bir yere kaçmıyor.»

Michael güldü. Bu tip şakalardan pek hoşlanırdı.

«Onunla neler konuşmamı istiyorsun?»

Birdenbire usançla, «Onun canını çıkarmamı istemiyorum» dedi. «Bunu anladın. Fakat düşüncelerinin çizgisini, bu çılgınca işe nasıl karıştığını öğrenebilirsen iyi olur. Çok doğal konuş, belki davanın akışını değiştirip, onu lehine döndürebilirim. Anladın mı?»

«Anladım, Michael.»

«İşte benim sevgili kedim. Haydi bana bir öpücük ver.»

Kit ona öpücük verdi - yumuşacık bir ihanet öpücüğü - sonra yatağın üstünden kalkıp, tekrar valizi toplamaya başladı.

«Nöbetçi beni görmeye geldiğini söyleyince kulaklarıma inanmadım, şimdi de gözlerime inanamıyorum.»

Jan Littlemarch'ın yüzü solgundu. Kit'in anımsadığından daha solgundu. Yeraltında hiç güneş yüzü görmeden yaşayan kurtçukların cansız beyazlığına sahipti. Sırtında kiremit rengi bir tişört ve beli kalçalarının üstüne düşmüş, kemersiz haki rengi keten bir pantolon vardı. Eğer Kit, ona Termont Sokağında rastlıyacak olsa tanımazdı. Aradan geçen on beş yıl Jan'ı yabancılaştırmıştı - sanki yedi kat yerin dibinden çıkmış, garip, içine dönük korku salan bir yaratığın karşısındaydı, kendi yaşadığı Haddon Landings sanki bir düş alemiydi. Kırıl

ayakları ve uzun saçlarıyla, yerin dibine gömülmüş, silah ve bombaların arasından çıkmıştı. Karşı karşıya duran iki paradoksun aynı dünyada yaşadıkları düşünülemezdi, ama sadece aralarında küçük bir tahta masa onları birbirlerinden ayırıyordu. On beş yıldır zıt yollarda, birbirlerine karşıt dünyalarda yaşıyorlardı.

Sonra Jan güldü. Kit onu ilk gördüğü günü anımsadı. Çarpık ön dişini meydana çıkaran, aynı buruk, aynı kederli gülüşle güldü.

«Merhaba, Jan.» Kit masasının üstünden elini uzattı. Uzun yıllar önce, sık sık tuttuğu ince uzun, tırnakları yenik eli tekrar avuçlarının içine aldı.

Ve tenleri birbirlerine dokunur, dokunmaz, aradaki uzun yıllar uçup gitti. Birdenbire, gülerek ağıyarak birbirlerinin kollarının arasına atılıp, yakın geçmişte meydana gelen korkunç olayları unuttular.

Jan, arkadaşına sarılıp, «Oh, Cath» dedi. «Sınıf toplantısı için ne biçim bir yer seçtin.» Sonra gözlerini tişörtünün koluna silip, ilave etti, «Eğer senin geleceğini bilsem yanımda bol bol kâğıt mendil getirirdim.»

Kit göz yaşlarının arasından güldü. «Ben getirdim, beni bilirsin Jan - hep hazırlıklı dolaşırım.»

Sonra delikten kendilerini gözetleyen nöbetçinin bakışları altında el ele tutuşarak oturdular.

«Sana karşı nasıl davranıyorlar? Yeterince yiyecek veriyorlar mı? Sana bir şeyler getirmek için çok düşündüm.»

«Pastanın içinde bir ege mi?» Jan omuzlarını silktilti. «Bana karşı iyi davranıyorlar. Mezbahaya gidecek kuzu gibi hissediyorum kendimi. Haydi, başka şeylerden söz edelim.»

Önce, çekinerek eski günlerden söz ettiler, havadan sudan boş şeylerden konuştular. Kaht evli miydi? Evet, evliydi... bir kızı vardı... North Shore da yaşıyordu. Fevkalade! Peki ya kocası?

Kit, usulca, «Kocamı gördün» dedi. «Geçen hafta duruşmaya çıktığın zaman onu gördün.» Sonra hiç bir şey saklama-

rlan, telaşla Michael'ın kim olduğunu açıklarken, arkadaşı arkasına yaslandı. Kederli gözleri birdenbire sertleşti ve buz gibi bakışlarla baktı.

«Anladım» dedi. Sadece bu kadar konuştu. «Anladım...»

Kit, yanıt verdi. «Hayır, Jan. Hiç anlamadın...»

Tekrar Charles Sokağına çıkınca, güneş eskisinden daha parlaktı. Hava mis gibi kokuyordu. Ter ve dezenfektan kokusunu gidermek için derin derin soludu. Sanki hapisten kendisini - Kit'i - dışarı salıvermişlerdi.

Ağustos ayında Boston gözüne hiç bu kadar güzel görünmemişti ve açlıktan karnı zil çalıyordu. Kurt gibi acıkmıştı. İlk iş Brigham'a gldip koskocaman, bir dondurma yiyecekti - karışık fıstıklı sıcak çukulata soslu, içi meyvalı vanilyalı dondurma yiyecekti. İkinci olarak, Tim'e telefon edecekti. Tim'i saat üçe çeyrek kala bulabildi ve pekte öyle dostane konuşmuyordu. Fakat yine de bulmuştu. «Evet, Tim bu gün bana bir randevu sıkıştırabilir misin.»

«Ofiste mi?»

«Evet, yasal bir konu. Eğer bekliyecek olabilsem inan bana seni rahatsız etmezdim.»

«Oh, bok canına, tatlım, seni bu gün göremem. Ne olduğunu telefonda anlatamaz mısın?»

«Hayır, anlatamam. Zaten, File'deki genel telefondan arıyorum. Bu geceye ne dersin? Bu gece bana yarım saat ayırabilir misin?»

Adam sıkıntıyla içini çekti. «Oh, sanırım. Saat altıda buradan çıkacağım. Herhalde o saatlere kadar sokaklarda dolaşacak değilsin.»

«Senin için nasıl uygunsa. Yalnız bu gün buluşmamız gerek. Akşam üstü evine gelsem nasıl olur?»

«Evet... Pekala.» Erkeğin bir an önce telefonu kapatmak istediğini biliyordu, çünkü hattın ucundan ofisteki diğer telefonların çaldığını duyuyordu.

«Peala, Kit. Saat yediden sonra ne zaman istersen gel.»

Beacon Sokağındaki büyük apartmanın önünde arabasını

park ettiđi zaman saat tam 7.01 geçiyordu. Eve gidip, hızla bir duř alıp, temiz siyah poplin elbisesini giyecek vakit bulmuřtu. Dillmans'lara telefon edip, Sarah'la konuřmuř ve Tim'e anlatacaklarını tekrar tekrar dūřunmuřtu.

Erkek kapıyı açınca, «ok hoşsun» dedi.

«Sende... Çok değişik görünümün var» diye yanıt verdi.
«Hiç avukata benzemiyorsun.»

Tim, beyaz bol Hint pamuklusundan bir gömlek, tsz bol paa pantolon ve yürürken tıkırdayan, kösele bantlı sandaletler giymişti.

«Aşk boncukların yok mu?»

«Temizleyiciye gönderdim. İçeri gir.» Kit'i oturma odasına aldı. Televizyon açıktı - Grant Park'ta yapılan kongreyi izliyordu. Michael bir gece önce Kit'e telefonda, kongrenin çok iyi gittiğini söylemişti. Haberleri salondan dışarıya taşan tarihteki ilk kongre demişti.

Tim, televizyonun sesini kısıp, görüntüyü aık bıraktı.

«Marian bir kaç günlüğüne Nahant'a gitti. Seni gremedilene üzülecek. Vişki mi? şarap mı Hangisini istersin?»

«şöyle büyük bir bardak, cin toniğe ne dersin?»

Tim mutfağa gidip içkileri hazırladı. Kit televizyonda bir gazeteciye copunu sallayan polise baktı. Chicago'da canlı yayın veriyorlardı. Belki dünyanın en büyük gösterisiydi.

Tim, kadının içkisini verirken, «zr dilerim, limon yoktu, Marian gidince ev dökülüyor.» dedi.

«Tim'in şerefine.»

«şerefe.» Bardakları tokuşturup, bir kaç dakika konuşmadan TV'yi izlediler.

Tim koltuğunu çevirip Kit'in karşısına geçti. «şimdi, sen söze başlamadan önce bir şey söylemek istiyorum. Boşanma davaları almıyorum.»

Kit, sinirle güldü. «Böyle mi zannettin? Pekala, durum karşısında akla gelecek tek sebep bu. Fakat hayır, boşanma ile ilgisi yok. Bir... cinayet davası ile ilgili.»

Tim kaşlarını kaldırıp, Kit'in öyküsünü anlatmasını bekledi.

«Tim, daha fazla anlatmadan önce, konuştuğumuzun tamamının aramızda kalacağına söz vermeni istiyorum.»

«Bunu söylemene gerek yok. Bunca yıl sonra, ahlak kuralları hakkında bir iki şey öğrenmiş olmalısın.»

«Evet, ama Michael üstüne aldığı davaları hiç çekinmeden anlatır. Bak canına... bunu herkes yapıyor. Akşam yemeği partilerinde duyduklarım ile istediğime şantaj yapabilirim. Fakat canına anlatacaklarımı kimseye söylemeyeceğine söz vermeni istiyorum. Hatta Marian'a bile.»

Tim elindeki içki bardağını sehpanın üstüne bırakıp, ciddiyetle Kit'in yüzüne baktı.

«Söz veriyorum.»

«Bu dakikadan itibaren mi?»

«Evet bu dakikadan itibaren.»

İki kez zorlukla yutkundu. «Bu sabah Jan Littlemarch'ı görmeye gittim. Sanırım bu davayı duymuşsundur.»

«Sadece gazetelerde okuduklarımdan.» Erkeğin gözleri birdenbire yeni bir anlamla parlamaya başladı. «Tabii... ikiniz aynı okula devam ettiniz değil mi? Marian'ın onun hakkında Ellery'nin kızlarından biri olduğunu söylediğini anımsıyorum.»

«Evet, aynı okuldaydık. Biz... çok çok iyi arkadaştık.»

«Oh, vay canına! Çok üzgünüm. Kötü bir dava. Michael'a ilişkisi var mı?»

«Savcı a.»

«Şimdi daha da üzüldüm.»

«Benim için mi, yoksa Jan için mi?»

Tim, müphem şekilde omuzlarını silktili. «Kıza avukat tuttuklarını sanıyorum.»

«Mahkeme atadı... Jack Rosen adında birisi. Michael onun sersemin teki olduğunu söylüyor. Onu tanıyor musun?»

«Sersem den çok ahmaktır... Boston'un ünlü avukatlarından değildir. Clareree Darrow'un davanın akışını değiştirebileceğini sanmıyorum, Kit eğer kızı temsil etmemi istiyorsa... ona avukat atamışlar. Bu isteği kendisi yapması gerek.»

Kit, «Onu temsil etmeni istemiyorum. Benim avukatım olmanı istiyorum.»

Tim şaşkınlık içinde gözlerini oğuşturdu. «Kit, anlayamadım. Beni aydınlat.»

Kit anlattı. Ve kadın sözlerini bitirince, Tim, «Sen çılgınsın» diye yanıt verdi.

Birer içki daha içmenin zamanı geldiğini anlayınca, kalkıp mutfağa gitti. Oturma odasına dönünce, divanda Kit'in yanına oturdu.

«Kit gerçekten bu kadar paran var mı? Yetmiş bin az para değil.»

«Var. Bu sabah bankere gittim. Yarın bana bir çek verebileceğini söyledi.» Korkunç bir düşünce kendisini iğneliyordu. «Hisse senetleri bana kaldı. Onları istediğim gibi kullanma özgürlüğüne sahibim, değil mi?»

«Oh, tabii istediğin gibi kullanma özgürlüğüne sahiptin. Eğer istersen ateşe verip yakabilirsin.» Ve biraz düşündükten sonra, «ateşe vermekten hiç farkı yok. Eğer kefaletle serbest bırakılırsa, bahse girerim, yer altına inecektir. Ve sen sevgiligim, yetmiş bin papeli havaya atacaksın.»

«Bu olanağı çok düşündüm.»

«Avukatın olarak, sana düşündüklerini yapmamasını tavsiye ederim.

«Peki ya insan olarak? Tim, belki benim aklımı yitirdiğimi düşünüyorsun. Belki yüksek ideallerden, veya harbe karşı olduğumdan söz etsem daha iyi olacak. Belki de sorunun derinliklerinde bu sebepler yatıyordur. Fakat daha önemlisi Jan.» Erkeğe başını çevirip ağlamaya başladı. «Yeterince acı çekti, o zamanlar on altı yaşındaydı. Onun hapiste yatmasına dayanamıyorum... kim bilir belki yirmi, belki de yirmi beş yıl hapis-te yatacak değil mi? Bir gece daha hapis-te kalmasına dayanamıyorum. O yerlerin nasıl olduğunu bilmiyecek kadar cahil değilim. Tim, ne diyebilirim? O bir arkadaş, bir hayat.....»

Kit'i ağlarken, kendi haline bırakıp, gözlerini televizyondaki sessiz görüntüye dikti. Gaz maskeleri takmış polisler, fırtına

gibi insanların arasına dalıyorlardı. Elleri tüfekli, coplu polisler. Onlerine geleni yakalayıp, coplayarak, sürükliyerek, itekliyerek götürüyorlar, Chicago'nun kaldırımlarını kana buluyorlardı. Panzerlerin, polis kamyonlarının sirenleri havayı acı çığlıklarla yırtıkları duyulmuyordu ama duymaya da gerek yoktu. Oturdıkları odanın içinde havalandırma aygıtının hırıltısı ve ağlayan kadının hıçkırıkları duyuluyordu.

«Hayır, Kit, sen çılgın değilsin.» Ayağa kalkıp, televizyonu söndürdü. «Sen çılgın değilsin. Çılgın onlar.»

Kadını kollarının arasına alıp, ıslak yüzünü pamuklu gömleğine yapıştırdı. «Eğer istediğin buysa, vicdanın böyle rahat edecekse, sana yardım ederim.»

Güneş batarken, hiç kımıldamadan birbirlerinin kolları arasında durdular, sonra Kit usulca geri çekildi.

«Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum... teşekkür ederim, Tim, gidip yüzümü yıkayayım.»

Kit odaya dönünce, erkek güldü. «Şimdi daha iyi, şimdi daha önemli konuya geçelim. Sabah kahvaltısından beri ağzıma bir lokma atmadım. Ya sen?»

«Bu gün öğleyin Brigham'da en kocaman bir dondurma yedim.»

«Tatlım, o yemek değil. Fantazi. Haydi gidip bir kaç lokma atıştıralım.»

Kenmore Meydanındaki küçük sandöviççide, dana jambonlu sandöviçler yediler. Dükkandan dışarı çıktıkları zaman, limanın üstünden esmeye başlayan, iyot kokulu rüzgar havayı serinletiyordu.

Tim, «Çok tatlı» dedi. «Dana jambonlu sandöviçten daha lezzetli. Havalandırma aygıtından bile iyi.» Kadının kolunu kendi koluna taktı. «Haydi yürüyelim.»

Kenmore Meydanını çevreleyen, barların önünden geçip, çok daha şık ve zarif zamanların sessiz tanıklığını yapan, mor pencereli görkemli binaların bulunduğu Beacon Caddesine sap-tilar. Bu Caddede bir zamanlar, çay tüccarları, armatörler, bankerler, ozanlar ve aydınlar yaşırdı. Tim birdenbire canlandı.

«Bu kenti çok seviyorum. Yirmi Washington'a değişmem. Haydi Büyük Park'a gidelim mi? Belki bir kayık çalıp, kaçırız.»

Bir kaç kişinin köpeğini dolaştırdığı, sessiz تنها parka doğru yürüdüler.

Kit, «Evlendiğimden beri buraya geldiğimi anımsamıyorum. Michael ile buraya çok sık gelirdik. Yanımıza bir kaç kitap, sandöviçler, portatif satranç takımı getirir, akşama kadar burada vakit geçirirdik.» Üstüne konfetler dökülmüş bir bankı işaret etti. «İşte şurada otururduk, tam o bankın üstünde.»

«Öyleyse başka bir bank seçip, oturalım.»

Ceplerini karıştırıp, bir paket sigara çıkardı bir tane yakıp, arkasına yaslandı.

«Lütfen bir sigarada bana ver.»

«Sigarayı bıraktığını sanıyordum.» Paketi uzatıp, Kit'in sigarasını yaktı.

«Michael'ın yanında içmiyorum. O sigaradan hiç hoslanmıyor, biliyorsun.»

Tim bir sigara daha yakıp dumanların rüzgarda dağılmasını izledi. «Kit, sonunda kocan meseleyi öğrenince, başına neler geleceğini düşündün mü?»

«Şimdiye dek benden bir kuruş bile istemedi. Zamanı gelince tasalanırım.»

«Biliyorsun, zamanı gelecektir. Gelmesi gerekir. Er veya geç, senden hesap isteyecektir, onun için kendine çok iyi bir tanık bul.»

«Bir şeyler düşünürüm.»

Bir süre konuşmadan sigaralarını içtiler, sessizliği Ağustos böceklerinin cırıltıları bozuyordu.

Kit, erkeğin neler düşündüğünü merak etti. Kendi düşüncelerini biliyordu. Akıllı, sigarayı tutan ince becerikli parmaklarda, kendisini kolları arasında tutarken, içine çektiği kokuda, yaz gecesinin karanlığında, hayalet gibi parlayan Hint pamuklusu gömleğindeydi. Bir yerlerde Nazilerin yaptığı deneyleri okumuştı. Toplama kamplarındaki çılgın doktorlardan birisi, mahkumları ölüme kıl payı kalana dek buz gibi soğuk suya sokar-

mış. Ve mahkumlar boğulmaktan kurtulur kurtulmaz hemen se-
vlişme isteği gösterirlermiş. Kit bunu çok iyi anlıyordu. Ölüm
yaklaşınca, vücut yaşamak tepkisini gösteriyordu. Bu sabah
ölümle burun buruna gelmişti. Fiziksel bir ölümle değil, ama
düşüncelerin ölmesi, hapishanedeki yaşayan ölümlerle burun
buruna gelmişti. Ve şimdi kendisi de açlık duyuyordu - Micha-
el'in asla doymadığı açlık.

«Kit, onu neden terk etmedin?»

«Ne?» Herhalde aklından geçenleri okuyabiliyordu.

«Michael'ı neden terk etmedin?»

Gerginliğini gizlemek için sigarasını ayağının altına atıp
ezdi. «Onu terk etmek istediğimi nereden çıkardın? Herkes bi-
zim ideal çift olduğumuzu söylüyor.»

«Ya sen.»

Yanıt vermedi, karanlıkta erkeğin yüzünün ifadesini göre-
miyordu.

Tim sonunda, «Kit ve Mike» dedi. «İdeal çift. Hayır, Kit,
sen beni hiç kandıramadın, bir dakika bile kandıramadın. Seni
tanıdığımdan beri, Mike ile senin ideal çift olabileceğinizi hiç
düşünmedim. Başka bir şeyde olamazdınız. Evet, iki değişik in-
san... fakat asla bir çift değildiniz. Evlendiğin zaman seninle
ilk kez tanışmamızı anımsıyorum... oh, bir iki aylık evliydiniz,
sanırım ve Michael, seni Brookline Village'daki bizim küçük
eve getirmişti. Anımsıyor musun?»

Anımsıyordu.

«Tavuskuşu kadar kurumluydu, seninle İftihar ediyordu...
niçin etmiyecekti? Fakat sen... biliyorum. Senin mutlu olduğu-
nu zannetmedim. Yeni evli mutlu bir geline benzemiyordun.
Daha çok...» sesi titredi.

«Neye benzediğimi düşünüyordun?»

Diğer insanların, görüşleri, kendi görüşlerinden çok daha
keskindi. Bilinç altından kendisini ne kadar ele verdiğini bil-
miyordu.

«Sanırım... aç bir görünüşün vardı. Aç ve bıkkın. Biftek ve
patates bekleyen birinin, keten helvası bulması gibi. Boston'da

İlk yıllar seni çok düşündüm. Senden çok hoşlanıyordum ve Mike’da biraz kısıkanıyordum, sanırım. ‘Oh, ne şahane kız. Onunla yatmak istiyorum’ diye düşünüyordum. Günün birinde seninle maceraya atılacağımı hiç aklımdan çıkarmıyordum. Şaşırдың mı?»

«Evet. Evet hem de çok şaşırdım. Bana en küçük birşey belli etmedin.»

Marian, Boston’da asılmadığı tek kadın sen almalısın demişti. Şimdi asılacak mıydı? Kit, yarı korkarak, yarı ümitle bekledi. Öylesine karışık bir gün - hayır, hafta - geçirmişti ki, böylesine duygusal saldırılara artık şaşırmıyordu. Kit ve Tim. Evet, atabilirdi. Bu gece onunla birlikte gidip, kaynuna girse, kimse-nin haberi olmazdı. Yatakta harikadır. Altı yıldır icine gömdüğü fantaziler, büyük bir özlem ve acıyla sel gibi geri döndüler. Kit ve Tim. Tim ve Kit. Evet. Kendisi siyah, erkekte beyaz giysileriyle, onun evine gidecekler. Bir anda, büyük atılımla hayallere olanaksızlıktan çıkmışlardı. Karanlık evin içi, sakak lambalarının ışığıyla aydınlanacak, havalandırma aygıtının mırıltısından başka ses duyulmıyacaktı. Hiç konuşmıyacaklardı. Erkek kendisini kollarının arasına çekip dudaklarından öpecek, yüzünü avuçlarının içine alacaktı. Baynunu okşayacak, sonra ellerini giysisinden içeriye sokacaktı, beyaz uzun parmakları memelerinin pürüzsüz tenine değene dek aşağıya indirecekti. Bunları düşününce, memelerinin başları dikleşti.

Evet, sevişeceklerdi. Bu gün başka türlü sana ermezdi. Erkek kendisine bir işaret verecekti ve şimdi üstünde oturdukları parktaki banktan kalkıp, sessizce, umutla eve gideceklerdi. Bir iç çekiş. Bir temas, dudakların hafifçe yanağına değmesi. Erkek işareti verince, ona teslim olacaktı.

«Hayır, sana asla asılmadım.» Bu sözler üzüntüyle söylendi. Tim yeni bir sigara yaktı, öfkeli sesle tekrar konuşmaya başladı. «Hayır, Yılbaşı Partilerinde bile sana dokunmadım. Papona küçük bir çimdik bile atmadım. Bu iradeye ne dersin?»

Duygusailiğin birdinbire ortadan yok olması, Kit’i gerçeğe döndürdü. Erkeğin sesinde ne arzu, ne özlem vardı ve artık

Kit ve Tim arasında en ufak ilişki olamayacağı meydandaydı. Ulu Tanrım, ne aptaldı... nerdeyse kendisini erkeğe teslim etmek üzereydi.

Sözlerindeki alınganlığı perdelemeye çabalıyarak «Neden yapmadın?» diye sordu. Şimdi neden yapmıyorsun?

«Neden mi yapmadım» Ayağa kalkıp, elini uzattı. Sevgiyle değil, nezaketle yapılan bir davranıştı. «Neden mi yapmadım?» Yürümeye başladılar. «Oh, sanırım başından beri olanaksızlığını biliyordum. Galiba, sadakat sorunuymdu.»

«Yani, Michael ile ortak olduğunuz için mi?»

«Oh, hayır,» diyerek güldü. «Mike'e hiç sadakat göstermem. Açıkcası, onu fazla ukala bulurum. Ona bir şey borçlu olduğumu sanmıyorum. Sadece meslekdaşız o kadar.»

«Fakat bize sık sık gelirdin.»

«Oh, Kit, anlamıyor musun... beni o eve çeken sendin. Mike değildi. Sadakat sorunu dediğim zaman, senin sadakat anlayışından söz ediyordum, benimkinden değil. Ben sadakat nedir bilmeyen hergeleyim. Tabii seks konusunda.»

Kit, «Anladım» dedi. «Michael'a asla ihanet etmiyeceğimi sezdin.»

Fakat bu sabah kocasına ihanet etmemiş miydi? Gösterdiği sadakatsizlik, bir erkekle fingirdemesinden daha kırcı ve üzücü değil miydi?

«Yapar mıydın, yapamaz mıydın bilmiyorum?» diye Tim yanıtladı. «Belki yapardın sanıyorum. Hayır, Marian'a asla ihanet etmezdin demek istiyorum.»

Sessizce Beacon Sokağına doğru yürüdüler. Marian, Marian'a olan sadakati. Kit karanlığın kızaran yüzünü maskeleydiğine minnet duyuyordu. Evet, Tim haklıydı. Çünkü, cinsel fantazilerinin odak noktasının Tim olmaması, Marian'a duyduğu sadakattir, evet, bu düşlerini Marian engellemişti. En iyi arkadaşının kocası. Bu gerçekten ihanetli. İğrençliğinden de çok alçakça ihanetli.

Fakat erkeği arzuluyordu.

«Bu Ford senin araban değil mi?» Ne kadar çabuk geri dönmüşlerdi.

«Kit, yukarıya içkiye davet etmiyorum. Yorucu bir gündü, senin yolun da uzak.»

Kadının elinden arabanın anahtarlarını alıp, kapıyı açtı. Aralarında aşk macerası geçmeyecekti - ne bu gece de, ne de asla. Büyülü dakikalar rüzgara kapılıp, sürüklenmişlerdi. Kit direksiyona geçip, pencereyi açtı, erkek gitmek istemezcesine arabanın yanında duruyordu. Avucundaki anahtarlar sıkı sıkı tutmuş duruyordu. Ne bekliyordu? Az önceki sihirli dakikaların, uçup gittiğini, kuşkusuz o da biliyordu.

«Tim anahtarlarımı versene.»

Erkek pencereye eğilip içeriye bakınca, Kit onun yüzünde böyle bir ifadeyi asla görmediğini düşündü.

«Sanırım sana söylemem gerek.» Öylesine alçak sesle konuşuyordu ki Kit söylenenleri duyabilmek için kendisini zorladı. «Ofise telefon ettiğin zaman sana karşı neden kaba davrandığımı açıklamam gerek. Zaten bir kaç güne kadar kendisi sana söyler. Marian beni terk ediyor.»

«Oh, Tim.» Sokak lambasının ışığı altında bile erkeğin yüzünün üzüntüden kasıldığını görebiliyordu. Tıpkı o sabah Jan'ın yüzündeki ifade gibi. «Arabaya binip bu konuyu konuşmak ister misin?»

Tim dudaklarını ısırıp, gülümsemeye çabaladı, ama beceremedi.

«Hayır, anlatacak bir şey yok. Sanırım bu kez çizmeden biraz yukarıya çıktım.»

«Bir kadın mı?» Tabii kadındı. Başka ne olabilirdi. Tim başını salladı. «Aptalca bir şeydi. Çirkin ve aptalca bir şey. Ona karşı hiç bir şey hissetmiyordum. Schrafft'ta garsondu... düşünebiliyor musun? Fakat tatlı bir İrlanda aksaniyle konuşuyordu. Ve çok güzel saçları vardı. Senin saçların gibi Kit.»

«Belki Marian bir süre sonra yumuşar...»

«Hayır bu kez bitti. Ben... herşey bittİ işte o kadar. Bu hafta sonu evden taşınıyorum. Bu gün kendime kiralık ev aradım.

Şimdi artık özgürüm, tabii söz gelişi sevişme arzumu yitirdim. İnsanın tüm arzuları tamamen ölüyor. Boston ve Washington çevrelerinin, azılı çapkını Tim Keegan, sana bile arzu duymuyor. Yeterince açıkladım.» Anahtarları Kit'e uzattı. «Diğer konuya gelince, para hazır olunca, bana haber ver. Gerisini hallederim. Ve Tanrı aşkına, Michael hakkında söylediklerine dikkat et. Meseleyi öğrenince neler olacağını düşünmek bile istemiyorum. Yani Littlemarch meselesini öğrenince demek istedim.»

«Dikkatli olurum. Ve Tim... çok üzüldüm.»

«Ben de Kit.» Arabanın camından başını içeriye uzatıp, kadını öptü. «Arabayı dikkatli kullan.»

Michael kuşun kafesten uçtuğunu öğrenince deliye döndü.

«Tanrım, Kit, sen onu ortadan kaybolmadan iki gün önce gördün. Ziyarete gittiğin zaman neler konuştunuz? Sana bir şeyler söylemiş olması gerek.»

Kit'in yüzü verdiği yanıt kadar masumdu. «Eğer gerçekten öğrenmek istiyorsan, eski günlerden söz ettik.»

Michael kulaklarına inanamıyordu. «Eski günlerden mi?»

«Eski günlerden,» diye yineledi. «Ne de olsa, Jan benim kim olduğumu pekala biliyordu. Bana sır vereceğini ümit etmen saçma.»

Kocası tiksinti ve nefretle için çekti. «Eşşeğin biri yetmiş bin papeli uçlanmış. Dilerim onu en kısa zamanda yakalarlar.»

Asla yakalayamadılar. Aynı yılın Noel'inde, Kit, kefiyeli Cezaîrlileri gösteren bir kart aldı. Sadece şunlar yazılıydı: «Yaşantımdan çok mutluyum. Keşke sende burada olsaydın!» İmza yoktu.

Ve bir kez 75'de Kit onu TV de Arap terörizmi hakkında gösterilen dökümanter bir filmde gördü - veya ona çok benzeyen birisiydi. Film, Irak'taki Filistin Kurtuluş Ordusu, eğitim kamplarında çekilmişti ve bir an Kit'in gözüne, askeri üniforma

malı ince uzun boylu elindeki tüfekte, hedefe nişan alan bir kadın takıldı. Bu kadın Jan'a benziyordu. Belki de değildi.

Aslında Kit de gerçeği öğrenmemeyi yeğliyordu.

Michael'i soyup soğana çevirmişti. Yaşantısının en büyük keyfini elinden almıştı, erkeğin Kit'in sevgisini öldürdüğü gibi, Şahane bir jestle, içine düştüğü tuzaktan kurtulmuş, servetini havaya uçurmuş ve haksızlığın yaralarını yeniden sararak dengeyi sağlamıştı.

Bu gizli zaferden duyduğu keyif artık kendisini Michael'a benzetmişti. Artık ondan korkmuyor, sadece acıyordu. Yaşantıları normal ritmine dönünce, Kit bunun pek fena olmadığını kabul etti. Çok da iyi değildi.

Ama dayanabilirdi.

KATE

«Evlen benimle.»

«Böyle birdenbire.»

«Seni seviyorum. Evlen benimle.»

«Sevgilim, gerçekten, sana ne oldu bilmiyorum.» Wolf kahkahalarına tekrar Hennessy doldurdu. «Ofiste günün kötü mü geçti? Hem, evlenme tekliflerini erkeklerin yaptığını sanıyorum.»

«Çok ciddiym. Polly'i bırakıp, benimle evlenmeni istiyorum.»

«Oh, Kate» diyerek içini çekti. «Lütfen yaşamı zorlaştırma.» Yaşamı zorlaştıran Wolf'tu - zorlaştırmıyordu - dayanılmaz

hale getiriyordu. Haftada bir kez buluşma ve artık iyi davranışının ödülü iki haftalık Avrupa yolculukları saçmalıklarına boğazına dek doymuştu. Polly'nin varlığına tahammül edemiyordu. Kahraman Polly. Cefakar Polly. İncinmemesi gereken Polly.

Bir kaç hafta önce, Kate'in evinde bıraktığı adres defterine bakarken, kendi telefon numarasını C harfinda «Claredon Resim Çerçevesi» adı altında yazıldığını gördü. O akşam telefon edip «Sevgilim nasılsın» diye söze başlayınca, «Herhalde yanlış numarayı arıyorsunuz burası Claredon Resim Çerçevesi» diye yanıt verdi. Wolf deliye döndü. Öfkeden kuduruyordu. Buluştukları zaman tekrar bu konuyu açınca, Wolf «Kate ne yapmamı istiyorsun? İlişkimizi Polly'nin burnuna mı soka-yım?» diye sordu.

Wolf, Polly'den fazla söz etmiyordu ama etmesine de gerek yoktu. Polly'nin varlığından kurtulamıyorlardı. Yatakta sevişirlerken, Polly kendileriyle birlikte aynı yatağın içindeydi, kadının hayali yanlarından hiç ayrılmıyordu. Weston'da korgi reklamlarının çekildiğinden bu yana beş yıl geçmiş ve Kate kadını hiç görmemişti. Ama Kate değişmişti. Otuz bir yaşındaydı ve yaşantısının en güzel yılları uçup gidiyordu. Kendisini asla ev kadını olarak düşünmediği gerçektir, ama Marsden'den ayrıldığından beri reklamcılık parlaklığını yitirmişti. Rolünü iyi oynamış - ve kendisini kanıtlamıştı. Şimdi yaşlıları erkeklerden daha fazla para kazanıyordu ve pek yakında yönetici yardımcısı olması işten bile değildi. Tabii bunu hiç bir şeye değişmezdi. Ama Wolf için her şeyi feda edebilirdi.

Hem sevdiği erkekle gece gündüz birlikte yaşasa, hayatı daha zengin ve daha tatminkar olacaktı.

Birbirlerini seviyorlardı, para artık Wolf'ın karısından ayrılmaması için sorun değildi, çünkü Wolf sanatkar olarak emeklerinin meyvesini toplamaya başlamıştı. Geçen yıl Gimpel Galerisinde açtığı sergide, hemen hemen tüm eserlerini satmıştı. Gelecek ay, San Francisco'da sergi açacaktı. Belki Kate sergiyi görmeye gider ve birlikte Balıkçı Limanında istakoz yerlerdi. Fakat New York'ta açtığı sergi sırasında çok bozulmuştu. Wolf

kalbini kırmadan, açılışa gelmemesini ima etmişti. Herhalde Polly Manhattan'a seyrek ziyaretlerden birisini yapacaktı.

Her şey dönüp dolaşıp, yine Polly'e geliyordu. Eğer onu bırakırsam Polly yaşayamaz. Bok yaşayamaz. Toplama kampında dört yıl hayatta kalmayı becermişti. Pek tabii ki Wolf'suz yaşamayı da becerirdi. Özellikle o güzelim servetle. Kısa sürede yaralarını saracak birisini buluverirdi.

Kate son zamanlarda Wolf'un anlattığı gibi Polly ile aralarındaki evlilik bağlarının koptuğundan şüpheleniyordu. Çünkü arada sırada, akşam yemeği partilerini, eve gelen konukları, veya herhangi yerel eğlenceyi ağzından kaçırıveriyordu. Anlaştığı kadarıyla, Aaronsonların Connecticut'ta çok tanıdıkları vardı. Yani yaşantıları göz yaşı ve kederle geçmiyordu.

Kate artık, Polly'nin kocasının evlilik dışı ilişkilerinden habersiz olduğuna inanıyordu. Oh. Tabii New York'da onunla bununla düşüp kalktığını farketmemesine olanak yoktu ama her şey tahmine dayanıyordu. Ciddi ilişki, büyük bağlılık yoktu. Wolf'da Kate gibi yaşantısının bazı kısımlarını gizli tutmasını biliyordu.

Ve böylece Polly Wolf'a sahipti. Wolf'da Kate'e sahipti. Kate ise hiç bir şey... hiç bir şeye sahip değildi.

KİT

KOCASI ÖLÜNCE - SAÇLARI kederden altın sarısına dönüştü.

West Palm Beach Havaalanında, kalabalığın arasında kendisine yol açmaya çalışan Emily'i görür görmez Kit'in aklından ikinci olarak Oscar Wilde'ın bu taşlaması geçti.

Kit'in birinci düşüncesi ise, «Aman Tanrım, bu kadın annem olamaz.» bir hafta önce telefonda konuşurlarken, Emily, «Şekerim, beni görünce, tanıyamıyacaksın» demişti, ama bu basma kalıp lafın, kelimenin tam anlamıyla gerçeğe dönüşeceğini hiç tahmin etmiyordu. Çocukluğunda yaşantısını yönlendiren iri, yumuşak kişiliksiz kadın gitmiş, yerine zayıf, bakımlı, sarışın, kartpostallardaki gün batımını gösteren renkler kadar parlak giysili bir yabancı gelmişti.

«Catherine.» Kuru, kokulu yanak, yolculuk pisliğini taşıyan yanağa değdi.

«Anne.»

«Sarah!» Sarışın görüntü, hiç bir şeyden habersiz duran çocuğa eğilip, yanaklarına bir kaç öpücük kondurdu.

«Merhaba. Büyükanne Chapman.»

«Büyük Anne Chapman! Bana Emily de. Herkes öyle diyor. Ve sevgilim, şimdi artık Boston'dan çok uzaklardasın.»

Mizahçılar, hiç bir şey bekleme ki şaşkına dönmeyesin, derlerdi. Fakat Kit, hiç olmazsa, annesine benzeyen birisiyle karşılaşmayı umuyordu. Çok belirsiz de olsa, çocukluğunu geçirdiği evdeki ortamdan bir kaç anı bulacağını umuyordu.

Şahane deniz manzaralı apartman katı, amansızca modern döşenmişti. Yumuşak krem rengi bejleri, sıcak turuncular vurguluyordu. Duvarlarda canlı abstré grafikler asılıydı. Kocaman, krom çerçeveli, çarpıcı kırmızılar ve sert sarılardan oluşan litograf gözüne çarptı. Kit'in hiç adını duymadığı - Wolf Aaronson - bir ressamın eseri idi. Ve yapıttan hiç hoşlanmadı. Bir içmimarın elinden çıktığı halde, evin döşeniş tarzının çok çarpıcı ve etkili olduğunu Kit kendi kendine itiraf etti. Emily de çok çarpıcıydı. Onun yaşındaki Boston'lu kadınların saçları kırdı. Burada ise sarıydı. Palm Beach'de böyle şeyleri kimse umursamıyordu...

Fakat değişiklik sadece saçlarda kalmıyordu. Arkadan bakılınca, bakımlı vücudu, giysileri, çangultulu, çungultulu mineli

bilezikleriyle olduğunun yarı yaşında gösteriyordu. Yakından bakınca, bu kadınla, Massachusett'li annesinin arasındaki fark çok daha hayret vericiydi. Yüzünde bir başkalık vardı - daha ince, daha sıkı, daha sertti - ve Florida güneşinin etkisiyle olmamıştı. Kit, üç yıl önce annesiyle son kez Boston'da görüştüğü günü anımsamaya çabaladı. O zaman gözlerinin altında hafif torbalar belirdiğine hiç kuşkusuz yoktu, çenesi de yavaş yavaş sarkmaya başlamıştı.

Bu izler şimdi yok olmuşlardı. Birdenbire neler olduğunu anlayınca Kit neredeyse dehşetle çığlık atacaktı. Şüphesiz annesi yüzünü çektiirmişti. Geçmişini estetik operatörleri eliyle yok etmişti. Kit şok geçiriyordu. Beklenmedik derin duygularının etkisiyle şok geçiriyordu.

Her neyse, Emily'nin güzellik, gençlik ve mutluluğu kovalaması için parasını istediği gibi harcamamasına hiç bir sebep yoktu. Ve Emily gerçekten çok mutlu görünüyordu, kesinlikle, Athol'da geçirdiği yıllardan daha mutluydu.

Kit, görünüşte Palm Beach'e annesini ziyarete gelmişti, fakat aslında kendisine ve Sarah'a sığınacak yer arıyordu - yarırsız evliliğinden kaçış noktası bulmaya çabalıyordu. Gerçekte annesinin sempatisini kazanmaya gelmişti. Haddon Landigns'de bu konuyu defalarca düşünmüştü. Emily zengindi, hiç kimseye bağımlı değildi ve her şeyden önemlisi - Emily annesiydi. Kızına kollarını açıp, teselli edecek ve Kit'e yeni yaşantısını düzenliyebilecek, rahat soluk almasını sağlayacaktı.

Fakat, Emily'nin yeni kişiliğine kendisini hazırlamamıştı. Altmış yaşındaki kadın, birdenbire sosyal yaşantısını kısınlacak şekilde değiştirmişti. Günlerini yüzme havuzunun yanında bitip tükenmez eğlencelerle, gecelerini ise bir birini izleyen partilerde neşe içinde geçiriyordu. Küçük bir erkek grubundan, kendisine uygun erkek arkadaş bile bulmuştu - Trenton'lu fazlasıyla kibar, sigortacılıktan emekli erkek arkadaşı vardı. İki hafta Palm Beach'de gezip tozarlarken, Kit annesini dikkatle inceledi ve Emily'nin yeni yaşantısında, Sarah'la kendisine yer olmadığını anladı. İçine düştüğü çıkmazı, ele avuca sığmaz bu

yabancı sarışına açıklamak için, Kit bütün cesaretini toplaması gerektiğini fark etti. Ziyaretinin son gecesinde ya, bu konuyu açacak veya asla konuşamayacaktı. Kit, onu gizlendiği ininde buldu. Aralarında tartışma çıkmamasını diledi. Yalnızca kadın kadına, anne kız yakınlığı içinde derdini dökmek istiyordu. Emily'nin odasının ışığı yanıyordu. Kit yatak odasının kapısının tokmağını tuttu.

Şimdi, uykuya dolmadan önce konuşmalıyım.

Kapıyı vurdu ve Emily'nin yanıtını beklemeden açtı.

Annesini, aynaların, küçük lambaların aydınlatığı, film yıldızına yakışır biçimde küçük şişelerin, krem kutularının dizildiği tuvalet masasının önünde otururken buldu.

Ve Emily gerçekten film yıldızı gibiydi: yüzü kokulu bir kremle maskelenmişti, sarı saçlarını sıkıca, plastik bir başlığın altına saklamıştı.

«Merhaba, sevgilim, beni en kötü halimle yakaladın. Otur bir saniye sonra gelirim.»

Kit saten yatak örtüsünün üstüne oturdu, aynanın karşısında renkli pamuklarla yüzünü silen kadına baktı. Sarı saçları plastik başlığın altında gizlendiği halde karşısındaki kadın kendisine çok yabancıydı.

«Yüzümdeki kremleri sildikten sonra, eski günlerdeki gibi oturur konuşuruz.» Emily gülünce, Kit, aynaya yansıyan yüze güldü. Kadının yaptığı işi aceleye getirmeye niyetli olmadığını anladı.

Emily «Estée Lauder'in hücre yenileyici kremi» diye bilgi verdi. «Sonra bunun üstüne Lancome'ın Gece Kremini sürüyorum.»

«Anne buraya güzellik öğütleri almaya gelmedim.»

«Hayır.» Emily yaptığı işi bıraktı. «Evet, bunun için gelmediğini biliyorum. Neyin var canım... Michael ile aranız açık mı?»

Kit söyleyeceği kelimeleri önceden hazırladığı halde, şimdi dudaklarından dökülen kelimeler kendi kulağına bile ucuz dizilimlerdeki kadar yavan geliyordu.

«Evet, anne. Sorun Michael. Onu terketmeyi düşünüyorum. Evliliğimiz yürümüyor. Aradığım şeyleri pek bulamadım.»

Emily gülümseyip, bilgece, «Hiç bir evlilikte insan aradığını bulamaz» dedi. «Fakat bu evliliğin yürümiyeceği anlamına gelmez. Michael'ın başka kadınlarla mı ilişkisi var? Sorun bu mu?»

«Hayır.»

Emily birdenbire sert sesle sordu. «Ya senin?»

«Hayır, anne kesinlikle yok. Zaten sorun da bu değil.»

Kit, evlilik yaşantısının en gizli noktalarını inandırıcı şekilde tartışamayacağını, hele bunları annesine anlatamayacağını anladı.

Emily deşeledi. «Peki öyleyse sorun ne?» Ve Kit yanıt veremeyince, sözlerine devam etti. «Buraya kadar bana içini dökmeye geldiğin belli. Dış görünüşün bunu yadsımıyor ve sanırım konunun açıklamasını ertelemekle ben korkaklık ettim. Seninle yakın anne kız ilişkisi kuramadığımı biliyorum. Fakat ben böyle yetiştirildim. Ama bundan böyle birbirimize yakınlaşamayacağız demek değildir. Benimle konuşabilirsin canım, belki ben de yardımcı olabilirim. Anlatmayı dene. Michael'ın neler yaptığını anlat.»

«Oh, anne.» Kit ellerini oğuşturdu. «Onun yaptığı bir şey yok. Keşke bu kadar basit olsaydı. Ayyaş değildir, kadınların peşinden koşmaz. Toplum içinde davranışları hep mükemmeldir. Eğer mahkemede ona karşı dava açsam, neyle suçlayacağımı bilemem...»

«Fakat şimdi mahkemede değilsin.» diye Emily kızına anımsattı.

«Ama, onun yanında kendimi hep mahkemede gibi hissediyorum. Sanki sorguya çekiliyormuşum gibi. Nasıl anlatacağımı bilemiyorum. O... o beni boğuyor.»

Emily'nin yuvarlak gözlerinden ne düşündüğü anlaşılmıyordu ve Kit içinden çok zayıf bir savunma yaptığını biliyordu. «Sanırım anlatması çok güç...» diye kekeliyerek sözlerini bitirdi. Fakat annesi bir kez daha kendisini şaşırttı.

«Oh. hayır, canım. Neler hissettiğini çok iyi anlıyorum. İnan bana, gerçekten anlıyorum. Ve sana karşı sempati duyuyorum. Fakat, Catherine, evliliğin doğasının böyle olduğunu anlamam gerek.»

Kit öfkeyle bağırdı. «Yani erkeklerin kadınları boğması mı? Buna inanmam ve sana inanmıyorum. Belki ikimiz de bambaşka şeylerden söz ediyoruz.»

«Belki. Boğulmaktan neyi kastettiğini bana anlat.»

Kit duygularını kelimelerle ifade etmeye çabaladı, kendisine karşı yapılan haksızlıkların listesini toparlamaya çalıştı. Kişiliğini yok eden, baskılardan, kendisinden esirgenen sevgiden söz etmek istedi. Fakat konuşurken, hiç önemi olmayan bir takım müphem üzüntülerini anlattığını biliyordu.

Güzel konuşma yeteneksizliğinden nefret ediyordu. «Sorun şu, ne olduğumu veya ne olacağımı aklımda bir yere oturtmuş ki ben bile kendimi tanıyamaz haldeyim. Benim çok yumuşak, çok uysal aynadaki kendi görüntüsünün dışısı gibi olmamı istiyor. Yani, Michael her zaman benim ne denli akıllı olduğumdan, iyi bir eğitim gördüğümünden çok hoşlandığını söyler... fakat kendi düşüncelerini dile getirdiğim zaman çılgına dönüyor. Özellikle - » Artık kelimeler ağzından sel gibi dökülüyordu - «onun düşüncelerine karşı gelirsem. Ve genellikle düşüncelerim onun fikirlerine zıt. Tanrı korusun - kitaplar, politika veya herhangi bir şey hakkında düşüncelerimi açıklayamam! Hayır, her zaman arka planda uçuşup, uysal, boş, salak ev kadını rolüne bürünüp, 'Oh Michael, çok akıllısın. Oh Michael harikasin' gibi kısıtlı cümlelerle sohbeti yürütmem gerek. İşte kocamın evlilik ve sohbet anlayışı bu. Ağzımdan çıkacak her kelimeyi tartmalıyım, özellikle toplum içinde. Eğer her hangi bir hareketim göze batacak olursa, eğer çok yüksek sesle konuşup, gülersem... eğer ona göre fazla gösterişli bir şey giyersem...» Tatsız buruk kısa gülüşle güldü. «Mini etekler! Bütün dünya mini etek giyiyor. Sen bile. Fakat ben hayır. Eğer Bayan Michael Matheson diz kapağının iki parmak üstünü açacak olursa, beni uygunsuz davranıştan mahkemeye verir. Bana No-

el armağanı ne verdi biliyor musun? El örgüsü bir hırka. Peki-ala, belki ona bir servet harcadı ama ihtiyar kadınların giydiği iç bulandırıcı eflatun rengine bir hırka. Doksan yaşının altındaki kadınların sırtında görmediğim bir renk. Ve bana da iki numara büyük.»

«Peki ne bekliyordun... ipek gecelik mi?»

İpek pahalı gecelikleri bir tutku haline getiren kadının ağzından dökülen bu duygusuz sözleri Kit düşündü. Emily'nin sırtındaki sarı krep sabahlığı inceledi. Kuşkusuz çok baştan çıkarıcıydı.

«Tabii neden ipek gecelik olmasın! Tanrım, anne daha otuz iki yaşındayım ve kendimi renksiz, cinsellikten yoksun mahluk haline dönüştüğümü sanıyorum. Bir sana bak, birde bana bak. Ve sanırım... Vay canına! kendi annemden daha ihtiyar ve tutucuyum.»

Bu kıyaslama Emily'nin huzursuzca kıpırdanmasına sebep oldu. Ve Kit düşüncesizce sözlerine devam etti. «Bir el örgüsü hırka hakkında gereksiz vızıltı çıkardığımı biliyorum zaten boşanmaya da neden teşkil etmez. Sözün gelişi bu örneği verdim. Aslında bir sembol.»

«Neyin sembolü?»

«Beni olmadığım kalıba sokmaya uğraşmasının. Ve bu kalıba girmeye asla niyetim yok. Eğer, ona göre iyi eş değilsem benimle neden evlendi?»

Emily «Babanda bunu bir türlü çözememişti» dedi. «Senin onunla neden evlendiğini. Biliyorsun, Spencer, onunla evlenmeden hiç hoşlanmamıştı.»

Eğer, Emily kurbağa prens haline dönüşseydi, Kit bu kadar şaşırmasdı.

«Hiç bilmiyordum. Bana hiç bir şey söylemedi.»

«Eğer söyleseydi... neyi değiştirecekti? Evlenmeye kararlıydın ve rüştünü de ispat etmiştin.»

Kit'in gözleri yuvalarından dışarıya uğradı. «Fakat, neden? Babam, Michael'in nesinden hoşlanmadı?»

Emily utandı. Kızının yanan ateşini körüklemeye hiç niyeti

yoktu. Fakat Kit ısrar etti. «Artık konuyu sen açtığına göre, sonunu getirmelisin. Benim için hiç bir şey fark etmez.»

Emily isteksizce sözleri ağzında geveledi. «Pekala, baban onun toplumda yükselmek için her çareye başvuracağını düşünüyordu.»

«Babam iflah olmaz kendini beğenmiş züppeydi.»

«Bunu senin söylemen çok komik» diye Emily yanıt verdi. «Çünkü baban da Michael'ın kendisini beğenmiş züppe olduğunu söylüyordu.»

«Michael!» Şaşırmasına rağmen, Kit kocasını savunmaya kalktı. «Hataları ne olursa olsun, Michael, yoksul bir aileden geldiğini asla saklamaz. Anımsadığım kadarıyla, babamla ilk tanıştığı gün bunu gizlemeden açıkladı.»

«Aynen. Ve Spencer bu açıklamayı kendisini beğenmişliğinden yaptığını düşündü. Michael'ın 'Yoksulum ama dürüstüm' numarasını oynadığını söyledirdi. Ben, şahsen onunla aynı fikirde değilim. Bildiğim kadarıyla, Michael her zaman dürüst davranmıştır ve Catherine şunu söylemem gerekir ki baban öldüğü zaman da bana karşı mükemmel bir centilmen gibi davrandı. Onun hakkında neden yakınırsan, yakın, şunu da itiraf et ki hep doğru şeyleri yapmıştır.»

«Konuya dönelim...»

«Evet konuya dönelim.» Emily birdenbire karakterine ters düşen güçle konuşmaya başladı. «Sanırım, senin ayrılma konusuna.» Kit başını salladı. «Şimdi, acele karar vermeden önce, bazı şeyleri iyice düşünmelisin. İlk önce Sarah'ı. Sadece canın sıkılıyor diye bu evliliği yıkmaya hakkın var mı?»

«Sıkılmaktan da öteye, anne.» Kit'in öfkesi dalga dalga kabarıyordu.

«Sıkılmak, boğulmak, ezilmek... ne dersen de, Catherine, evliliğin hakkındaki her türlü yakınmayı, bende aynen kendi evliliğim hakkında yapabilirim. Ufak tefek değişikliklerle her kadın aynı yakınmaları yapar. Spencer ve ben... evet onu severdim, ama tabiatıyla her konuda fikirlerimiz uyuşmazdı. Birlikte yaşanması kolay bir erkek değildi, ama sanırım bütün erkekler-

le yaşamak zordur. Ve ben evlendiğim zaman, emin ol ki, senin, Michael'den beklediklerini hayal ediyordum. Ümitlerle doluydum. Biliyorsun baban çok yakışıklıydı.» Yüzü birdenbire eski anılarla aydınlandı. Ve bir an çok genç göründü. Estée Lauder kremlerinin sağladığı yapay gençlikten, uzak gerçekten genç ve taze göründü. «Çok yakışıklı ve heyecanla doluydu. Sag, Pap ve Pulp'daki o işi asla kabul etmemeliydi. Athol'den nefret ediyordu. Gerçekten nefret ediyordu. Ayağını bastığı ilk günden beri, orasının bir tür Sibiryaya olacağını düşünmüştü. Sanırım yaşantısının tek neşesi sendin. Sana neden Catherine ismini taktığını biliyor musun?»

Kit şaşırdı. «Büyükannesinin adı.»

«Babasının böyle düşünmesini istedi. Aslında, Catherine diye sana o kitaptaki kızın ismini taktı...» Kaşlarını çattı. Edebiyatla pek ilgilenmezdi. «Biliyorsun, Catherine ve Heathcliff?»

«Uğultulu Tepeler.» Kit kulaklarına inanamıyordu. O tatsız tuzsuz adamın, Wall Street Journal dergisinin arkasına gizlenip, dağların tepelerindeki aşkları düşlediğine inanamıyordu.

Dul kalan karısı «Zavallı Spencer» diyerek içini çekti. «Çok romantikti. Fakat, biliyorsun, bu dünyada romantiklere fazla yer yoktur. Zamanla tatsızlaşıp katılaşırlar. Sanırım, babanın yaşantısında en üzüntülü ve kederli gün, Başkan Roosevelt'in öldüğü gündü.»

Kit karşı koydu. «Fakat anne! Babam Roosevelt'den nefret ederdi.»

«Tabii, ederdi» diye Emily mantıklıca yanıt verdi. «Fakat babanın ondan nefret etmeyi ne kadar sevdiğini anlamıyorsun. Roosevelt ölünce, yaşantısının anlamını yitirdi. Çok acı. Ama ne o, ne de bu. Mesele, baban kendi yoluna gitti, bende kendi yoluma gittim. Onun oyalanabileceği işi, golfü ve Cumhuriyetçi Klübü vardı ve benim...»

«Bulmacaların vardı.»

Emily'nin sesinin tınısı kendisini savunurcasına çıkıyordu. «Evet. Benim de bulmacalarım ve birç arkadaşlarım vardı. Ta-

bii buna seni de ilave etmeliyim. Ve yaşantımız dayanılır şekilde yürüyüp gidiyordu.

«Evet, dayanılır şekilde.» İki haftadır içinde biriken yaralar birdenbire taşıverdi. «Ve babam ölür ölmez, sen de elinden geldiğince uzaklara kaçtın. Bu günlerde bulmacalarınla oynadığını da hiç görmedim.» diyerek itham etti.

«Catherine kendinden utanmalısın.» İnatçı yaramaz bir çocuğı azarlayan anneye benziyordu. «Dul kalan kadınlarında kocalarıyla birlikte gömülmelerini mi düşünüyorsun? Hintliler buna ne diyorlardı...

«Sute.»

«Sute... evet. Kadınları diri diri yakıyorlar değil mi? Benimde başıma böyle şeyler gelmesini mi istiyorsun?» Buz kesilen mavi gözler öfkeyle parlıyordu. «Bak, sana bir şey söyleyeyim. Tam otuz yıl iyi ve sadık bir eş oldum. Fakat, biliyorsun, baban öldü. Ama benim daha ölmeye niyetim yok. Uçaktan adımı atıp, yaşantımı gördüğün andan beri yaptıklarımı onaylanmadığını hissediyorum. Catherine, sana açıklama yapmak zorunda değilim, fakat zorunlu olduğumu düşünüyordun. Pekala öyleyse açıklayayım. Hayatımın otuz yılını babana verdim. Evini tam onun istediğı şekilde idare ettim, onun rahatını sağladım ve ona tamamen sadık kaldım. Benden yakınması için asla en ufacık sebep yoktu, tabii seninde. Çünkü sanada bir şeyler verdim. Sana canını verdim, kendi zamanımı verdim, bütün gençliğimi sana verdim. Küçükken bana gereksinme duyduğün her anda yanındaydım. Yirmi yıl, şimdi senin Sarah'a yaptığını bildiğim gibi, seni yetiştirmek için üzıldüm, endişelendim, çırpınıp, didindim. Evet, belki dünyadaki en iyi şeyleri yapmadım, ama bildiğim şeyi en iyi şekilde yaptım. Tüm, hayatım boyunca, başkaları için yaşadım - annem babam için, baban için ve senin için. şimdi sanırım kendi yaşantımı dilediğim gibi sürdürmeye hak kazandım. Gelecek yıl gemiyle dünya turuna çıkacağım. Çıkمامam için ne sebep var? Bu dünyadan elimi eteğimi çekmeden belki on on beş yıl mükemmel bir yaşantım

olur. Ve yıllarda göz açıp kapayana dek geçiyor. Sana ve babana karşı üstüme düşen görevleri yerine getirdim. Kimseye bir şey borçlu değilim. Sana pek fazla yardımım dokunmadığı için özür dilerim canım, fakat artık sende koskocaman bir kadınsın. Bunca yıl sonra geri dönüp annenle yaşamak istemezsin tabii.»

Hayır. Kit istemiyordu. Artık istemiyordu.

«Michael'a gelince, aranızdaki sorunları çözümleyip, karar vermek senin işin. Şunu bilmeni isterim ki - » - Emily ancak bu kadar teselli edebiliyordu, fakat belki bu davranışı ilgisizliğinden doğuyordu - «Neye karar verirsen ver ben karışmam. Sana öğütde veremem. Fakat gerçekten, canım kendini şanslı saymalısın.»

«Şanslı mı? Nasıl?»

«Evet, ekonomik bağımsızlığın var. Eğer kocanla ayrılmaya karar verirsen, dayanabileceğin iyi bir yastığın var. Yaşantını nasıl sürdürmeye karar verinceye dek önünde bol bol zamanın olacak. Lafın gelişi, istediğin seçimi yapmakta özgürsün.»

Her şeye rağmen, Kit bu sözlerin komikliğine gülmek istedi. Jan'dan söz etseydi Emily kimbilir nasıl şok geçirirdi. Annesinin kendisine, kelimelerden başka şeyler sunacağını, düşünmekle ne ahmaklık etmişti. Hiç birbirlerine yakın olmamışlardı. Hayır. Yakın olduklarını sadece düşlerinde yaşatmıştı.

«Artık yatmam gerek anne. Yarın önümüzde uzun bir gün var.» Yaşlanmakta olan yağlı yanakları öptü. «Bana söylediklerini uzun uzun düşüneceğim.»

«İyi geceler, canım.»

«İyi geceler, anne.»

Kit, kapıyı arkasından kapadı. Bağımsızlığının son gerçek ümidinin üstüne sıkıca kapadı. Seçenekler! Seçenekler yoktu. Tekrar evine dönmekten başka çaresi yoktu.

Uçak Logan Havaalanına indiği zaman, Michael elinde kocaman gül buketi ve yüzünde en sıcak gülüşüyle bekliyordu. Ve

'barışmak' gibi resmiyet gerekmediğinden yol boyunca, neşeyle, arkadaşlarından, komşularından, ev işlerinden söz edip, Kit'in geri döndüğüne sevindiğini belli etti.

Kit de kendi açısından evine döndüğüne seviniyordu. Yuvasına dönmek. İyi veya kötü, Haddon Landings sahip olduğu tek yuvaydı. Ve sahip olduğu tek ailede buydu.

KATE

Kate Noei'den nefret ediyordu. Paskalya Şükran günü ve Yılbaşı gecesine de pek deli divane olmuyordu - ama en kötüsü Noeldi. Etrafındaki her şey aile neşesi yaratıyordu, çok katlı mağazaların vitrinlerini süsleyen Hazreti İsa'nın doğuşunu gösteren sahneler, moda dergilerinin birdenbire evcimen yayınları, aile yaşantısını vurguluyordu. Mahalle sinemalarında bile Disney filmleri egemenliklerini sürdürüyorlardı. TV'deki kana susamış sıradan cinayet dizileri, yerlerini çirkin, kaba saba, altın kalpli sahtekârların canlandırdığı filmlere bırakıyordu.

Genellikle, Kate en akıllıca işi yapıp, Florida'ya Emily'i ziyarete gider ve bu arada bir taşla iki kuş vururdu. Hem bir evladın anasına karşı olan görevini yerine getirir, hemde kışın ortasında şahane güneş yanığıyla dönerdi. Fakat, bu yıl annesi gemiyle dünya turuna çıkmıştı (bu kadın nasıl da su gibi para harcıyordu?) Ve böylece Kate'e tek başına New York'a mihlanıp kalmıştı.

Yapayalnız tek başına: abartmıyordu. Aslında, kentte yalnız kalan tek kişinin kendisi olduğuna hiç şüphesi yoktu. Tanıdığı herkes bir yerlere ailelerinin yanlarına gitmişlerdi. Koyu renkli kostümü, çizgili kravatıyla normal erkek havasına bürünen Barry bile Michigan'daki ailesinin yanına gitmişti.

Tabii hiç şüphesiz Wolf'da Weston'daydı. Evli bir erkek Noel Gecesini başka nerede geçirebilirdi? Daha kötüsünde, New York'a Yılbaşından sonra dönecekti. Bütün hafta köyde düzenlenen Noel eğlencelerine katılmak zorunda olduğunu Kate anlıyordu değil mi? Anlıyordu, ama çokta bozuyordu. Bari Aaronson'lar Hristiyan olsalar yüreği yanmıyacaktı!

Aşklarının birinci Noel'inde Kate Wolf'a balıkçı kazağı armağan etmişti. Bu gün bile kazağı satın alırken erkeğin boyunu, omuzlarının genişliğini göğsünün enini Abercrombie ve Fitch'deki tezgahlara tarif ederken, duyduğu şehvani zevki hâlâ anımsıyordu. El örgüsü, yumuşacık, ücra bir İrlanda Adası etiketini taşıyan harika bir kazaktı. Kate, Wolf'u sırtında tılsım gibi taşıdığı kazakla, Connecticut'ın rutubetli soğuk ormanlarında dolaşmasını gözlerinin önüne getirdi. Şövalyeler devrindeki hanımların sevdiklerine verdikleri armağan gibi. Milord'un kalbinin üstünde taşıdığı ve savaşta tatlı yumuşak anıları dile getiren tılsımlı muska gibi bir şeydi.

Wolf'a süveteri Noel'den birkaç gün önce vermiş ve erkek sevinçten adeta havalara uçmuştu. Fakat köye giden son trene yetişmeden önce, Kate'in evindeki kendi şifonyerine yerleştirmişti.

«Wolf süveteri götürmüyor musun?»

«Burada bırakmayı düşündüm» diyerek gülmüştü. «New York'ta kalması daha uygun.»

«Fakat, sevgilim bu kent süveteri değil ki. Köyde giyilmesi daha uygun.»

Yavaşça, «Burada bırakmam daha uygun» diye yanıt vermişti.

Kate'de fazla ısrar etmemişti. Besbelli, koltuğunun altında İrlanda süveteri ile eve dönüşünü açıklayamıyacaktı, özellikle evde aynı süveterden bir tane daha varsa. Herhalde vardı, çünkü Polly ile Wolf hemen hemen her şeye sahiptiler. Ve belki Polly kocasının Çarşamba günlerini New York'ta nasıl geçirdiğini bilmiyordu ama, evdeki gardrobunda neleri olduğunu kesinlikle biliyordu.

Ondan sonra Kate, erkeğe sanat kitaplarından daha kişisel bir armağan asla vermemişti. Fakat o olay her zaman içini sızlatıyordu.

Bu Noel gecesi, Manhattan'daki evde tek başına, televizyonda birkaç kez oynatılan filmi izlemekten başka neşeli yapabileceği bir şeyi olmayışının kalbini sızıattığı gibi.

Buzdolabından donmuş yemeğini dışarı çıkardı. Tavuklu börek. Öğğğ. Belki iyi bir Sauterne şarabıyla mideye yuvarlardı. Böreği fırına koyup, TV setinin önüne yerleştirdi.

London Film sunar.

NOEL ŞARKISI

Baş rollerde Alistair Sim
Püf, martaval!

Hermoine Baddley...

KIT

Noel ağacı muhteşemdi. Aşağı yukarı iki metre uzunluğunda, keskin kokulu, İskoç camı, gökkuşağı rengindeki armağan paketlerinin arasından ıslık ıslık görkemli tavana doğru uzanıyordu. Yıldız şeritlerin yere düşen parçalarını toplayan Kit yüzünü ekşiterek alayla Güzel Ev dergisinin sayfasından fırlamış gibi diye düşündü. Sarah sevinçten havalara uçacaktı.

Sonra, Kit, çocukluğundan beri alışkanlık haline getirdiği adetini yineledi. Armağan kümesine elini daldırıp, kendi ismini yazan paketleri ayırdı ve içlerinde neler olabileceğini tahmine çalıştı. Şu küçük yassı paket, Michael'ın ailesinden gelmişti - geçen yılki aynı paket kâğıdına sarılmıştı. Bir eşarp diye düşündü, Michael'ın ailesi gelinlerine hep eşarp yollarlardı. Ren-gârenk pırıl pırıl kâğıtlı paketi özel ulakla Emily Cannes'dan

yollamıştı. Bir yıllık Est  e Lauder yüz kremiydi? Böylesine fesat olabilmesine Kit içerledi. Emily'nin armağanları her zaman nefes kesecek kadar güzeldi. Neden olmayacaktı? Kadın alış ve rişi sanat haline getirmişti.

Bakalım Michael ne almıştı? Kocaman karton kutuya bakıp düşündü. Giysi kutusu olamıyacak kadar büyük ve ağırdı. Eve bir hediye aldığına bahse girerdi. Paketin üstündeki kâğıdı itli ve BU K  Ő E YUKARIYA yazısını okudu. Portatif bir TV seti miydi? Yoksa yeni bir alet miydi? Belkide almayı düşündüğü şu yeni mutfak aletlerindendi - hani şu sebze soyan, doğrayan, rendeleyen, ezen, sindirim hariç her türlü iş yapan yeni mutfak aleti, olabilir miydi?

Her neyse, eve ait olduğu kesindi. Michael'ın eve aldığı eşyayı, karısına alınmış armağan gibi düşünmesi çok komikti. Sanki ev ve kendisi aynı şeylerdi.

Bu yıl Michael'a New Yorker dergisinde reklamını gördüğü   cra bir   rianda kasabasında el örgüsü balıkçı kazağını almakla akıllılık etmişti. Köyde yaşayan bir erkek için ideal arma  andı. Evet, Michael aldığı kazağı beğenip sevinecekti. Tabii Sarah'da deliye dönecekti.

Bu Noel Sarah'a büyük boy bir bisiklet almaya söz vermişlerdi. Ve Michael armağanı kendi eliyle seçeceğini söylemişti. Ve yarım düzine vitesli ve birçok ekstra aletli zarif İngiliz Raligh marka harika bisikletti. Ka  a mal olduğunu Tanrı bilirdi. Oh, yarın sabah Sarah sevinçten göklere uçacaktı.

Her neyse, Noel yılda bir kez geliyordu ve doğrusunu söylemek gerekirse Kit bu günlerin her dakikasını seviyordu. Kadınların mevsimi diye düşünüyordu. Yılda bir kez, Michael'ın yerine kendi sözü geçiyordu. Yasa işleri yavaşlıyor, mahkemelerdeki davalara ara veriliyor, hatta politikacılar bile siyaset yapmaktan vaz geçiyorlardı. Kit'in mevsimiydi: yemekler pişiriyor, e  glence planları yapıyor, uzun etekli giysiler giyip partilere gidiyor, yeni kokular sürüyor ve evin tüm idaresini ele alıyordu.

Gözlerini oturma odasının içinde keyifle dolaştırdı - pırlı pırlı parlayan aşağı, şık eşyalar, eski gümüşlerin parıaki  ı gözleri-

ni akşadı. Belki de aile tanrılarına tapan eski Romalılar haklıydılar. Belki de geçen yıl, sonuçsuz kalan Palm Beach'e kaçışına Michael, 'bahar humması' adı vermekte haklıydı. Emily bile kendi açısından haklıydı.

Kit kendi kendisine, halimden yakınmamam gerek, diğer kadınların kimbilir ne dertleri vardır diye düşündü. Dastları, güvencesi, güzel bir evi, harika bir kızı vardı. Michael'ın falso alması doğrudu. Pekala. Michael yirmi yaşlarında düşündüğü parlak şövalye almadığını kanıtlamıştı. Fakat, yirmi yaşında kocasını başka gözle görmesi kendi hatasıydı. Michael'ı aldığı gibi kabul etmek gerekti. Bundan böyle asla değişmezdi.

Fakat Kit değişmişti. Bundan böyle büyük havalar atarak, birdenbire asla Florida'ya da kaçamıyacaktı veya elde edemiyeceği zafer düşleri kuramıyacaktı. Voltaire'in Candide'si gibi, kendi yaşantısını sürükleyecek ve «dünyada en iyisini elde etme alanağı» düşlerinden vaz geçecekti.

Bu düşüncüyü bir kez kabullendimi, yaşantısını da kolayca sürükleyip götürebilirdi. Bir kez kabul etmesi gerekti. Kabul edip oturması. Hem... başka hangi seçeneği vardı?.

KATE

Fransa'da geçirecekleri son gün bir taksiye atlayıp, Wolf'un «bugüne kadar eşini görmediğin» diye iddia ettiği kiliseyle görmeye gittiler. Ama, Kate bundan kuşkuluydu! Yedi yazdır, Wolf ile Avrupa'nın büyük kiliselerinin her birini görmüşlerdi - tabii gördükleri sayısız küçük kiliseleri saymıyordu. Charters'in ürkütücü dik merdivenlerini tırmanıp, çan kulesini çıkmışlardı. Saint Paul'un eteklerindeki Nelson'un yeraltı kemerlerini dalaş-

mişlardı. Barselona'daki Sagrada Famllia'nın fututistik ön cephesi üstünde tartışmışlardı. Wolf, tıpkı Disney gibi diye iddia etmişti. Saint Peteer'da saatlerce önünde durup Pieta'ya bakmışlardı.

Her yolculuk birbirinin eşi, fakat farklıydı. Wolf, Kate'i havalanında karşılar - Roma, Londra, Paris, Viyana - ve sonra tamamen kendilerine ait olan tatile başlarlardı. İşte o zaman, otel kâtiplerinin karşısında «Bay ve Bayan Wolf Aaronson» kişiliğine bürünürlerdi.

Kate bütün yıl, iki hafta süresince, herkesten uzak, hiç bir telefonun beraberliklerini bozamıyacağı, Polly'nin gözle görünmeyen gölgesinin üstlerine düşmeyeceği bu tatilin düşleriyle yaşırdı. Artık çoktandır, Wolf'un her bakımdan kendisine dayanan karısından uzun zaman hiç haber vermeden nasıl ayrı kalabildiğini merak etmekten vaz geçmişti. Kate'in sorunu değildi. Hem Polly'de, Weston'da yapa yalnız sayılmazdı. Yanında köpek bakıcıları, hizmetçiler ve bir düzineye yakın köpekle birlikte yaşıyordu. Hiç olmazsa, iki hafta Polly'nin varlığını hissetmiyordu.

Her yolculuk adeta sonsuz bir define sandığıydı. Kate eli hafta boyunca, bu eşsiz kaynaktan istediği mutlu anıları çekip alır ve defalarca aynı zevkli dakikaları düşünmekten bıkmazdı. Fakat tatilinin sona ermesine bir iki gün kala New York'un gerçekleri başının üstünde kara bulutlar gibi dolaşmaya başlayınca, Kate huzursuzlanır ve karamsar olurdu. Eve dönmeden önce, hemen hemen her sefer tartışırlardı. Duyduğu öfkeden Kate'in dengesini bozan küçük anlamsız tartışmalara girerlerdi. Çünkü her ikiside tartışmanın gerçek sebebinin, aralarında sonu gelmez kavgalara yol açan gizli konudan kaynaklandığını biliyorlardı.

Niçin Polly'den ayrılıp, benimle evlenmiyorsun? Sorusuna, niçin her şeyi olduğu gibi kabul etmiyorsun? yanıtı verilirdi.

Fakat bu kez taksi Floransa'nın dolambaçlı tepelerine tırmanırken, Kate, bu nazik son günün dengesini bozmamak için elinden geleni yapmaya karar verdi.

Dışarıdaki kavurucu sıcaklıktan sonra, kilisenin içi serin sessiz bir vahaydı. Badi badi yürüyen kilise zangoçu, - çenesi düşük yağcı bir herif - Micheozzo Kilisesinin içini gösterip, Gaddi mihrabının güzelliklerini övdü, Cincinatti'de kiliseyi gezdirdiği iki Amerikalıya benzer amcaları olduğunu idda etti ve eline tutuşturulan bahşişe sonsuz teşekkürler ederek, yeraltı kemerlerinin güzelliğinin keyfini çıkarmaları için yanlarından ayrıldı.

Tekrar göz kamaştıran güneşli havaya çıktılar, hediyeelik eşya dükkânını alt üst ettiler, soğuk portakal suyuyla hararetlerini giderdiler.

«Sevgilim, görmeni istediğim bir şey daha var.» Kapıdan geçirip yan bahçeye doğru yürüdüler. «Kabristan.»

«Ölü görmeye dayanmam» diye Kate inledi.

«Ah, fakat buranın eşsiz bir yer olduğunu sonra itiraf edeceksin. Yeniden hayat bulmak için fırsat bekliyor.»

Ve Kate gerçekten çok beğendi. Evet kabristandı - tarif edilmeyecek kadar güzel dantel gibi oymalı muhteşem aile lahitleriyle çevrili adeta garip ruhlar kentiydi. Kate İtalya'nın bazı bölümlerinde, ölümler, canlılardan daha iyi yaşıyorlar diye düşün- dü. Tablo kadar güzel manzaralı caddelerin üstüne sıralanmış, kimisi görkemli mermerlerden cyulmuş, kimisi mütevazı ve mi- nik, bazıları kırık dökük mezartaşları dizilmişti.

«Sevgilim buraya gel» diye Wolf seslendi. «Bunu ancak gözlerinle görürsen inanabilirsin.» Ölüm yollarından geçip, er- keğin durduğu yere geldi.

«Hiç böyle şey...?» diye sordu.

«Hayır, asla görmedim.»

Karşılarında, canlı insan boyunda bir kadın ve erkek hey- keli duruyordu. Kadının kolu erkeğin omuzunda, erkeğinde ko- lu kadının beline dolanmış, görünüşe göre dans ediyorlardı. San- ki lise yıllığından koparılmış sahneye benziyordu. Yakışıklı gen- cin sırtında, her şeridi sevgiyle oyulmuş İkinci Dünya Harbi üni- forması vardı. Kızın saçlarının biçimide, 1940'larda moda olan şık bir topuzla toplanmıştı. Sırtına göğsü açık askısız dans el-

bisesi giymişti. Saturday Evening Post dergisinin kapak sayfasının sanki Norman Rockwell tarafından yontulmuş bir çağdaşydı.

Kate neşeyle, «Meleklerden ve borazanlardan sonra hari-ka bir değişiklik» diye bağırdı. «Sevgilim yazıda ne yazıyor, benim İtalyancam onu çözecek kadar kuvvetli değil.»

Wolf güneş gözlüklerinin üstünden bakıp, kıkırdadı. «Anladığım kadarıyla, Bay orduda askermiş, izin aldığı sırada evlenmiş ve birkaç ay sonra harpte şehit düşmüş ve karısı Bayan da...»

«Dur ben tahmin edeyim. Kederinden ölmüş.»

Herşeye rağmen Kate duygusallaştı.

Mezarlıktan geri dönerlerken, «Bizim de böyle ebedileşmemizi ister misin?» diye sordu.

«Dansederek mi? Ulu Tanrım, hayır. Sende herkes gibi benim dans edemediğimi biliyorsun. Hayır, seninle herhalde daha yüz kızartıcı tatlı bir sahneyi seçerdim. Elimi beline dola-maktansa, daha başka yerlere koyardım.»

«Çok utanmazsın» diyerek Kate güldü.

«Bütün iyi mezarlıklardan kovulurduk. Fakat ne olursa olsun» diye sözlerine devam etti. «Ben ölürsem, senin kederden kahrolacağını düşünemiyorum. Kendine iyi genç bir erkek bulur-sun, banka müdürü veya büyük bir şirketin muhasebe müdürü filan ve elli yıl mutlu yaşarsın.»

«Hayır, Wolf. Başka birisini sevebileceğimi sanmıyorum.»

Kate'in bu tür açıklamalarından büyük keyif alan Wolf, bir-denbire sinirlendi. Gözlerini kadının yüzünden çekip, önlerinde uzanan yola dikti. «Çok güzel bir gün, burada oturup, boş yere otobüsü beklemiyelim. Haydi Floransa'ya kadar yürüyelim olur mu?»

Kate erkeğin birdenbire neşesinin kaçmasından rahatsız oldu. Tepelerden aşağıya sessizce inerlerken, bir hafta önce Roma'da başlarına gelen olayı düşündü.

Hassler Oteline resepsiyon masasında baş başa vermiş - «Sinyor ve Sinyora Aaronson» - yanlarında bir yığın valizle kayıtlarını yaptırırlarken, arkalarından neşeli bir Amerikalı bağırdı. «Tanrı aşkına Walf Aaronson burada ne işin var?»

Walf dönüp baktı. Kate gözünün ucuyla orta yaşlı, bermuda şartlı, saçları kısacık kesilmiş, kareli ceketli boynunda kame-ralı bir adam gördü.

«Merhaba, Jerry. Sürpriz oldu.»

«Annette!» Kate yabancıнын lobinin diğer ucuna bağırdığını duydu. «Annette, Tanrı aşkına buraya bakar mısın. Bak kim var?» Kate, Walf'un yanından sıvıacağıını düşünürken, otel kâ-tibi, tipik İtalyan gösterişiyle, odalarının anahtarını Kate'in eline tutuşturdu. «Buyrun Sinyora Aaranson, odanızın anahtarı. Sin-yor la zevkli günler geçireceğiniiz umarım.» Haparlörle bağırsa bundan daha başarılı olmazdı.

«Walf beni arkadaşınla tanıştırmıyacak mısın?» Artık göz-den kaybolmanın hiç anlamı yaktı. Jerry'nin sesinin tonunda vaziyeti kaptırdığı ve Walf'un düştüğü zar durumdan hoşlandığı belliydi.

«Kate». Walf amuzuna vurunca, avucunda tuttuğu kocaman anahtarla sersemce dönüp baktı. «Seni Connecticut'tan kam-şum, Jerry Welker ile tanıştırayım.» El sıkıştılar. «Ve Bu» Walf, ufak tefek, meraklı bakışlı, kocaman gözlüklü, dudakları pem-be boyalı kadını başıyla işaret edip «Annette» dedi.

«Walf, sevgilim, nasılsın... bu ne sürpriz!» Erkeğin yanak-larından öpüp, klasik köy selamı verdi. «Roma'da ne yapıyar-sun?» diye merakla sararken, gözlerini Kate'den ayırmıyordu. «Pally bana Hamburg'a gitiğini söyledi.»

Walf hiç istifini bazmadan, «Evet Hamburg'a gittim. Ve şimdi Roma'dayım» dedi. Ve telaşla ekledi. «Galerileri görmem İçin bulunmaz fırsat diye düşündüm.»

Annette'in sinsi gülüşünde, Walf'un sadece galerileri gez-mediğini, başka şeylerde gönlünü eğlendirdiğini anladığını be-lirtiyordu. Kate'den yana döndü. Tatlı sesle «Özür dilerim, ismi-nizi onlıyamadım» dedi.

«Kate.»

«Sadece Kate mi?»

«Kate... Marsden.» Aklına gelen ilk ismi uydurdu.

«Oh, anladım... New York'daki reklam ajansıylayla aynı isim.»

Kate isteksizce gülümsedi.

Daha sonra, odalarına çıkınca, Wolf'a bu olaya sinirlenip, sinirlenmediğini sordu.

«Sinirlenmedim. Kate, sadece keyfim kaçtı.»

«Tanrım, kadın ismimi sorunca ne diyeceğimi bilemedim. Aklıma gelen ilk adı söyledim. Özür dilerim.»

Wolf öfkeyle «Kate» diye kadının sözünü kesti. «Sinirlenmediğimi söyledim, lütfen artık bu kanuyu kapatır mısınız?»

Evet ama, o zaman sinirlenmişti. Önünde asabi adımlarla Floransa'ya giden yolda ilerleyen erkeğe bakıp, şimdi de sinirlendi diye düşündü. Başını eğişinde, omuzlarını tutuşunda, bir parçacık mutsuzluk okunuyordu.

Erkek köşeyi dönüp, gözden kaybolunca, «Wolf!» diye bağırdı. «Wolf! Bekle beni» Ve kaşarak yanına gidip, kolunu beline doladı, parlak İtalyan güneşinin altında beliren kara Amerikan gölgelerini kovalamaya çalıştı.

Yokuşun ortasında durup, Piazzale Michel Angela'nun nefes kesen güzelliğine baktılar.

«Çok güzel değil mi?» diye Wolf, sordu. Kate onun basma kalıp sözlerle düşüncelerini ele vermediğini bildiğinden, yalnızca başını salladı. Gerçekten çok güzeldi. Batan akşam güneşinin altında, kıpkırmızı parlayan kiremitli damları, kubbeleleriyle, aşağıdaki kent nefes kesecek kadar güzeldi. Arno'nun yilankavi yolları, uzaktaki tepelerin üstündeki kayu yeşil selvi ağaçlarının arasındaki pembe beyaz viilalar düş kadar güzeldi.

Hiç konuşmadan, bir banka oturup, daha sonra anılarında iz bırakacak bu saatin güzelliğini içlerine sindirmeye çalıştılar. Yaşam hiç bu kadar mükemmel ve asla bu kadar güzel olmamıştı.

Kate düş aleminde yaşarcasına, «Artık geri dönmiyelim» dedi.

Wolf güldü. «Geceleri soğuktan park banklarında uyumaz.»

Solan günün yumuşak renkleri arasında dönüp erkeğin yüzüne baktı, profili eskisinden daha güçlü ve sert görünüyordu. Duygusuz bir heykel gibiydi. Herhalde, Kate'in söylediklerini yanlış anlamıştı, yoksa sözlerini saptırmak mı istiyordu?

«Wolf Amerika'ya... dönmiyelim demek istedim.»

«Oh?» Sadece duygusuzca bir «Oh?»

«Çok ciddiym sevgilim.» Kate başını erkeğin omuzuna dayayıp, yanaklarını gömleğin kumaşına sürdü. «Neden dönelim? Bizi orada bekleyen yok ki?» Uzaktaki tepeler sanki kendisine el sallıyorlardı, her villa neşeli, doyulmaz zevkler vaadediyordu. «Karşıdaki tepelerde bir villa alırız. Çok pahalı olduklarını sanmam. Sen resim yaparsın. Tanrım, burada ne güzel resimler yaparsın. Çünkü herkes burada çok güzel eserler yaratmış.»

«Peki ya sen Kate, sen ne yaparsın?» Wolf gözlerini tepelere dikmişti. «Bana neler yapabileceğini anlat?»

«Para için mi? Oh, bilmiyorum. Sanırım İngilizce öğretmenliği yapabilirim. Belki de turistleri gezdiririm.»

«Bunu demek istemedim. Demek istediğim... benim için neler yapabilirsin?»

Kate başını kaldırıp, erkeğin yüzüne baktı ama ifadesiz taş gibi duruyordu.

«Hazır börekler ve kavunla mı karnımızı doyuracağız? Yoksa İtalyan ev kadınları gibi yemek pişirip, temizlik yapıp, gömleklerimi mi onaracaksın?»

«Polly senin için yemek pişiriyor mu?»

Buz gibi soğuk gözlerle kadının yüzüne baktı. «Tabii pişiriyor... Polly harika bir ahçıdır.»

Kate şaşırdı. Bunca yıllık beraberlikten sonra, erkeğin ev yaşantısı hakkında çok az bilgisi vardı.

«Bende yapabilirim... eğer yapmamı istersen tabii yaparım.»

«Şimdi yapabilir misin?» Soğuk bakışları kısıldı ve Kate

birdenbire havanın sıcaklığına rağmen içinin ürperdiğini hissetti.

«Asla, yapamazsın Kate. Biliyorsun çok komik. Yedi yıllık beraberliğimizde bana bir kez olsun doğru dürüst kendi ellerinle yemek pişirmedin. Tabii lokantaya ısmarladığımız Çin yemeklerini veya ızgaraya atılan etleri saymıyorum.»

Bu beklenmedik saldırı karşısında sesinin derinliklerinden taşan nefretten Kate donup kaldı.

«Tanrım, böyle şeylerin senin için anlam taşıdığını bilmiyordum, yoksa yapardım. Ne kadar çok çalıştığımı biliyorsun.»

«Yedi yılda bir kez olsun yemek pişirmedin» diye yineledi. «Kate, sen yuvanın ne anlama geldiğini bilmiyorsun. Ve bileceğini de sanmıyorum.»

«Bu haksızlık» diye bağırdı. «Hiç fırsatım olmadı. Bana hiç fırsat vermedin. Haftada bir kez seninle New York'ta buluşmak... bu kıymetli saatleri mutfakta soğan doğramakla mı geçirseydiniz?»

«Bir defa bile akıl etmediğini... itiraf et Kate.»

«Hayır, yanlış düşünüyorsun» diye karşı koydu. «Zaman zaman, eğer evli olsaydık yaşantımız nasıl olurdu diye defalarca düşündüm.»

«Bu bir evlilik teklifi mi?»

«Evet» diye içini çekti. «Evlilik teklifi. Biliyorsun bunu ne zamandır düşünüyordum. Ve ilk kez de söylemiyorum.»

«Hayır, söylemiyorsun.» Bıkkınlıkla gözlerini oğuşturup, güneş gözlüklerini taktı. Sevgilim senin yüzünü görmesem daha iyi.

Kate telaşla sözlerine devam etti. «Hatta evlenmezsek bile, Polly senden boşanmasa bile, hiç olmazsa birlikte açıkca yaşasak. Yani...» kelimeler ağzından sel gibi dökülüyordu - «her buluşmamızda, aceleyle yemek yiyip, içip, sevişiyoruz... çabuk çabuk, çabuk, çünkü zamanımız başka şeyler yapamıyacak kadar kısıtlı. Uykuda geçirdiğimiz saatlere bile düşman oluyoruz.

İsterim ki... gerçekten isterimki Çarşamba gecesi bana gelince, sevişmiyelim. Sevişmek zorunda kalmıyalım. Yatağa girip, televizyon seyrederez, veya kitap okuruz, çünkü Perşembe günü veya herhangi bir gün sevişebileceğimizi biliriz. Pazar sabahları senin yanında uyanıp, birilikte kahvaltı edip, tekrar yatağa girip gazete okumak belki öğlen yemeğinden önce sevişmek isterim. Evet, Pazar sabahı seninle sevişmek isterim.»

«Floransa'da da New York Times gazetesi satıyorlar mı bilmiyorum ama baston ekmeklerin olmadığını kesinlikle biliyorum.»

«Benimle dalga geçme Wolf.» Sonra ağlamaya başladı. «Burada, New York'ta, köyde her yerde olabilir... yeter ki her zaman birlikte olabilelim. Ebediyen böyle devam edemeyiz. Anlamıyor musun?»

«Anlıyorum, Kate. Amerikaya her dönüşümüzde, üzüntüye kapılıp, eleştirici oluyorsun. Evliliğimizin de birlikte geçirdiğimiz keyfine doyulmaz bu birkaç hafta gibi olacağını düşünüyorsun. Fakat, Kate çok yanılıyorsun. Burada düş dünyası içinde yaşıyoruz... sorumluluklardan, yükümlülüklerden uzak, kimse-nin telefonla bizi bulmayacağı efsunlu dünyada yaşıyoruz. Bunun gerçek olmadığını anlamın gerek. Ve bana dayanabileceğini sanmıyorum. Yirmi dört saat birbirimize tahammül edeceğimizi sanmıyorum. San Miniato'daki heykeldeki kız gibi tek erkek için yaşayıp, onu eleştirmeden hayranlıkla tapacak kadınlardan değilsin. Kate, buradaki romantik havaya kendimizi kaptırmıyalım. Hem,» birdenbire ayağa kalktı. «Otele dönüp valizlerimi toplıyalım.»

«Sana söylediklerimin üstünde düşüneceksin değil mi?» Kate ayağa kalkıp, gözlerini kuruladı.

Floransa'ya uzanan köprü'nün üstünden geçerken, «Dün öğle yemeği yediğimiz lokantanın önünden geçerken, bana hatırlat da etli börekten alalım. Garson uçakta taşınır şekilde paket yapacağına söz verdi.» Hafifçe Kate'in yanağından öptü. «Birlikte geçirdiğimiz güzel saatlerin tatlı bir anısı olur. Güzel saatlerin.»

Kennedy havaalanında birbirlerinden ayrıldılar. MG arabasını Wolf parkta bırakmıştı, fakat Kate onun bir an önce Connecticut'a dönmeye sabırsızlandığını hissetti ve taksiye atlayıp eve gidebileceğini söyledi.

«Senin için zor olmayacağına emin misin?» Açıkça rahatladığı görünüyordu. Kate hayır anlamında başını salladı ve öpüşüp ayrıldılar.

«Yarın sana telefon ederim sevgilim. Veya Pazartesi sabahı ofisten ararım. Haydi iyi uykular.»

New York. Her zamanki gibi Manhattan'ın ufuklarını görünce tüm hayaller yok oldu. Floransa da villalardan ne çılgınca düştü. Wolf umursamakta haklıydı. Taksi kaplumbağa hızıyla ilerleyen trafiğin içine girip, 59. cu Sokak Köprüsüne doğru yol alırken Kate pencereyi açıp, boğulmaktan kurtulan yüzücü gibi, New York'un pis boğucu, nemli havasını derin derin içine çekti. Boğucu sıcakta dahi her zamankinden kalabalık Cumartesi akşamı Fridayin, Maxwell Plum'un önünden geçip 66. cı sokaktaki evine geldi.

«İyi akşamlar Max.»

«İyi akşamlar, Bayan Chapman.» Kapıcı fırlayıp bavulları aldı.

«Yokluğumda yaramaz bir şey yok ya? Hırsızlık, ırza tecavüz soygunlar?»

«Hayır. Gittiğinizden beri hiç olay olmadı. Fakat çok sıcak! Kaldırımlarda yumurta pişirebilirsiniz.»

«Benim gittiğim yerlerde çok sıcaktı Max. Teşekkürler.»

Her New Yorklu gibi Kate'de, apartmandan içeri girer girmez ilk tepkisi rahat bir nefes almak oldu. Hayır, evi soyulmamıştı. Bu kez de soyulmamıştı. İkinci tepkisi ise havalandırma aygıtını açmak oldu.

Yorgundu yorgundu yorgundu. Valizlerini açamayacak kadar yorgundu. Etli börek bozulmadan buzdolabına kaldırmalıydı. Paketi çıkarıp, mumlu kâğıda bağlanan renkli ipleri çözdü.

Ve böreği kokladı. Hayır, bozulmamıştı. Wolf, ne aptalca, gereksiz komik bir armağan vermişti. Piazzale'deki rahatsız edici konuşmalarını düşündü, bir an gerçekten kendisini terk edeceğini sanmıştı. Fakat hayır. Hiçbir erkek bir kadına veda armağanı etli börek vermezdi. Bunları düşünemiyecək kadar yorgundu. Kate yatak odasına girdi. Elini yüzünü yıkamaya bile takati yoktu. Ayakkabılarımı çıkarıp uzanayım diye düşündü.

Telefon ısrarla çalıyor, çalıyordu... Uykusunda gördüğü düşleri elektrikli matkap gibi deliyordu. Yatağın yanındaki saat 11.27'yi gösteriyordu. Sus diye mırıldandı, fakat telefonun zili susmadı. Uyku sersemi telefonu açtı.

«Kate.» Önce, boğuk boğuk titreyen sesi tanımadı. «Kate, Kate».

«Wolf sen misin?» - birdenbire uyku sersemliğini üstünden attı. «Neredesin? İyil misin? Kaza mı geçirdin?»

«Hayır kaza geçirmedim. Hayır, kaza değil. Evdeyim. Hemen buraya gelmeni istiyorum.»

Soluk soluğa söylenen kelimeleri güçlükçe anlıyordu.

«Wolf, Wolf» diye yalvardı. «Lütfen... ne olduğunu söyle.»

Boğuk ses «Hemen gel» diye yanıtladı. «Hemen buraya gel. Konuşamam. Vakit kaybetmeden gel.»

Polly ölmüştü. Başka ne olabilirdi? Polly intihar etmişti. Kaza olmamıştı.

«Hemen yola çıkıyorum, sevgilim.»

Kırk beş dakika sonra, Hertz'den kiraladığı arabayla köprü turnikelerine ulaştı. Cumartesi gecesı, partiden tiyatrolardan, sinemalardan dönen kalabalığın tıkadığı yolu düşünemiyor, akli Polly'deydi. Ölmüştü. Ölmüş olması gerekiyordu. Roma'daki o Tanrının belası sittirici insanlar, yemeyip, içmeyip, Polly'e haber vermişlerdi. Amerika'ya dönmeyi bekliyememişlerdi - zaten gözlerinde yapacakları kötülüğü okumuştı - hiç vakit kaybetmeden Polly'nin üzüntülerine üzüntü katmışlardı.

Yedi yıldır ilk kez bu yoldan geçiyordu. Dört yol ağzına gel-

diği an, çocukluk anılarının geçtiği odayı tanırçasına sapacağı yolu buldu. Tam bu kavşakta, bir zamanlar «ben kent kızayım» demişti. Ve işte bu bozuk yolda, Wolf ilk kez kendisine dokunmuştu. Ve ondan sonra belki binlerce kez kendisine sarılmıştı. Ve birdenbire ev karşısında belirdi. Sanki büyük bir davet verilirmişçesine bütün ışıklar pırıl pırıl yanıyordu.

Bu kez, kapıda kendisini karşılamak için gerginlik ve kıkır kıkır gülerек bekleyen Polly yoktu. Kapının önünde, eviyle ve kocasıyla iftihar ederek bekleyen Polly yoktu.

Kathe. Benim ablamın ismi.

Kate, arabayı Wolf'un MG'sinin yanına park edip, kendisini çağırان eve doğru yürüdü. Sessizliği sadece ayaklarının altında ezilen çakıl taşlarının çıkardığı gürültüler bozuyordu. Çakıl taşlarının gürültüsü ve Ağustos böceklerinin cırlıtısı duyuluyordu.

Kapı açıktı, Wolf'un valizleri kapının yanında duruyordu.

Kate, erkeği ilk kez gördüğü odaya doğru yürüdü. Sayısız hazineleri saklayan bu oda şimdi sessiz bir mezar gibiydi. Wolf odanın ortasındaki goblen koltukta oturuyordu. Ellerini kucağında kavuşturmuş, Alev alev yanan bomboş bakışlarla kör bir adam gibi oturuyordu.

Tanrıya şükür polisler yoktu. Demek onları daha çağırma-mıştı. Önce kendisine haber vermişti.

«Oh, Wolf!» Kollarını sevgiyle açıp, erkeğe doğru koştu. Onu kucağına alıp, sarılmak, sıkı sıkı içine sokup tutmak istiyordu. Fakat küçük kolsuz iskemle istediklerini yapmasına engel oldu. Zarafetten yoksun beceriksiz bir davranışla erkeğe sarıldı. Eğilip, Wolf'un başını göğsüne yasladı. Kıvrıkcık saçları çenesine doluyordu. Hiç kımıldamadan Tanrı bilir kaç saat durdu. Sirtına ağırlar saplandı, tüm kasları acıyla gerildi. Şok. Sıcaklığın şokun ilacı olduğunu biliyordu. Onu kollarının arasından bırakıp, bir - ne? Battaniyeye mi sarmalıydı? Bir kadeh konyak mı vermeliydi? İpek bluzunun üstünden erkeğin terli sıcak tenini hissediyordu, Wolf'un göz yaşları göğüslerinden aşağıya akıyordu.

Orada ne kadar durduklarını bilmiyordu, fakat sonunda Wolf geri çekilip, yüzünü ellerinin arasına gömdü.

«Sana biraz konyak vereyim mi sevgilim... Doktor çağır-yım mı?»

Wolf yanıt vermedi. Ağustos böcekleri bile susmuşlardı. Kate ömründe hiç bu kadar yoğun sessizlik duymamıştı.

Sessizlik.

Gerilimi yaratan sessizlikti. Ne evin ışık denizi içinde yüz-mesi, ne kapıda Polly'nin olmayışı, sınırları bozan sessizlik-ti.

Usulca, «Wolf» dedi. «Köpekler nerede?»

Erkek başını kaldırdı.

«Git onları bul.»

Kate'in geldiğinden beri ilk kez ağzını açıp konuşuyordu.

«Köpekler kulübelerindeler. Git onlara bak.»

Wolf'un yanından ayrılmak istemiyordu, şimdi uzaklaş-mazdı, bu durumda onu bırakamazdı, fakat erkek sözlerini yi-neleyince bunun bir istek değil, emir olduğunu anladı. «Git köpeklere bak.»

Yol kapkaranlıktı, tek aydınlık evden yansıyan ışıklardı. Yolun aşağısındaki mazıların, kulübelerden ayrıldığı dönemeci gördü. Dönemecin, gerisi dipsiz kuyu kadar karanlıktı. Bir an eve dönüp, el feneri almayı düşündü, fakat sonra Polly'nin binaların dışına elektrik düğmeleri taktırdığını anımsadı. Gece-leri böylece bebeklerimi görebiliyorum demişti. Kate daracık yolda yürümeye devam etti, mazıların dalları eteklerine takılı-yordu. Ayağı bir şeye çarptı. Sessizliğin içinde öfkeli tangırtı-lar duyuldu. Bir konserve kutusuydu. Gözleri karanlığa alışın-ca, uzun alçak binaları gördü. El yordamıyla beslenme kulübe-sine tutunarak ilerledi. Elektrik düğmesi bu uzun tahta duva-rın üstünde miydi? Diğer eliyle pis kokuyu duymamak için bur-nunu tutuyor diğer eliyle duvarları araştırıyordu plastik elekt-rik düğmesini bulana dek avuçlarına kıymıklar battı. Ve Kate ışığı yaktı.

Adeta Dachau kampının benzeriydi.

İşgalci orduların yararına gaddarca aydınlanmış Dachau Acıdan kasılan vücutların, kuru salya ve kusmukların, yeşil dışkıların, meydana getirdiği ızdıraptan akla gelen her türlü biçime girmiş cesetler yığının ölüm kampıydı. Acıdan gerilen dudakların, kasılan çenelerin, sıkılan dişlerin oluşturduğu bir kamptı. Sürrealistik açılarda kıvrılan bacaklar, ızdıraptan kıvrılarak ölen vücutların yarattığı bir sahneydi. Kate gözlerini kapadı ama görüntünün izleri silinmedi. Sonra kulübenin köşesinde, hâlâ seyiren minik bir vücut görünce, o yana yaklaştı. Fakat hayır - can çekişmesi değildi, birdenbire yanan ışıktan rahatsız olan sinekler bulut gibi havaya kaıkıyorlardı. Koku dayanılacak gibi değildi.

Uyur gezer gibi ikinci kulübeye doğru yürüdü, fakat artık köpekleri değil başka şeyler arıyordu. Cesetleri saydı, on iki... on üç. Bakışları bir an karıncaların kendilerine ziyafet çektikleri deşilmiş mideye takıldı. Zavallı köpek can mı çekişiyordu? Yoksa karıncaların kemirmeierinden mi titriyordu? Minicik bir köpek yavrusuydu. Kulübeler boyunca yürümeye devam etti. On altı... on yedi... Bel Gwynndyd'in torunları ve çocukları kan ve ölümün anısına kurban edilmişlerdi. Ayaklarının altında teneke kutunun tıngırtısını duyunca yere baktı. Eğilip almasına gerek yoktu, yeşil çimenlerin arasında neşeyle koşan korgi etiketini nerede görse tanırdı. Kennel King. Polly'nin son şakasıydı.

Üzüntüden kör gibi sendeliyerek, boğazına dolan kusmukları güçlükle yutkunarak, Kate eve doğru yürüdü.

Tüm göreceklelerini görmüştü, ama hepsini görmemişti. Kırım daha bitmemişti.

«Wolf, Polly nerede? Karın nerede?»

«Burada yok.»

Erkeğin yanına geldi, ellerini yüzünden çekti.

«Söyle bana Polly nerede? Yaşıyor değil mi?... değil mi?» diye Kate adeta hafifçe çılgılık attı.

«Yaşıyor.» Wolf isteksizce oturduğu yerden kalkıp, büfenin yanına gitti. Titreyen elleriyle iki kadeh brendi doldurdu.

«Hardesty Kliniğinde. Özel Psikiatri Kliniği. Daha önce de orada bir süre tedavi görmüştü.»

Kate önce ferahlıkla sonra da öfkeyle ürperdi. Meseleyi şimdi anlıyordu. Meadea efsanesi gibi, Polly çocuklarını kesip biçmiş, kendisine zarar vermemişti. Ve Kate, ömründe hiç bu an kadar Polly'den nefret etmemişti. Polly intiharı değil intikamı seçmişti.

«İntihara kalkışmamış öyle... değil mi? Wolf öyle değil mi?»

Wolf yavaş, yavaş konuşmaya başladı. Hayır, intihara kalkışmamıştı. Köpekleri öldürmüştü. Ve Wolf, karısını stüdyosunun üst katındaki resim sehbasının önünde, görmeyen gözlerle, sağır gibi hiçbir şey duymadan garip bir anıya dalmış cesed gibi otururken bulmuştu. Olayların detaylarını daha tamamen bilmiyordu. İki gün önce hizmetçiye yol vermişti. Köpek bakıcısı ise hafta sonları asla gelmezdi. Hayır, köpekleri asla Kenel King, veya reklamı yapılan diğer köpek mamalarıyla beslemezdi. Stamford'daki kasaba kendi özel karışımını ısmarlardı. Hayır, daha polise haber vermemişti. Zaten intihara da teşebbüs etmemişti. Bu özel bir sorundu. Üçünün arasında özel bir sorun.

Kate kahve pişirip, kadehlerine tekrar brendi doldurdu. Günün yorgunluğu, şokun dehşeti etkisini gösterinceye dek, kısa birbirini tutmaz cümlelerle konuştular.

Sonra yukarıya yatak odasına çıktılar - Wolf'un mı? Polly'nin mi? Kimin odasına çıktıklarını bilmediği gibi artık atırmıyordu. Bütün istediği karabasanlardan uzak derin uykuya dalmaktı.

Perdelerin arasından sıza yaz sabahının ışıkları ve boğuk sesle uyandı. Kate güçlkle gözlerini açınca, birdenbire tanımadığı odada bulunmasına şaşırdı. Evet, Wolf'un odasındaydı. Yedi yıl sonra Wolf'un odasındaydı. Her türlü öpüşüp, sevişmeden sonra Wolf'un odasında sabahleyin gözlerini açabiliyordu. Yıllardır düşlerini yaşattığı hayal gerçekleşmişti. Fakat Wolf

saçan korkunç bir yere dönüşmüştü. Wolf, kadını oturma odasındaki divana oturttu.

«Sana içki vereyim. Hayır, belki kahve daha iyi gelir. Sen burada otur.»

Birkaç dakika sonra elinde ıslak bir bez ve kahve tepsisiyle geri döndü. «Al» ıslak bezi kadına verdi. «Yüzünü sil ve kendini toplamaya çalış.»

Kate söylenenleri aynen yaptı.

Fakat elleri öylesine titriyordu ki kahve fincanını almaya cesaret edemedi.

«Hayır, lütfen bana bir sigara ver.»

Wolf iki tane sigara yaktı. Sonra arkasına yaslanmadan, kadının karşısındaki iskemleye oturdu. Kate'in yüzüne bakmıyordu.

«Günün birinde böyle^c olacağını bilmen gerekirdi, sevgilim. İlişkiyi sürdürmemizin anlamı yok. Hem senin için... hem de benim için.»

Birdenbire duyduğu öfke göz yaşlarını bastırdı. «Polly için iyi değil demek istiyorsun, değil mi?. Tanrım, Wolf karının sana şantaj yaptığını anlamıyor musun... en pis ve çirkin şekilde şantaj yapıyor. Eğer Polly gerçekten kendisini öldürmek isteseydi, öldürürdü. Böyle bir olayı sahneliyeceğine bunu çok önce yapmalıydı» - yutkundu ve söyleyeceğini kelimeleri araştırdı - «Köpeklerle tezgahladığı o korkunç iğrenç sahne. Aynı şeyi sana yapmasına izin verme. Bize yapmasına izin verme!»

«Oh, Kate.» Erkek yüzünü avuçlarının arasına gömdü, omuzları, üzüntüden çökmüştü, tekrar başını kaldırıncaya, Kate onun gözlerindeki yaşları gördü. Evet, ağlıyordu ama kendisi için mi yoksa Kate için mi ağlıyordu, bilemiyordu. «Benim için de kolay olduğunu zannetme. Lütfen, Kate işleri daha da zorlaştırma. Bunun sebebi geçen gece olanlar değil. Yani bir bakıma değil. Floransa'da meydana otururken sana söylemeye seni hazırlamaya çalıştım. Birdenbire verilmiş bir karar olmadığını biliyorsun. Uzun zamandır düşündüğüm bir şey.»

Buz gibi sesle sordu. «Ne zamandan beri?»

«Uzun zamandır.» Başka açıklama yapmadı. «Bu ilişkinin bitmesi gerektiğini kendinde söyledin. Yaşantımızın sonuna dek böyle devam edemeyiz. Kate, seni çok sevdim. Hâlâ da seviyorum...»

«Beni kullandın» diye patladı.

Yadsırcasına başını sallamaya başladı sonra düşündü.

Usulca, «Belki kullandım» dedi. «Fakat seninle olan beraberliğime bu amaçla başlamadım. Fakat eğer bu doğruysa, Kate itiraf etmelisin ki sen de beni kullandın.»

«Ben ne?» diye çılgılık attı. «Seni kullandığımı nasıl söyleyebilirsin? Bu ilişkiden ben ne elde ettim? Seni nasıl sömürdüm? Söyle! Bana verdiğin birkaç güzel parça eşya mı... bunları senden ben mi istedim? Ben neyim... para peşinde koşan adi bir sokak kadını mıyım... böyle mi düşünüyorsun? Al, sittirici armağanlarını.» Eline gelen en yakın şeyi küçük Chelsea ben kutusunu yakaladı ve odanın diğer köşesine fırlattı. Kurşun gibi duvarda patlayan küçük kutu yüzlerce minik parçaya bölündü. Gürültü her ikisini de kendilerine getirdi. Wolf gözlerini kurulayıp tekrar konuşmaya başladığı zaman sesi alçak ve titremiyordu.

«Kate böyle bir şey demek istemedim. Bunu senin daha iyi bilmen gerek.»

«Peki ne demek istedin? Senden ben ne istedim ki?»

«Bir şey istemedin Kate. Birkaç yıl öncesine dek hiçbir şey istemedin. Tanıştığımız zaman evli olduğumu biliyordun. Bana başka evli erkeklerle de gezip tozduğunu anlattın. Beni kullandın Kate... Oh, evet kullandın, bunca yıl bekar kalmak için beni mazeret olarak kullandın.»

Kate içini çekti ama Wolf sözlerini sürdürdü.

«Hem sevgi, hemde bağımsızlık istiyordun. İlişkimiz mü-kemmeldi. Tabii senin için. Gerçekten kimseye bağımlı değildin. Məsleğini, yaşantını tehdit etmiyordum. Senden fazla duygusal isteklerde bulunmuyordum. Hiçbir şeye bağımlı kalmadan, yarım bir sevgi bulmuştun ve bu senin işine geliyordu.»

«Doğru değil» diye hıçkırdı.

«Doğru, Kate, doğru. Birbirimizi görmeye başladığımız ilk günler - Tanrım aklımı gerçekten başımdan almıştın - bana bir çocuk doğurur musun diye sormuştum. Anımsıyor musun?»

«Evet, anımsıyorum fakat bu çok saçmaydı Wolf. Çocuk doğurmamı istedin - piç. Benimle evlenmeye söz vermeden bir çocuk doğurmamı istedin.»

«Eğer hamile kalsaydın seninle evlenirdim.»

«Bunu şimdi söylüyorsun, fakat o zamanlar söylemedin. Boktan bir şans denemesi yapmamı istiyorsun.»

«Ve sen bu şans denemesini yapmazsın değil mi Kate? Evet, çocuğumuz olsaydı, seninle evlenirdim. Beraberliğimizin ilk yıllarında, bana her istediğini kolayca yaptırabilirdin Kate. Benden bir şeyler istemeni bekliyordum. Senden gerçekten bağlılık işareti bekliyordum. Ve aradan uzun yıllar geçtikten sonra, seni çok sevmeme rağmen - hâlâ da seviyorum - ama Kate seni bir ana ve eş olarak göremiyorum.»

«Ben neyim» diye bağırdı, «insanlık dışı canavar mıyım? Diğer kadınlar gibi benim de iç güdülerim yok mu?»

«Sen evlenmek isteyen kadın tipi değilsin.»

«Bunu nasıl biliyorsun? Hiç bana evlenme teklif ettin mi?»

«Eğer gerçekten evlenip bir yuva kurmayı çocuk sahibi olmayı isteseydin, çoktan evlenirdin. Senden sadakat beklemedim. Özgürdün. Eğer evliliğin anlamı senin için bu kadar büyükse, pekala kendine uygun, bekar birini bulabilirdin - yaşı ve stili sana uygun birini. Ve bir gece içinde popoma tekme vurup kapı önüne koyabilirdin. Ben de seni suçlayamazdım. Lütfen Kate,» dedi ve ayağa kalktı. «Birbirimizi kırmadan ayrılalım. Birlikte geçirdiğimiz güzel yılların anısını bozmayalım.»

Yatak odasına dönüp, tekrar eşyalarını toplamaya başladı. Ve gerçek ilk kez Kate'in aklına dank etti. Kendisini gerçekten terk ediyordu. Terk ediyordu. Ebediyen terk ediyordu. Ofkesi, acıya dönüştü, birdenbire dayanılmaz acıya dönüştü.

«Wolf!» Koşarak yatak odasına geçip, kendisini erkeğin

ayaklarının dibine atıp, olanca gücüyle Wolf'un bacaklarına sarıldı. «Lütfen, Wolf.» Öylesine sıkı sarılmıştı ki erkek kadını yerden kaldıramıyordu. «Lütfen, Wolf, gitme. Haydi sevişelim. Bir kez daha sevişelim. Sen ne istersen yaparım, ne istersen yaparım, yalnız lütfen beni bırakma. Sana ihtiyacım var. Polly kadar benim de sana ihtiyacım var.»

Fakat erkek kapının yanına gitmişti bile.

Usluca, «Kate» dedi, «bütün yaşantın süresince senin kimsese ihtiyacın olmadı» dedi ve kapıdan çıkıp gitti.

Kate, deli gibi kapıya koştu ama holde erkeği göremedi. Evet, kaçmıştı. Polisten kaçan, kanun kaçağı gibi kaçmıştı. Gitmişti. Kapıyı boşluğun üstüne kapattı, ayağının altında porselen parçalarının ezildiğini duydu. Chelsea kutusu. Yere eğildi, kırılan parçaları toplayıp, avucuna doldurdu. Sonra elini kapatıp, yumruğunu sıktı, avucundan akan kanlar yerdeki beyaz halıya ölüm izlerini bırakıncaya dek yumruğunu sıktı.

Koskoca yedi yıl kuş gibi uçup gitmişti.

Olaydan sonra iki ayrı çılgın gibi çalışıp, ağlıyarak geçirdi. Zamk gibi içine yapışmış kendisini parçalanmaktan kurtarıyordu, fakat tek başına kalır kalmaz veya Barry ile birlikte olduğu zamanlar, hiçbir şey sel gibi akan göz yaşlarını durdurmuyor, yitirmenin acısını yumuşatamıyordu. Hemen hemen herşeyden duygulanıp ağlıyordu. Bir şiirin dizelerinden etli böreğin tadından. Hatta James Bond filmindeki yatak odası sahnesi bile göz yaşlarının akmasına sebep oluyordu. Barry körlere yol gösteren köpek gibi Kate'in kolundan tutup sinema salonundan dışarı çıkarıyordu.

Taksiye bindikleri zaman «Tanrı aşkına Kate, komedi filmi izliyorduk» dedi.

«Hiçbir şey komedi değildir» diyerek burnunu çekti.

Barry kadını kendi evine götürüp ona çay pişirip, valium verdi.

Çocuğunu azarlayan bir anne gibi «Kendini toparlayıp, bu olayı unutman gerek» dedi. «Geçmiş hiçbir şey değiştiremez. Ve hem bir erkekte dünyanın sonu demek değildir. İnan bana

biliyorum. Ulu Tanrım, Kate, kaç yaşındasın... otuz bir ml, otuz iki mi?»

Ağlamaya devam ederek «Neredeyse otuz üç» diye yanıtladı.

«Ve liseli kara sevdaya tutulmuş kız gibi davranıyorsun.» Kadının ellerini avuçlarının arasına aldı. «Şimdi babanı dinle. New York'daki en fantastik, büyüleyici ve zeki karılardan birisin. İnan bana buradan Timbaktu'ya dek seninle aynı çarşafaların altına girmek için canlarını feda edecek binlerce erkek vardır.»

Göz yaşlarının arasından gülümsedi. «Barry bana evlenme mi teklif ediyorsun?»

«Eğer, huy değiştirip, kadınlarla ilgilenmeye başlarsam, inan bana, şekerim, bundan ille sen yararlanacaksın.»

«Beni rahatlattığın için teşekkür ederim.»

«Cidden, Kate, bu olayı yaşantını değiştirmek için eline geçen büyük fırsat olarak değerlendirmelisin. Yeni giysiler al. İlişini değiştir. Kendine yeni sevgililer bul.»

«Fakat onu düşünmeden duramıyorum.»

«Daha iyi ya. Kate, şunu bil ki bir erkekle yatarken, aynı zamanda diğerini düşünemezsin.»

«Sana göre seks her şeyin yanıtı değil mi?»

«Acıları unutturacak en iyi ilaçtır.»

«Belki de haklısın.»

«İyice düşününce haklı olduğumu anlıyacaksın.»

Kate uzun uzun düşündü ve Barry'e hak verdi. Yaşantısında büyük bir değişiklik yapmalıydı. Üç yıl içinde hiç yoktan başarının doruğuna çıkan bir ajansla anlaştı.

Ön görüşmede, Steve Redman, «Çoğunlukla California Jinleri üstünde çalışacaksın» dedi.

«Başarılı olur muyum, bilmiyorum.» diye yanıtladı. «Daha önce hiç moda konusunda çalışma yapmadım.»

«Tatlım, jinler moda değil. İnsanların en basit gereksinmelerinden biri. Besin gibi barınak gibi.»

«Veya seks gibi mi?»

«Tabii seks gibi. Ve eğer giysi satmayıp, afrodizyak sattığını aklından hiç çıkarmazsan başarırın.»

Yeni Halston etekliğinin zarif pililerini düzelterek, «Hiç aklımdan çıkarmam» dedi.

Kate'in düzenlediği reklam kampanyası, tam afrodizyak piyasasının aradığı şeydi, tabii sansürün izin verdiği kadarıyla. Çılgın rok müziğinin eşliğinde; diskoda dar blucinli popolarını sallıyan çocuklar, Sunset Strip'te kalçalarını sallıyarak dolaşan blucinliler, Patenlerin üstünde popolarını kıvırtarak kayan blucinli çocukları gösteren bir TV spotları dizisiydi. Ve her reklam aynı görüntüyle bitiyordu: kızın parmağı cinsellik akar pozda, pantolonun fermuarının üstünde duruyordu. Bu görüntü bir süre ekranda donduruluyordu. Kate, aslında, kızın parmağını erkeğin pantolonunun fermuarının üstüne koymasını istemişti ama, yayıncılar ulumaya başlamışlardı. Reklamların hepsini, California'da filme alıp, seslendiriyordu. Los Angeles'in setleri ve olanaklarından yararlanıyorlardı. Ve Kate her iki haftada da bir sahile gidiyordu.

Eğer portakala düşkünseniz California'dan iyi yer bulamazsınız demişti Fred Alien. Kate Chapman ise California harika nekahat devresi diyordu. Gerçekten insanın aklını başından alıyordu... ve unutulmak istenilen her şeyi alıp götürüyordu. Havasında bir şeyler vardı, uçak kenti saran sarı sisin arasına girince bunu hissediyordu. Hayır, havada olan «bir şey» değildi. Seksti. Havada seks vardı. Baskin - Robbins dondurmalarının çeşidinden çok seks vardı. Kate New York'da asla böylesine çılgıncasına cüret gösterdiğini anımsamıyordu. California sözcüğü bile içinde ılık ılık bir şeylerin aksamasına sebep oluyordu, zil sesiyle ağız sulanan Pavlov köpeğinin tepkisini gösteriyordu.

Çiftleşmeye gittiği California. Bin dokuz yüz yirmilerde Aimme Semple MacPherson, Californialılar için neyse, bin do-

kuz yüz yetmişlerde de seks California için aynı şeydi. Yoğun coşku ve hevesle öğrenilen yeni bir din gibi eyalete damgasını basmıştı.

Kate, programını çekimlerin Perşembe veya Cuma yapılmasına göre ayarladı. Böylece, ofise hafta sonları dinlendiğini söylüyordu. Bu günlere «İnsanı tazeleyen devre» adını takmıştı.

Taksi daha Kennedy havaalanına ulaşınca heyecan başlıyordu. Pistteki uçaklardan cinsel heyecan duyuyordu. Ne kadar güzeldi - Güçlü sert gümüş renkli kocaman cinsel organlara benziyordu, kendisini sonsuz aşk ülkesine götürmeyi bekliyorlardı. Birinci sınıf yolcularının toplandığı salonu gözleriyle tarar fakat New Yorklulardan uzak dururdu. Evine çok yakındı. California yaşantısını, iş dünyasından ayrı bir kompartımanda saklamak istiyordu. Yolculuklarının birinde, Paul Newman ile yan yana oturdu. Ondan hoşlandı, bir aktöre göre çok akıllı buldu; genellikle perde ve sahne yıldızlarını küçük görürdü. Bir süre havadan sudan keyifle konuştular, fakat Newman 'öğle yemeğinden sonra uyuya kaldı. Oh. Keyfe keder. İnsan her zaman kazanmazdı. Fakat çoğu zaman yolculuklarında, tek başına oturup, motorların mırıltılarını dinler, sevişmeden önceki aşk oyunları adını verdiği titreşimlere kendisini bırakır ve geçen hafta sonlarının zevklerini dakikalarını anımsar ve yeni heyecanları düşlerdi. Uçak Los Angeles havaalanına indiği zaman bütün içi zevkten sırlı sıklam kşilirdi.

California ben geldim.

Bir saat sonra Beverly Hilton'daki odasına yerleşip, sırtındaki şık New York giysilerini çıkartırdı. Hilton'u Wiltshire veya Beverly Hills otellerine yeğliyordu. Daha kişiliksiz ve kimsenin, kimseyi tanımadığı bir yerdi. Kate'in hoşuna gidiyordu. Sonra bir kadeh içki içer, sonra duş alır ve sonra California giysilerine bürünürdü. Zaten bütün yıl çok az giysiyle dolaşmak gerekiyordu. New York'ta asla yapmadığı şeyleri yapmaya başladı. Çorapsız ve sütyensiz dolaşıyordu. Memelerin başlarına değen ipeklinin şehvetinden, ketenlerin cinsel saldırganlıklarından hoş-

lanıyordu. Ve Californla'ya varışından bir saat sonra, kozadan fırlayan kelebek gibi kanatlarını açıp uçmaya hazır dışarıya çıkıyordu.

Genellikle ne istediğini ilk iş gününde -rol dağıtımı seansında belirlerdi. Barry'nin kehaneti doğruduydu. Malzemenin bitip tükeneyeceği yoktu, sonsuzdu. İstedikini iş çevresinde bulduktan sonra, bekar barlarına kim gerek duyardı. Fotoğrafçılar, seslendiriciler, yönetmenler, yapımcılar sonu gelmez baştan başa güneş yanığı vücutlu, dar kalçalı erkek modeller elinin altındaydı. Sahayı gözleriyle tarar, aradığı yeteneği bulur ve işin birinci saatinde, hafta sonu programını ayarlardı. Burada işaretler çok basitti. New York ölçülerine göre ise çok kabaydı. Bir dudak yalaması, memelere dokunma, baş parmağı dalgınlıkla emme. Fakat Los Angeles'in seksle şarj edilmiş havasında, kendisine güvenen her erkek bu işaretleri anlardı. Veya gelecekteki reklamlarda kontrat imzalamayı dört gözle bekleyen aç modeller hemen anlardı.

Birinci yılın sonunda Kate'in telefon defteri, özel erotik rehber haline geldi. Uzmanlardan genel mütehassıslara kadar hangisini istiyorsanız, erkekler hazırды. Tabii seks teknolojiside ilerlemişti. Su yatakları. Vibratörler. Saunalar. Jakuciler. Sittirici yer, Cape Canaveral füze üssü gibiydi ve pilotlarda işlerinin ehliydiler. Bir kütüphane dolusu porno filmler sahibi film kesicisi Larry ile film seyrederken aynı zamanda iş de tutuluyordu. Cinsel organını sallıyarak dolaşan set dekoratörü Steve -evini bir seks müzesine çevirmişti. Ve Nils. İlk kez Nils'in evine gittiği gün, erkek elektrikli traş makinasını çıkarmıştı. Kate «Ben öyle şeker ve çiçeği pek fazla sevemem, benim için traş olmana gerek yok» demişti. «Sevgiliim senin için traş olacak değilim» diye yanıt verip, «Sen benim için traş olacaksın.» demişti. Çok eğlenceliydi, ama sonra üç hafta kaşıntıdan canı çıkmıştı.

Sonra Chris vardı.

«Dur parmaklarım yürüyün» diyerek Kate'i cennet yolculuğına çıkarmıştı. Eğer karı becermek için Nobel Ödülü verilseydi, Chris ilk uçakla Stockholm'un yolunu tutardı. Fakat bütün

gece hiç durmadan süre gelen zevkten sonra Kate dudaklarında hülyalı gülümsemeyle bitkin yatarken, erkek, «Biliyorsun bütün kadınlar aslanla sevişmeyi düşlerler» dedi.

Kate tembelce «Öyle mi?» diye sordu. Erkeğin kadınlar hakkında yaptığı araştırmalara hiç ilgi duymuyordu.

«Evet» diye sözlerini sürdürdü. «Yarım düzine eğitim kitabında yazar. Fakat bir kurtla sevişmeyi isteyen ilk kadın sensin.»

Kate yatağın içinde fırlayıp oturdu.

«Ne demek istiyorsun?»

«Evet, dün gece, bebeğim her zevkin doruğuna çıkışında, Wolf! Wolf!(1) diye deli gibi uludun. Hemde dört ayak üstünde değildim. Deli Kate Chapman» diyerek hafifçe güldü. «Kurt diye bağırın kız.»

İki saat sonra uçağa atlayıp New York'un yolunu tuttu. İki gün sonrada işinden istifa etti. Gerekçe olarak da «California yolculukları canıma okuyordu» dedi.

KIT

1937'de Benito Mussolini, gücünün doruğunda İtalya'nın kayıtsız şartsız tek hakimiydi. Toplama kampları ve açlık gibi geleneksel metodlarla Libyalı göçebelerin canına okuyan, Ha-beşleri bombardıman hücumuyla dize getiren, bu son günlerin yeni Sezarı, İkinci Roma İmparatorluğunu bileğinin hakkıyla kurmuştu.

Yalnız ülkesinin mavi ufuklarını karartan minik bir kara

(1) Wolf : Kurt.

bulut vardı. II. Duce'nin Turinli, otomobil sanayii işçilerinin, Abbruzzi köylülerinin desteğini kazandığı doğrudur, Como Gölünden, Addisababa'nın pis sokaklarına dek iki dudağının arasından çıkan her kelime yasa sayıldığı halde, zaferi tam anlamıyla kazanmamıştı. Çünkü imparatorluğunda egemenliği altına alamadığı, küçük bir kara parçası vardı: Sicilya. Tarih boyunca, çeşitli istilacı kavimlerin hücumlarına tanık olan bu ada da basit çiftçiler ve balıkçılar yaşıyorlardı. Yüzyıllardır, Haçlı seferlerinin, Arapların, Venediklilerin, Fransızların ve şimdi de Mussolini'nin egemenliğine boyun eğdikleri zannedilirse de, her Sicilyalı kalbinin derinliklerinde, tüm bu güçlerin üstünde tek hakimiyet olduğuna inanıyordu.

Ve böylece Mussolini Mayfa'ya savaş açtı.

1940'ların başlarında Palermo ve Argigento hapishaneleri Mafya üyeleriyle dolup taşıyordu. Kapalı duvarlar ardındaki Mafya babaları, ayak takımı, hücrelerini ve hapishanenin iğrenç kokulu yemeklerini. Komünistler, Sosyalistler, Yahudiler anti-Faşistler ve II. Duce'nin diğer politik düşmanlarıyla birlikte paylaşıyorlardı.

Temmuz 1943'de Sicilya'ya ayak basan Müttefik Kuvvetler ya tutukluların hepsini Özgürlük Savaşçıları (böyle oldukları iddia ediliyordu) gibi yanlış inançla veya da hareketin mimarı olduğu söylenen Lucky Luciano'nun oyununa gelerek ilk iş hapishaneleri boşalttılar. Bu gerçek tarihin karanlık kalan noktalarından biridir. Amerikalılar tüm Sicilya mafyasını bağışladılar. Özgürlüğe yeni kavuşanların arasında Luigi Zametti adında biri de vardı.

Beklenmedik bir anda özgürlüğüne kavuşmasına şaşırان Luigi, kurtarıcılarının duyduğu gönül borcuyla, hiç vakit kaybetmeden Amerika'ya göç etti ve Boston'da ufak çapta nohut ticareti yapan amcasının yanına yerleşti. Zametti Amerika'yı çok seviyordu - aslında neden sevmiyecekti? Düşüncesine göre kendisini Faşizmin kurbanı masum bir zavallı sanacak kadar saf olan bir ülkede akıllı bir adamın büyük servetler kazanması çocuk oyuncağıydı. Amerika'ya ayak basışının birinci

yılında, Kuzey Bölgesinde yetişmiş, Napoli asıllı Luisa Scaccione adlı bir kızla evlendi. «Aile» arasında bu birleşme uygunsuz diye düşünülüyordu. Çünkü Sicilya asıllı gelinler revaçtaydı. Sicilyalı ve kentsoylu Napoliler arasındaki geleneksel nefrete rağmen, mutlu bir evlilikti. Sevecen, tatlı, ateşli kahverengi gözlere sahip Luisa her erkeğin arayışta bulamadığı bir eştı. Kiliseye (her sabah ilk ayinin değışmez dinleyicisiydi) yaptığı günlük ziyaretler arasında fırsat bulup, yedi çocuk doğurup, yetiştirdi. Luigi Zametti'nin el attığı her iş gerçekten gelişip büyüyordu. 1970'de Amerika'ya nohut ithal eden ikinci, eroin ithal eden dördüncü büyük firmaydı.

Bu gerçeğı herkes biliyordu. FBI biliyordu. Hazine ve Ulusal Vergi Dairesi, Göçmen Bürosu, Adalet Bakanlığı ve Boston sokaklarında devriye gezen polislerde biliyorlardı. Fakat bilmek başka şey, suçu kanıtlamak başka şeydi. Yıllarca binbir zahmet ve emekle, büyük özen, titizlikle ve kurnazlıkla hazırlanan davaların, hepsi yasa mahkemelerinde düştü. Başlıca tanıkların, aptal rolü oynama, ortadan kaybolma, hatta ölme gibi sinir bozucu adetleri vardı. Korku, sadakat ve Sicilyalıların sessizlik yemini omertaya karşı duyulan saygı, Luigi'yi yanlış yere araba park etmekten başka hiçbir ciddi suçla yasalara karşı geldiğini kanıtlamıyordu.

Amerika Massachusetts Eyaleti Baş Savcısı olarak göreve başladığı ilk gün, yardımcısı Michael'ın önüne iki bin sayfalık bir dosya koydu. «Bodrumda daha istediğın kadar var» dedi. «Haydi Matheson canını dişine tak ve uğraş» Selefi de uzun süre aynı dava üstünde çalışmıştı.

Dava Michael için tutku değılse bile, hobisi oldu. Hiçbir hafta sonu yoktu ki evrak çantasında Zametti dosyalarından birisini Haddon Landings'e getirmesin.

Şişkin dosyaları görünce Kit «Yine mi Zametti!» diye inler, Michael de başını sallayıp, çalışma odasına kapanırdı. Bir yıl, her gün en ufak noktalarına dek Zametti'nin yaşantısını inceledi, Zametti, Nohut İthalatının mali yönüyle ilgilendi. Muhasebeci gibi her gelir gideri defalarca gözden geçirip, en ufacık bir

hata, minicik bir ip ucu yakalamaya çabaladı. Fakat Zamettil, izci oymak beyleri gibi büyük dürüstlikle vergilerini ödüyordu ve dünyadaki hiçbir nohut ithalatçısının muhasebe defterleri bu kadar usule uygun tutulamazdı. Kayıtlarda asla yasa dışı oyunları gösteren ip uçları yoktu.

Fakat bu belgelerin arasında Michael'ın aklını kurcalayan bir rakam vardı. Her ayın ilk günü, Agrigento yakınlarındaki küçük bir çiftliğe altı yüz - ne bir kuruş eksik, ne de bir kuruş fazla - dolar gönderiliyordu. Zametti'nin genellikle tüm yerel çiftçilerle anlaşması vardı. Fakat bu rakam çok farklıydı. Miktar hiç değişmiyordu. Sicilya Nohut Ticareti piyasasının dalgalanmasından iniş çıkışlarından hiç etkilenmiyordu.

Bir gece akşam yemeğinde «Her ay neden tam altı yüz dolar gönderiyor?» diye mırıldandı.

Kit, «Bilmiyorum» diye yanıtladı. «Belki yaşlı annesine para yardımı yapıyordur. Biliyorsun İtalyanlar kalabalık sülâledir.» Michael, Zametti'nin annesinin yirmi yıl önce bu dünyadan göç ettiğini biliyordu. Ama baştan savma yanıt içinde bir sezi doğurdu.

Ve güzel bir Nisan sabahı, Luisa Zametti «rutin görüşme» adı altında savcılığa getirildi. Şişman, somurtkan kadın eski deri koltuğa yerleştikten sonra Michael kahve ve kurabiye ikram etti. Bayan Zametti, kurabiyeleri yedi, ihtiyatla parmaklarını yaladı. Sonra kollarını iri memelerinin üstünde kavuşturup, sorgunun başlamasını bekledi. Kendisini tatlıyla yumuşatmaya çalışan bu ağzı kalabalık iğrenç haşaratları iyi tanırdı. Fakat soruların yerine Michael sarı küçük bir dosyayı eline aldı.

«İtalyanca okuyabilir misiniz Bayan Sciaccone?» diye sorup, dosyayı kadına uzattı.

«Hey, ahbap. Benim adım Zametti.»

Michael gülümsedi ve kadının kucağındaki dosyayı açıp, kâğıtları birer birer eline verdi. Kimisi daktiloyla, kimisi de cahil birinin kargacık burgacık el yazısıyla doldurulmuş, havale makbuzlarıydı. Son kâğıt her şeyi perçinliyordu. Üç hafta önce Napoli'ye yolladıkları uyanık hazine dairesi görevlisi, köpek gi-

bl iz sürmüştü. Palermo'daki katedralden işe başlayıp, Batı Sicilya'da kayıtlı her kiliseyi dolaştıktan sonra Caltabellotta adındaki küçük bir köyde aradığı pisliği bulmuştu. Herkesin anlıyacağı dilde el yazısı ile yazılmış bir belge - mesajda az buçuk İtalyanca bilenlerin bile anlıyacağı kadar açıktı. Mesaj, Luigi Ercolo Zametti ile Carla Guiseppina Santini'nin 4 Aralık 1937'de köy kilisesinde evlendiklerini belirtiyordu. Ve aynı Carla, yetişkin iki oğluya birlikte Argigento yakınlarındaki küçük çiftliği işletip, her ay Amerika'dan gelen altı yüz doları gelirine ekliyordu.

Michael, «Gördünüz mü Bayan Sciaccone, Bay Zametti ile evliliğiniz yalnızca yasalara ve kiliseye göre geçersiz olmakla kalmayıp, çocuklarınızda....» içini çekti.

«Belki konuyu rahibinizle görüşmekte yarar var.»

Düşleri bir anda yıkılan Bayan Zametti ilk yirmi dakika büyük hırs ve öfkeyle, Michael'ın anlamadığı kaba İtalyanca ile sövüp, saydı. Sonra yirmi dakika kadar şişman göğsünü yumruklayıp, ağladı. Ve sonra günaha girmemek için haç çıkardı - aslında iki kez haç çıkardı.

Sonra bülbül gibi öttü. İtalyan repertuarında, Michael'ın bile bilmediği ariyaları söyledi. Hayır, Amerika Savcısı Zametti'nin Belmont'ta genelevler işlettiğinden habersizdi. Son köpek yarışlarındaki şike skandalını üç kâğıtla örtbas etmişti. Sonra pastanın kremasını oluşturan küçük olayları sıraladı.

Böylece Luisa ötüp durdu. Ve Michael gülümsedi. Ve Amerikan hükümeti değerine paha biçilmez bir tanık buldu.

Zametti'nin mahkemeden çıkarken çekilen resimlerini Amerika'da basmayan gazete kalmadı. Yanındaki nöbetçinin bir an elinden kurtulan Zametti, sol eliyle sağ kolunu yakalayıp, sağ yumruğunu havaya doğru sallıyacak vakit buldu - Fenway Parkında Ted Williams'ın muhaliflere karşı sayıp sövdüğü refah günlerinden beri, Bostonlular böyle bir davranıştan zevk almamışlardı.

Zametti' bu hareketiyle dönek Luisa'yı mı yoksa, kendisini darağacına götürecek savcıyı mı lanetliyordu? Anlaşılmadı.

Fakat ÷lkedeki hiçbir gazetesinin genel yayın m÷d÷r÷ bu şahane pozu basmamazlık etmedi. Hemen hemen b÷t÷n New England gazetelerinin yanında birkaç ulusal dergi de bir omuzun ÷st÷nden ceketini sallayıp, neşeyle mahkeme merdivenlerinden inen, çok yakışıklı, ışıltılı gül÷şlü erkeğinde resmini bastı. Time Dergisi'nin resimaltı yazısında «Boston Mafyasını Basan Mike Matheson» diye belirtiyordu. Ve resimde çok yakışıklı çıkmıştı.

Michael, hükümetin Zametti'ye karşı açtığı davadan ve kamuoyunun ilgisini çekmekten çılgıncasına mutluydu. («Little-march davasından» daha iyi demegi adet haline getirdi) Ve Michael mutlu olunca, Kit'de - belki kocası kadar bulutlar ÷st÷nde uçmuyordu - hiç olmazsa mutsuz değildi. Birincisi, kocası hemen hemen eve gelmiyordu, yeni edindiğı şöhreti, politik yönden - para değilse bile - faizini bol bol ödüyordu. Doğrusu para gelse daha iyi olacaktı, çünkü diğer avukatlar özel davalardan servet kazanırlarken, kendileri Michael'ın kazandığı parayla kuruşu kuruşuna kazandığı para ile geçiniyorlardı. Eğer, yaltaklanma, yağcılık dalkavukluk, dünyada para yerine geçseydi Michael gerçekten zengin olurdu. Hafta geçmiyorduki bölgenin bir yerinde konuşma yapmasın, her gece bazı konularda, akıl danışma, deneyimlerinden yararlanmak yardımını isteyen belki yüz kişi telefon ediyordu.

Her fırsatta Yasa ve Düzen konusunda güzel konuşmalar yapıyor, toplumun sevgisini kazanıyordu. Herkes Michael'a tapıyordu. Hiç çekinmeden İsrail Devletini desteklemesini Hadasah kadınları alkışlıyorlardı. Dini okullara yardım yapılmasını ön gören yasanın çıkması gerektiğini savunarak İrlandalıların gözbebeğı oldu. Zametti davasına - belkide sebep buydu - rağmen Malta Şövalyelerinin sevgilisiydi. Resimleri tekrar tekrar Time Dergisi'nde çıkmadığı halde, konuşmaları genellikle North Shore Couier gazetesinde yayınlanıyordu.

Zametti olayından birkaç hafta sonra yerel gazetesinin kadın sayfası yönetmeni Kit ile söyleşi yapmaya geldi. «Massachusetts Eyaletinin ikinci yakışıklı erkeğinin eşi olmak size neler hissettiriyor?» diye sordu. Herhalde, yakışıklı erkeğin birincisi

Ted Kennedy ldl. Kit'in yüzü kızardı, gülümsedi ve ağzının içinden «fazla yorucu» diye geveledi. Gazeteci kadın bilgiç bilgiç sırıttı. Sonra Kit'e en sevdiği ziyafet yemeklerinin tariflerini sordu. Fedakâr ve seven kadın görüntüsünü yansıtan söyleşi sona erdikten sonra, Kit aynı soruyu kendi kendisine sordu. «Michael Matheson'la evli olmak ne demek?» «Altı yıldır birlikte yatmıyoruz» yanıtını verseydi kızın yüzündeki şaşkınlığı gözlerinin önüne getirebilirdi. Fakat böyle şeyleri aklından geçirse bile asla söyleyemezdi. Evlilik yaşantısının «o kısmını» aklına getirmeye çalışıyordu. Hiç kuşkusuz bu fasıl kapanmıştı. Ama zaman zaman düşünmemekte edemiyordu, çünkü cinsellik her yana damgasını vurmuştu - kitaplarda, sinemalarda, hatta TV'deki blucin reklamlarında bile cinsellik konusu işleniyordu. Bu günlerde kadınlar - hemde akli başında, kendi yaşlıları kadınların içtenlik ve açık dille cinsel yaşantılarını tartışmalarına hayret ediyordu. Tabii, evliliğinin ilk mutlu günlerinde cinsel yaşantısının doyurucu olduğunu düşünecek kadar saf değildi. Aralarında sessiz anlaşmayla karı koca, cinsel yaşantılarına değinen konulardan uzak durmaya karar vermişlerdi. Bazı kez kendisini suçlayıp, yetersizliğinin ve içine kök salan soğukluğunun Michael'ı iktidarsız yaptığını düşünürdü. Yoksa madalyonun bir de ters yüzümü vardı. Arada sırada, partilerde, uzun yıllardır evli olan çiftlerin aralarındaki yakınlığa tanık olurdu. Bu çiftlerin sanki içlerinden ışık saçılıyordu, birbirlerine duydukları yakınlığın kokusu adeta burnuna gelirdi, bir an önce yatağa birbirlerinin kolları arasına atılmayı sabırsızlıkla beklediklerini belirten anlamlı bakışlarla birbirlerini süzerlerdi. Kit bu çiftleri kıskanıyordu. Kendisinin aldatılıp, kazıklandığını hissediyordu. Fakat Michael ile sevişme düşüncesi de midesini bulandırıyordu.

Yaşantısı kadınlar dünyası içinde geçiyordu - kadın arkadaşlar, kadın dernekleri, kızı, kızının kız arkadaşları, hatta evdeki kedi Mosses bile dışıydı.

İşin komik yanı, Michael partilerde, tamamen içtenlikten yoksun davranışlarla diğer kadınlarla flört etmekten hoşlanırdı. Özellikle birkaç kadeh fazla kaçırınca. Genç kızlar, konuk gelen

teyzeler, uzun süredir birlikte çalıştığı meslekdaşlarının karıları, Michael'ın bol keseden attığı iltifatlardan yararlanırlardı. Diğer kadınlar anlamasa bile, Kit, bu tatlı sözlerin, parlak gülücüklerin yatağa davet olmasından ziyade «yağcılık» olduğunu biliyordu. Çünkü çok kez kadın derneklerinde yaptığı konuşmalarda aynı hileyi kullandığına tanık olmuştu.

Hiç kimsenin, Michael'ın iç yüzünü anlamamaları Kit'i hayrete düşürüyordu. Gülüşleri yapaydı. Eline geçen her fırsatta, kadınlara yüzeysel iltifatlar savururdu. Durumu bir anda kavrayıp, hemen uyum sağlama ve gereken düğmelere basabilme yeteneğine sahip olduğu halde Kit aslında onun duygusuz olduğuna inanıyordu. İki boyutluydu. Gerekli yanıtları vermeye programlanmış bir makinaydı. Kit'in neler düşünüp, neler hissettiğini kesinlikle sezinlemiyordu. Karısının en derin düşünce ve duygularından habersizdi. Karısının iç dünyasını merak edip anlamaya çalışmadığını Kit farketti.

Hâîâ işinden dava dosyalarını getirip, karısıyla bunları enine boyuna tartışmaya devam ediyordu. Bazı sahalarda, kendi düşünce ve sezgilerine değer verdiğini Kit biliyordu. Baştan savma yorumla İtalyan ailelerinin kalabalıklığından söz etmesi, Zametti davasının püf noktasını ortaya çıkarmıştı. Michael, karısına «Zametti olayını açıklığa kavuşturduğün için sana madalya vermellyim» demiş, ama bir demet çiçek vermekle yetirmişti.

Sık sık ısrarla düşüncelerini - Kit'in umrunda değildi, aslında birazda hoşuna gidiyordu - öğrenmek istediği halde, asla karısının duygularını araştırmazdı. Monk'un ölümünün içine açtığı derin yaranın kapanıp, kapanmadığını bir kez olsun sormuyordu. Yarım kalan Florida kaçışını asla ylnelermiyordu. Evlilikleri karanlıklarla kaplı tehlikeli kum bataklıklarıyla doluydu. Atılacak yanlış bir adım, gösterişli yapının bir anda izinli silerdi. Seks... Monk... Sevgi... Yalnızlık: aralarındaki ilişkinin adım atılmayan sahalarıydı. Her ikisi de bu konulara yanaşmaya cesaret edemiyorlardı.

Kendi evliliğinin, anne ve babasının evlilik yaşantısına ben-

zindânî düşünüp, kaç kez hayretler içinde kaldı. Tarih kendini yineliyordu.

Kit'de, Emily gibi kocasını iyi tanıyordu.

Yıllardır en ince noktalarına dek kocasını inceliyordu - zevklerini, ön yargılarını, zaaflarını - yaşantısı, gardiyanın iyli niyet ve kaprislerine dayanan bir mahkum gibi inceliyordu. Michael'in ne gizli dertlerini öğrenmeye heves etti, ne de içini dökmeye başladığı zaman onu susturdu. Kocasını vereceği önemli kararlarda asla Kit'in düşüncelerini öğrenmek istemediği halde, sık sık kendisini ses tahtası gibi kullanıyordu.

Ve böylece, 1972 ön seçimleri tam gazla ilerlerken, kendi bölgelerinden Kongreye adaylığını kaymamaya karar verdiğini açıklaması, Kit'e büyük sürpriz oldu. Aslında Demokrat Partide yer teklif ettiklerini bile söylemek zahmetine katlanmadı. Kit'in ne fikrini ne de onayını aldı.

İlk şaşkınlığı atlattıktan sonra Kit, «Fakat Washington'a gitmeye can attığını sanıyordum» dedi.

«Oh, Tabii. Tabii atıyorum. İşte bu yüzden kabul etmedim. Kayıtlara baksana, 36 yılından beri bu bölgede demokratlar tek oy almamışlar. Kuşkusuz bu yılda alamıyacaklar. Bak şuraya yazıyorum... Nixon başa geçecek. McGovern'in kuyruğuna takılırsam ben de kenefe düşerim. Böyle ayrıcalık için elli altmış bin papel harcamamıza değmez.»

Kit, «Bizim mi?» diye sordu.

«Bizim. Senin ve benim.»

«Fakat seçim kampanyasına harcanan paraları parti vermiyor mu? Halkın yaptığı bağışlardan karşılanmıyor mu?»

Michael homurdandı. «Partiden üç beş kuruş sadaka alırsın. Üç beş kuruş. Sevgilim, inan bana, Washington'a yol parası ucuza mal olamaz. Tanrı aşkına Ted Kennedy'e bak. Capitol Hill'de poposu çıplaklara yer yok. Hayır,» diye bir an sözlerine ara verdi. «Seçim kampanyasına o biçim para harcamadan önce, devlet kuşunun başıma konacağından kesinlikle emin olmalıyım.»

O biçim para. Bankadaki müşterek hesaplarında 3000

dolardan az para vardı. Kit içinde huzursuzlukla karışık büyük bir korku hissetti.

«Michael doğru karar verdiğine hiç kuşku yok.» dedi. «Hem Washington'da yaşamaktan hoşlanacağımı sanmıyorum.»

KATE

Kennedy kavaalanına gelince, atlantiğin diğer ucundaki sis yüzünden uçağın gecikmeli kalkacağını öğrenince, Kate öfkeyle birinci sınıf yolcu salonuna girdi. Neden her zaman aynı oyuna kurban gidiyordu? Telefonda uçağın saatinde kalkacağını söylerler, siz uykunuzdan feda edip, deli gibi alana koşarsanız ve bakarsınız ki Tanrının belası uçak daha alana bile gelmemiş. Eğer bir uçak şirketi reklamlarını üstlense, yapacağını biliyordu. «Bok Havayollarına Hoşgeldiniz. Siz bizi aramayın. Uçak geç kalkarsa biz sizi ararız. Bok ararız.»

Bardan bir kadeh Campari aldı ve Barry'nin «erkek takımı» adını verdiği topluluk arasında dişine göre birisi var mı diye araştırdı. Her zamanki gibi birinci sınıf yolcu salonundaki tek kadın kendisiydi. Ve her zamanki gibi salonu, şık giyimli büyük işadamları doldurmuşlardı. DuPont çılgınları, Wall Street robotları - hiç birini diğerinden ayırt etmeye olanak yoktu. Şık giyimli, şık evrak çantalı, Old Greenwich ve Pound Ridge'deki evlerinde şık karıları olan erkeklerdi. Dört tanesi salondaki en büyük masanın etrafına dizilmişler, üstüne şık dosyalar ve grafikler açmış çalışıyorlardı. Vakit kaybetmeğe tahammülünüz yok değil mi ahbablar?

Gözlerini bir kez daha salonun içinde dolaştırınca onu gör-

du. Pencerenin önünde oturmuş, dalgın dalgın fıstık yiyordu. İlli yaşlarına yakın veya elli diye düşündü. Hani saçlarına da berber eli değmesi gerekiyordu. Hafif taraklanmış garip hardal renkli ceketiyle çok hoştu. Kate onun görünümünü beğendi. Fıstıklı model evrak çantasını yanındaki boş koltuğun üstüne koymuştu. Pekala, reklamlardaki şık erkeklere benzemiyordu, ama DuPont çılgınlarından daha iyiydi. Herhalde İngilizdi. Bu sıkıcı duruma yalnızca İngilizler ilgisiz kalabilirlerdi.

«Bu koltuk boş mu?»

«Oh, özür dilerim.» Başını bile kadırıp, kadının yüzüne bakmadı. «Durun çantamı alayım.» Kocaman evrak çantasını tutup kaldırdı ve tekrar pencereden boş piste bakmaya başladı.

Kate kısa süre konuşmadan içkisini yudumladı. Evet, konuşkan bir tip değildi, ama canı cehenneme... ona bir fırsat daha tanıyacaktı.

«Londra uçağı ne zaman kalkacak biliyor musunuz?»

Bu kez dönüp, kadına ilgiyle baktı. Pırıl pırıl parlak masum bakışlı masmavi gözleri ve alaycı gülüşle kıvrılmış güzel dudakları vardı.

Erkek ciddiyetle başını salladı. «Ağızlarından asla laf almıyoruz» dedi. «Yolculara uçağın ne zaman hareket edeceğini söylememeye yemin etmişler. Herhalde gizliliğı sanat haline getiren özel okullarda eğitim görüyorlar.»

Kate, «Anladım» dedi. «İşkenceyle bir yere varılmaz. Tırnaklarınızı sökseniz. Tabanlarınızı gıdıkласanız yine de konuşmam Kumandanım gibi mi?»

Erkek güldü. «Aynen.» Fıstık çanağını Kate'den yana itti. «TWA saygılarını sunar. Londra'ya ilk yolculuğunuz mu?»

«Hayır, siz İngilizlerin deyimıyla, son üç beş yıldır tatillerimi Londra'da geçirdim. Fakat bu kez çalışmaya gidiyorum.»

«Saçma. Londra'da kimse çalışmaz.» Büyük masanın etrafındaki çılgınlara baktı. «Yani siz Amerikalılar gibi çalışmazlar. Londra yirminci yüzyılın cennetidir. Orada tanıdıklarınız var mı?»

«Birkac iş tanıdığım var, ofis aracılığıyla çok kimseyle tanışacağımı sanıyorum.»

«Evet, yerliler arkadaş canlısıdırlar - özellikle güzel kadınlara karşı ilgisiz kalmazlar.»

Eğlenceli bir adamdı. Kate ondan hoşlandı. Hele yolcuları uçağa binmek üzere çağırdıkları zaman, birlikte oturmayı teklif edince daha da hoşuna gitti. «Tabii, eğer diğer yolculuk arkadaşlarınız gibi daha yararlı şeyler yapmayı düşünmüyorsanız» dedi ve başıyla telaşla dosyaları toplayan çılgınların masasını işaret etti.

«Tabii ki düşünmüyorum.»

Uçağa bindikleri zaman, Kate'in TWA'nin sorumsuz tutumuna karşı duyduğu öfkeden eser kalmamıştı, önündeki altı saatlik yolculuğun bitmesini istemiyordu.

Anladığı kadarıyla erkek, Cambridge'de matematikle ilgili bir şeyler yapıyor ve New York Üniversitesi'nin Courant Enstitüsünde verilen bir seminerden dönüyordu. Kate kısaca reklam dünyasındaki işinde ve Londra ofisinde yapacağı değişikliklerden söz etti.

Erkek, kadının anlattıklarına öylesine ses tonuyla «İlginç» diye yanıtladı ki, Kate, onun işini hiçte ilginç bulmadığından kuşkulandı.

ULCA'da kimya öğrenimi yapan oğlundan, Edinburgh'da yaşayan evli kızından, Albert Hall yakınlarında oturan ve çocuk kitaplarını resimleyen kız kardeşinden söz etti. Karısından yaşıyor muydu, boşanmış mıydı, yoksa ölmüş müydü - hiç söz etmedi. Kate de sormak kabalığında bulunmadı. Müşterek zevkleri arasında Herry James romanlarına büyük tutku duydukları, Neil Simon komedilerinden nefret ettiklerini anladılar. Öğle yemeği servisini kısa süre sonra akşam yemeği servisi izledi. Ho-parlörden Heathrow havaalanına inmek üzere oldukları açıklanınca Kate çok şaşırdı. Altı saat göz açıp kapayana dek geçmişti.

«Taksiyle kente ineceğim. Yolda istediğiniz yerde sizi bırakabilir miyim?»

«Teşekkür ederim, çok nazıksınız, fakat bir öğrencim aramızla gelip beni alacak ve doğru Cambridge götürecektir.»

«Öğrencileriniz sizi çok seviyorlar herhalde.» Sesindeki düş kırıklığını anlamamasına dua ediyordu.

«Ya çok seviyorlar, veya çok korkuyorlar. Ben bazı kez konuşucusundan kuşkulaniyorum. Mamafi, arada sırada Londra'ya inerim. Gelecek sefere sizi yemeğe götürmeme izin verir misiniz?»

Kate bir an tereddüt edince, erkek onun kararsızlığını yanlış değerlendirdi.

«Ben saygı değer bir dulum.»

«Oh, hayır, sorun bu değil.» Rahat bir kahkaha attı. «İsmi-nizi bile bilmiyorum.»

«Hetherington. Richard Hetherington.»

Kate ismini ve iş telefonunun numarasını söyleyince, erkek deri kaplı ufak bir deftere kayıt etti. Ve terminalin içinde ayrıldılar. Richard BÜYÜK BRİTANYA İMPARATORLUĞU ve ORTAK PAZAR yazan kapıya doğru yürüdü. Kate ise DİĞER ÜLKELER sırasında uzayan kuyruğa girdi.

Taksi South Kensington'daki kırmızı tuğla binanın önünde durduğunda, vakit geceyarısını geçiyordu. Firmanın kendisine bulunduğu ev geçen yüzyılın sonlarından kalma gösterişli bir binaydı. Pencereleri ve tavanları yüksek, geniş yatak odalı ve salonlu bir daireydi. Televizyon seti dahil her türlü gereksinmeyi karşılayacak eşyalarla döşenmişti. Eski model banyosu sıkıcı fakat koskocaman banyo küvetiyle çok kullanışlıydı. Allah kahretsin duşu yoktu. Mutfak kullanışlıydı, fakat Kate'in vaktinin çoğunu burada geçirmeye hiç niyeti yoktu. Birisi ekmek ve neskafe alıp, dolaba koymuştu. Neskafe pişirip, fincanı aldı ve salona geçti. Yoksa burası oturma odası mıydı? İngilizler gibi düşünmeye başlamalıydı. Ve J.S. Atherton Reklam Şirketini düşünmeliydi.

Evrak çantasını açtı - valizleri bekliyebilirdi - ve Ron Maxwell'in verdiği dosyaları incelemeye başladı. New York'da yaptıkları ilk görüşmeden beri erkek çok ihtiyatlı davranıyordu.

«Fazla ıleriye gıtmeden, açıkca, nasıl bir işe girdiğinizi bil-menizi ısterim. İşleri bombok yürüyen tek şubemiz. Nedenini anlıyamıyorum. En yüksek aylığı ödüyoruz. Elimizde çok yete-nekli elemanlar var, fakat işler hep ters gidiyor. Son birkaç ay içinde, iki milyon İngiliz ılrası zararımız oldu ve Londra şubesi için bu büyük bir rakam. İnanın bana, hiç ıstemiyerek, New York'tan bir yabancıyı iş başına getirmeye karar verdik. Yerliler bu işten pek hoşlanmıyacaklar.»

«Evet hoşlanmıyacaklar.»

«Eğer işi kabul edecek olursanız, pembe bulutlarla süslü bir dünya bulacağınızı zannetmeyin.»

«Eğer en sevilen kişi müsabakasını kazanmayı isteseydim, Amerika Güzellik yarışmasına katılırdım. Kime rapor vereceğim?»

«Doğrudan doğruya bana.»

«Londra'daki yöneticiye değil mi?» Kate kaşlarını kaldırdı. İşin başındaki adamı bir kalemde silmek çok tatlı plandı. Hoşuna gitti. «İstediğimi işe alıp kovmakta serbest olacağım.»

«Evet.»

Kate anladı. Tam anlamıyla anladı. Londra'yı tırpanlayacak bir adam arıyorlardı. Eski dostluklardan duygusal ilişkilerden, birlikte çekilen kafalardan, aile ziyaretlerinden uzak yabancı bir ıntıkamcı gerekti. Ortalığı temizleyip, süpüren, gerektiğinde yöneticileri işten kovan ve New York stili kan dökenler, tepede-kilerin yapay dehşet içinde kendilerini masum göstermeye ça-lıştıkları bir yabancı olmalıydı. Tırpancı! Kiralık katil dense daha iyiydi, fakat Kate kendisinin pısırik zannedilmesinden hoşlan-mazdı. «İstediğimi yapmaya özgür olduğum sürece kabul.»

Ron, «Tabil» dedi. «Personel sorunlarını Derek Taylor'la çözömlenmeniz gerek.» Kate yine kaşlarını havaya kaldırdı, oma Ron güvence verdi. «Derek konusunda kaygılanmayın. Muhasebe yönetmenidir, çok uzun yıllardır şirkette çalışmak-tadır, personel ile arası çok iyidir. Çok iyi bir yönetici olduğu-nu söylüyorlar.»

«Eğer bu kadar iyi yöneticiyse, şirketi neden bu hale dü-
şürmüş.»

«İşte bunu siz bulacaksınız. İlgileniyor musunuz?»

İlgilenmek mi? Amma da kelimeydi ha. Bir değişikliğe ge-
reksindiğinden ümitsizce çırpınıyor demek daha doğrudu. Ya-
şantısını kökünden çekip koparmaya ve yeni baştan düzenle-
meyi hiç bu kadar çılgıncasına arzu ve sabırsızlıkla istememiş-
ti. Geçen yılları hiç olmamış farzediyordu.

Londra. Wolf'un aşkının hayaliyle arasına üç bin millik me-
safe girecekti.

Elinde olmadan ürperdi ve «Evet, ilgileniyorum» dedi.

Birbirini izleyen yarım düzine toplantıdan sonra, tüm de-
tayları yola koydular. Para, Ev sorunu. Her iki kıtada vergi
yetkililerini alt etme. İşler falan filan. Ve işte böylece, dört
hafta sonra, South Kensington'daki döşeli dairede oturmuş sa-
atine bakıyordu. Sabahın ikisiydi. Yarın Pazar bütün gün uyu-
yacaktı. Ve Pazartesi sabahı, dipdiri canlı saat dokuzda işinin
başında bulunacaktı.

Elinde evrak çantası, sırtında sık giysisiyle Kate, dokuzu
çeyrek gece Atherton'un kapısına dayandı. İçerdekilerden biraz
soluk almaları için zaman tanıdı. Fakat her ne sebepse kapı
kilitliydi. Kapıyı yumruklayıp, zili çaldı, acaba yanlış adrese mi
geldim diye düşündü ve birkaç dakika ısrarla kapıyı çalmaya
devam etti. Sonunda, göğsünde sıra sıra İkinci Dünya Harbi ma-
dalyaları taşıyan kapıcı kapıyı açtı. Yirmi yıllık uykusundan uya-
nan Rij Van Winkle gibi gözlerini kırıştırtarak Kate baktı.

«Ben Bayan Chapman, New York'tan gelen yeni yaratıcı
sanat direktörüyüm.»

«Ben sizi tanımıyorum, Bayan.»

Sert sesle «Burası Atherton değil mi?» diye sordu. «Reklam
Ajansı?»

Adam evet dercesine başını salladı.

«Daha kimse gelmedi mi? Santral memuru dahi gelmedi

mi? Danışmadaki kız da mı gelmedi.» Kate gözlerine inanamıyordu.

«Bayan Danışma görevlisi saat dokuz buçukta gelir.»

«Peki ya diğerleri? Sakın bana söyleme» Adamı hışıyla itip, binadan içeri girdi. «Kendim öğrenirim.»

İçerisi normal bir reklam ajansına benziyordu. İlk katta: Danışma masası, bekleme odası, dosya odaları, araştırma kütüphanesi. Üst katta: Yaratıcı sanat bölümünde, krokiler, çizim tahtaları vardı. Duvarlarda çıplak kadın resimli takvimler asılıydı. Zamk ve boyaların yakıcı kokusu duyuluyordu. Herhangi bir sanat bölümünden farksızdı - yalnızca içerde çalışan insanlar yoktu.

Kate kapısında ismi yazılı odayı buldu. İçeriye girdi, paltosunu astı, döner koltuğa oturup beklemeye başladı. Ve bekledi. Saat ona yirmi kala dışardaki koridorda ilk ayak sesleri duyuldu. Odasının kapısını açıp dışarıya baktı. Koca ayaklı karıncalar gibi ellerinde plastik kahve termoslarıyla, bir alay sekreter ortalığı istila ettiler.

«Ben Kate Chapman, Hanginiz benimsiniz?»

Kısa kollu tombulca bir kız istila sürüsünden ayrılıp, topuklarını vura vura geldi. Patlıyacak kadar dar blucininin paçalarını çizmelerin içine sokmuştu. Kate karşısındaki çirkin manzara-ya hoşnutsuzlukla burnunu kıvırdı.

«Günaydın, Bayan Chapman. Sizi bu kadar erken bekleliyorduk. Benim adı Joyce. Sizin sekreterinizim.»

«Çok iyi. Bana bir fincan kahve getir - koyu ve şekersiz olsun - sonra odama gel. Diğer çalışanlar saat kaçta işbaşı yaparlar?»

«Diğer çalışanlar mı?»

«Evet, diğer çalışanlar, Joyce.» Kate her heceyi teker teker söyledi. «Kül tablalarını, boşaltan, telefonlara yanıt veren, aşağı tabaka elemanlar. Çalışma saatlerinde tahminen burada bulunan ve şirketin bordrosundan aylık alan kişiler. Yazarlar, Sanat direktörleri, Muhasebeciler. Bay Taylor ve diğerleri?»

«Oh, onlar saat onda gelirler. Fakat Pazartesi sabahları biraz daha geç işbaşı yaparlar.»

«Neden Pazartesi sabahları işe geç başlarlar?»

«Hafta sonundan dolayı Bayan Chapman.»

«Hafta sonu. Benim geldiğim yerde hafta sonu Pazar gecesini saat on ikide biter. Aynı dili konuştuğumuz gibi, biz Amerikalılar, sizinle aynı, takvimi kullandığımızı sanıyordum. Şimdi, Joyce bir haber hazırlamanı istiyorum. Steno biliyorsun değil mi?» Joyce koşarak dışarı çıktı, bloknotunu alıp geri döndü. «İyi.» Kate kahvesinden bir yudum aldı. «Şimdi sana ne yazdırmak istediğimi söyleyeceğim, gerisini sen yazarsın. Bu şirkette çalışan her yaratıcı sanatkarın, kendi haklarında en iyi puan verecek, en iyi çalışmalarını bir araya toplayıp, bir dosya yapmalarını istiyorum. İyi olsun veya olmasın, hazırladıkları son beş reklamdan örnekleride getirmelerini istiyorum. Yeni bir iş görüşmesi yapar gibi - bunu açıkca belirtmen gerek - ciddiye almalarını istiyorum. Sonra beni görmeleri için onlara randevu vereceksin... sanırım bir kişiye yarım saat yeterlidir. Joyce kaç kişiden söz ediyoruz? Yirmi mi? Otuz mu?»

«Otuz kadar Bayan Chapman.»

«İyi. Bu hafta hazırlansınlar, gelecek hafta Pazartesi sabahı görüşmelere başlarız. Saat tam dokuzda başlamak üzere anlaşıldı mı? Pekala. Bu haber tüm söz yazarlarına, sanat direktörlerine, grafikçilere, yöneticilere, TV yapımcılarına verilecek - hiç ayırt etmeden herkese dağıtılacak.»

«Bölüm başkanları ve yöneticilerde dahil mi?»

«Evet, hepsi dahil, Joyce.» Kate fincandaki kahvesini bitirdi ve evrak çantasına uzandı. «Şimdilik bu kadar. Derek Taylor gelince bana haber ver.»

Joyce ayağa kalktı, bloknotunu katladı, kapının önünde dışarı çıkmadan önce tereddüt etti.

«Evet, ne var Joyce?»

«Bayan Chapman...» Kız besbelli cesaretini toplamaya çalışıyordu. «Görüşme yapmak istediğiniz insanların bazıları uzun yıllardır burada...»

«Eğer tuzları kuruyrsa, kaygılanmalarına gerek yok.»

Uçaktaki İngiliz Londra'nın cennet olduğu hakkında neler söylemişti? Hiç şüphesiz adam ne dediğini biliyordu ve Kate onu tekrar görececek miyim diye hafifçe marak etti.

Richard birkaç hafta sonra Londra'ya geldi ve ondan hemen hemen her hafta sonu, Cuma akşamından gelip Pazar gecesi dönmeyi adet edindi. Kate erkeğin yalnızca kendisini görmeye geldiğini biliyordu. Onu yakından tanıdıkça daha hoşlanıyordu. İlk kez uçak yolculuğunda etkilendiğini nezaket ve tatlılığını hiç elden bırakmıyordu. Anlaşılır gibi değilse bile derin bir kültüre sahipti. Sporla şöyle böyle ilgilenip, politikaya karşı derin bir merakı vardı. Edebiyat bilgisinin genişliği Kate'i hayretlere düşürüp, aklını karıştırıyordu. Fakat en büyük tutkusu - matematiğin dışında - müzikti. Hafta sonları genellikle akşam üstleri Covent Garden'da konserler, Güney yakasında piyano resitalleri veya bulabildikleri her yerde oda müziği konserleriyle başlıyordu. Beethoven kuartetlerini ilkökul öğrencisinin kerat tablosunu ezbere bildiği gibi biliyordu. Bir kez çocukluğunda da violonist olmayı düşlediğini itiraf etti.

Kate, erkekten çok hoşlandığı için, özellikle ilgi gösterdiği şeylere karşı bilinçli bir yaklaşımda bulunmak istiyordu. Bilmediklerini de öğrenebilirdi. Hem reklamcılık dünyasında başarısını bu karakteristik vasfına borçluydu. Yetenek ve esneklik. Eliné aldığı her işte gereğinden fazla ilgi göstermek. İş ne olursa olsun, ister köpek maması, ister renkli baskı makinası veya - şimdiki iş sorunları - bir parfümün kimyası ve kokusunun fizyolojisi her işin altından yüzünün aklıyla çıkardı.

Kendisine Grnding stero müzik dolabı aldı ve Richard'ın öğretiminde oda müziği repertuarı hakkında büyük bir bilgi sahibi olduğu ve müziğe karşı sevgi duymaya başladı. Erkeğin yaşantısında adım atamadığı tek nokta mesleği idi. Richard, bütün hafta boyunca Cambridge'de ne yapıyordu? Bilemiyordu. Kara tahtada sayıları oradan buraya oynatarak, çok karışık bir iş yaptığını biliyordu (Kate'ye sadece teorik çalışmalar yaptığını söylemişti.) En zayıf noktası, basit bit matematiği bile

anlamamasıydı. Yatılı okulda yeteneksizlikle cebirle başa çıkmaya çabaladığı günleri anımsadı. İğrenç Çiftçi Brown'un x miktarında elmalarını ve y miktarındaki armutlarını pazara getirdiğini tiksintiyle anımsıyordu. Şimdi bile banka hesabını şuraya buraya yüz dolar ekliyerek denk getiriyordu. Kuramsal olarak sifıra inmeye gayret ediyordu.

Richard'ın mesleğinin yaşantısının temel direği olduğunu biliyordu. Erkeğin günlerini Cambridge'de nasıl geçirdiğini yaptığı işi biraz olsun anlarsa, aralarındaki ilişkinin Richard'ın gözünde ancak değer kazanacağını düşünüp, kaygılanıyordu. Öğrenmek amacıyla defalarca aynı soruyu sordu, fakat Richard «Korkunç teknik bir şey» veya «Anlatmaya başlarsam sıkıntıdan patlarsın» diyerek geçiştirdi. Sonunda Quaglino'da bir akşam yemeğinden sonra kahve içerlerken, Richard'ı köşeye sıkıştırdı. «Örneğin bu sabah ne üstünde çalıştığını bana anlat.»

Erkek «Bu sabah» diye yanıtladı. «Olumsuz rakamlar üstünde çalışıyordum.»

«Olumsuz rakamlar mı?»

«Pekala, asıl terimi hayali rakamlar.»

«Hayali!» Kate gözlerini açıp Richard'a baktı.

Erkek güldü. «Tabii çok uzun zamandır tartışması devam eden bir konu. Leibnitz 'Uçan Tanrı ruhları' adını vermişti. Dur bakayım, asıl sözleri nasıldı? Oh, vet... Hayali sayılar, varlıkla yokluk arasında hem suda hem karada yaşayabilen hayvan-cıklardır. Dur sana daha basit anlatayım.»

Ve anlattı. Onun için basitti ama, Kate hiç anlamadan dinledi. Telefon rehberini Swahili dilinde okusaydı daha kolay anlayabilirdi.

Beş dakika sonra, «Pekala, tabii bunlar mesleğin yabancı kimselerin kullandığı terimler. Esas iş daha da karışıktır» diye sözlerini bitirdi.

Kate kendinden öğrenerek içini çekti. «Biliyor musun söylediklerinin bir kelimesini bile anlamadım» dedi.

Richard kadının elini sevgiyle okşadı. «Tabii anlamadın.

Öğrencilerimden çoğu da anlamaz. Hatta bazen kendim bile anlamıyorum.»

«Peki bunun pratik uygulaması ne işe yarıyor?»

Neşeyle «Pratik uygulaması yok» diye yanıtladı. «Senin anladığın anlamda yok. Arada sırada bilim adamları fonksiyonel uygulama buldukları zaman teorik çalışmalardan yararlanırlar, fakat bu pek sık olamaz. Her neyse işin bu yönünün benimle hiç ilgisi yok.»

«Hele şimdi hiçbir şey anlamadım.»

«Kate, uygulamalı ve asıl matematiğin arasındaki fark bu. Sanat sanat içindir falan filan gibi. Birçok zeki insan, özellikle kadınların, teorik düşünceleri anlama yeteneği yoktur.»

Bu sözleri daha önce de duyduğu halde, «Hayır buna inanmam» dedi.

«İster inan ister inanma, ama gerçeği değiştiremez. Kadınlar fizyolojik olarak erkeklerden farklıdır. Beyinleri farklıdır. Vücudları farklıdır.» Kate'in elini avuçlarının içine alıp, parmaklarının ucunu öptü. «Ve ben bu farklılıktan çok mutluyum.»

Kate güldü. «Yaşasın farklılık mı?»

«Yaşasın farklılık.»

Uzun süre arkadaş kaldılar sonra sevgili oldular. Kate erkeğin yataktaki performansına şaşırıp, çok zevk aldı. Belki Wolf ile paylaştığı şehvetin ölçüsünde değildi ama Richard, nazik, şefkatli, hayali çalışan ve her şeyin üstünde çok düşünceli bir erkekti.

Saçmalıklara karşı da harika bir espiri anlayışına sahipti.

Bir gece Devlet Tiyatrosuna, ağır mı ağır bir Norveç dramı izlemeye gittiler.

Sahnede, trajediyi, bir trajedi izliyordu: hastalıklar akraba arasında zinalar... sefalet... işkence. İnsan duygularının değilip sömürülmediği tek konu kalmadı. Tüm ızdırapların sona erdiği düşünülürken, hazin bir ses: «Baba, evdeki eşyaları götürmeye geldiler» diye inledi.

Kate, boşuk bir homurtu duyunca dönüp baktı. Ve Ric-

hard'ın gülme krizini zor tuttuğunu anladı. Kendiside kıkırdıyarak yanıt verdi. Bunu kaba bir gülüş izledi. Ve birkaç dakika sonra ikisi, tiyatronun içinde suss, hışış sesleri ve öfkeli bakışlar arasında salondan çıktılar. Dış kapıya vardıkları zaman her ikisi de katılırcasına gülüyorlardı. Richard taksiye el sallarken, Kate, «Senin bu çılgınca espiyi anlayışını çok seviyorum» dedi.

«Benim de senin en sevdiğim tarafın» diyerek taksinin içinde Kate'i öptü «her şeyin.»

«Öyleyse eve gidip sevişelim.»

Kate, cinsellik konusunda, erkekten daha bilgili olduğunu farketti. Hiç olmazsa değişik deneyimleri vardı. Fakat bunları önemsemiyordu, çünkü erkekten büyük zevk alıyordu. Seks hakkındaki bilgisinin kendisini ele vermesinden çekiniyordu.

Bir Cuma akşamı Richard Londra'ya geldiğinde yorgunluktan bayılıyordu. Besbelli Cambridge'de günlük yaşam streslerinden uzak değildi.

Vazife yapar gibi Kate'i, akşam yemeğine götürdü, ama kadın yorgunluktan gözlerinin kapandığının farkındaydı.

«Kate eğer üzülmezsen, evine gidip yatmak istiyorum» dedi. Kate üzülmediğine güvence verdi, eve gelir gelmez giysileriyle yatağın üstüne serildi.

Kate, yavaşca, onun ayakkabılarını, çoraplarını çıkardı, gömleğinin düğmelerini çözdü. Pantolonunu ve donunu sıyırdı. Sonra hafifçe dudaklarını öptü.

«Hayır bu gece olmaz, sevgilim» diye özür diledi. «Şimdi sevişmeyecek kadar yorgunum.»

«Sevişmek zorunda değilsin» diye yanıtladı. «Seni ben seveceğim.»

Soyunup, yıkandı ve yatak odasına döndüğü zaman Richard'ı uykuya dalmış buldu. Erkeğin göz kapaklarını öptü. Sonra kedi gibi dört ayak üstünde erkeğin üstüne çıkıp, memelerin başlarını kasıklarına sürdü. Vazelinli parmaklarıyla okşamaya başladı.

«Şimdi sevgilim, gözlerini hiç açma, seni mutlu edeceğim.»

Richard'ın zevkle titremesini keyifle izledi. Niçin titremiyeycekti? Birçok erkek kendisine bu yoldan zevk vermişlerdi. Dudaklarıyla parmakları aynı ritimde birbirlerine uyum sağlıyorlardı. Ağır ağır sessizce, parmaklarıyla okşamaya devam ediyordu, sonunda erkek büyük bir zevkle bağırdı. Gövdesi hafifçe havaya kalktı ve tatlı bir yorgunluk içinde kendisini yatağın üstüne bıraktı.

Daha sonra «Ulu Tanrım, sevgilim böyle zevk vermeyi nereden öğrendin?» diye sordu.

Kate usulca yalan söyledi. «Senden öğrendim.»

Bir süre sonra bu işi düzüşme olarak düşünmekten vazgeçti. Aşk yapmak, sevişmek diye düşünüyordu. Uzun zamandır yapmadığı bir şeydi. Gün geçtikçe artan heyecanla, hafta sonlarını mutlu bir bekleyiş içinde gözlüyordu. Hele her gün biraz daha sorunları artan iş saatlerinden sonra tek keyif aldığı anlardı.

Kate, birkaç hafta içinde Atherton'un yaratıcı nüvesini oluşturan otuz kişiye mim koydu. Aklından gelecek vaad edenlerle, ümitsizleri ayırdı ve bir süre sonra Atherton Kanlı Meydan Savaşı adıyla anılacak kıyım planlarını yürürlüğe koydu. Tabii çalışanların hepsi yeteneksiz değillerdi. Kate çizim masaları ve daktilo makinaları ardına atılmış yetenekler keşfetti. Hiç vakit kaybetmeden beş kişinin aylıklarına zam yaptı. Özellikle aralarında, Glasgow'lu kırmızı havuç saçlı Jeannie adında, koyu İskoç aksanıyla konuşan fakat şiir gibi yazı yazan ateş gibi bir kız vardı. Daha yirmi iki yaşındaydı ama çocuğun yeteneğine diyecek yoktu.

Kate'in sorunlarının çoğu ajansı bir dinlenme evi sayan, yerleri sağlam, yüksek seviyeli memurlardandı. Hepsi şirkete bir servete mal oluyorlardı. Madison Caddesinde olsalar kendilerini çoktan sokakta popolarının üstünde oturur bulurlardı, ama Kate İngilizlerin yumuşak kalpli olduklarını öğrendi. Hiç kimse kimseyi iteklemiyordu. Hiç kimse birbirleriyle rekabet etmiyorlardı. Değil reklamcılık, hiç bir şey çay saatleri tatillerini engellemiyordu. Bütün kargaşalarının yanısıra genellikle «Tasalanma» oluyordu.

Fakat Kate tasalanıyordu ve tek başına tasalanmaya niyeti yoktu. Ya derlenip toparlanacaklar veya defolup gideceklerdi - işte Kate'in mesajı buydu. Sonunda «ölüm listesini» hazırladı. Düşüncelerini sadece Derek Taylor'a açacaktı.

New York'takilerin dediği gibi herkes Derek Taylor'u sevl-yordu. Kate'de ondan hoşlanıyordu - uzun boylu, iri yarı odadan içeri kadınlar girdiği zaman ayağa kalkan, eski moda davranışlı Eton mezunu bir erkekti. Stratejisini hazırladıktan sonra Kate erkeği öğlen yemeğine davet etti. Simpson'daki rozbif ve yanındaki garnitürler adamı yumuşatmaya yeterliydi.

«Sanırım bu gün seni buraya neden çağırdığımı merak ediyorsun.» Kate'in gülüşü lokantadaki tatlılar kadar tatlıydı.

«Biraz tahmin ediyorum. İşler ne kadar kötü?»

Artık oyalanmaya hiç gerek yoktu, Kate ölüm listesini adama verdi. İşten kovulma derecesine göre sıralanmıştı. Derek elindeki listeye hızla göz atıp, geri verdi.

«Kate, bu laçkalığı düzeltmek değil, katliam. Her üç kişiden birisini kovmaktan söz ediyorsun.»

Kate, bu beni senden daha çok üzüyor dercesine içini çekti. «Derek bu işten zevk aldığımı sanma, fakat Atherton ya hiza ya gelir veya tepe taklak aşağıya gider. Tabii ben ve sen de birlikte gideriz. Haydi isimleri teker teker gözden geçirelim, belki sonunda anlaşmaya varabiliriz.»

«Pekala.» Erkek tekrar listeyi eline aldı. «Birinci kurbanın John Wowarth ile başlayalım. İhtiyar John'u kovmayı ciddi düşünemeyeceksin. Evet biraz eski kafalı olması bakımından sana hak veriyorum. Belki onun yerini değiştirebilirsin. Adamın emekliliğine dört yıl var ve artık başka yerde iş bulamaz. Asla bulamaz. Adamı kendi haline bırakıp, vakarınla ayrılmasına göz yumamaz mısın?»

Aşağı yukarı yarım saat kadar Howarth'ı tartıştılar ve Kate onu danışman olarak kullanmaya karar verdi. Pekala, Howarth kalıyordu (şimdilik diye aklına koydu) tabii eğer Kate diğerlerine istediğini yapmakta özgürse. Öğle yemeği uyuşmazlık içinde sona erdi ve Kate en büyük sorunun John Howarth'ı

İşten atmak değil, Derek'in kendisiyle uğraşmak olduğunu anladı.

Bir kaç hafta sonra Derek Taylor fırtına gibi Kate'in odasından içeriye girdi.

«John Howarth'a oynadığın oyun, çok pis. Hemde çok pis.»

Kate tüm saflığıyla «Ne?» diye sordu. «Onu işten kovmamı söyledin, ben de koymadım.»

«Elli altı yaşındaki bir adamın yirmi iki yaşındaki bir kıza rapor vermesi benim defterimde pislik diye yazar.»

«Oh, haydi sende. Jeannie harika yetenekli bitirim bir kız. Belki ona bir kaç şey dahi öğretebilir. Bu durumda senin hoşlanmadığın şey... bir erkeğin bir kadına rapor etme düşüncesi değil mi? Buna bozuluyorsun değil mi?»

«Kate buna bozulmuyorum. Aslında seni kadın diye düşünmedim.» Buz gibi gülüşle güldü. «Senin erkek gibi hayaların var.»

Kate erkeğin gülümsemesine daha soğuk şekilde yanıt verdi.

«Ve bu günlerde ben senin hayalarını buracağım.»

Richard her zaman Kate'in Camgrldge'e gelmesine ısrar ediyordu. «Gel de beni inimde gör» diyordu. Şaka gibi söylediği halde, Kate onun çok ciddi olduğundan kuşkulanıyordu. Yaşantısında kendisini daha önemli bir role oturtmaya çalıştığından kuşkulanıyordu. Kadını kendi görüşüne göre değerlendirecek, kendi alışkanlıklarına, uyup uymadığına bakacaktı.

King Cross'dan trene bindikten sonra, benli beğeniyor diye düşündü. Fakat Kate'de Richard'ı beğeniyordu. Onu kendi çevresinde görmek için açıkcasına yanıp tutuşuyordu. Acaba evi nasıldı? Yarısı ahşap eski bir yapı mıydı? Yoksa rustik ve folklorik miydi? Yoksa matematiksel modernlikte miydi? Hakkında ne kadar az bilgisi vardı - sadece erkeğin tek başına yaşadığını ve çoğu akşamlar üniversitenin öğretim görevlilerine ayrılan 'High Table' da yemek yediğini biliyordu.

Elinde şemsiyesi İstasyonda bekliyordu. Erkeğin sıcak kar-

şılmasını görünce Kate'in içindeki kuşkların hepsi yok oldu. «Sevgilim, harika görünüyorsun» diyerek kadını Rover'a bindirip, sarıp sarmaladı. «Yorgun gözlere neşe veren bir kadınsın.» Kate rahatlıyarak içinden oh diye dua etti.

Fakat Richard'ın evi ne yazık ki yorgun gözleri neşelendirilmiyordu. Bakımsız bir bahçenin içinde kare şeklinde oturtulmuş, Viktorya devrinin çizgilerini taşıyan kırmızı tuğladan bir yapıydı. Etkileyici olmaktan çok korkunç bir görünümü vardı.

«Dracula Şatosuna hoş geldin.» Kadının düş kırıklığına uğradığını hissetti. «İçerisi dışı kadar kötü değildir.»

Evet, pek değildi. Günün şerefine oturma odasındaki şöminede odunlar çıtır çıtır yanıyordu. Bir insanın yaşayabileceği rahatlıkta bir odaydı. Kitaplar, kitaplar ve yine kitapların yarattığı bir kaos içinde, döşemeleri eskimiş divanlar rahat koltuklar. Birkaç parça porselen, fildişi bir paravan ve Kate'in soluğunu kesen nefis bir şark halısı vardı.

«Sana evi gezdireyim mi?»

«Lütfen.»

Evin içinde dokuz on oda vardı, fakat bunlardan yalnızca üçünün kullanıldığı belliydi. Oturma odası, uzun dikdörtgen şeklinde bir duvarı tavandan aşağıya kadar cam diğer üç duvarı kütüphane olan çalışma odasına açılıyordu. Kate binlerce kitaba baktı - İngilizce, Fransızca, Rusça, Almanca kitaplar tavanlardan aşağıya kadar inen kütüphanelere dizilmişlerdi. Hemen hemen bütün hepsi matematikle ilgili başlıklar taşıyorlardı. Kahverengi deri kaplı bir kitabı rastgele çekip aldı. Brucke Gessellschaft yayın evinin damgasını taşıyordu. Kitabı öfkeyle kapayıverdi.

«Edebiyatın bu denli geniş sahaya yayıldığını bilmiyordum.»

Sonra yukarı kata erkeğin yatak odasına çıktılar. Orada da kitaplar vardı. Birisi şifonyerin üstünde. Diğeri baş ucundaki komidinin üstünde. ORTA ÇAĞLARIN SİLİNMESİ - Huizinga. Evet, herkes istediğini okuyabilirdi. Kate, yatağın iki kişilik yapıldığına dikkat etti. İki yastık yan yana duruyorlardı, çarşaf-larda yeni değiştirilmişti.

Kate'in hoşuna gitti. Hiç olmazsa yerlilerin diline düşmekten korkmuyordu. Bayan Plumm adındaki hizmetçisinin ev işlerini yaptığını biliyordu.

Diğer odaların hepsi ölü gibi sessizdi. Ciddi, sıkıntılı yemek odası. Başka bir kadının anılarını taşıyan yatak odası, büyüyüp evden uçup giden çocukların odaları.

Şöminenin önünde yemek yerlerken, Richard hafta sonu için yaptığı planları anlattı. Yarın sabah Kolejleri dolaşacaklardı. Akşam bir partiye gideceklerdi. Pazar sabahı çayırarda piknik yapacaklardı, eğer hava kötü olursa, köyün pub'ında öğle yemeği yiyeceklerdi.

Her şey çok hoştu, Kate yatağın içine girerken mutlulukla gülüyordu. Fakat çarşafların arasına süzülünce yüzündeki gülümseme dondu. «Soğuk» çok hafif bir kelimeydi - çarşaflar buz tutmuşlardı. Kutup gibi buzla kaplıydılar. Sibirya gibiydiler. Bu soğuğu anlatacak kelime daha icat edilmemişti. «Ulu Tanrım, Richard» diye ıztırapla bağırdı.

«Oh, soğuk mu?» Richard neşeyle yatağa girdi. «Üzülme sevgilim, ben seni ısıtırm.»

Daha sonra sıcacık, Richard'ın kolları arasında yatarken - şimdi ısınmış ve hayatından hoşnuttu, erkeğin uyurken inip kalan göğsüne sevgiyle bakıyordu.

Daha ileriye gidip daha kötü şeyler yapabilirdim diye düşündü. Fakat hayır, Richard'a haksızlık yapmıştı. Richard'ın çok iyi bir insan olduğuna şüphe yoktu. Kendisine karşı iyiydi. Kendisi için iyiydi. Erkek yaşantısının sivri uçlarını törpülemişti. Sığınabileceği bir limandı. Ve belki kendisi de onun için iyiydi, hayatında hiç tatmadığı heyecanları veriyordu. Kate'i komik, çekici, hoş, şık buluyordu, zorlu çalışmalardan sonra yaşantısına neşe getiren kadındı.

Buna rağmen, yıllarca karısıyla paylaştığı yatakta onunla birlikte yatmak garipti. Burada birlikte yattığı kadını sevmiş, dünyaya getirdiği çocuklarının babasıydı. Kendisinininkinden çok daha değişik bir yaşantı sürmüştü. Bir an kendisini bu evin huzurunu bozan bir yabancı gibi hissetti. Şimdi Richard'la ken-

ılsı sevgiliden başka ne olabilirlerdi? Bir vücudu paylaşmak bir yaşıntıyı paylaşmaktan çok daha kolaydı, kırılıp, gücenmeden, yaralanmadan uzaklaşmak çok daha kolaydı.

Fakat Richard'ı seviyordu. Bir zamanlar Wolf'u sevdiği gibi sevmiyordu, ama insan öyle çılgıncasına ancak bir kez sevebilirdi.

Kütüphanede, Brucke Gessellshhaft yayınevinin kitabının eline geçtiği anı hatırladı. Wolf. Polly. Ne korkunç bir karabasandı. Ve ne korkunç bir karabasana yol açmıştı. Birdenbire, geçmişinin yükünü taşımaya dayanamadı. Richard'ın kolları arasına sokulup, gözlerini geçmişin görüntülerine kapadı.

Richard hakkında karar vermeden önce bir süre bekliyeycekti.

Ertesi sabah, Richard Trinity'deki odasını (Chaucer'in Canterbury Öykülerini yazmadan önce kurulmuştu) gösterdi. Kapıcı Cavendish Laboratuvarının (Chadwick burada Netronu bulmuştu) kilitli kapısını açıp içersini gösterdi. King Kollwege Kilişesinin yelpaze şeklindeki kemerleri hakkında açıklama yaptı Copper Kettle de çay ve «yumuşak» kekler ikram etti. Cambridge ile iftihar ediyordu ve Kate ile geleneklerini, güzelliklerini paylaşmaya can atıyordu. Fakat bütün Cambridge içinde Kate'i en çok etkileyen Richard'ın durumu oldu. Öğrenciler koşup kapılarını açıyorlar, kapıcılar hemen ayağa kalkıp selam duruyorlar, hatta diğer öğretim üyeleri bile yanına gelip neşayle konuşuyorlardı. Richard'da bunları çok doğal karşılıyordu.

Boston'luların dediği gibi Richard Hetherington'nun «okulun bir numaralı tavlanaacak erkeğiydi.»

Bir kaç hafta sonra Kate, «Televizyonu nerede saklıyorsun?» diye sordu.

«Televizyonum mu?» Richard kaşlarını çattı. «Televizyonum olduğunu sanmıyorum.»

«Oh?»

«Sanırım bir zamanlar vardı» diye anımsadı. «fakat bir kaç yıl önce bozuldu ve bende yenisini almaya fırsat bulamadım. Seyretmek istediğin bir şey mi vardı?»

«Aşağıdakiler, yukarıdakiler dizisi arasında hazırladığım bir reklamı var, ama ziyanı yok. Başka bir zaman seyrederim.»

Bir dahaki sefere Cambridge'e geldiğinde, Kate yatak odasında küçük renkli bir Sony televizyon seti buldu. Cumartesi gecesi, Bela Lugosi'nin eski filmlerinden birisini yatakta izlerken, bir yandan da peynirle bisküitler yediler. Çok hoştu. Richard gün geçtikçe tatlılaşıyordu.

Hafta sonlarından sonra Londra felaketti. Bir süre, ofiste izlenecek politika ve düzenlemelerle uğraştı, fakat geceleri uzun ve yalnızdı. Barry'i, iğneleyici dedikodularını, iyi kalpli kaltaklığını özlüyordu. Fakat Atherton'un şimdiki havasında kendisine yakın bir iş arkadaşı bulacağından şüpheliydi. İş saatlerinden sonra herkes yanından Tifo Mary gibi kaçıyorlardı.

Arada sırada tek başına tiyatroya veya telefonda anlatabilmek için Richard'ın çok sözünü ettiği bir viyolonisti dinlemeye gidiyordu. Richard'la telefon konuşmaları hafta içindeki en büyük eğlencesiydi.

Çoğu zaman geceleri evinde yatma vaktinin bir an evvel gelmesine dua ederek geçiriyordu. Kitap okuyup, televizyon izliyordu. İşinden arta kalan sorunları çözümlüyordu. Bazen bir kaç saat öldürmek amacıyla iskambil falına bakıyordu.

KIT

İskambil falının belki bir düzineden fazla çeşidi vardı. Çoğu bir deste kağıtla oynanırdı, bazısına iki deste kağıt gerekliydi ve bazı çeşitleri ise yalnızca resimli kağıtlarla oynanırdı. Oyunun kuralları gibi isimleri de değişti: 'Kralla', 'İspanya'da Şatolar', 'Monte Carlo', 'Hanımın Neşesi' gibi adları vardı. Bazı türler tüm matematik kurallarına ters düşer ve sonunda ye-

ıllıgıyla blterdi. Bir süre sonra Kit bu türleri oynamaktan vaz-
geçti. Kendisine meydan okuyan, fakat arada sırada kazanma
 zevkini tattıran çeşitlerle oyalanmaya başladı.

Asla hile yapmıyordu. İstemedenden kartlardan birini görse
 bile hile yapmıyordu. Hile yapmanın anlamı neydi? Ucuz za-
 furlerden hoşlanmıyordu, arada sırada bileğinin hakkıyla ka-
 zandığı zaferlerin zevkini bozuyorlardı.

İskambil falının bu denli büyüleyici olabileceğini hiç tah-
 min etmezdi. Kit kesinlikle böyle olduğunu bilmiyordu - hiç ol-
 mazsa, bir yıl öncesine dek bilmiyordu. Sarah yatılı okula baş-
 layıp, Marian'da New York'un kuzeyinde Vassar'da öğretmen-
 lik yapmaya başlayınca dek bilmiyordu.

Kit, önceleri iskambil kağıtlarıyla oyalanmaya başlayınca
 kendisini suçladı, fakat okumanın ve ev işlerinin de limitleri
 vardı. Ve gündüzleri belirli bir süre TV seyrediyordu. Yaz ayla-
 rında iskambil kağıtlarıyla pek fazla oynamıyordu: o zamanlar
 bahçesiyle uğraşır veya günlerini plajda geçiriyordu. Sarah'
 da sık sık kendi arkadaşlarıyla birlikteydi, zaten Sarah'ın an-
 nesinin dostluğunu aradığı günler çok uzaklarda kalmışlardı.

Fakat kışları - kışlar başkaydı. Kit New England kışları es-
 kisinden daha zorlu diye düşündü. Karları küremekten, araba-
 nın lastiklerine zincir takmaktan, gölün çevresindeki yoldan ka-
 yıp kaza yapmaktan nefret ediyordu. Hem bu işleri niçin yapa-
 caktı? Aptal bir klüp toplantısında oturup, aynı kadınlardan, hep
 aynı salakça dedikoduları dinlemek için mi? Kışın alış veriş
 yapmak bile zordu. Hemen hemen Boston'a hiç inmiyordu.

Bütün bunlara karşın, Kit limonluğun rahatını, kedi Moses'
 ın arkadaşlığını ve kendisine çeşitli şekillerde meydan okuyan
 'elli iki adamla' birlikte olmayı yeğliyordu. Aynı deste kâğıdı bel-
 ki beş bin kez karıştırırsa, asla aynı karışımı elde edemezdi.
 Böyle tanıdığı renkli kaç kişi vardı? Ve fal açmaya başlayınca
 zamanda uçup gidiyordu.

Yine de iskambil falı açtığını herkesten gizliyordu. Devamlı
 içkiciler gibi en yakın arkadaşlarına söylemeye utanıyordu.
 Ve oyuna başlayınca, kulağı hep kapıda ve araba sesindeydi.

Birisinin kendisini masa başında yakalamasından utanıyordu. Kapı çalınır çalınmaz oyunu bırakıp, kağıtları telaşla, karma karışık dikiş masasının çekmecesine tikiştiriyordu.

Kendi kendisine evden daha çok dışarı çıkmalıyım diye uyarıyordu. Ve Michael politik konuşma toplantılarına, kendisini zorla peşinden sürüklüyordu. Benim için iyi bir puan diyordu, ama Kate nefret ediyordu. Kürsüde konuşan Michael'ın arkasında oturup, tabak gibi insanların karşısında durmaktan, bacak bacak üstüne atarken, eteklerinin açılıp, baldırlarının görünmesinden korkuyordu. İçin için öfkeden kaynarken, kocasının konuşmalarını büyük ilgi ve hayranlıkla dinler görünmekten nefret ediyordu. Hele gülümseme işi, hiç tanımadığı ve tanımak istemediği kişilere saatlerce gülümsemek zorunda kalmaya deli oluyordu. Michael «Kürsünün arkasında oturup gülümsemen sana neye mal olur ki?» diye soruyordu. Onun gönlünü hoş etmek için arada sırada bu konuşmalara gidiyordu. Fakat her seferinde de biraz daha artan isteksizlikle gidiyordu. Böylece her davet tartışmaya yol açıyordu. Michael kendisinin mağdur edildiğini sanıyordu.

Hiç olmazsa bütün gün kendisine ait ve özgürdü, bağımlı kalmaktan ve iğneliyici sözler işitmekten uzaktı. Tek başına özgürce iskambil falı açabilirdi. Oyunu daha ilginç bir hale sokabilmek için küçük müsabakalar hazırlıyor ve her kağıdın bir dolar kazandığını veya kaybettiğini düşünüyordu. Düşlerinde servetler kazanıyor veya sermayeyi kediye yüklüyordu ve bazı kez oyunun sonu iyi gelmezse çok üzülüyordu.

Kartları küçük kararlar vermek için de kullanabiliyordu, hatta olayların akışını şekillendirdiklerini sanıyordu. Eğer bu el on kağıttan fazla kalırsa, akşam yemeğine yoğurtlu kebab pişireceğim. Eğer bundan sonraki ilk üç oyunu kazanırsam, Sarah iftihar listesine geçecek.

Ve böylece uzun öğlenden sonra saatlerini iskambil falı açarak geçiriyordu.

İskambil falı.

İngilizler ise buna «sabır oyunu» diyorlardı.

KATE

Bazı kez, Richard'ın çok işi olduğundan, bazı kez de kendisinden içten yürekten fedakarlık yapabileceğini göstermek için, Kate ayda bir kez Cambridge'e gidiyordu. Hafta sonları tembel aile yaşantısı alışkanlığı dönüştü.

Erkeğin meslekdaşları, çok candan ve iyilik severlerdi, fakat, onların bu davranışlarının, Kate Kate olduğu için değil de Richard'ın Richard olduğu için yaptıklarını bilecek kadar gerçekçiydi. Bir kez Richard'a Prens ve Oyuncu kızı canlandırdıklarını söyleyip takılınca, erkeğin durumu yarım ağız yadsıladığından kuşkulandı.

En çok başbaşa oldukları zamanları seviyordu.

Ve böylece bir ilkbahar günü öğlenden sonra, açık pencere-lerden içeriye dolan leylak kokuları altında, kahve içerlerken Kelime Oyunu oynamaya başladılar. Yaşlı evli çiftler gibiyiz diye Kate düşündü.

«Zed, ee, em, ee» Richard taşlarını yerleştirdi ve zaferle bağırdı. «Zeme. On dokuz puan kazandım.»

«Zeme diye bir kelime duymadım. Sen uydurdun.»

«Hayır, uydurmadım.»

«Teknik kelime kullanmamaya söz vermiştin.»

«Teknik kelime değil.» Richard alınmıştı. «Bir martı türüdür... hayır, dur, martı değil...» Bir an çok şey bilen aklını çalıştırdı.

Kate «Bana göre uyduruk kelime... öyle değil mi?» dedi.

«Ah, şimdi anımsadım. Hayali bir peri, hani in cin gibi bir şey. Sanırım, Karaip adası yerlilerinin inançlarından biri.»

«Öyleyse özel isim olduğu için sayılmaz.»

«İn cin ne kadar özel isimse, bu da o kadar özel isim.»

«Haydi, Richard bu kelimeyi uydurduğunu itiraf et.»

«Kate yenilgiyi kabul edemiyorsun değil mi? Neden bana meydan okumuyorsun?» Telefon çaldı, «Sen Oxford lügatine bak, ben de telefona yanıt vereyim.»

Kate Z harfinin ortasındaiken, koridordan, Richard'ın büyük ödül kazanmışcasına bağırarak sesini duydu.

«Werner! Harika!»

İşte: Zeme: Batı Hint Adaları fetişi veya koruyucu ruh. Pazarlıkta kaybetmişti.

«Pekala Heathrow'da ne işin var?» Herhalde hatlar çok bozuktur ki Richard avaz avaza bağırarak konuşuyordu. «Hayır, hayır, sakın geceyi Londra'da geçirmeye kalkma. Taksiye atla King Cross'a geel ve... saat dört bilmem kaçta Cambridge'e tren var. Seni istasyonda karşılarım. Hayır, hayır endişe etme. Yarın sabah seni havaalanına arabayla götürürüm. Bak - seni kendi elimle uçağa bindirip, kemerlerini bağlarım.» Sessizlik. «Harika! Çok güzel! Öyleyse saat altılarda görüşüyoruz.»

Dansör gibi neşeyi zıplayarak odadan içeriye girdi. «Eski bir öğrencim, Werner Heschelbach... Baş tartışmacıydı... harika bir çocuktur... birinci sınıf kafası vardır. Boston'da MIT gelen teklifi kabul etmiş oraya gidiyor. Ha sahi orası senin bölgen değil mi?» Richard heyecanla konuşuyordu. «Yeni bir şeyler üstünde çalışıyor... biraz anlaşılması güç muğlak bir şey, fakat bazı problemler benim çalışmalarım ile ilgili, bu gece onu buraya davet ettim. Ümit ederim kızmazsın, sevgilim. Senin için biraz sıkıcı olacak ama, fakat onunla konuşmaya başka fırsat bulamam.»

«Kızmam, sevgilim. Ben kendi kendimi oyalıyabilirim.»

«Harika! Haydi Kelime oyununa biraz ara verelim mi?»

Masanın yanına gidip, harfleri küme küme dizmeye başladı.

«Richard, zeme konusunda haklıymışsın. Batı Hint Adaları inançlarındanmış.»

Fakat Richard kendi kendisine gülümseyip, harflerin arasındaki bazılarını seçip, yeni bir düzenleme yapıyordu.

Yaptığı işe düşünceyle bakıp, «SENİ SEVİYORUM cümlesinde tam otuz sekiz köşe olduğunu biliyor musun?»

Werner'in birinci sınıf akıllı, birinci sınıf bir vücudun içinde değildi ve Kate karşısında, sarışın, Aryan rüya kadar yakışıklı bir erkek beklerken, tersini buldu. Ufak tefek, sarı benizli, sanır yüzlü bir adamdı. Kate'e Dr. Geobbels'in fotoğraflarını anımsattı.

«Werner, seni çok sevdiğim dostum Bayan Kate Chapman ile tanıştırayım. Kate bu Bay Werner Heschelbach.»

«Aaaaah» diye eğildi ve kadının elini öptü. «Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum.» Her heceyi ağzından bol tükürükler saacak heceliyordu. «Sizde mi matematikçisiniz?»

Kate, hayır anlamında başını salladı ve önlerindeki altı saat içinde adam Kate'e başka ilgi göstermedi. Arabaya bininde Kate'i görebiliyorlardı.

Cambridge'den yirmi mil uzaklıktaki köyün içinde akşam yemeği yediler. Birinci sınıf kafaya yakışır birinci sınıf lokanta. Richard bir kez kendisini Otuz beşinci yaş gününü kutlamak için buraya getirmişti. Besbelli, bu gecede çok özel bir olaydı. Benim için değilse bile onlar için çok özel diye düşünerek, şaraplı ördeğini didikledi. İki erkek tekrar birlikte olmaktan öylesine mutluydular ki, gözleri ne masadaki güzel yiyecekleri ne de Kate'i görebiliyorlardı.

Kate, önceleri sohbeti izlemeye çabaladı, fakat anlaşılacak kadar teknik kelimeler kullanıyorlardı. Şimşek gibi bir an sohbet daha insani seviyeye indi ve skandaldan söz edildi. Oer-decker adında birisi, Helffer adında birisinin karısıyla kaçmış, bu kaçış Basel Akademisinde büyük skandal yaratmıştı. Kate sohbetin belki daha neşeli bir şekle dönüşeceğini düşünerek, hemen kulaklarını dört açtı - belkide Nobel ödülleri kazananların, seksüel kaçamaklarını anlatırlardı. Fakat ümidi pek kısa sürdü, bir kaç vah vah ahh ah dan sonra zampara bayan Helffer unutuldu ve konu yine matematiğe döndü.

Groucho adında birisi MIT de sıkıcı bir şey yapıyormuş. Ve Harpo adında birisi de UCLA da aynı sıkıcılığa eşit bir şey yapıyormuş. Ve Chico adında birisi Copenhagen'daki Fizik Enstitüsünde çok daha sıkıcı bir şey yapıyormuş. Ve bir grup sıkıcı insan Berlin'deki sıkıcı Planck Enstitüsünde sıkıcı eziyetler içinde sıkıcı işler yapıyorlarmış.

Kate Richard ile göz göze gelmeye çalıştı ama erkek kendisinden yana bakmıyordu. Beethoven kuartetlerini diniercesine kendinden geçmiş, Werner'in anlattıklarını dinliyordu. Ve konuşmaya başlayınca gözleri adeta dans ediyor, dudakları her zamankinden çok daha etkileyici görünüyordu. Kate onun dudaklarından öpmeyi düşündü. Ama öpmeyi. Hala konuşuyorlardı. Elini masanın altına sokup, Richard'ın pantolonunun fermuarını indirip, şeyiyle oynamayı düşledi. Ama yapamadı. Hala konuşuyorlardı.

Tabağındaki yemekleri yedi, sigara içti, bir ara özür dileyip masadan kalktı, bara gidip, bir paket sigara aldı, masaya döndüğünde yokluğunun farkına bile varmamışlardı. Hala konuşuyorlardı. Kate bardaki şişeleri saydı. Eğer aynı cinsleri saymazsa, tam kırk üç değişik şişe vardı. Eğer aynı cinsleri sayarsa şişelerin sayısı altmış beşe çıkıyordu. Altı şişeyle Gilbey's Cin başı çekiyordu, Glenlivet ve Beli üçer şişeyle ikinci sıradaydılar. Ve düşünün! İki değişik marka Curacoa. İki ayrı marka Curacoa olduğunu Kate bilmiyordu. Kendi tatlısını yedi. Sonra Richard'ın tatlısını da yedi. Werner'in elini sürmediği Krem şokolasını da yemeği düşündü, ama içine tükürükler sıçramıştır kuşkusuyla vaz geçti. Şef garsonun ışıkları teker teker söndürüp, kendilerinden başka müşteri kalmadığını belirtmesine içinden teşekkür etti.

Grange Road'a gece yarısı döndüler. Kate kahve ve brendi ikram etti. Erkekler, içkilerini yudumlayıp, sigaralarını içerirken hala konuşuyorlardı. Saat bire doğru, bir ara konuşmanın kesilmesini fırsat bilen Kate, yatmaya gittiğini açıkladı.

Sabaha karşı saat üçte yatak odasına gelen Richard, sanki entellektüel sohbetin içindeki erotik arzuları yeni boyutla-

ateşlemişcesine, güçlü, canlı bir aşk yaptı. Kate bütün gece uyanık olmaya devam etmek istedi. Fakat, Richard, hayır, olmaz yarın sabah erkenden kalkıp, Werner'i havaalanına götüreceklerini söyledi.

Werner'i Heathrow'a bıraktıktan sonra, Kate'i öğle yemeğine, Connaught'a götürdü - Kate böylesine pahalı bir yemeğin kefareti ödeme olduğunu biliyordu. Fakat kendisini yalnız bıraktığı saatlerin kefareti ödeyemezdi.

«Bu gün çok düşüncelisin,» dedikten sonra Richard elini sallayıp, hesabı istedi. «Gel seni evine götüreyim.»

Eve kadar hiç konuşmadan gittiler. Kate oturma odasına adımını atar atmaz, kendi çevresinden aldığı güçle, boşandı.

«Bunu söylemeyi çok garip buluyorum ama ben seni görmeye gelince, dönüşte Tanrının belası trene biniyorum. Fakat Werner gelince - oh ho ho- şoför servisi başlıyor. Herifin elinden tutup, uçağa bindirip kemerlerini bağlamadığına çok şaştım.»

«Ne var Kate! Nerdeyse kıskandığını düşüneceğim.»

Ve Kate yanıt vermeyince, sözlerine devam etti. «Birincisi, Werner'i üç yıldır görmüyordum. Evet, onunla konuşmaya fırsat arıyordum. Bu suç mu? İkincisi... Tanrım, ayda üç dört kez Londra'ya seni görmeye geliyorum - bu ne benim için ne de işim için kolay. Elime geçen her boş dakikayı ya seni düşünmekle veya seninle birlikte geçiriyorum. Bir meslekdaşımın bir kaç saat konuşmamı neden bana çok görüp, kızdığını anlamadım. Çok sıkıcı bir şey. Haydi şimdi kahve pişir de içelim.»

Mutfaktan geri döndüğünde, Richard divanın üstüne serilmiş, Times gazetesini okuyor, dudaklarının arasındaki sigaranın küllerini gömleğinin üstüne döküyordu. Richard çok tatlı bir adam, ben bokun tekiyim. Yere erkeğin ayaklarının dibine oturup, başını dizlerine dayadı.

Parmaklarını kadının saçlarına dolayıp, oynarken «Salı günü seni televizyonda gördüm» dedi.

«Gördün mü?»

BBC'nin Reklamcılık konusunda "İster Alın, İster Almayın"

adıyla düzenlediği bir programa çıkmıştı. Kamu hizmetindeki televizyonun sık sık düzenlediği tartışma programlarından biriydi ve reklamcılık dünyasını temsilen Kate seçilmişti. Önceleri tüketicilerin hışmına uğrayıp, kendisini silmelerinden korkmuştu - fakat karşısına İngiltereden Ralph Nader adında birisini çıkarmışlardı. Ağzı kalabalık fakat iş gerçekleri hakkında en ufak bilgisi olmayan genç bir adamdı ve Kate savunduğu fikirleri, özenle hazırlayıp, saldırılarını düzenleyince, tereyağdan kıl çeker gibi tartışma programını başarı ile bitirdi.

«Hakkımda ne düşündün, Richard?»

«Eflatun sana çok yakışıyor. Bitirim oluyorsun. Sık sık eflatun rengi giysiler giy.»

«Yani program hakkında ne düşündüğünü sordum.»

«Bir sürü saçmalıktan söz ettin» dedi.

Kate öfkeden kuduruyordu. «Yani o tüketici salağınla aynı fikirde misin?»

«Oh, onun söyledikleri de bir yığın saçmalıktı ve senin kadar da güzel değildi.»

«Çok teşekkür ederim.» Erkeğin elinin altından kayıp, başını çevirip yüzüne baktı. «Benim yaptığım işin saçmalık olduğunu düşünüyorsun. Tabii senin yaptığın iş te çok şık. Siz ilimciler bu kelimeyi kullanmaya bayılırsınız değil mi? Şık mı? Fakat sana göre benim yaptığım bokluk.» İlk kez Richard'ın yanında ağzından çıkan sözlerle dikkat etmeyip, küfür ediyordu.

Richard ayağa kalktı. «Pekala, Kate eğer işin hakkında gerçekten ne düşündüğümü öğrenmek istiyorsan - evet, zamanını ve yeteneğini boşuna harcadığını düşünüyorum. Zararsız fakat gereksiz. Ama eğer seni mutlu kılıyorsa, reklamcılık yapmaya devam et.»

«Richard, bana tepeden bakma, aptal bir çocukla konuşur gibi davranma. Senin aydın züppeliğinden bıktım.»

«Oh, Tanrı aşkına, Kate bugün seninle hiç konuşulmuyor, çok gerginsin. Hava çok sıcak ve ben de yorgunum. Duş yaptıktan sonra evime gideceğim.»

Ve birdenbire odadan dışarı çıktı.

Yine işi berbat ettim. Sonunda Wolf'a yaptığım gibi işi berbat ettim.

Londra Richard'sız yalnız çekilmezdi ve eğer yaşantısından çıkacak olursa - bir zamanlar Wolf'un yaşantısından çıkıp gittiği gibi - yalnızlık dayanılmaz olurdu. Daha kötüsü, Richard'ın söylediklerine hak verdi. Kıskanmıştı... Werner ile paylaştığı dakikaları kıskanmıştı. İşini kıskanıyordu. Kendisinden ayrı geçirdiği günleri kıskanıyordu. Richard kendisine hep iyi davranıyordu, ondan daha sevecen bir erkek bulamazdı. Sevgi doluydu. Gerçekten sevgi doluydu ve Kate onun bu huyunu çok seviyordu. Kendisine yol vermeden asla odaya girmezdi. Eline saçlarına dokunarak yanında olduğunu belirtir ve buna benzer daha binlerce ufak nokta aralarındaki derin bağı oluşturuyordu. Evliliğin olağan bağlılığını, hergünkü samimiyetini özlediği açıkça belli oluyordu.

Kendisine bir fincan kahve koyup içti. Bir fincan kahve daha doldurup Richard'a götürdü.

«Richard sana kaba bavrandığım için özür dilerim. Efiatun giysimi sevdiğine' sevindim. Senin için tekrar giyeceğim.»

«Evet - lütfen.»

«İlk karın ne iş yapardı, sevgilim?»

İlk karın. Neden bu soruyu sormuştu? Emma, Richard'ın tek karısıydı. «İlk karın» sanki kendisinin ikinci eş olmasını düşünüyormuş gibiydi.

«Emma kristalografistti.»

«Minerolojist gibi bir şey mi?»

«Bir bakıma.» Erkek eski neşesine kavuşmuştu. «Benimkinden tamamen ayrı bir konuydu. Ve biliyor musun?» Göğsünü tembelce sabunladı. «Yirmi yıl evli kaldık. İki çocuğumuz vardı. Kendimize göre mutluyduk. Fakat hiç havadan sudan konuşmazdık.»

Köpüklü ellerini uzatıp, Kate'in giysisinin fermuarını açtı.

«Richard giysilerimi ıslatıyorsun.»

«Öyleyse soyun da yanıma gel. Küvetin içi ikimizin sığacağı kadar geniş.»

Ilık suyun içinde erkeğin üstüne yatıp, onun sabun köpüklü ellerinin vücudunda dolaşması çok hoştu. «Şimdi» diyerek kadını kucakladı. «Tartışmaktan daha iyi değil mi?»

Küvetin içinden çıktıkları zaman su soğumuştur. Büyük bir banyo havlusu alıp, kadını sarıp sarmaladı.

«Bahse girerim ki daha önce banyoda kimseyle sevişmemişsindir.»

«Hayır» diye yalan söyledi. «Asla sevişmedim.»

Bir kaç ay sonra Kraliçenin Doğum günü Şerefine Richard'a İngiliz İmparatorluğu Kumandanı ödülü verildi.

«İngiliz İmparatorluğu Kumandanı. Kraliçe bu payeden etkilenir mi etkilenmez mi bilmiyorum, ama beni çok etkiliyor.»

«Oh» diye mahcup oldu. «Bir artı eşittir iki diyen herkese aynı ödülü verirler.»

«Hayali birle birle toplayana da mı?»

Her ikisi de bu lafa güldüler.

«Geçen gün J. B. Haldane'nin biyografisini okuyordum.»

«Öylemi Kate? İlimle ilgilendiğini bilmiyordum.»

«Ben ilimcilerle ilgileniyorum. Ve Haldane ne diyor biliyor musun?» diye sözlerine devam etti. «Bir insan günde beş saat fazla matematik çalıştırdı aklını yitirmesine olanak yokmuş. Sen de aynı fikirde misin?»

«Tamamen.» Elinde okuduğu kitabı bıraktı. «Haydi yatalım.»

Gün geçtikçe Richard'a tutulduğunu hissediyor ve endişeleniyordu. Erkeğin Cambridge'de kaldığı geceler gözüne uykuyu girmiyordu. Vücudunun kıvrımını, kollarının koruyuculuğunu özlüyordu. Sabahları da erkeği özlüyordu. Çünkü birlikte uyanıkları sabah aşkla doluyordu - Erkeğin elleri, cinsel organı daha katı, uyurken kendisini heyecanlandırmaya başlıyordu.

«Ah» diye düşündü. «Kahvaltıdan önce sevişmenin zevki.»

Erkekten uzun süre ayrı kaldığı zamanlar kendi kendini tatmin ediyordu ama bundan ne fazla zevk alıyor ne de uyuyabiliyordu.

Bir kez, «Richard benim evime taşınırsa» dedi.

«Olmaz sevgilim. Sen benim evime taşın.»

Fakat ilişkileri Cambridge de aynı düzen üstüne yürümez-
di! Erkeğin işi vardı. Kendisi yalnız kalacaktı. Onca uzun saat-
lar tek başına ne yapabiliirdi. Günlerini geceler için feda mı
edilecekti?

Bir gece Mozart konserine gittiler, daha sonra seviştiler ve
çarap içip yatarlarken, Richard çalar saati ertesi sabah yedi
buçuğa kurdu.

«Pazar sabahı saat yedi buçukta mı kalkacağız?» Kate şa-
şırmıştı. Son üç aydır erkeğin çok önemli yeni bir proje üstün-
de çalıştığını biliyordu - tabii onun için önemliydi - ve bütün ge-
ce huzursuz olduğunu hissetmişti.

Richard ışığı söndürdü. «Yarın sabah dokuz trenine yetli-
şeceğim» dedikten sonra sanki dünyanın en normal şeyini söy-
lercesine «Kate, haydi evlenelim» dedi.

«Dokuz trenine yetişmeden önce mi yoksa sonra mı?»

«Ne zaman istersen. Çok ciddiym, sevgilim. Bu Londra'ya
gidiş gelişler beni çok yoruyor. Pazartesi sabahı işinden is-
tifa edip neden Cambridge'e gelmiyorsun? Eğer istersen gele-
cek hafta evleniriz.»

Erkeğin bu sözlerine çok sinirlendiğini şaşırarak farkettil.
Hiçte romantik bir evlenme teklifi değildi. Mantık çalıştırması
gibi Kate artık Richard eşittir evlilik. Basit bir matematik prob-
lemiydi. Hiç yanıt vermeden, yorganları başına çekip yattı.

«Kate, gerçekten sanki sana çok ahlaksızca bir teklif yap-
mışım gibi davranıyorsun. Günün birinde evleneceğimizi nasıl
olsa düşünmüşsündür. Nerdeyse iki yıldan fazla süredir birlik-
teyiz.»

«Tabil evleneceğimizi düşündüm.» diye isteksizce söylen-
di. «Aşağı yukarı düşündüm, ama evlenme teklif ettiğin zaman
sana ne yanıt vereceğimi bilmiyordum.»

«Niçin evet demliyorsun?» Işığı tekrar yaktı. «Bana bak Ka-
te. Kaçıp konuyu kapatmaya çabalama.»

Yüzü öylesine sert ve kaygılıydı ki, Kate elinde olmadan gü-
lümseledi.

«Şimdi daha iyi. Evlenmemiz için bana geçerli bir sebep söyle. Seni Londra'da alakoyan işin değil. Çünkü işinden hep yakınarak söz ediyorsun.»

«Hayır sebep işim değil.» Hafifçe erkeğin yanağından öptü. «Tamamen değil. Biliyorsun İngiltere'de kalmamın sebebi sensin.»

«Öyleyse, madem - İngilterede kalabiliyorsun neden Cambridge de yaşayamıyacaksın? Orası dünyanın sonu değil. Yarın evime taşınabilirsin. Ev yaşanmıyacak kadar kötü değil. Kalorifer de koydurtabiliriz.» Daha en büyük fedakarlığa sıra gelmemişti. «Pekala, eğer büyük evin işiyle başa çıkamıyacağını düşünüyorsan, civarda başka ev ararız.»

«Cambridge de mi?»

«Orada veya yakında. Biliyorsun, işime yirmi dakikalık yoldan fazla uzakta oturmak istemiyorum.»

«Peki Londra da çalışamaz mısın, veya gerektiğinde bir kaç günlüğüne Cambridge'e gidemez misin?»

«Saçmalama.»

«Özür dilerim Richard. Orada ne yapabileceğime dair en ufak fikrim yok.»

Ağzından kelimeler endişeli bir telaşla dökülüyordu. «Senin işin var, çok iyi. Öğrencilerin var, High Table da yemek yapıyorsun... haftada altmış, yetmiş saat çalışıyorsun. Pekala sen isteyken benim ne yapmam gerek? Tanrı aşkına zamanımı nasıl değerlendireceğim?»

«Nasıl mı?» Richard şaşkın şaşkın bakıyordu. «Sende diğer kadınların yaptıklarını yaparsın. Yani yerleri silip bulaşık yıkarsın demiyorum. Cambride de istediğini yaparsın. Bahçeyle uğraşırsın, kitap okursun, konferanslara gidersin. Eğer istersen Hint kavalı çalmayı öğrenirsin. Belki orada bir tür reklamcılık işi bulursun.»

Kate hiç vakit kaybetmeden güldü. Cambridge de reklamcılık. Carl Yasztremski'nin ikinci ligde beyzbol oynamasını düşünmek gibi bir şeydi!

«Evet, belki kitap yazarsın. Bütün reklam dünyasındaki in-

«İnanların gizli düşü kitab yazmak değil midir. Evet, neden kitap yazmıyorsun?»

«Ne hakkında?»

«Ne hakkında istersen Kate. Biliyor musun, sanki sana ömür boyu hapis cezası teklif ediyormuşum gibi davranıyorsun. Cambridge Reading hapisanesi değildir. Orada da yeteri kadar sosyal hayat, kültürel yaşam vardır - yani senin vakitlerini dolduracak kadar vardır.»

«Bunları ben de çok iyi biliyorum, Richard. İnan bana, bütün bahçecilik ve konferanslar hakkında söylediklerin... beni senin yaşantından uzaklaştırıyor. Birlikte yapabileceğimiz ne var onu merak ediyorum. Sanki senin işini paylamamam mı?»

«Kate, bu konuyu belki bin kez konuştuk. Hayır, paylaşmaşsın ve paylaşmanı da beklemiyorum. Fakat bütün yaşam bu demek değildir.»

«Evet belki değildir» diye terslenerek yanıt verdi. «Fakat senin için tek önemli şey işin.»

«Haksızlık ediyorsun, sevgilim. Sen önemlisin. Sen herkes-ten fazla önemlisin.»

«Ama her şeyden fazla ben önemli değilim. Neimaun Geometrisindeki çeyrek denklemler gibi...»

«Reimann Geometrisi» diye düzeltti.

«Reimann... Neimaun - her neyse sen ve havarilerin arka odada kapışıp bunları konuşacaksınız.»

Yüzüne tokat yemiş gibi sarsıldı.

«Çok haksızlık ediyorsun, Kate. Sen elmalar ve armutlardan söz ediyorsun.»

«Hayır ben bir şeyin bedelinden söz ediyorum. Mesleğimi, bağımsızlığımı ve tüm yaşantımı senin uğruna feda etmemi isterken, sen en ufak bir fedakârlıkta bulunmuyorsun.»

«Ne gibi...?»

«Londra'ya taşınmak gibi. Veya New York'da bir danışmanlık bulmak gibi. Veya kişiliğimi sürdürebileceğim herhangi bir yere yerleşmek gibi - sadece seçkin bir matematikçinin karısı olarak kalmak istemiyorum.»

«Kendi kişiliğin! Sen neler saçmalıyorsun. İşini benim işimle nasıl kıyaslarsın.» Richard düşündükçe daha da sinirleniyordu. «Gerçekten, işini benim mesleğimle kıyaslamaya nasıl cüret edersin?»

Öfkesini kontrol etmeye gayret ederek, oturma odasına sigara almaya gitti. Yatak odasına döndüğünde biraz daha sakinleşmişti. Sigaraların ikisini birden yakıp, bir tanesini Kate'ye uzattı. Ve yatağın kenarına oturdu.

«Kate, çok esrarengizsin. Yaptığın işin bu denli önemli olduğunu düşünmen anlıyamıyorum. Yüzleri sivilceli tezgahhtarlar ter ilacı satmak bu kadar önemli mi? Veya futbol taraftarlarının midelerini bira ile doldurmak önemli mi?»

«Richard sen çok kendini beğenmişsin.»

«Sende öyle. Tezgahhtar kızların kokulu koltuk altları umrunda değil. Peki öyleyse ne? Para mı? Sanırım benden çok daha fazla para kazanıyorsun.»

Kate sanmıyordu. Kesinlikle emindi - fakat bunu söylemeye gerek yoktu.

«Hayır, para değil. Para benim için hiçbir zaman fazla önem taşımadı.»

«Para değil» diye yineledi. «Peki, öyleyse ne? Ofiste ayak oyunları çevirmeye mi meraklısın? Ofis politikasının Makyavel dalavereleri mi hoşuna gidiyor? Sekreterin olması mı önemli? İstedliğini işe alıp, istediğini kovmak mı yanında çalışanların içlerine korku salmak fikri mi? Bu mu Kate bu mu? Güç duygusu mu?»

«Birçok şey. Reklamcılık bana çok uygun.»

«Gerçekten çok uygun.» diye özetledi. «Seni Londra uçağının birinci mevkisine bindiriyor ve karşılaşmamızı sağlıyor. Bu yönden reklamcılığa minnettarım. Fakat görevi sona erdi.»

«Pekala, senin matematiğinin görevi nedir söyler misin? Hiç olmazsa burnunu kıvırdığın benim tezgahhtarıma verdiğim şeylerle, kendilerini daha mutlu hissedip, temiz kokuyorlar. Bu pratik bir iş. Fakat senin yaptığın neye yarıyor? Gerçek yaşamla ne gibi bir ilgisi var?»

«Benim yaptığım işin yararı ne?» Yastıkların üstüne yaslanıp, tavana baktı. «Neye yaradığını düşünebiliyor musun? Olasılık kuramlarına kendimi adayıp, Monte Carlo Bankasını mı soymamı istiyorsun? Senin yararlılık düşüncen bu mu?»

«Saçmalama.»

«Ah bu saçmalık. Daha göz kamaştırıcı bir şey gerek. Pekala, Houston'a gidip, uzay projeleriyle ilgilenirim. Aya veya başka gezegenlere insan yollarım. Harika teknolojinin büyük icatı teflon tava dünyadaki insan oğluna büyük yararlar sağladı. Bundan daha kullanışlı ne olabilir?»

Hülyalı bakışlarla sigarasını söndürdü.

«Yararlı. Kate, Turner'in tablolarının yararı ne? Veya Keats'in dizelerinin? Beethoven Kuartetinin... Yararı gerçekten ne olabilir?»

Hayretler içindeydi. «Sen işini Beethoven'in eserleriyle bir mi tutuyorsun?»

«Beni ukala zannetme ama evet. Ortak birçok yönleri var.»

«Yani diğer bir deyimle, matematiği bir sanat olarak görüyorsun.»

«Daha da fazla Kate. Daha da fazla.» Sesine huşu çöktü. «Yaratıcılık eylemi olarak görüyorum.»

Yaratıcılık eylemi.

Bu küstahlığa verecek yanıt bulamıyordu. Richard ne garıpti. Görünüşe bakılınca, kırışık gömlekleri, yuvarlak gözlükleriyle ucuz kendini beğenmişlikten uzak bir adamdı. Fakat bu görünümün altında Nietzsche'nin süper adam kibiri yatıyordu. Ama mesleğini Beethoven ile mukayese etmesine hak vermezlik edemiyordu. Aynı sorunları paylaşmasalar bile, sanatçıların tek yönlü bencilliğine sahiptiler. Kesinlikle uzlaşmaya yanaşmayan katılık ve hiçbir rekabeti tanımamak. İçinden, Richard'ın işiyle, Kate'in işinin doğru mukayesesini yaptığını biliyordu. Kate, hayır diye üzüntüyle düşündü, Richard'ı kıskanmıyordu. Ona haset ediyordu.

«Richard biraz düşüneyim. Yani evlenme teklifini düşünüyüm.» Çünkü her nedense bu konu sohbet dışı kalmıştı. «Düşün-

mem için bana birkaç hafta tanı - tabii eğer hâlâ teklifinde ısrar ediyorsan.»

«Oh, ediyorum, Kate. Ve hep edeceğim - yalnız benim şartlarımı kabul edersen.»

Ertesi sabah erkenden Richard'ı King Cross istasyonundan yolcu etti. Sevgili Richard van Beethoven, bir an önce işinin başına dönmek için çocuk gibi sabırsızlanıyordu. Çok güzel bir gündü, evde oturup kara kara düşünmeye karar verdi. Parkta oturup kara kara düşünürdü. Taksiye atlayıp, Marble Arch'a çıktı ve Speaker's Corner'da arabadan indi. Konuşmacılar sabun kutularının üstüne çıkmış bağıyorlardı - her zamanki gibi- çözümlenmeyen sorunların yanıtlarını veriyorlardı, hiç akla gelemeyen şeylerin üstünde uzun uzun düşüncelerini açıklıyorlardı. Kutuların üstünde Rodezyalı bir beyaz adam «Tanrı var mı?» diye soruyordu. Yanındaki kutunun üstünde İngiltere'nin yabancı- cısı bir zenci bağıyordu. Richard'ın sözünü ettiği gerçek dünya bu muydu?

Parkin içinde ilerlemeye başladı ve sonunda yuvarlak havuzun yanına gelince durdu. Birdenbire kendisini çok yorgun hissedip suyun kenarındaki bir banka oturdu. Havuzda yüzen kayıklara baktı. Gökte uçan uçurtmaları seyretti. Ve Richard'ın evlenme teklifini düşündü.

Sonra Richard'ı düşündü.

Sonra Wolf'u düşündü.

Onca sevgilileri arcsından - belki yüz sevgilisinin - sadece neden sadece iki kişiye karşı derin hisler duyduğuna hayret etti. Ve bu iki erkek, her ikiside kendi yönünden, Kate'in ulaşamayacağı kadar uzağa gitmişlerdi. Wolf ile Polly - işkence çekmiş, akıldan noksan Polly yüzünden ayrılmışlardı. Fakat Richard ile daha elle tutulmaz bir sebepten birbirlerinden uzaktaydılar. Çünkü sonunda belki Polly ölürdü, veya Wolf'u terk ederdi, veya tamamen aklını yitirirdi. O zaman durum daha başka olurdu. Fakat, belki Wolf ve Kate'in durumu değişmezdi. O düş

Winston'daki köpek kulübeleriyle birlikte zehirlenmişti. Belki Wolf başka bir kadınla mutlu olurdu.

Fakat Richard. Gerçek sevgisini asla yitirmezdi. Sevgisi asla ölmezdi. Veya ihtiyarlayıp, buruşup, bıkınlık yaratmazdı. Richard'la evlilik üçlü bir yaşamdı. Kate, Richard ve teorik matematik. Kate her zaman ikinci planda kalacaktı. Eğer düşmanını tanırsan avucunun içine alırsın... dememişler miydi? Fakat Kate düşmanını tanıyabilir miydi? Tanırsa ne yapabilirdi? Erkeğin özel entellektüel ziyafetinden kalan artıkları ve yaşantısının kırıntılarını toplıyacaktı.

Sorunu kafasının içinde evirip çevirdi, sanki reklamcılıkla önceden bildiği bir konuyu akılcı bir yoldan çözümlemeye çalışıyordu. Belki işinden ayrılmayıp, hafta sonraları Cambridge'e gelmesini kabul ederse... bu kendisine çok uygundu, ama Richard'ın kabul etmeyeceğini biliyordu. Aslında şimdiki yaşantılarından pek farklı olmazdı. Ve eğer evleneceklerse kendi şartlarında fedakârlık etmeyeceğini de açıkça belirtmişti.

Evine döndüğünde saat beşe geliyordu, kapıyı açarken, içerde telefonun öfkeyle çaldığını duydu. Richard arıyordu. Deli gibi kapıyı açtı, evet Richard özür dilemek için arıyordu.

«Bayan Kate Chapman mı?» diye Uluslararası santralindeki kızın ince sesi hatta duyuldu. «Bir dakika bekleyin, lütfen Donald Farebrother konuşacak.»

Farebrother! Marsden Baker'ın Başkanı, Pazar günü ne halt etmeye kendisini arıyordu - saatine baktı - New York'ta öğlen tatili olmamıştı değil mi? Farebrother'ında bütün saygı değer reklam ajansları başkanları gibi bu saatte klübünde kokteyl içmesi gerekti.

«Merhaba, Kate.» General Motors'un başkanıyla konuşsa bundan daha neşeli olamazdı.

«Merhaba, Donald. Çok şaşırdım.»

«Nasılsın? Londra nasıl? Hava nasıl?»

«Hava iyi Donald. Hava raporuna göre, yetmişlerin ortala-

rında sağanak yağışlı gececekmiş. Eğer tam rapor istiyorsan, seni meteoroloji bürösuna bağlıyayım. »

Hattın öbür ucunda erkeğın sinirli gülüşünü duydu sonra çıtırtılar oldu.

«Londra benim sevgili reklamcı kızıma nasıl davranıyor?»

«Londra bana karşı çok iyi davranıyor, Donald. Yerliler çok dost canlısı.» Saçmalığı kes, de sadede gel.

«Orada mutlu musun diye merak ediyorum?»

«Çok mutluyum.» Birdenbire neden arandığını anladı. «Çok mutluyum.»

«Kate seni burada özledik... gerçekten özledik. Bazen Mars-den'e dönmeyi düşünüyor musun diye merak ediyorum.»

Bunu pazar günü merak ediyorsun? «Ne kapasitede Donald.»

«Tabii yaratıcı direktörü olarak.»

«Gully ne oldu?»

Suskunluk. Sonra, «Gully geçen cuma öldü.»

«Vay, vay, vay. Neden öldü? New York Atletik Klüpte Martiniden mi zehirlendi?»

«Kate, çok katırsın. Aslında akciğer kanserinden öldü.»

Akciğer kanseri. Tahmin etmeliydi. Bunca yıl büyük sadakatle Norfolk sigaraları içerse tabii ölürdü... Tanrının adaletine inanacağı geliyordu.

«Don, pek iyi anılamadım. Eğer kanserden öldüyse, hasta olduğunu uzun zamandır sen biliyordun. Niçin telefon etmek için bu güne kadar bekledin?»

«Son dakikaya kadar çalıştı.»

«Evet. Sonra geçen Cuma günü çalışamadı ve ölmek için izin aldı.»

Donald biraz çekingen konuşuyordu. «Gully ile aranızın pek iyi olmadığını biliyorum...»

«Anladım» diye erkeğın sözünü kesti. «Ölene kadar bekleyip, sonra bana teklif yapıyorsun. Onun mutlu ölmesini istedin... öyle mi?»

«Onun gibi bir şey.»

«Çok tatlısın Donald. Ne biçim paradan söz ediyoruz?»

Donald bir rakam söyledi. Kate başka bir rakam öne sürdü. Bir süre pazarlık ettiler sonunda anlaştılar. Efsanevi yüz bin dolar değildi ama ona yakındı.

«Yönetim Kurulunda bana yer var mı?»

«Kate otomatikman var. Bunu biliyorsun.»

«Senin ağzından tekrar duymak istedim. Hisselerden ne haber?»

«Yıllık maaşının yüzde otuzu kadar seçim hakkın var. Kate teklifin tepeden inme olduğunu biliyorum ve birkaç gün düşünmek isteyeceğinden eminim...»

«Donald, bütün öğleden sonra oturup bunu düşündüm.»

«Şaka yapıyorsun. Medyum olmalısın.»

«Herhalde. Ne zaman işe başlamamı istiyorsun?»

«Bir ay sonra senin için uygun mu?»

«Yarından sonra iki hafta içinde oradayım.»

«Öyleyse anlaştık değil mi?»

«Anlaştık... oh, Donald. Ben gelene kadar Gully'nin odasına el sürmeyin. Orayı bıraktığı gibi görmek istiyorum. Dekorasyonu kendim yaptırırım.» Kate gülmeye başladı.

«Neye gülüyorsun, Kate?»

«Marsden'den ayrılırken, Gully'nin son sözlerini biliyor musun? Ancak onun cesedini çiğniyerek geri dönebileceğimi söylemişti.»

«Öyleyse o da medyumdu.»

Richard haberi alınca, donup kaldı. Taş gibi dondu. Üzüldü ve kızdı.

«Kate korkaklık yapıyorsun? Neden korkuyorsun? Neden duygusal bağımlılıktan kaçıyorsun?»

«Korkak değilim» diye adeta ağılıyarak karşı koydu. Fakat, Farebrother ile yaptığı telefon konuşmasından sonra kendi aklına gelen ilk kelimedede «korkaktı.» Bir müşteriye kampanya açabilirdi. Fakat evlilik düşüncesinden ödü patlıyordu.

Kaçtığını biliyordu. Evlilik yaşantısının bilinmeyenlerine bağımlı kalmaktansa, iş değiştirmek çok daha kolaydı.

Ve çalışma hayatı yakından tanıdığı iyi bildiği bir şeydi. Çalışma hayatını çok iyi biliyordu. Kimliğini belirtiyordu. Prestiğin pasaportuydu.

Kate Chapman'ın sözleri dinleniyor. Her yerde kararlarına saygı duyuluyordu. Bir kişiliği vardı. Bayan Hetherington olunca, kişiliğini yitirecekti - bir başkasının başarılarının gölgesinde kalacaktı.

Richard'ı asla yaşantısından çıkartamazdı ve çıkartmakta istemiyordu. Fakat bu arada zamana gereksinmesi vardı. Zaman ve mekana.

«Beni anlamaya çalış» diye yalvardı. «Tüm yaşantım süresince bu işi bekledim.»

Erkek üzüntüyle, «Tüm yaşantın süresince beni beklemen ümit ederdim» dedi.

Kate akılcı davrandı, Richard tartıştı, Kate ağladı, Richard onu teselli etti. Kate söz verdi. «Bu birbirimizi hiç görmeyeceğiz demek değil sevgilim. Elimden geldiği kadar sık sık İngiltere'ye gelirim. Bazı hafta sonlarını, tatillerimizi birlikte geçirebiliriz...»

Sonunda Richard boynunu büküp, Kate'in istediği şekilde denemeyi kabul etti.

Gidecekti - ama seçim hakkını açık bırakacaktı.

New York'a uçarken, türlü türlü planlar yaptı. Birdenbire Londra çok uzaklarda kalmıştı, gerçekliğini yitirmişti.

İlk iş büyük bir apartmanda kendisine bir kat satın alacaktı. Bu kez gerçekten büyük yuva denilebilecek bir yer satın alacaktı. Park veya Beşinci Caddede veya Yukarı Altmışlarda. Evini doğru dürüst döşeyecekti. Dostlarını davet edecek, gece yemekli partiler verecekti. İyi yemek pişiren bir hizmetçi tutacaktı. Sonra bir kedi alacaktı. Belki bir Siyam kedisi. Artık böyle çingene gibi göçebe hayatı sürmiyecekti.

İkincisi, kendisine kürk palto alacaktı. Leopar. Leopar harikaydı. Tabii dünya yüzündeki tanıdığı Tanrının belası çılgın

kişilerin nazarı değecek ve partoyu ilk giydiği gün ölecekti. Pek-ala, Mink'de fena değildi. Koyu, güzel, naturel, hafif spor bir mink palto alacaktı. Belki dik yakalı modellerden alırdı. Jacques Kaplandan ucuza alış veriş yapmasını sağlayan o adam acaba hâlâ Women's Wear Daily'de çalışıyor mıydı? Acaba Bay Alex, Michael Kozanın yanında mıydı? Saçının cinsini ondan başka anlayan berber yoktu.

Oh tekrar eve dönmek çok hoştu. Marsden'e evine dönüyordu. Aşağı yukarı o sekiz yıl önce terkettiği dünyaya tam yetkiyle dönüyordu. O ılgın yere karşı özel bir tutkusu vardı. İlk işi. İlk sevgilisi gibiydi. Bu duygu kendisini derinden sarstı.

İlk sevgilisi olan herif kimdi? Oh, evet... köydeki o fotoğrafçı olacak sersem. İsmi dahi anımsıyamıyordu. İlk iş - ilk sevgilisi miydi? Hayır, doğru olmazdı. Herhalde ilk işler ilk sevgililer gibidir demek daha doğru olacaktı. İlk aşkı - kim olabilir-di? Athol'daki Brwster adlı ocuk mu? Hayır o çocukça bir arpılmaydı... On bir yaşındaydı. Hayır, kolejin son yılında Michael adlı delikanlıya vurulmuştu. Michael Matheson... evet, çok yakışıklıydı, ama Tanrım ne ukalaydı. Onunla evlenebileceğini gerçekten nasılda dşnmştu? Kate neredeyse kakhahalarla gülecekti.

Hayır, ilk aşkı Michael değildi ve birdenbire ilk aşkının kim olduğunu farkettil. İlk aşkı Marsden'di.

Harika ılgın fare yarışının yer aldığı, yılan deliği, ülser yapan Marsden ilk aşkıydı. Geri dönmeyi iple çekiyordu. Ve dönünce ilk iş Rus Seçim makinelerini söktürüp atacaktı.

Derin yasa yakışacak uygun bir ifadeyle, Bayan Dempsey, Kate'i Gully'nin odasına aldı. Evet, tam anımsadığı gibiydi. Başarısızlıklar müzesi. Birkaç yeni kupa rafları süslüyordu. Life, Look, Saturday Evening Post dergilerinin son sayıları. Klorofilli, böcek ldrcler. Vanilyalı, iekli, şampanyalı, vajinal sprey kutuları. Mezarlıktaki hayaletlerden bir kaıydı.

«Bu koleksiyon acaba Bayan Gulliver'e mi ait biliyor musunuz?»

«Hayır, Bayan Chapman. Bay Gulliver onu ajansa vasiyet etti.»

«Ne büyük bonkörlük. Bayan Dempesey, büyük bonkörlük Şimdi raflardaki her şeyi birer birer kataloglamanızı istiyorum Edsel'i de unutmayın.»

«Evet, Bayan Chapman.»

«Çünkü Marsden - Baker Reklamcılık Ajansı muhteşem bir davranışta bulunacak. Bütün raflardaki her şeyi Modern Sanat Müzesine bağışlayacağız. Bunlar Man Ray Tuvaletlerinin yanında o müzeye yakışır. Ve bu pisliği buradan çıkardıktan sonra, Chicago Holding'de Bill Eastland'ın odasını dekore eden iç mimarın gelip beni görmesini istiyorum. Bu yeri tepeden tırnağa değiştireceğim.»

«Peki, Bayan Chapman.»

«Çünkü bundan böyle bu odadan dışarıya yalnızca ve yalnızca - başarı, başarı başarıdan başka bir şey çıkmıyacak.»

KIT

BAŞARI BAŞARI BAŞARI - sonunda Michael başarıya ulaştı. '75 yılı boyunca parti için adeta canını verdi, '76 yılında ise Jimmy Carter uğruna çalıştı. Ve Georgia'lı vali, kapağı Beyaz Saraya attığı zaman Michael zevkten uçuyordu.

Kit'e göre Michael, Kız İzciler derneği hariç tüm erkek örgütlerine üyeydi. Akşam yemeklerine eve çok seyrek geliyordu, erkeklerin karılarında birlikte getirmeleri gereken parti toplantılarına Michael karısının kendisiyle birlikte gelmesinde ısrar ediyordu.

Böylece, Kit, Ekim ayının bir Cuma günü Michael'ın baş başa akşam yemeğine çıkmaları teklifine sevin sin mi üzül sün mü karar veremedi. «Boston'a inip felekten bir gece çalmaya ne dersin? Jimmy'nin Deniz kıyısına, veya belki de Locke Ober'e gideriz. Sadece ikimiz... eski günlerdeki gibi.»

Kit «Eski günlerde Canton Palace'a giderdik» diye yanıtladı. «Ama Jimmy'nin Deniz Kıyısına gitmeyi isterim.»

«Canton Palace» diye Michael eski anılara güldü. «Köstebek yuvası gibi bir yerdi. Biliyorsun birkaç yıl önce yandı. Sanırım mutfakta yangın çıkmış.»

Talih kurabiyesinde «Michael Matheson'la evleneceksin» çıkmıştı. Kehaneti gerçekleşen tek talih kurabiyesiydi. Halbuki uzun bir geziye çıkacaksınız. Yeni atılımınızda çok başarılı olacaksınız. Birdenbire aşık olacaksınız, gibi yazıların çoğu uydurmaydı. Ama bir papele yirmi beş türlü kurabiyenin bulunduğu tabakta - geleceği gerçek yansıtacak görünüm olmayacağını tahmin edebilir miydi? Hayır, Kit, Canton Palace'ın yandığını öğrenince üzülmeydi. Yıllar birbirlerini kovaladıkça, Kit, başına gelen felaketleri o lokantanın açtığını düşünüyordu.

Jimmy'nin Deniz Kıyısı gerçekten çok iyi bir yerdi. Viski sour içip, Boston istiridyeleri yiyerek geceye başladılar. Sonra Michael, haşlanmış dev gibi istakoz yemekte ısrar etti. Kit kızmış patates yerine salata isteyince, karısının fazla şişmanlandığından yakındığı halde «Haydi patates seversin, patates ye» dedi. «Haydi» diye Kit'i kandırmaya çalıştı. «Bir kez... birkaç kalori fazlanın sana zararı dokunmaz.»

Karısına karşı çok iyi davranıyordu, içtiği içkilerden hafif başı dönen Kit'de kendisini çok mutlu ve iyi hissediyordu. Michael ile baş başa yemeğe çıkınca böylesine iyi vakit geçireceği doğrusu aklına gelmemişti.

Yıllardır ilk kez eski arkadaşlarından ve birlikte geçirdikleri hoş vakitlerden söz ettiler. Michael, Marian'nın hatırını sordu. Kit, Vassar'da gerçekten başarı gösteren Marian'la haftada bir kez telefonla konuşuyordu. Tabii, Sarah'tan da söz ettiler. Bayan Ellery'nin okulunda kritik bir son yıl geçirdikten sonra,

Oberlin'e iyice uyum sağlamıştı. Kit, kızının kendilerine daha yakın bir koleje girmesini yeğlerdi, ama Oberlin'in biyoloji kursları gerçekten çok ünlüydü, böylece Oberlin'e gitmesine boyun eğmişti. Michael «Şekerim dünyanın sonu değil ya.» diye karısını teselli etmişti. «Hem Şükrangünü tatilinde eve gelecek. Bu yıl büyük bir parti yapalım.»

Çok iyi davrandığına hiç kuşku yoktu - çok iyi, çok yumuşak ve çok ilgiliydi. Birkaç ay önce karısının kırkıncı yaş gününü unutan erkekle hiç ilgisi yoktu. Yemekten sonra kahve ve likör ısmarladı.

«Şimdi» diyerek güldü ve karısının kahvesine bolca krema koydu. «İyi haberi mi yoksa kötü haberi mi - daha önce söylememi istersin?»

Kit'in yüzü aydınlandı. «Yargıçlık teklif ettiler.» Yıllardır kocasının bu göreve atanmasını bekliyordu: prestij, iyi para bu anlamsız koşuşturmalara son verecekti. Massachusetts Yüksek Mahkeme Yargıcı Michael J. Matheson.

Michael «Hayır efendim» dedi. «Ondan çok daha iyi bir şey. Vali adayı olmaya karar verdim.»

«Massachusetts Valisi mi?» kulaklarına inanamıyordu.

Michael terslendi. «Hayır. Fiji Adaları valisi. Kit, gerçekten bazen beni çok şaşırtıyordun. Son birkaç yıldır böylesine deli gibi neden koşuşturduğumu sanıyorsun?»

«Fakat Michael» diye karşı koydu, «seçimler 78 Kasımında... Tanrım, bir yıldan fazla zaman var. Sana şimdiden adaylık mı teklif ettiler?»

«Edeceklerine eminim diyelim. Çantada keklik... evet, şekerim eyaletin gelecek valisi ile karşı karşıyasın. Şimdi gelelim kötü habere.»

Birdenbire Kit'in içini tarifsiz korku sardı.

«Kit sevgilim» diyerek kadının ellerini avuçlarının içine aldı. «Daha önce senden hiç bir şey istemedim. Her zaman sana her istediğini verdim, hiç yakınıp, çekinmeden verdim. Fakat hayatımda ilk kez, senden bir şey isteyeceğim. Biliyorsun politikaya atılmak ucuz iş değildir - hiç olmazsa ilk kez atılmak.

Artık kent toplantılarına elinde borazanla gidemezsin. Halkla ilişkiler firmasına, reklam şirketine gereksinme var, baskı masrafları, radyo programları... Allah kahretsin Nelson Rockefeller, New York valiliğine adaylığını koyduğu zaman, bedava naylon torba dağıtmak için milyonlar harcadı.»

«Fakat biz Rockefeller değiliz.» Michael avuçlarının içinde kadının titreyen ellerini sıktı.

«Hayır ve burası da New York değil. Pek tabii öylesine çok para harcamıyacağız. Fakat biliyorsun, yeni çıkan yasa, özel ve şirket bağışlarına yasal limit koydu. Hiç kimse, bir aday için bin papelden fazla bağış yapamıyacak...»

«Yani, adayın karısından başka hiç kimse yapamaz demek istiyorsun.»

«Evet, bir yerden para bulmak gerek. »

Kit'in midesi bulanıyordu. Tüm yedikleri ve içtikleri ağzına geliyordu... belki, belki şimdilik kocasını ikna edebilirdi.

«Gerçekten vali olmayı istediğine emin misin? Doğrusunu istersen vali karısı olup olmamak umrumda değil. Her zaman yargıcılık görevine atandığın gün daha mutlu olacağını düşündüm. Veya Ulusal Mahkemeye adaylığını koymaya ne dersin?» böylece 1980 yılına dek zokayı yutmaktan kurtulurdu. «Her zaman Washington'da bir göreve atanmaktan söz ederdin. Bana göre bir kez bakanlığa kapağı attın mı, kimse seni durduramaz.»

«Gerçekler böyle değil.» Michael'ın bu konuyu çok düşündüğü açıkca belliydi. «Carter, Georgia valisinden başka neydi? FDR New York valisiydi. Earl Warren'i düşün - California valiliğinden Yüksek Mahkeme Baş Yargıcılığına atandı. Kit, ne demek istiyorsun?»

Tartışmanın yararı yoktu, Michael kararını vermişti. Kit yanıttı veremeyince, Michael sitem etmeye başladı. «Sevgilim, şunu unutma. Yirmi yıldır bedavadan yaşıyorsun. Evlendiğimizden beri bir gün olsun çalışmadın. Ama hiç bir şeye ihtiyacın olmadı. New England'ın en iyi kentlerinden birinde yaşıyorsun. Yediğin her öğün yemek, sırtına taktığın her giysi, canımı çı-

karırcasına kazandığım paranın sayesinde. Biliyorsun, bana karşı bazı şeyler borçlusun.»

Kusmamak için kendisini zor tutuyordu. «Ne kadar istiyorsun? Garsona biraz daha buzlu su getirmesini söyleyebilir misin?»

Michael yandaki masadaki sürahiyi yakalayıp, Kit'in bardağını doldurdu. «Doğrusunu istersen, bilmiyorum. Bağış toplamakta üstüne yoktur. Senin yapacağın yardımı asgaride tutmaya çalışırım. Ama tabii, gereken şeylerden kısıtlama yapamam. Belki 50.000 dolar... belkide 150.000 dolar kadar paraya gereksinmem var. Ama kampanya başlıyana dek ne kadar olacağını kesin bilemem.»

«Fakat Michael benim o kadar param yok.»

«Oh, haydi, Kit.» Kadının saflığına başını salladı. «Matematiğe kafanın işlemediğini biliyorum, fakat Tanrım... bu bardağı taşıran son damla. Hisse senetlerinin çeyrek milyona yaklaştığını sanıyorum. Yani sadece Sag, Pap ve Pulp tahvilleri - son zamanlarda çılgınca bir artış gösterdi. '71 yılında, bire karşı üç alıyordun.»

Sag Pap ve Pulp. Kit'in bağısladığı Sag Pap ve Pulp tahvilleri, şimdi, Irak'taki teröristlerin eğitimine harcanıyordu. Jan Littlemarch'ı özgürlüğüne kavuşturmak için bilinçaltından babasından kendisine kalan bu tahvilleri satmayı seçmişti. Ve Kit'in matematiği ne denli zayıf olursa olsun, faizleri hariç bu tahvillerin tanesinin aşağı yukarı 18.000 dolar değerinde bulunduklarını bilmemesi için aptal olması gerekti.

«Monk'un konuşma tedavisinde Sag Pap tahvillerinin bazılarını satmadık mı?»

«Hayır, Pepsi Cola tahvillerini sattın. Her neyse, bunu Pazartesi günü hallederiz. Borsacısından tahvillerin bu günkü değerini öğrenirsin. Faiz hesapları da borsacıda değil mi?»

Kit uysallıkla başını salladı.

«Pekala, Pazartesi günü gidip kasadan tahvilleri alırız.»

«Yani seninle birlikte Boston'a inmemeye gerek var mı?»

Michael omuzlarını silkti. «Kasa senin adına. Ama eğer

kente inmek istemiyorsan, benim adıma bir vekaletname hazırlarım, olur mu?»

«Pekala.» Kit zorlukla gülümsedi. «Neyim varsa hepsi senin biliyorsun.»

Zaferi kazandığını anlayan Michael neşeyle güldü.

«Pekala benim küçük kedim.» dedi.

KATE

Ekim ayının ilk günlerinde hava gereğinden fazla serindi. Bundan böyle hafta sonları sık sık çiftliğe gidilmezdi.

Her zamanki gibi Kate Cuma günü Barry ile Plaza'da buluşacaktı. Yola çıkmadan önce bir iki kadeh içki içerlerdi. Barry altı ay önce, Poughkeepsie'nin kuzeyinde Dutchess kasabasındaki kiralık çiftlik evini birlikte paylaşmaya Kate'i ikna etmişti. Koskocaman çiftlik ambarı bozması bir evdi - öylesine ahım şahım bir şey değildi ama doğal güzelliklere sahipti. En yakın McDonald Hamburgercisi ile arasında yirmi dönümlük bir elma ağacı korusu vardı.

İlkbaharda tüm kırlar yemyeşil ve çiçeklerle donanmışken gitmeye başlamışlardı. Şimdi ise elma mevsiminin sonuna geldiklerinden ağaçların çoğunda yaprak bile kalmamıştı. Barry rüzgardan yerlere dökülen elmaları toplayıp, pasta ve marmelat yapmaktan söz ediyordu. Sevgili Barry ideal bir ev kadınına gerekli her türlü meziyete sahipti. Oh, canı cehenneme... Kate kim oluyordu da bu denli mızızlanabiliyordu.

Plaza'ya vardığında Barry daha gelmemişti. Kate Oak Room'da köşede bir masaya yerleşip içkileri ısmırladı. Barry için Margarita, kendisi için martini. Salon ilk kez olarak fazla

kalabalık değildi. Ama kendiside biraz erken gelmişti. Saat da-
ha beş yoktu. Etrafına bakındı. Tanıdık kimseleri göremedi. Şu-
rada burada birkaç tane kent dışından gelen müşteriler oturu-
yorlardı. Salonun diğer köşesinde, banliyöden kente alış verişe
inen kalabalık bir kadın grubu yorgunluk çıkarıyorlardı. Kate
elini çantasına sokup, Wall Street Journal dergisini çıkartıp
okumaya başladı.

«Özür dilerim. Siz Catherine Chapman değil misiniz?»

Kate başını kaldırıp baktı. Banliyöden inen kadınlardan bi-
rısı gruptan ayrılmış, Kate'nin masasının önünde dikiliyordu.
Ufak tefek, tombulca cildi çok güzel, yüzü yabancı gelmeyen
bir kadındı.

«Hâlâ Catherine Chapmanım. Ve siz...?»

«Phyllis. Kolejden Phyllis Asgard.»

«Aman Tanrım.» Kate elindeki dergiyi bıraktı. «Phyllis As-
gard. Seni son gördüğümünden bu yana yirmi yıl geçti. Otur bir-
likte bir içki içelim.»

«Meşgul değil misin?»

«Birisini bekliyorum. Otur. Otur...»

Phyllis oturdu ve iki kadın kısa süre hiç konuşmadan birbir-
lerini süzdüler. Yirmi yılın yaptığı tahribatı ve kazanılan zafer-
lerini ölçtüler. Elbiselere, kürklere, ellerindeki çantalara, mü-
cevherlere görünmeyen fiat etiketleri yapıştırdılar. Evet, Phyllis
takı konusunda Kate'e fark atardı. Parmağındaki elmas yüzük
en aşağı üç kratlıktı.

«Catherine seni çok iyi gördüm.»

«Ben de seni. Phyllis yirmi yıldır neler yaptığını bana an-
lat?»

Kate garsona içkileri tazelemesini işaret etti. Phyllis viski
saur ısmarladı.

«Evet, şüphesiz evlendim.»

Tabii kesinlikle.

«Şimdi Adım. Bayan Campbell Syme.»

«Çocukların var mı?»

«Aman Tanrım, çocuklarım var mı. Dört tane. En büyüğü

geçen ay Barnard'a başladı. Onu bir görmelisin... çok güzel bir kız. Lisede tiyatro kolu başkanıydı.»

«Tebrik ederim.» Kate, biraz sonra Phyllis'in ortaya çocuklarının resimlerini döneceğinden korkuyordu.

«Peki ya sen Cath? Biliyorsun, seni sık sık düşündüm. En çok satan kitaplar listesinde ismini aradım, bazı kez dergilere bile baktım. Gerçekten çok hırslıydın.»

«Evet öyleydim. Fakat hayır, gazetecilik mesleğine atılmadım. Bunca yıldır reklamcılık dünyasında yaşıyorum.»

«Reklamcılık mı? Phyllis hafifçe bozuldu. «Oh pekala. Sanırım çok eğlencelidir.»

Eğlenceli. Salak karı reklam dünyasının önde gelen isimlerinden birisiyle konuştuğunun farkında değil misin? Marsden-Baker'ın yönetici genel müdür yardımcısı olduğunu bilmiyor musun? Belkide senin kıymetli Campbell'inden iki misli para kazanıyorum? Daha iki ay önce yılın Reklam Kadını ilan edilip, altın bir plaket ödülü aldığımdan haberin yok mu? Hayır, tabii ki yok. Haberin olsa da sana ne yazar ki? Kate «Eğlenceli mi, değil mi bilmiyorum» diye itiraf etti. «Ama hayatımı kazanıyorum.»

«Hiç evlenmedin mi?»

«Asla. Bir kez dahi evlenmedim.»

«Gerçekten mi?» Phyllis bu yanıtı fazlasıyla garip buldu. «Her zaman senin evlenip yuva kurduğunu düşündüm. Aslında, senin Mike soyadı neydi şu Harvard'daki avukat çocukla evleneceğini düşünürdüm. Çok yakışıklı bir gençti»

Kate «Michael Matheson» dedi. «Fakat onunla sen tanışmıy mıydın hiç anımsamıyorum.»

«Pekala...» Phyllis etrafına bakınıp, Kate'e yanaştı ve kim-senin duyamayacağı sesle fısıldadı. Sesi büyük bir sır verircesine çınılıyordu. «Evet, aslında senin bilmemen gerekir ama Catherine bunca yıldan sonra... ne önemi var?»

«Neyin ne önemi var?»

«Mike ve ben... küçük bir ilişkimiz oldu. İlişkiden daha çok ayak üstü bir macera.»

Seni maskara seni. Benden hiç sır saklamadığını sanırdım.
«Sen ve Michael mı? Herşeyi baştan anlat.»

«Kızmadın ya?»

«Kızmak mı? Bunca yıl... köprülerin altından bunca martini aktıktan sonra mı?» Kate güldü. «Hayır sadece çok ilginç. Çok komik ikinizin birbirinizi tanımadığına yemin edebilirim. Detaylar... detaylar. Bana her şeyi anlat.»

«Pekala, bir gün yatakhaneye gelmiş seni arıyordu ve sen dışarda bir yerlerdeydin ve karşısına ben çıktım... ve ummmh, sonra o da benim karşıma çıktı.»

«Bu olay ne zaman oldu... anımsıyor musun?»

«Dur düşüneyim. Son sınıfta Noei'e yakın. Evet öyle. Sana Noel armağanı getirdiğini anımsıyorum.»

«Gerçekten çok garip. Bir yıl kadar birlikte çıktığımızı biliyorsun, ama bana hiç asılmadı.»

«Sanırım seninle evlenmeyi düşünüyordu.»

«Erkek mantığı.» Kate şen bir kahhaha koyverdi. «Ha aklıma gelmişken sorayım. Şimdi nasıl?»

Phyllis «Şimdi nasıl mı?» diye soruyu yineledi.

«Yatakta. Senin birden ona dek ölçü cetvelinde, en üstte on diyelim. Onu nasıl değerlendiriyorsun?»

Phyllis kıkırdadı. «Sende de ne hafıza var ya. Pekala, birden ona kadar derece sırasında.» Yıllar önce başından geçen macerayı anımsamaya gayret etti - «derecenin dışında kalıyordu.»

«O kadar iyi miydi?»

«O kadar kötüydü.» Birdenbire Phyllis cıddileşti. «Tabii evlenir evlenmez bu davranışlarıma hemen son verdim. Hala böyle şeyler yaptığımı sanma.»

Kate müşterilerinin karşısında içtenlikle ah-evet- siz- çok- haklısınız ifadesini takındı. «Phyllis tabi ki düşünüyorum.»

«Herneyse, kızların yanına dönmem gerek.» Kate gözünün ucuyla Barry'nin kapıdan içeriye girdiğini gördü. «Fakat dinle, Catherine, sana telefon numaramı vereyim, belki günün birinde birlikte öğle yemeğine çıkarız.» Phyllis elini çantasının içi-

ne sokup kağıt kalem araştırdı. Şık küçük, tatlı, kadınca bir çantaydı, Phyllis'in Crawford Hollidge'den yürüttüğü iç çamaşırılarına benziyordu. Kate, herhalde artık dükkaniardan eşya yürütmeyi bırakmıştır diye düşündü. Tabii erkeklerle sevişmeyi bıraktığı gibi.

Ah işte Barry geldi.

«Barry, seni çok eski bir arkadaşım ile tanıştırayım. Barry Warden, Phyllis... ummm Syme.»

Kadın ve erkek karşılıklı mırıldandılar. Phyllis, Kate'e telefon numarasını verip, Nina Ricci parfüm bulutları arasında uzaklaştı.

Banliyöde oturan kadınlar grubu salondan çıkıp gittikten sonra, Barry'e «İnanmayacaksın ama bu kadın kolejde benim oda arkadaşım. Yirmi yıldır onu görememiştin» dedi.

«Çok seksi bir hanım.»

«Öyle mi düşünüyorsun?» Kate kaşlarını çatı. «Ben onu asla seksi bulmadım. Fakat Boston'da yaşayan her erkek öyle düşünüyor. Sadece düşünmekle kalmayıp... tecrübe de ettir. Biliyorsunuz.» Kate düşünceyle içkisini yudumladı. «Evlendiğime çok şaşırdı. Ve sonra üstüne üstlük sen çıka geldin. Şu anda onun neler düşündüğüne bahse girebilirim. Bunca yıl sonra Catherine Chapman kendisine ben hötöröfüm diye bağırana birini bulmuş.»

«Kate tatsızlaşma ben öyle bağımıyorum.»

«Özür dilerim canım.» Barry'nin yanağını okşadı. «Kaltak gibi davranmak istemedim. Sadece bu olay beni şaşırttı. Başka şeylerden söz edelim.»

Hafta sonu neler yapacaklarını planladılar. Kate'in Triumph'u garajda tamirdeydi. Bu kez bir değişiklik, Barry'nin Jag'ı ile yola çıkmaya karar verdiler...

«Biliyor musun Chris Feather'ı kiraladık?»

«Sprinkles kampanyasını yapan çocuk mu?»

«Ta kendisi.»

Mutfağın içini keskin tarçın, soyulmuş elma ve erimiş tereyağının tatlı kokusu sarmıştı. Duchess County'de pasta pl-

şirme saatiydi ve Barry antika fırını yakmaya uğraşırken, Kate'de canla başla hamur yoğuruyordu.

Barry kadının yaptığı işe eleştiriyile baktı. «Tanrım Kate, yoğurduğun hamur. Yumuşak, canlı, nefes alan hamur. Önu böylesine cezalandırmaman gerek biliyorsun.»

«Haydi oradan... ben yemek pişirmeyi nereden bilebilirim? Bu senin alanın, benim değil.»

«Niçin hamuru topak yapıp, bir süre dinlenmeye bırakmıyorsun?» Barry içini çekip, pastanın harcını karıştırdıkları çanağı uzattı. «Ona ne kadar verdiniz... Feather'e?»

«İnanır mısın kırk?»

Barry ısıkl çaldı, Kate elindeki işe devam etti. «Eevet, kırk bin papel artı hisse artı başkan yardımcılığı, artı dört ayak üstünde gidiş ona yalvardım. Bu işe ne dersin?»

«Yirmi yaşında bir genç için fena değil. Değer mi?»

«Evet... hem evet hem hayır. Şurası kesin, çok parlak bir genç, fakat...» eline bıçağı alıp, öfkeyle yoğurduğu hamura sapladı. «Tanrım, Barry, orospu çocuğunun yaptığı her şeye bozuluyorum. Kulağına küpe takıyor - gamalı haç şeklinde minicik bir küpe. Şirin değil mi? Geçen gün odama sırtında blucin ceket ve pantolonla geldi.»

«Ne var bunda? Artık herkes blucin giyiyor.»

«Evet, ama arka cebinde «Gel popomu öp» yazan blucinler giymiyorlar. Yazıyı görünce tepem attı. "Chris müşterinin karşısına bu giysiyle çıkamazsın... hiç yolu yok çıkamazsın" diye bağırđım. Bana "bebeğim kıllarını kesme... herifler bayılır diye yanıt verdi.» Hamura hınçla tekrar bıçağı batırdı. «Ve biliyormusun? Müşteriler ona bayılıyorlar. Tanrım, sabahları neden dudaklarıma ruj sürme zahmetine katlanıyorum bilmem.»

Ellerini silip bir sigara yaktı.

«Kate yeni nesil. Yep yeni bir nesil yetişti.»

«Allah kahretsin, biliyorum ve onları hiç anlamıyorum. Sanki kimin daha fazla cüretkar olabileceğı konusunda bir tür çekişme var. Artık müşterilerin eteklerini öpmüyorsun... onlara

saldırıyorsun. Güm. Pat. Çat. Grubuma 'Senin ananı bellerim' reklam sözü olamaz diye hatırlatıyorum.»

«Öyle mi? Halbuki çok iyibir afiş olur diye düşünüyorum. Kısa ve direkt. İlgi çekici. Bayan Cooper'ın Pasta Karışımı için hazırladığımız afişi hatırlıyor musun? 'Analar...»

Kate bir kahkaha patlattı.

Yıllarca önce, Zenci Gazetesinde çıkacak bir pasta reklamı üstünde günlerce çalışmışlardı. Başlık sadece yetmiş iki puntoluk ANALAR yazacaktı. Tecrübesiz yıllarında 96.cı Sokakta bu kelimenin kısaca küfür yerine kullanıldığını nereden bilebilirlerdi? Okuyuculardan mektuplar almaya başlayınca gözleri açılmıştı.

«Tanrım Barry... on beş yıl önceydi.»

«En azından. Ne var ki şekerim biz hala bu meslekte ünümüzü sürdürüp, yaptığımız safiiklara gülebiliyoruz. Şunu unutma ki o günlerden bu yana çok kişinin adı unutuldu gitti. Hem de pek çok kişinin.»

«Evet, biliyorum. Ayağımın altında kaynaşan o küçük pirahnelar. Hepsi sanatkar ve Tanrının belaları hepsi yaratıcı. Yaratıcı.» Bu kelimeyi tükürür gibi söyledi. «Ajansların bu terimi kullanmalarını çok severdim. 'Kaşınmaya son verin' cümlesini yazan adam - çok yaratıcı. Veya sütyen reklamlarında ilk kez bir transevetif manken kullanan kişi. Yaratıcı. Caslon Bold kabristanındaki mezar taşını gözlerimin önüne getirebiliyorum. Burada Köpeğinin Sağlıklı Yaşamını yaratan küçük Bayan Catherine Chapman yatıyor. Herhalde şansım varsa, 'Çekingen Çünkü' cümlesini yaratan bayanın yanına gömülürüm. Westminster Kabristanındaki ozanlar köşesi gibi Yaratıcılar köşesi mezarlığı olacaktır. Yalnızca bizimkisi daha da yaratıcı.»

«Bu tirada ne gerek var? Kate, bu yalnızca bir kelime.»

«Ama, sözün gelişi bunu hepimiz kullanıyoruz, çok saçma.»

«Peki yaratıcılık nedir... çocuk doğurmak mı?»

«Neden olmasın? Her neyse çok şey yaratıcıdır. Müzik yaratıcılıktır. Heykeltraşlık. Resim. Matematik bile yaratıcılıktır...»

«Matematik» Barry güldü. «Evet, kim bilir... belki sen hak-

lrsın. Birns Brothers'da bir muhasebecim var. Sayılarla yaptığı oyunlara aklın durur. Geçen yıl ki vergi ladem Harp ve Sulh romanından daha kalındı. Vergi memurları bile etkilendi. Evet, matematiğin yaratıcı olduğunu söyleyebilirsin sanırım, tabii bu açıdan bakarsan.»

Kate mutfak iskemiesine çöküp, bahçedeki ağaçlara baktı.

Usluca, «Bunu demek istedim» dedi. Güneş elma ağaçlarının arkasından batıyordu, demek ki yüzü batıya dönüktü. İngiltere üç bin mil uzaktaydı.

«İngiliz profesörünle hala ilişkin devam ediyor mu?»

Oh, Barry orospu çocuğu aklımdan geçenleri hep okursun. «Haberleşiyoruz. Mektup yazıyor, bende bir kaç haftada bir telefonla onu arıyorum. Paskalya tatilinde, beraberdik. Birlikte Korfu'ya gittik. Bilmiyorum.» diyerek Kate gözlerini pencereden çekti. «Arada sırada acaba doğru mu hareket ettim diye düşünüyorum.»

«Geçmiş düşünmemek senin yaşam felsefendi sanıyorum.»

«Kırk yaşına gelince başka ne düşüneceksin?»

Ayağa kalkıp, köpeklerin tüylerini silkeledikleri gibi daldığı düşüncelerden kendisini kurtardı. «Haydi, Barry. Yaratıcı olup, elmalı pastaları pişirelim.»

Kapının aralığından İçerde ışık yandığını görünce, kapıyı tıklatıp, içeri girdi. Barry yatağın içinde oturmuş korkunç renkli karton kapaklı kitap okuyordu ve - ah ha, daha önce hiç görmemişti - bağı çerçeveli gözlükler takmıştı. Kate dört gözlü olmaktan kaçındığı için son on yıldır işi lens takarak idare ediyordu.

«Uyku tutturamadım ve gelip...» Kate adamın elindeki kitaba baktı. «Tanrım Carlos Castaneda. O saçmalığı nasıl okuyabiliyorsun?»

Barry, gözlüklerinin üstünden Kate'e bakıp, kitabı dizleri-

nin üstüne kapattı ve «Birisi konuşurken okuyamam» diye yanıt verdi.

«Yavrum üşümüştün.» Başının altından bir yastık çekip yanına yerleştirdi. «Yatağa gir.»

Yatağın içine giren Kate homurdandı. «Hiç olmazsa ısınmış tarafa beni geçirebilirdin. Soğuk yataklar hayatımın hikayesi.»

«Herkesin hayatının hikayesi.» Bir süre sessizce oturup gece dışardan gelen sesleri dinlediler.

Sonunda Barry «Bari düşündüklerini bana anlat» dedi. «veya dönüp Castenada'yı okuyayım.»

«Haydi sen okumana devam et.»

«Naaah haklısın. Kitap gerçekten boktan bir şey.» Kate yanıt vermeyince «Bir şey ister misin? İçki? Valium? veya elmalı pasta?» diye sordu.

«Bir sigaraya fitim.»

Barry Marlboro kutusunu uzatıp, «Sigarayı keseceğini sanıyordum» dedi.

«Onun yerine seks yaşantımı bıraktım. Daha kolay oldu.»

İkiside birer sigara yaktılar. Barry kül tablasını dizlerinin üstüne yerleştirdi. «Camel sigarası için bir mil yürümeye razıyım yazıyor. Vay canına bu tabla çok eskilerden kalmış.»

«Barry, hiç düşündün mü... yani, sonuna gelince neler olacağını düşündün mü?»

«Oh, Tanrım, Kate yine başlama. Oak Room'da eski bir sınıf arkadaşına rastladın diye bozulma.»

«Onu demek istemedim.»

«Hem onu gerçekten de pek seksi bulmadım. Biraz fazla tombulca. Sen, sen ilk gördüğüm günkü kilondasın.»

«On beş yıldır ağızıma patates koymuyorum. Tanrının belası tam on beş yıldır bir dilim kızarmış patates yemedim. Bunun için bana ödül verecekler mi vermiyecekler mi? Hayır, Phyllis'le karşılaştığıma bozulmuyorum... veya kısmen bozulmuyorum. Sadece... galiba bu hafta hayaletlerle karşılaşma

haftam. Pazartesi Baltimore'dan dönerken kime rastladım biliyor musun? Wolf Aaronson'a.»

«Eh, ergeç günün birinde onunla karşılaşacaktın.»

«Birlikte bir bora girip, eski günlerin anısına içtik... ve biliyor musun? Evlenmiş.»

«Kate o hep evliydi. Zaten sorunda bundan çıkıyordu sanıyorum.»

«Evli ama Polly'le değil. Polly'le değil. Genç bir kızla evlenmiş, iki çocukları var, üçüncüsü de yolda... Bucks County'de bir çiftlikte oturuyorlarmış. Düşünebiliyor musun?»

«Pek anlamadım, Polly ne olmuş?»

«Bir köpek yetiştiricisine aşık olmuş ve Manitoba'ya yerleşmiş. Birdenbire Wolf'a ihtiyacı kalmamış. Buna ne dersin?»

«Tüm bunlar ne zaman olmuş?»

«Biz ayrıldıktan bir yıl sonra. Ben Los Angeles'de 72 seks olimpiyatlarında derece almaya çabalarken, o kendisine genç temiz bir kız bulmuş. İki çocuk, üçüncüsü de yolda.»

«O da kendisine bir yetiştirici bulmuş.»

«Barry benimle evlenebilirdi. Benimle evlenmeliydi.»

Şimdi hiç utanmadan gözlerinden akan yaşları ve burnunu sabahlığının koluna silerek ağlıyordu.

«Ah, Kate, Kate.» Barry kollarını kadının kemikli omuzlarına doladı. «Kendini yiyip bitirme. Sen ve Wolf... iskambil falında birleşeceğiniz gözükmüyordu.»

«İskambil falında yoktu ha? Kartların canı cehenneme. Ben yeni bir deste istiyorum.» Burnunu silmek için kör gibi elini cebine daldırıp, mendil aradı, fakat yağmurlu gecelerde taksi bulunmadığı gibi gereksinme duyulduğunda mendillerde bulunmazdı.

«Tanrının belası ev. Gerektiğinde bir kağıt mendil bile bulunmaz.» Fırtına gibi odadan çıkıp, bir kaç dakika sonra elinde kocaman mendil paketiyle döndü.

Barry, «Görünüşe göre sabaha kadar ağlıyacaksın.» dedi.

«Hayır.» Kate gözlerini silip tekrar yatağın içine girdi. «Bir süre ara veriyorum. Hem, sen haklısın. Kartlarda evleneceği-

miz gözükmüyordu. Sadece... Oh, Barry bilmiyorum. İkimizde burada, son yirmi yıldır, tüm çabamızla popomuzundan ter damlayarak çalışıyoruz, karşılığında gösterecek neyimiz var?»

«Eh, Kate seni bilmem ama benim 85.ci Sokakta bir evim, E Tipi Jaguarım... ve bana yeterli olan bir erkek arkadaşım var. Hiç olmazsa şimdilik arkadaş bulmak için para ödemek zorunda kalmıyorum.»

«Şimdilik ben de para ödemek zorunda değilim. Yani benim kimim var? Birlikte olduğum erkeklerin hepsi evliydi ve ilişkimiz yürüyebilir miydi? Evli erkeklerle hep aynı sonuca mı varılır? Bunu çok denedim. Prostattan yakınan elli yaşındaki erkeklerle mi dolaşayım? İşte beni rahatsız eden bir şey var. Yaşlı erkekler bile genç kızların peşindeler. İş yemeklerine prestantabil birinin bana kavalyselik etmesi için gerçekten çaba harcamam gerek. Bir kaç yıl sonra eskort servisinden adam kiralamaya başlayacağım.»

«Hiç o biçimleri denedin mi?»

«Barry herşeyi bir kez denedim, hatta kadın kadına buluşmaları bile. Ama sanırım kadınlara karşı gerçekten ilgi duymuyorum. Tek samimi kadın arkadaşım bile yok. Aslında, senden başka hiç arkadaşım yok. Aileme gelince. Tanrım, anne mi bir görsen. Florida'da şen dul rolünü oynamaya kendisini kaptırmış, beni umursamıyor. Madison Caddesinde ona rastlasam tanımam. Benden adeta yirmi yaş daha genç. Gerçek bir Shirley Temple. Aslında mutlu olması hoşuma gidiyor. Onca yıl babamla evli kalmak ta dayanılır şey değildi. Yalnızca şimdilik, geleceğimi gözlerimin önüne getiremiyorum... benim için hiç bir şey yok.»

«İşin var.»

«Evet dört harfli bir kelime. İşin var. Eskisinden daha az iş yapıp, daha çok para kazanıyorum. Barry artık çalışmıyorum. Yönetiyorum. Akıl veriyorum. Yönetim Kurulunda kararlar alıyorum. Toplantılara katılıyorum. Yönetim Kurulu toplantısında sıkıntıdan çatlıyorum. Fakat gerçekten çaba gösterip çalışmıyorum.»

«Peki, öyleyse neden... İstifa etmiyorsun?»

«İstifa edersem ne yapacağım? Meksika sahillerinde, bir evde Meksikalı yeni yetme bir oğlanla mı yaşayacağım? Costa del Sol'un bir köşesinde yerlilerle balık ağları mı toplıyayım? Belki evlenirim. Yapmadığım tek o iş kaldı.»

«Kate, ben ve sen evlenecek tipler değiliz.»

«Barry sen kendi adına konuş.» Kate bir sigara yakıp, hayallere daldı. «Bütün hayatım boyunca iki kez evlenme teklifi aldım.»

«Ama tek kişiyi seçmen gerek.»

«Sadece iki evlenme teklifi. Düşününce çok komik. Yaşantıma giren tüm erkekler - sanırım yüz kadar falan - arasından sadece iki kişi beni namuslu biri yapmak istediler. Birincisi Boston'daki o delikanlıydı. Koleje giderken ona deli oluyordum. Tabii, sonra Richard. O kapı hala açık.»

«Peki ya Wolf?»

Kate homurdandı. «Wolf. Ona ben çok evlenme teklif ettim, haftada en az bir kere, fakat onun bana evlenme teklif ettiğini hiç anımsamıyorum. Ve işte burada yalnız ve tek başıma ortada kaldım. Tanıdığım bütün erkeklerle ya iş konuşuyor, veya koyunlarına giriyorum. Ama, artık bundan yoruldum. Onunla bununla yatmaktan ve tek başıma yatmaktan usandım. Nasıl çarpıcı bir başlık olur mu?»

«Fevkalade. Bodoni harfleriyle yazarım.»

Kate yataktan kalkıp, sabahlığının kemerini sıkıca bağladı. «Barry, artık Casteada'na dönebilirsin. Bu gecelik yeterince canını sıktım.»

«Eğer rahat edebilirsen neden burada yanımda uyumuyorsun?»

Kate erkeğin elini okşadı. «Barry, sen çok iyi ve sevgili bir dostsun, teklifine teşekkür ederim. Fakat ben rahat etmekten çok daha başka şeyler arıyorum.»

Pazar günü öğle yemeğinden sonra Kate bir kaç gün kente dönmeyip tek başına kalıp, düşünmeye karar verdiğini açıkladı. Ofiste kimse yokluğunu farketmiyecekti. «Eğer Barry, sa-

kıncası yoksa, seni Istasyona kadar götürüp, arabanı hafta içinde teslim ederim.»

«Benim için sakıncası yok, ama Jag yep yeni bir araba...»

«Bana kontak anahtarının yerini göster ve endişe etme.»

KIT

Kaserolü fırına koyup, limonluğa girdi, şimdi Ekim ayının alacakaranlığında artık güneşsiz olan en sevdiği köşeye oturup beklemeye başladı. Sarah her zaman oraya Kit'in köşesi derdi. Kit'in boş zamanlarını geçirdiği goblen salıncaklı koltukta yalnızca, kedi Moses oturmaya cesaret edebilirdi.

Zavallı Moses. Sevgili hayvancık gün geçtikçe şişmanlıyordu - şişmanlayıp, soluyordu. Uzun canlı tüyler parlaklıklarını yitirmişlerdi. Belki de Moses'ı kısırlaştırmakla hata yapmıştı, ama ayaklarının altında kedi enciklerinin dolaşmasına kim dayanabilirdi? Eskilerin dediği gibi bilinmeyen şeylerin özlemi duyulmazdı.

Haydi Moses, kalk bakalım. Biliyorsun o benim koltuğum. Moses yerinden kalktı fakat sonra gelip, Kit'in kucağına çö-reklendi. Kit uzanıp sehbayı önüne çekti. Bir kaç el iskambil falı açarak vakit geçirebilirdi.

Aslında savunmasının esaslarını hazırlıyarak vaktini değerlendirebilirdi. Tartışmaları sıraya koyup, yalanlar düşünüp, fesatça hazırlanmış zekice ve yerinde yanıtlar bulabilir, gerl çekilme planları hazırlayıp, tüm elindeki fırsatları değerlendirebilirdi. Ama bunların hiç birini yapmayıp, Iskambil kağıtlarını dizip beklemeye başladı.

Bekliyordu. Bütün yaşantısı boyunca ufukta büyük olayla-

rın belirmesini beklemişti. Yatılı okulda, kolejde, iş sahalarına atılmayı beklemişti. Kolejden mezun olacağı günleri beklemişti. Nişanlandığı zaman, evlilikle noktalanacak o uzun yazın sabırsızlıkla geçmesini beklemişti. Çocukların doğmasını ve onların büyümesini beklemişti. Bir ev sahibi olup onu güzelce dölşeyeceğı günleri beklemişti. Sarah'ın büyüyüp ve evden ayrılmasını beklemişti.

Şan, şeref, şöhet, aşk ve ilhamın gelmesini beklemişti. Acımasız dalgaların gelip, kendisini binbir gizemin saklandığı fırtınalı sulara sürüklemesini beklemişti. Her gün elinden biraz daha kaçırdığı bir dalganın ertesi gün gelip kendisini sürüklemesini beklemişti. Fakat yaşam yanından geçerken, geçmişini karanlık sularda boğmuş ve her yıl, sahilden bir parça alıp götürmüştü.

Banliyöde yaşayan diğer evli kadınlar gibi sıradan bir Pazartesi akşamı, oturmuş kocasının eve dönmesini bekliyordu.

Hayır; Sıradan bir Pazartesi değildi. Şimdiye kadar Michael'ın öğrenmiş olması gerekti ve bu uzun bekleyişte sona erecekti. Peki, farzedelim ki, yalnızca farzedelim, belki böylelikle herşey yoluna girip, düzelebilir, istenilmeyen bir evlilik armağı gibi mahcubiyetle gizlemekten kurtulur muydu? Böyle olacağını düşünsek bile, daha ne bekliyordu?

Emily'de böyle beklemişti. Limonlukta oturup, bulmacalarıyla oynıyarak evlilik yıllarının geçmesini beklemişti, hükümlülerin hapishane duvarlarına çentik attıkları gibi. Fakat Emily bekliyerek, gardiyanından kurtulmuştu. Şingirtılı bilezikleri, pahalı güneş yanığı teniyle, sarışın, kuş beyinli, budala Emily, Zaferi geç elde etmiş olsada - yine zaferdi.

Fakat Kit, Kit daha fazla şeyler bekliyor ve cüretkar ve asil olmayı düşünüyordu. Bu düşler neredeyse gitmişlerdi - tüm o parlak gelecek planları? Dopdolu bir yaşam düşleri nerede kalmışlardı? Birlikte okula gittiğı kızları düşündü. Kendisi gibi yetenekli, coşkulu ve «Her türlü avantaja sahip» kızları düşündü, Michael bu terimi kullanmaktan pek hoşlanırdı.

Eliot hakkında yazdığı kitabı yayımlayan Helen Ince, şim-

di New York Times gazetesinin baş kritiklerinden biriydi. Madge Berger, Broadway oyunları yönetiyordu. Phllis bile bir meslek edinmiş olmalıydı, erkeklerle ilgili bir meslek dahi olsa. Ve Jan Littlemarch'a gelince... Bunu düşünmek çok acıydı. Gerçekten trajikti. Fakat Jan'ın hayatını dolu yaşamadığı söylemezdi. Evlilik ve çocuklar hariç, yaşantılarının hangi noktaya dek ortak yanları vardı.

Kit bazı kez eğer diye düşünüp merak ederdi... fakat bunun hiç bir yararı yoktu. Fakat bunu sırf hesap yapmak maksadıyla düşünürdü. Eğer meğer yoktu, Haddons Landing'deki evin limonluğunda oturmuş bekleyen, yaşantısının yarısından fazlasını gerilerde bırakmış kırk yaşında bir Kit vardı. Chapman'larda öyle özellikle uzun ömürlü bir klan değillerdi. Burada ömrünün en iyi yıllarını iskambil falı açarak geçiriyordu - bu söze gülümsedi - sanki geçen yılın günlüğünden bu satırları okuyordu. Geriye baktığı zaman hiçlikten başka ne bulabilirdi? Arkadaş toplantıları, et yahnisi tarifleri, oturma odasına yeşil kadife mi yoksa tül perde mi yapmaya karar vermekten başka neler yapmıştı? Kırk yıl hiç bir şey yapmadan geçip gitmişti. Sadece beklemişti. Rol yapmıştı. Spencer'in kızı ve Michael'ın karısı, Sarah'ın annesi, Monk'un tek matemcisi rolünü oynamıştı. Catherine olmaktan başka her rolü oynamıştı: Sadece kendi isteklerini gerçekleştiren Catherine rolünü oynamamıştı. Bütün yeteneklerinin tomurcuklarının açılmasına olanak tanısaydı neler olurdu? Herhalde, tombulca, gözlüklü, siyah dokuzlunun üstüne, kırmızı sekizli koyan, kocasının işinden evine dönmesini bekleyen bir kadından çok daha başka bir şeyler olabilir miydi? Hayatı doğduğu günden ipotekliydi. Diğer insanların uğruna ipotek edilmişti. Ama artık bekliyecek bir şey kalmamıştı. Tabii Michael'ın ve kendi ölümünden başka bekliyedecek ümidi kalmamıştı.

Arabanın bahçeye girdiğini ve Michael'ın anahtarını kilide soktuğunu duydu. Dışarda holden «Kit neredesin?» diye seslendiğini duydu.

İçindeki tüm dürtüler, kartları toplamasını, boş zamanları-

nı nasıl değerlendirdiğini kocasından saklamasını fısıldıyorlardı. Hayır. Bu kez oyunu sonuna dek dürdürmeye kararlıydı. Kocasını yakalayacak olsa bile. İskambil falı açmak suç muydu? Kocasının ahlak anlayışında iskambil falı açmanın cezası var mıydı? Bütün ömrü boyunca yeterince özür dilemişti. Kırmızı dördün üstüne siyah üç, kupa yedilisinin üstüne, kupa altılısı. Rua'yı şuraya koy, boş sütunu doldur. Ah, çok güzel ilerliyor. Rua'nın altına ası koy, sonunda bu deste bitti. Kazanacaktı - buna şüphe yoktu. Eğer elindeki kartları doğru oynarsa kazanacaktı.

«Michael liomluktayım» diye seslendi.

Gelsin bakalım.

Fakat Michael'ın önce yukarı kata çıktığını, odada dolaştığını, banyoya girip duş yaptığını, giysilerini değiştirdiğini duydu. Sonra aşağıya mutfığa inip içki hazırladığını işitti. Alışkanlıklarına sıkı sıkı bağlı bir mahluktu. Hava iyice kararmadan önce limonluktan içeriye adımını asla atmazdı.

«Niçin karanlıkta oturuyorsun Kit?» Sehbanın üstünde duran abajuru yakıp, Kit'in karşısına oturdu, bardak altlığını oyun masasının üstüne koydu. Uzun süre sessizlik içinde elindeki içkisini yudumladı. Yüzü pek solgundu.

Sonra: «Bu sabah bankadaki kasada ilginç şeyler öğrendim.» Kit yanıt vermedi. «Başka bir yerde başka bir kasan daha varmı?» Kit hayır anlamında başını salladı.

Michael «Çok İlginç» diye yineledi. «En son 1968 yılında o kasayı tutmak için imza attığını gördüm. Biliyorsun herşeyin tarihçesini tutuyorlar.»

«Öyle mi?»

«Öyle. Sonra o kasanın içinde ne bulduğumu biliyor musun? First Boston'a ait on hisse senediyle, Bendix'in işe yaramaz altı adet tahvilini buldum...»

«Kasanın içinde neler olduğunu ben biliyorum.»

İskemlesinin iki bacağı üstünde eğilip, dikkatle Kit'in yüzüne baktı. «Hisse senetleri nerde, Kit? Sag Pap ve pulp, AT ve AT, Xerox?... diğer tahviillere ne yaptın?» Kocasının kont-

rol altında tutmaya çalıştığı, sakın sesinden taşan nefretli hissediyordu.

«Onları sattım.»

«Anladım.» ileriye doğru oturup, eliyle karısının çenesini tuttu. «Uyuşturucu mu kullanıyorsun?» Dikkatle kadının göz bebeklerini inceliyordu. «Bunca yıldır bana fark ettirmeden, uyuşturucu alışkanlığını mı sürdürüyordun?»

«Saçmalama.»

Kit'in çenesini bırakıp, kollarını göğsünün üstünde kavuşturdu. Kit çenesinde, kocasının parmaklarının ezdiği yerlerin acısını hissediyordu.

«Bekliyorum.»

«Michael söyledim ya... onları sattım.»

«Sattığını anladım.» Ağzından çıkan her söz kırbaç gibi şaklıyordu. «Neden sattığını anlatmanı bekliyorum.»

Kit kucığında kıvrılıp yatan Moses'a baktı. Kedi, cahil, masum ve mutluydu - açıklamak veya, suçun cezasını çekerek ödemenin ne olduğunu asla bilmeyecekti.

«Onları Jan için sattım» diye fısıldadı.

Michael kaşlarını çatı. «Kim?»

«Jan.» Jan'ı unutması çok komikti. Herhalde kızın ismini bile anımsamıyordu. Zaten isim ne ifade ederdi ki... her gün masasına gelen binlerce dava dosyasından biri değil miydi? On beş yıldır mahkum ettirmeyi sürdürdüğü isimlerden biriydi. Massachusetts eyaletinin hapishaneleri Michael'ın zafer kupalarıyla doluydu - ırza tecavüz edenler, soyguncular, saldırganlar, hırsızlar, üç kağıtçılar, katiller dubaracılar,, Mafyosalarla dolup taşıyordu. Michael Matheson adını uzun süre akıllarından silemiyecek bir çok kadın ve erkeğin isimlerini Michael'ın anımsamasına olanak yoktu. Bunca kişinin arasında ha bir isim fazla ha bir isim eksik ne fark ederdi ki? Kit sesini yükseltti.

«Jan Littlemarch'a kefalet parası ödeyebilmek için sattım.»

Michael bir an olduğu yerde donup kaldı. Sonra kin ve nefretle yay gibi yerinden fırlayınca, iskambil kağıtları yere saçıldılar. Zavallı Moses'ıda bir vuruşta yere fırlattı.

«Kit benimle alay etme ve bana yalan söylemeye çalışma.» Karşısında masanın kenarlarını tutan öfkeden bembeyaz kesilen parmakların eklemlerine baktı.

«Michael, sana yalan söyleyiyorum. Bana ait bir paraydı. Ve Jan'da benim arkadaşım.»

«Sen ne boklar saçmalıyorsun?» diye çığlık çığığa bağırdı. «Gerçekten bu söylediklerine inanmamı istiyorsun... yıllarca görmediğin birisi uğruna koskocaman bir serveti feda ettiğine mi inanayım? Bunun nedenini bilmek istiyorum. Hemen şımdı.»

Kit gözlerini beyaz eklemlerden çekip, bembeyaz dudaklara ve buz gibi bakışlara kaldırdı. Bu gözlerde, ne acıma, ne şefkat vardı, fakat daha önce de bu duygulardan yoksun bakarlardı. O gözlerin içinde Kit sadece kendi ümit ve düşlerinin yansıdığını görmüştü.

«Jan ve ben, bizler sevgiliydik.»

Göz kapakları kırıştı, bakışlarda bir şaşkınlık kıvılcımı yanıp söndü.

«Anlamıyorum.»

«Sen ve dünyadaki geniş tecrübelerine dayanarak bu çirkin dünyada, anlaşılmayacak ne var Michael? Yatılı okulda, Jan ve ben seviştik.»

«Bana bu numarayı yapma» diye bağırdı.

«Niçin? İnanması çok mu zor?» Tanrım, çok ahmaktı. Kör, ahmak ve nefretle doluydu. «Fiziksel anlamda sevişiyorduk. Ve sana şu kadarını söyleyeyim ki Michael.» Kit koltuğunda dikildi. «Jan kısacık bir kaç hafta içinde bana yirmi yılda senin verdiğinden çok daha fazla zevk verdi.»

«Seni Tanrının belası sevici karı.»

İlk yumrukta Kit'in gözlükleri kırıldı. Sonra kadının üstüne atladı, Kit'in çene kemliğine eklemleri bembeyaz kesilen yumruklarıyla vurmaya başladı. İkisinin ağırlığına dayanamayan sandalye, parçalandı ve muşamba kaplı soğuk yere yuvarlandılar. Kanın tuzlu yakıcı tadı ve midesinden ağzına dolan yiyecekler boğazına takılan çığılığı boğdular.

«Tanrının belası orospu. Kaltak karı.» Bu sözler kulaklarında, her geçen dakika daha yüksek sesle cınlıyordu. Erkeğin ellerinden kurtulmaya çabaladı, ama Michael çılgın bir aşık gibi üstüne atılmıştı. Parmaklarını boğazına dolamış, acımasızca nefes borusunu sıkıyordu.

Kasıklarının üstünde Michael'ın sertleşen erkekliğini hissediyordu. Aman Tanrım, hayır. Onunla sevişmektense, ölmeyi yeğlerdi, fakat Michael inanılmayacak kadar kuvvetliydi. Adam sanki demir, kendisi de pamuktu. Boğazını sıkın parmaklarını gevşetip, çenelerini ayırdı. «Sana istediğin bir şey vereceğim, pis sapık karı...» ve birdenbire dirsekleri erkeğin bacaklarının altında yere mihlandı.

«Seni kaltak, orospu. Sürtük karı...» Kit bağırarak istiyordu, acıyla kıvrınarak bağırarak istiyordu. Fakat kulaklarında cınlayan çığlık kendisine ait değildi. Onun çığlığıydı. Michael bağırıyordu. Hem de acıyla kıvrınarak bağırıyordu. Çünkü Moses, Tanrı bilir nereden zıpladıysa zıplayıp, tırnaklarını Michael'ın yanağına geçirmişti. Erkek «Çekil çekil» diye bağırıyordu. Soldırgana, öfkeyle vuruyordu. Fakat Moses adamın yanağına geçirdiği pençelerini bırakmıyordu. Vahşi bir kedi gibi inatla, Michael'ın yüzüne gözüne pençe atıp duruyordu. Ta ki Michael kollarını yel değirmenleri gibi öfkeyle sallayıp, hayvanı tutup odadan dışarı atıncaya dek, k edierkeği hışımla tırmalamaya devam etti.

Michael kapının ağzında durmuş, soluk soluğa yanağını oğuşturuyordu. Tekrar rahat nefes almaya başlayıncaya dek kapının ağzında hiç kımıldamadan durdu. Yerde kusmuklar içinde yatan Kit'e baktı.

Kadının yanına gidip, hafifçe tekmeledi. «Kalk yerden.» Kit tekrar kusup inledi.

«Seni öldürebilirdim.» Yere bakıp, tekrar yanağını oğuşturdu. «Seni öldürmeliydim. Fronsada buna tahrik cinayeti denir. Bu yüzden bana Lezyon donör nişanı bile takarlar, orospu. Fakat hayır, Tanrıya şükret ki seni öldürmüyorum.»

Kit başını çevirip, ağzındaki dişi tükürdü. Yerden kalkıp,

bu odadan dışarıya kaçmak istiyordu ama canı çok yanıyordu. Kendi kanları ve kusmukları arasında yatmak daha kolaydı.

Michael bir iskemle çekip oturdu ve bardakta kalan içki-sini bitirdi.

«Littlemarch ile aranızda geçenleri kaç kişi biliyor?» Ses Federal mahkemedeki gibi soğuk ve sertti. Kit başını sallamak istedi ama hareket edince canı çok yandı. Michael kadının yapmak istediği hareketi anladı.

«Hiç kimse bilmiyor. Yalnızca sen ve ben... öyle mi? Ve yine hiç kimse bilmeyecek.» Elindeki boş bardağı yere Kit'in yanına bıraktı. «Şimdi yıkanıp yemeğimi yiyeceğim. Kalk buraları temizle. Yarın sabah konuşuruz.»

Arkasına bakmadan odadan çıkıp gitti.

KATE

Pazartesi sabahı hemen ofise telefon edip, bir kaç gün gel-miyeceğini haber verdi. Sonra, çiftlik evinin içinde gayesiz do-laşarak, elmalı pastadan arta kalanları yiyip, sayısız neskafe içerek sabah saatlerini geçirdi. Öğlenden sonra biraz kestirdi. Uykudan kalkınca, biraz daha elmalı pasta yiyip, kahve içti. Barry haklıydı - yoğurmasına rağmen hamur kayış gibiydi, ama lezzetliydi. Yıllardır yemediği kadar kalori almıştı. Arabaya at-layıp, sigara almaya gitmesi gerekiyordu, ama havada çok so-ğumuştı. Eğer iyi bilmese, havanın kar topladığını düşünecek-ti, fakat Ekimin ilk günlerinde buralarda asla kar yağmazdı.

Gece yarısı yatağa girdi, fakat uyku tutturamıyordu. O ka-dar çok kahve içmemeliydi. Yatağın içinde oturup, tablaların içinde kalan izmaritlerle içmeye başladı. Sonra da ta ki hiç bir şey kalmayınca dek izmaritlerin, izmaritlerini içti.

Acaba şimdi İngilterede saat kaçtı? Sabahın onu mu? On biri mi? İngilizlerin hala yaz saati kullanıp, kullanmadıklarını anımsamıyordu. Aşağı kata telefon defterini aramaya gidince, çantasından bir paket Malboro sigarası düştü. Tanrı zavallı kulunun yüzüne güler. Kate gülümsedi. Ama telefon defterini bulamadı. Herhalde yazıhanede unutmuştu.

«Uluslararası santral lütfen. Hayır, canım, İngilterede ki Cambridge'i arıyorum. Massachussetts'deki Cambridge'i değil. İhbarlı... Dr. Richard Hetherington. Grange Road adresinde olmalı. Eğer evde bulamazsanız Trinity Koleğini ve sonra da Cavendish laboratuvarını arayın... Evet, bekliyorum.»

Ve santral kız hatları bağlarken, Kate bir sigara yakıp, dumanı derin derin içine çekti. Bu güne dek karşılaştığı en zor satış işini yapacaktı. Beklerken, tekrar saatine baktı. Nerdeyse sabahın beşiydi. Ama gün hala ağarmamıştı.

KIT

Saat sabahın beşiydi. Gün ağarmamıştı bile. Kit görmediği halde, Michael'ın ayakta kendisine baktığını hissediyordu. Herhalde kocası kendisini gece sürükliyerek yatağa taşımıştı, buraya nasıl geldiğini anımsamıyordu. Limonlukta sert soğuk yerde yattığından başka bir şey anımsamıyordu. Ağız acıyla yanıyordu, boğazı öylesine şişmişti ki konuşamıyordu. Vücundaki her kemik ve kas ayrı bir ritimde sızlıyarak ağrıyordu.

«Yarım saat sonra Springfield'e gidiyorum. Sabah kahvaltısında randevum var.»

Kit kendisini zorluyarak gözlerini açtı. Michael glyinmiş, elinde eldivenlerini tutuyordu. Kedinin tırmaladığı yerlere kalın bir tabaka talk pudrası sürmüştü.

«Şimdi sana bundan böyle işlerin nasıl yürüyeceğini anlatacağım.»

Kit tekrar gözlerini kapatıp, acı içinde kıvrandı.

«Dün gece olanları unut. Littlemarch olayı asla olmadı. Hiç kimse bu olanları duymamalı. Burası benim evim onu terk etmeye hiç niyetim yok. İstersen sen gidebilirsin. Burası özgür bir ülke. Fakat eğer gidecek olursan şunu da unutma ki Sarah asla seni görmek istemiyecektir. Eğer evi terk edecek olursan, kötü bir eş ve kötü bir anne olduğunu, etrafa yayarım. Biliyorsun istediğim zaman ikna etmiyeceğim kimse yoktur. Bunları iyi düşün. Fakat eğer burada kalacak olursan, artık burun bükülüğü yapamazsın, anlaşıldı mı? Eskiden olduğu gibi birlikte geçinir gideriz, fakat davranışlarını ilerletmeni istiyorum. Bundan böyle, her şey benim istediğim düzende yürüyecek. İstedğim her yere benimle birlikte geleceksin - her politik toplantıya, her can sıkıcı akşam yemeğine, bağış toplama gezilerinde yanımdan ayrılmayacaksın. Ve tabii senin sayende, düşündüğümünden de fazla bağış toplama gezisine çıkacağız.»

«Toplum içinde birlikte olduğumuz zamanlar bana karşı sonsuz bir saygı ve sadakat göstereceksin. Ben konuşurken, en tatlı gülüşünle gülüp, bana karşı duyduğun hayranlığı herkese kanıtlayacaksın. Sana söyleyeceğim, organizasyonlarda aktif görev alacaksın. Toplum içinde ve başbaşa kaldığımız zamanlar asla bana karşı çıkmıyacaksın. Bazı kimseleri sana söylediğim şekilde ağırliyacaksın. Gözümün içine bakıp, bana sadık, deli gibi çalışkan bir eşe sahip olduğum için bütün politikacıların beni kıskanmalarını istiyorum. Cinsel yaşantımıza gelince, bunca yıldır sürdürdüğümüz gibi devam edeceğiz - cinsel yaşantımız olmayacak. Doğrusunu istersen, yatakta öyle ahım şahım değildin. Ancak yatak odalarımızı da ayıramayız. Aleyhimize olacak her davranıştan kaçınmalıyız.»

«Şimdi evden çıkıp, Springfield'e gidiyorum. Yarın akşam yedi sularında dönerim. Yemeğin hazır olmasını istiyorum.»

Kit, araba hareket edip yola çıkana dek yatağın içinde kırmıldamadan yattı, sonra bin bir güçlkle kalkıp, banyoya geç-

ti. Arkadaki azı dişlerinden blrisi kırılmıştı, ancak güldüğü zaman meydana çıkıyordu. Yarılan dudağı da düşündüğü kadar kötü değildi. Boğazını temizleyip, konuşmaya çabaladı ama ağzından hırıltılı fısıltıdan başka ses çıkmadı. Aman Tanrım leş gibi de kusmuk kokuyordu. Dudağından başka yarılan yer yoktu ama vücudunda çürükler belirmeye başlamışlardı.

İlk anın verdiği sert şoktan sonra ılık banyo iyi geldi. Çok rahatlatıcı ve dinlendiriciydi. Belki bütün gün suyun içinde yatıp, köpüklerin etrafında dolaşmasına, parmaklarının arasından akıp giden sulara bakabiliirdi. Pencereden havadaki griliğin kaybolup, yavaş yavaş ağardığını gördü ve Michael'ın söylediklerini düşündü. Kapanış konuşması. Davanın sonunda mahkemelerde bu terimi kullanırlardı ve Michael her zaman kapanış konuşmalarında üstüne kimse olmamakla övünürdü. Eğer canı yanmasa düşüncelerine kahkahalarla gülecekti.

Ne aptal bir erkekti. Neredeyse kendisini öldürecek bir adamla aynı çatı altında yaşayabileceğini düşünebiliyordu. Kocasının öfkesinin, nefretinin ve acı sözlerinin anılarını asla asla silemezdi. Belki Michael nefret edip öğrendiği bir kimseyle yaşayabilirdi, ama Kit yaşayamazdı. Bundan böyle asla yaşayamazdı.

Zaten böyle yaşamamanın ne anlamı vardı?

Yaşamamanın ne anlamı vardı ki? Banyoyu saran buharların içinde köşedeki dolabın içinde duran şık kemik saplı usturların kutusunun içinde durduğunu görüyordu. Michael yakın zamanda onları kullanmaktan vaz geçmişti. Uzun uzun traşla kaybedecek zamanı yoktu. Fakat onları hep bileyleydi - ameliyat bıçakları gibi parlak ve bileyliydiler. Çok güzel şeylerdi.

Neden olmasın? Bileklerinin her ikisinde içlerine küçük birer yarık açtıktan sonra tekrar küvetin içine girerdi. Uzanıp, sıcak suyla kanın karışmasını izlerdi. Pek acı duyacağını sanmıyordu. Yaşam kadar acı olacağını sanmıyordu. Belki kırılan dişi kadar da acı vermezdi.

Kit gözlerini kapadı. Çarşamba gecesi yemeğin hazır olduğunu düşünerek Michael'ın eve dönüşünü gözlerinin önüne

getirebiliyordu. Kendisine seslenişini, merdivenlerden yukarı çıkışını, ölüm ve kanla sırlıklam ısıyanmış banyoya girişini düşlüyordu. Oh, öfkeden çılgına dönerdi. Çılgına, Muazzam bir skandal olurdu. Chappaquiddick skandalı kadar berbat. Tabii bir not bırakırsa daha da kötü olurdu.

Kit onu cesedinin başında yumruklarını sıkmış, «Bunu bana nasıl yapabildin?» diye avaz avaza bağırışını gözlerinin önüne getirebiliyordu.

Oh, evet bunu ona yapabiliirdi. Hem de büyük bir zevkle. Hiç nedamet duymadan kendisine de yapabiliirdi. Fakat Işın kötü tarafı Sarah'a bu kötülüğü yapamazdı. Kişisel sadakatler, İnsanların içgüdülerini, nasıl da engelliyorlardı. Çok komikti doğrusu. Herneyse, evliliğin sona ermesi, yaşamında sona ermesi anlamına gelmezdi. Geleceğini tekrar düzenlemek için geç kalmamıştı. Aynı şeyler diğer kadınların da başlarına gelmişti. Kendisine yeni bir yaşam kuracaktı. Fakat burada değil... yirmi yıllık boyun eğişine tanık olan Boston'da değil. Karnının acıktığını fark edene kadar uzun süre sıcak suyun içinde yatıp düşündü. Allah kahretsin karnı acıkmıştı. Ne çılgın bir dünyada yaşıyordu... yarım saat önce kendisini öldürmeyi düşünüyordu. Şimdi ise karnını doyurmaktan başka şey düşünemiyordu. Sıcak bir şeyler yiyemezdi - ağzı hala acıyordu - fakat biraz tereyağ ve ekmekle idare edebilirdi.

Eski giysilerini sırtına geçirip, aşağıya mutfığa indi, dün gece pişirdiği bôf burgunyon ocağın üstünde duruyordu. Suyundan bir kaşık aldı, soğumuş ve jelatinleşmişti, ama lezzetli fena sayılmazdı. Hiçte fena değildi. Bôf burgunyonun en iyi tarafı ertesi gün daha lezzetli olmasıydı. Kedinin tabağının temiz yalanmış ve ters çevrildiğini gördü.

«Moses?» Hırıltı fısıltıdan başka ses çıkartamıyordu ama Moses falcı gibi bir kaç saniye sonra yuvarlana yuvarlana mutfaktan içeri girdi. Kedinin gözlerinin içinde yepyeni bir uyukluk bellirmişti.

Kaymak Moses... sabah kahvaltısı için kaymak. Sersem işko, benim hayatımı kurtardın.

Sabah yedi buçukta Kit ve Moses Volkswagen'e atlayıp, New York yolunu tuttular. Ne yazık ki Michael Buick arabayı almıştı. Volks bir siteyşin vagondu. Ama canı cehenneme... insan hayatta her istediğini ele geçiremezdi. Yetmiş dolar nakit parası ve çek defterinde ise bir kaç yüz doları ve cüzdanında yarım düzine kredi kartı vardı. Şimdilik bir süre idare ederdi. Tabii, Michael gittiğini anlayınca ilk iş kredi kartlarını iptal ettirecekti. Eevet bunu yapabiliirdi, çünkü tüm kartlar Bayan Michael Matheson adına düzenlenmişlerdi. Kredi kartlarını en geç Perşembe sabahı iptal ettirebilirdi.

New York'a ulaşmaya üç çeyrek mil vardı. Neden New York bunu düşünmemişti bile. Oraya varınca ne yapacağı hakkında en ufacık fikri yoktu. Evet, tekrar konuşabilmeye başladıktan sonra, ilk iş Oberlin'de yaşayan Sarah'a telefon edecekti. Telefon edip olayları açıklayacaktı. Tabii çok fazla detaya inmeden. Michael'ın savurduğu tehditleri anımsadı: «Ona iyi bir anne olmadığını söylerim.» Tanrım, Michael gerçekten ahmağın biriydi. Cinsel ahlak konusunda bütün dünyanın kendi dar görüşünü paylaştığına inanıyordu. Akıllı, zeki on sekiz yaşındaki bir kızın, annesinin geçliğinde yaptığı ufacık bir kaçamağı duyunca, dehşetten donup kalacağına, gerçekten inanıyordu. Eğer Sarah'ın Oberlin'de yaşamasının gerçek nedenlerini deşecek olsa, Ohio'da bir erkekle açıkça birlikte yaşadıklarını öğrenince, aslında Michael şok geçirecekti. Kızının neden Oberlin'e gittiğini sanıyordu? Sarah yönünden kaygı duymuyordu... Sarah'ın kendisini anlıyacağını biliyordu.

Öğleye doğru, Wesport'un dışında bir benzin istasyonunda durdu. New York'a varmaya bir saatlik yolu vardı. New York. Şimdiki gençlerin San Francisco veya Katmandu'ya gittikleri gibi, Kit'in neslinin de soluğu New York'ta almaları çok komikti. Düşler diyarı - koleje gittiği günlerde New York'a bu ismi takmışlardı. Küçük kentlerde yetişen gençlerin, büyük yazarlar, aktörler ve aktristler olarak ün kazandıkları yer. Büyük emeller peşinde koşan Havva'ları baştan çıkartan elma.

Pekala... New York. Ya ondan sonra ne olacaktı? Kit artık

daha dün okuldan mezun, çiçeği burnunda kolejli değildi, bunca yıl New York onsuz pekala idare edip gitmişti, hem bu koca kentte doğru dürüst tanıdığı tek kul yoktu. Belki bir kaç akrabası vardı, ama yakın tek arkadaşı yoktu.

Işin kötü yanı, tüm tanıdıkları Boston'da yaşıyorlardı, Herkes, Tabii... Marian hariç. Evet - Marian. Hemen Vassar'a telefon edip onu arayacaktı. Hayret doğrusu bunu daha önce düşünmemişti. İyilik, şefkat dolu, yetenekli, harika Marian. Kit'in ona güvencesi sonsuzdu. Herşeyi anlatınca Marian dertlerine bir çare bulacaktı. Daha şimdiden, Marian'ın yüzündeki ışıltılı gülümsemeyi içtenlikle karşılamasını, gönül rahatlatıcı sözlerini, sevecenliğini hayal edebiliyordu.

Kit benzin parasını verip, telefon kulübesinden içeriye girdi. Marian'ın evi yanıt vermiyordu. Herhalde okuldan daha dönmemişti. Kit, Moses için bir şişe süt alıp, tezgahlardan Poughkeepsie'ye giden yolu sordu.

KATE

Richard'la konuştuktan sonra tekrar yatağa girdi. Tanrım, kar yağmaya başlayacaktı. Belki de yollar buz tutardı. Ekim ayının ilk günlerine yakışmayan bir hava. Richard'ın söylediğine göre İngiltere'de sonbahar inanılmayacak kadar yumuşak geçiyordu.

Yakında bunu kendi gözleriyle görecekti.

Yumuşak sonbahar demişti. Kırk dakikalık telefon konuşmasında başka şeylerde söylemişti.

Bok canına ya kabul edersin veya yaşantımdan defolup gidersin. İşte böyle söylemişti. Tabii bu kelimeleri kullanmamıştı.

ama ifade etmek istedikleri bunlardı. Üç yıllık uluslararası telefon konuşmaları, aralarındaki sevgiyi tavsatmıştı, Richard'ın neşesini yıpratmıştı. «Kate bana söz vermeni istiyorum. Evet veya hayır. Ya buraya gelirsin veya bu iş burada biter.» Richard'ın şaka yapmadığını biliyordu. Ve böylece kararını verdi. Ya kabul edecek veya onu unutacaktı. Bükemediğin eli sık demişler. Kate başka ne yapabilirdi?

Gelecek hafta bugün, Cambridge, The Beeches- Garnege Road'da Bayan Richard Anthony Hetherington adını taşıyacağına hala inanamıyordu.

Pekala, şimdi bir kaç saat daha uyuyabilirdi. Evet, öğlene dek uyuyacaktı. Saat birde çiftlikten ayrılacak, üç sularında Doğu 71.ci Sokağa varacaktı. Bir kaç parca giysiyi valize yerleştirip, pasaportunu alacak ve bu gece saat yedide Kennedy havaalanına gidecekti. Uçak saat sekizden sonra kalkıyordu. Yeterince zamanı vardı.

Yanına neler alacaktı? Bu yaşta ki geline beyaz yakışmazdı. Aslında, olanakları düşündükçe gülmek geliyordu. Belki yeni aldığı Ralph Lauren ipekli elbiseyi giyerdi. Richard bu giysiyi görmemişti, hem eflatun rengini seviyordu. Ve oh... valize kalın pijamalar koymayı unutmamalıydı.

Pijamalar. Kate güldü. Hayır, asla pijamaya gereksinme duymıyacaktı... yarın gece ve ondan sonra her gece Richard'ın kolları arasında ısınacaktı.

Birdenbire tüm vücudu erkeği özledi - sıcaklığını, okşayışlarını ve şehvetini. Sevgisinin anılarıyla kendi kendisini kucakladı - aşkı bekliyerek kollarını vücuduna sardı.

Duyguların akışına kendisini kaptırınca, pişmanlık duymıyacağını anladı - gerçekten değer verdiği hiç bir şeyi yitirmeyecekti. Kendi kendisini kanıtlamayı mı? Bunu binlerce kez yapmıştı.

Zeki, kurnaz ve başarılı olabileceğini defalarca kanıtlamıştı. Elindeki fırsatı kaçırmıyordu. Zamanında eğleneydi, fakat o günler artık geride kalmıştı. Başarısızlık ve mağlubiyete uğradığı için değil zaferle Richard'a gidebilirdi - güç tuzaklarına

gereksinme duymamanın zaferiyle kendisini erkeğe teslim edebilirdi.

Sevgiye gereksinme duyuyordu. Sıcaklık istiyordu. Richard'a gereksinmesi vardı.

Çekişmeli, keşmekeş içinde geçen günlerin dışında, bir işaret beklemişti. Mistiklerin Tanrıdan bekledikleri bir söz gibi bir işaret beklemişti. Fakat ancak kalp, kendisi gizli yolu seçebilirdi - tabii eğer onun fısıltılarına kulak verebilirse.

KIT

Kırmızı neon levha «Ye,» diye buyuruyordu. Tanrım, neredeyse saat ikiye geliyordu, Kit açlıktan karnının zil çaldığını hissetti. Kurt gibi acıkmıştı. Çene kemikleri ağrıyordu. Yüzü de, Muhammed Ali ile on raund maç yapmış gibiydi, fakat midesi yiyecekten başka bir şey düşünemiyordu. Aşağı yukarı altı saatte beri direksiyon başındaydı. Yağmur da araba kullanmayı zorlaştırıyordu. Eğer, Poughkeepsie'ye sağ salim varmak istiyorsa, burada bir süre mola vermeliydi.

Blue Moon Kafeteryasında, kızarmış patateslerin ve dumanı tüten kahvenin kokusu moralini inanılmayacak kadar düzeltti. Yıllardır kalitesiz lokantalara adım atmamıştı. Michael her zaman oralardan «Pis Saraylar» diye söz eder ve ailelere göre yer olmadığını düşünürdü. Fakat şimdi kendisine karşı koyacak Michael yoktu...

Domuz pastırması ile pişmiş sahandaki yumurta, çift porsiyon kızarmış patates, kahve ve elmalı pasta ısmarladı. Yiyeceklerin hepsi bir birinden lezzetliydi.

Tezgahın arkasındaki çocuk «Hey, hey,» diye bağırdı. «Gözüne ne biçim yumruk yemişsin.»

Kit o gün ilk kez gülümsemeyi başardı.

«Ama öbür herifi görmeliydiniz.»

Volks'a döndüğü zaman, yağmur, buz gibi sulusepkene dönüşmüştü.

KATE

Uyuyakalmıştı, yola çıktığında saat ikiye çeyrek vardı ve sulu sepken ortalığı kasıp kavuruyordu. Yıllardır ilk kez araba kullanmaktan korkuyordu. Tanrım... Barry'nin arabasında, uzay gemisinden çok fazla düğme, saat ve milyonlarca değişik vites vardı. Allah kahretsin geri vitesi bile bulamıyordu, ama burarlarda bir yerlerde olması gerekirdi.

Poughkeepsie'yi geçince sulusepken daha şiddetlendi, kocaman, iri tutkal gibi damlalar cama yapışınca donuyorlardı. Bu arabanın radyotöründe hangi cehennemdeydi? Sittirici defrost neredeydi? Düğmelerden birine rastgele basınca, sekiz oparlörü stereodan Elton John'nun sesi yayıldı. Özür dilerim yanlış numara. Bomboş yolda arabayı durdurup, torpido gözünü araştırdı. Belki kullanma belgesini bulabilirdi. Veya buz kazıyacığını. Tanrım, eğer camı temizliyemezse, New York'a dek sürünerek ilerliyecekti.

KIT

Dönemeçin ortasına gelene dek Kit yolun ortasında duran kadını görmedi. Aman Tanrım. Kadın - yolun ortasında durmuş, Jag'ın ön camındaki buzları kazıyordu. Birdenbire karsısına çıkmıştı... çok şaşırmıştı. Adeta bir hayalet gibi. Kit sarhoş gibi sallandı, araba sarsıldı ve yoldan çıktı. Nerdeyse Hudson nehrine uçuyordu. Duyduğu korkudan tüm vücuduna adrenalin yayıldı. Az kaldı - Tanrı bilir nasıl - birisini öldürecekti. Belki o kadını, Belki kendisini.

Çılgın gibi frene basıp, arabayı yoldan çıkmaktan kıl payı kurtardı, kalbi deli gibi çarparken, kontağı kapatıp motoru durdurdu. Etrafı saran sessizlik çok ürkütücüydü. Sonra yolun gerisinde spor arabanın motorunun homurtuyla çalıştığını duydu. Başını çevirince, arabanın arka lambalarını New York yönünde kaybolduğunu gördü. Tanrıya çok şükür kimseye ziyan gelmemişti. Tehlike geçtikten sonra titremeye başladı. Üstünden attığı sıkıntının etkisiyle titremesini kontrol edemiyordu. Moses bile titriyordu - pençelerini döşemeye geçirmiş titriyordu. Tüyleri de sanki hayalet görmüşcesine diken dikendi.

KATE

Ulu Tanrı. Bu günlerde kimlere ehliyet veriyorlardı. Tanrının belası kadın az daha kendisini öldürecekti.

Kate onun kadın olduğunu düşünüyordu, ama emin değildi. Her şey öylesine çabuk olmuştu ki. Yolun ilersinde Volkswagen'in kenara çekildiğini gördü. Doğrusu, Kate arabanın yanına gidip, sürücünün canına okumak istiyordu. Belki de olayı polise haber vermesi gerekti. Fakat bu da bütün öğlenden sonrasını alacaktı. Kate'in ise böyle şeylere harcıyacak zamanı yoktu. Tabii eğer uçağa yetişmek istiyorsa.

Oh, canı cehenneme, nasıl olsa kimseye zarar gelmemişti. Öfkesi geldiği gibi birdenbire söndü. İçinden gelen bir ses, doğrusunu istersen, kendi malın gibi yolun ortasında durman da senin suçun dedi. Haklıydı. İşin garip yanı arabanın yaklaştığını duymamıştı.

Kate omuzlarını silkip, Jag'a binip gaza bastı.

KIT

Arabayı kenara çekip kendisini toparlayıncaya dek oturması iyi olacaktı. Belki havanın düzelmesini beklerdi. Hala sulusepken göz gözü görmemecesine yağıyordu. Kit de şimdilik araba kullanacak durumda değildi. Geçen günlerin birikimi gerginlik, yorgunluk ve endişe tüm duygularını tüketmişti. Sadece uyumak istiyordu. «Moses haydi seninle biraz kestirelim.» Hayvanı kucağına alıp yerleştirdi. Fakat uyku tutturamadı, bir anda oto yolda ölümle burun buruna gelişi -televizyonda tekrar gösterilen ağır çekim kadar canlı - gözlerinin önünden gitmiyordu. Olayı gayet net görüyordu. Yoldaki dönemeç. Spor araba ve kadın.

İşin tuhaf tarafı kadında kendisine hiç yabancı gelmiyordu. Garipti. Çok garipti, çünkü Kit'in bu taraflarda, Marian'dan

başka tanıdığı yoktu. Fakat o kadın birisini anımsatıyordu. Şimdi bile, kadının hayali gözlerinin önünden gitmiyordu sanki retinada donup kalmıştı. Zarif, mink kürk paltolu şık - aşağı yukarı Kit'in boyunda - uzun boylu kadının hayali. Belki kadının hayali. Belki kadının saçları yanıltıyordu - Kit'in saçları da kirlaşmadan önce aynı renk ve parlaklıktaydı. Ne yazık ki kadının yüzünü görmemişti. Fakat hiç kuşkusuz kendisine yabancı bir yüzdü.

Fakat yine de... kadının havasındaki bir şey Kit'in aklını kurcalıyordu. Adeta elle tutulabilir bir havası vardı. Fakat neyin havası? Başarı mı? Zenginlik mi? Hayır, hayır bunlardan başka bir şey.

Bağımsızlık. Evet, tamam. O kadından etrafa güç ve bağımsızlık yansıyor - Kit'in hiç şüphesi yoktu. Bir anlık görüntüden bu sonuçları çıkarmaya isterseniz ahmaklık diyebilirsiniz, fakat portre ressamı böyle çalışırlar, tek karakteristik vasıftan tüm ve karmaşık kişilikleri yansıtır. Böylece tek bir bakış her şeyi açıklayabilir.

Kit bu kadınla asla tanışmadığına emindi, fakat onu isim veremediği bir sezgiyle çok yakından tanıyordu. Tanıyor ve doğrusunu söyleek gerekirse, kıskanıyordu. Oh, onun gibi olabilmeyi isterdi. Özgür... sorumsuz... bağımsız. İstedini yapmak. Tek başına. Kimseye hesap vermemek. Tanrım ne büyük mutluluktu...

Gözlerini kapatıp arabanın camına vuran yağmur damllarının sesini dinledi.

«Bayan iyi misiniz?»

Adam hızlı hızlı cama vuruyordu: sırtındaki yağmurluğun üstünden sular süzülen bir eyalet polisiydi. Kit gözlerini oğuşturup, arabanın camını açtı.

«Evet, iyiyim. Gerçekten çok iyiyim, teşekkür ederim.» Ulu Tanrı, hava kararmıştı.

«Emin misiniz? Duyduğu ilgi sesinden belliydi. «Birkaç saat önce buraya park ettiğinizi gördüm ve acaba rahatsızlandınız mı diye merak ettim.»

Kit «Hayır» diye güvence verdi. «Rahatsız değilim memur bey. Biraz gözlerimi dinlendirmek için, arabayı kenara çektim ve sanırım uyuya kalmışım. Hemen şimdi yola çıkıyorum.»

Adam «Pekala» diye omuzlarını silkti. «İyiyseniz sorun yok. Fakat acele etmeyin ve arabayı dikkatli kullanın. Size bir şey söyleyeyim mi... böyle bir günde, karımın yola çıkmasını istemem.»

Polisin arkasından bakan Kit gülümsedi. Karısının yola çıkmasını istemezmiş... Bu ses tonunu çok iyi biliyordu. Ama ne çare ki onun karısı değildi. Artık hiç kimsenin karısı değildi. Minkli o kadın gibi - öğlenden sonra gördüğü kadının hayali yine gözlerinin önünde belirdi - tek başına yola çıkan bir kadındı.

Tıpkı onun gibi. Birdenbire Kit sarsıldı. Her şey apaçık meydana daydı. O kıskandığı kadın gibi, Kit de özgürdü - yaşantısında hiç bu kadar özgür olmamıştı. Ömründe ilk kez akşam yemek vakti evde bulunmak zorunda değildi, hiçbir yerde bulunmak zorunda değildi. Artık ayağına bağ olacak, doyurması, bakması gereken küçük çocukları yoktu. Artık binlerce yalanla teskin edeceği Michael yoktu. Özgürdü - dünyada kendisinden başka hiç kimseye hesap vermek zorunda değildi.

Yatağının içinde istediği zaman kraker yiyebilirdi. Ayak tırnaklarını eflatuna boyayabilirdi. Bütün dünyaya nanik yapabilirdi. Gülmek istediği zaman özgürce gülebilir, kaltaklık yapmak istediği zaman kaltak gibi davranabilirdi. Hoşnutsuzluklara maruz kalma korkusu duymadan düşüncelerini özgürce dile getirebilirdi. Çünkü şimdi kim kendisine hoşnutsuzluk gösterecekti.

Hiç kimsenin, hiç hiç kimsenin, nerede olduğundan haberleri yoktu: bu düşünce aklına gelince garip şekilde heyecanlandı. Şimdi, bu anda istediği yere gidebilirdi. Gönlünün çektiği her şeyi deneyebilirdi. Seçim hakkı sayısızdı. Yeni bir yaşantı yaratmak için eline büyük bir fırsat geçmişti.

Yıllarca önce kolejdeki öğretmeni: Senin gibi bir kızın başaramıyacağı şey yoktur demişti. Uzun süredir unutmuş olduğu,

o konuşmayı anımsadı ve aynı gün Michael'in evlenme teklifini kabul ettiğini de anımsadı. Önüne serilen fırsatlardan birisini seçmişti. Fakat daha çeşitli fırsatlarla karşılaşacaktı.

Evet, artık yirmi yaşında genç bir kız değildi. Kırk yaşında bir kadındı - ve daha iyisi - önünde çok başka seçenekler vardı. Yirmi yaş daha yaşlı, yirmi yaş daha akıllı. Ne olursa olsun, evlilik yaşantısından bazı dersler almıştı. Hiç olmazsa nelerden kaçınılacağını öğrenmişti. Ve eğer gelecekte yine yanlış adımlar atacak olsa bile, bu hataları çok daha başka olacaktı.

Böylece... ilk adımı kendisine bir iş aramak için atacaktı... Ekonomik bağımsızlığını elde edecekti. Bunun çok kolay oluyacağını biliyordu. Buruk bir gülüşle, New York Times'ın kapısını çalıp, kırk yaşında tecrübesiz bir gazeteciye kadronuza alabilir misiniz diye soruşu gözlerinin önünde canlandı.

Fakat kimbilir? Fena bir yazar değildi. Yıllardır North Shore Kadınlar Klübünün aylık gazetesinin baş yazarlığı görevini yürütüyordu. Michael'da konuşmalarını hazırlarken kendisinden yardım isterdi. Hatta kelimeleri ustalıkla kullandığını itiraf etmişti. Belki küçük bir kosaba gazetesinde bir iş bulabilirdi, kadın sayfalarına makaleler hazırlar veya yerel politika haberleri toplardı. Eğer yazı işi bulamazsa bile belki müsvetteleri düzeltebilirdi. Veya ilan sayfaları satardı.

Veya yemek pişirme işi olamaz mıydı? Rekabetin çok çekişmeli geçtiği «Haddons Landing'in en iyi ahçısı» olduğunu bilmeyen kalmamıştı. Belki iyi bir restoranda ahçılık bulabilirdi. Daha iyisi, belki kendi adına bir yemek şirketi kurup - düzenlenen akşam ve iş yemeklerinin servisini üstlenirdi. Yiyecekleri hazırlar, şarapları alır, belki şarap tüccarlarına indirim bile yaptırabilirdi... hiçte fena fikir değildi. İş kurmak için fazla paraya da gerek yoktu, zaten kendisine ait biraz parası vardı.

Veya sağırıarla çalışabilirdi. Bu fikir aklına şimdi gelmişti. Bu sahada kuşkusuz çok değerli tecrübeleri vardı.

Veya emlak komisyonculuğu. Bu da çok doğaldı. Bunca yıl banliyöde yaşayıpta emlak konusunda uzman olmamak imkansızdı: gayri menkul fiatları, arsa kıymetleri, yüzme havuzu öl-

çülerini öğrenmemek olmazdı. Emlak komisyonculuğu lisanı almak için bir tür kurslar var mıydı? Bu konuyu araştıracaktı.

Veya pazarlama araştırması. Anket yapma. Belki bu iş eğlenceli olabilirdi. Hem bu gibi işlerde iyi konuşan kadınlar aranıyordu.

Veya...

Olanaklar, sonsuz değilse bile, hiç olmazsa birkaç tanesi üstünde düşünölmeye değerdı ve yeteneklerini örtten külleri daha kazımamıştı bile. Kit içini güçlü bir inancın sardığını hissedince neşelendi. Yepyeni bir canlılık vücudunun her noktasını dağılıyordu. Başaracaktı. Önünde uzanan yeni yaşantısının üstesinden gelecekti. Zorlu olsa bile... eh, arkasında bıraktığı «Kolay yaşantısı» kadar zorlu olmazdı.

Bir iki dakika sonra arabasını, yeni bir yaşantıya doğru sürecekti. Geriye dönmek hariç istediğı her yere gidebileceğini biliyordu.

Tabii yirmi yıllık evlilik yaşantısını bir kalemde silemezdi. Silmekte istemiyordu. O yıllarda boşa geçmemişti. Hem, evliliğini suçlıyamazdı. Evliliğe büyük ümitlerle atılmış ve karşılığında çok az şey bulmuştu. Pekala. Belki evlilikten kazık yemişti. Belki bir bakıma kendi kendisine kazık atmıştı - kocasının isteklerini yerine getirmek için içtenlikle hissetmediğı halde herşeye uysallıkla boyun eğme numarası yapmıştı.

Fakat Tanrıya şükür tüm erkekler Michael gibi değildi. Aynı hatayı ikinci kez işlemeyecekti. Belki başından aşk maceraları geçecekti, bu düşünce merakını uyandırdı. Belki günün birinde kendisini iyice toparlayınca, gerçekleri görerek aşık olabileceğı birisiyle karşılaşrdı. Kendisini olduğu gibi kabul edecek birisi. Ve asla tanımadığı bir yaşantıya zenginlik katacak birisi.

Belki. Belkide böyle birisini bulamazdı. Ama tüm ümitlerini bu düşünceye bağlayamazdı. Fakat bir tek şey biliyordu, yaşadığı sürece tekrar asla kendisini bir başkasının imajına uydurmayacaktı.

Yağmur dinmişti, karanlık gökyüzünde ay bulutların arasından çıkıyordu. Önünde uzanan yolda eğer başka virajlar ol-
sa bile... hiç olmazsa oturduğu yerden ilerisini rahatça görebiliyordu.

Kit omuzlarını dikleştirip, gaza basıp, arabayı hareket ettirdi.

KATE

Birinci sınıf yolcu bekleme salonuna giren Kate, ayaklarını paspasda silip, bir kadeh sek Campari ısmırladı. Evet, chek-in bankosundaki kız uçağın tam vaktinde kalkacağını söylemişti, bölgenin yukarı kısımlarındaki fırtına besbelli burayı etkilemişti. Yaşasın TWA havayolları. Kate barmene beş dolar bahşiş verip gülümsedi. Salonu gözleriyle taramak alışkanlık haline gelmişti. Evet, Richard'ı ilk kez burada, tam buradaki masada otururken görmüştü. Eğer açık söylemek gerekirse, buradan kaldırmıştı. Sevgili Richard. Şimdi aynı masada tek başına yolculuk eden başka bir erkek oturuyordu. Vay canına. Çok yakışıklıydı. Gerçekten lokum gibiydi. Uzun boylu ve Wall Street bıçkınları gibi çok şık giyimliydi. Adam kendisine gülümsüyordu. Kate arkasını döndü. Onunla ahbaplık etmeye hiç niyeti yoktu.

Arabayı nerede bıraktığını telefonla Barry'e haber verince nasıl şaşırmıştı. Tabii verdiği kararada.

«Evlenmek. Sen mi?» diye bağırdı.

«Her şeyi bir kez denemek istediğimi söylemiştim. Evet, Bar, geline gerdek gecesi için fantastik bir öğüt vermeyecek mısın? Veya hiç olmazsa bana şans dile...?»

«Pekala, benim öğüdüm, ...zavallı hergeleye plşirdiğin b reklerl yedirme, boşanmanıza yol acar. İş şansa gelince...»

«Evet?»

«Bebeğim senin şansa gereksinmen yok. Hayatta az bulunur talihlilerdensin.»

Sevgili Barry. Her zaman kendisini destekleyip, dört ayak üstüne düşeceğine inanırdı. Ama neye dayanarak... İ inden gelen dürtülere mi? Sabahın erken saatine dek yaptığı telefon konuşmasına mı? «Yaşantımı Değiştiren Ani Karar.» Reader Digest dergisinde çıkan yazı dizilerini anımsatıyordu. Hani şu «Unutamadığım Kişiler» ve «Bu Ayın Kitabının  zeti» yazılarının aralarına sıkıştırılan esin verici yazılara benliyordu.

Fakat gerçekti: bir telefon konuşması insanın yaşantısının yönünü değiştiriyordu. Marsden - Baker Reklamcılık şirketine genel müdür olacağı yerde, Londra'ya gece seferi yapacak u ağı bekleyen Bayan Richard Hetherington olacaktı. Belki yarın bu saatlerde, Grange Road'daki evde soluk sarı g l desenli Wedgwood  aydanlığından Richard'ın fincanına çay koyacaktı...

Anılarının derinliklerinden başka bir çaydanlığın hayall belirdi... Çin Restoranının köşe masasında beğ ipek gliysiye g k len bir çaydanlık  ay. Bu anıdan tedirgin oldu. Bir  aydanlık  ay. Ya onu d kmeseydi? şimdi burada oturup, uçağının anonsunu beklerken Campari i ebilir miydi? Hayır i emezdi. O avukatla evlenseydi, çoluk çocuğa karışacak, kocası belki poltikaya atılacak ve hâlâ Boston'da yaşıyacaktı. Acaba böyle bir yaşantı ilginç olabilir miydi diye merak etti?

Kate, meğer ki ihtimallerini düşünecek bir kadın değildi. Fakat eğer, örneğin o çaydanlığı devirmeseydi, şimdi nerede olurdu? Herhalde, bir kl pte, banliy deki komşu kadınlarla i li i ecekti.

Hayatındaki çeşitli yaşantıları merak etti. California'da bir seks delisi olabilirli - neredeyse de oluyordu. Veya Evcil Hayvanlar Gıda Derneği adına Washington kulislerinde çalışırdı - yıllar önce bu garip görevi teklif etmişlerdi. Sao Paulo'ya gl-

dlp, Marsden'ın Brezilya şubesini kurabilirdi. Wolf'un çocuklarını doğurabilirdi. Belki de... Gerçekten olanakların sonu yoktu.

İsteseniz de istemeseniz de her zaman seçim yapıyorsunuz. Zaten böyle olması gerek, ancak bir şeye evet dediğiniz zaman, başka bir şeye de hayır diyorsunuz. Bir yaşantının kapısını açarken, diğer bir yaşantının kapısını kapatıyorsunuz. Tüm bu çeşitli yaşantıları bir anda yaşayabilmek ne kadar fantastik olurdu değil mi? Tıpkı ikinci kez doğmak gibi ve ondan daha iyi, çünkü her potansiyeli keşfetmek olanağına sahiptiniz. Sonunda aynı kişi olarak mı kalacaksınız? Yoksa düzinelerce değişik yaşam, sizi düzinelerce başka kişilik sahibi mi yapacak? Bu düşünceyi çok ilginç buldu. Bu konuda kitap yazılıp yazılmadığını merak etti. Hayali Yaşantılar... Richard'ın hayali rakamları gibi.

Evet, hiç kuşkusuz böyle bir kitap vardı. Belki yazılması bir yıl sürerdi ve yaşantısında ilk kez istediklerini gerçekleştirecek bol bol vakti vardı.

Hayır, kitabına 'Hayali Yaşantılar' ismini vermiyecekti. Kulağa hoş gelmiyordu. Çok iddialıydı. Kısa bir isim bulmalıydı. Güzel ve çarpıcı. Seçenek, Bedel, Eğer... İyi bir film afişi yapacak bir isim. Belki tüm değişik rolleri Jane Fonda canlandırırdı. Eğer Fonda olmazsa, belki Diane Keaton. Kitabı yazarken bu iki ismi aklından çıkarmıyacaktı.

Kate alışkanlıktan kâğıt peçetenin üstüne notlar almaya başladı. Richard'ın kütüphanesinin bir köşesinde doğru dürüst bir daktilo makinası var mıydı? Anımsamıyordu. Eğer yoksa, kendisine bir makina alacaktı. Şu yeni model IBM Selectric'lerden. Kendisine güzel bir düşün armağanıydı.

Yarın havaalanından eve giderken yolda bir dükkâna uğrayıp makineyi alacaktı.

Ve kâğıt peçeteyi katlayıp çantasına yerleştirirken güldü. Grange Road'daki o yeri daha şimdiden evi olarak düşünüyordu. Tabii, ilk iş - şüphesiz daktilo makinasını aldıktan sonra - evdeki o taş devrinden kalma elektrikli radyatörleri söktürüp,

merkezi ısınma sistemi yaptıracaktı. Sonra tavan arasındaki o çöplüğü temizleyip, bir masa ve kitaplık yerleştirip, rahat çalışabileceği bir oda yaratacaktı. Sonra...

TWA 102 sefer sayılı uçağı ile Londra Heathrow yolcularının çıkış kapısına gelmelerini rica eder.

Kate Chapman çıkış kapısının önüne giden ilk yolcuydu.

B İ T T İ

**KELEBEK YAYINEVİ'NİN
DİĞER ROMANLARI**

ŞEN DULLAR — Jackie Collins

SEX ÇETESİ — Jackie Collins

MİRAS — Robert Ludlum

MİLYONERLER — Herbert Kastle

HEDEF — Jeffrey Archer

BİR DEFA YETMEZ — Jacqueline Susann

EROİN — Christane F.

ALKOL ve İNSAN — Dr. Erdal Atabek

DİŞİLİK KOMPLEKSİ — Colette Dowling

KADIN — Madeline Gray

HAYAT HER YAŞTA GÜZEL — Susanna Kubelka

ALTIN MADENİ — Wilbur Smith

ŞAHİN — Wilbur Smith

SÜREK AVI — Wilbur Smith

TİLKİ TUZAĞI — John Trenhaile

VE PAPA KAÇIRILDI — Robert Ludlum

BİR KADIN İKİ KADIN

freda bright

KIT

Unlu olabilmek ve sosyete yaşantısının tadını çıkarmak için cevresi geniş, ismi yapmış bir erkekle deftere imza atması gerektiğine inanıyordu. Mutluluk vaadeden bir gelecek. Ardından kent dışındaki görkemli ev. Çocuklar. Mutluluk ve zevk beklentileri. Aneak, umulmadık sıkıntılar, derdler, erişilmeyen gizli düşler ve bir kurt gibi beynini kemiren içini kavuran soru: *“ACABA... neler yitirdim, neler kaçırdım?”*

KATE

Değişik düşüncelere sahipti. Sadece kendisi için yaşıyacaktı. Dünya alabildiğine büyük, türlü heyecanlarla doluydu. Sonu gelmeyen istekleri geleceğinin temel taşlarıydı. Reklam dünyasının oyununa kapılıp, doruğa yükseldi. En iyi giysileri giyip en iyi partilere gitti. Ve dünyanın en yakışıklı erkeklerini yatağına çekti. Aneak, umulmadık sıkıntılar, derdler, erişilmeyen gizli düşler ve bir kurt gibi beynini kemiren içini kavuran soru: *“ACABA... neler yitirdim, neler kaçırdım?”*

BİR KADIN İKİ KADIN

seçimini yapmış fakat hala ACABA... diye düşünen kadınların öyküsüdür.